

Giới thiệu Thiệu Hoa

Thể loại: Đô thị tình duyên, ngược luyến tình thâm, ngược nam,...

Nguồn convert: Wattpad

Nhân vật chính: Thiệu Hoa, Chu Nguyệt Tâm

Edit: Ngạo Di- Diệu Huyền

Một người cả đời có mấy cái mười năm? Thiệu Hoa ở trong ngục giam đợi mười năm, sau khi ra tù, anh cũng không mong có thể sống thêm mười năm. Anh biết bản thân có bệnh, tay có bệnh, thắt lưng có bệnh, trái tim có bệnh,... Tóm lại toàn thân đều là bệnh, trí nhớ cũng suy giảm.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ngày 14 tháng 2, Thiệu Hoa ra tù. Bản thân anh ngẫm lại cũng thấy thật buồn cười, anh ở trong tù mười năm, ra tù lại đúng vào lễ tình nhân. Chẳng lẽ anh cùng nhà giam hẹn hò hay sao? Nếu đúng vậy thì hôm nay là ngày chia tay rồi.

Thiệu Hoa không mong người nhà sẽ đến đón. Lúc mới vào tù, em trai Thiệu Hằng thường xuyên đến thăm, sau đó số lần cũng ít dần. Khoảng nửa năm sau, Thiệu Hoa nhận được thư của em trai từ Mỹ gửi về, nói rằng muốn ra nước ngoài du học, nghỉ lễ sẽ về thăm anh, em trai dặn anh phải giữ gìn sức khỏe. Từ đó đến hôm nay, Thiệu Hoa cùng người nhà không còn bất cứ sự liên lạc nào nữa.

Ra khỏi cửa cổng trại giam, nhìn nhìn túi đồ của mình, đây là toàn bộ tài sản bấy giờ của anh: kem đánh răng, bàn chải đánh răng, tiền công lúc cải tạo trong ngục cũng chỉ còn có 805. 3 đồng; vài bộ quần áo; một chiếc đồng hồ hiệu Breguet may mắn không bị giám ngục "đòm ngó". Ha ha, chắc bọn họ chỉ biết "Rolex", "Omega"; một tấm giấy nhận hạn tù... Anh hỏi thời gian rồi điều chỉnh kim đồng hồ cho đúng giờ, chiếc đồng hồ Breguet lại bắt đầu "Tí tách tí tách" chạy đều đều.

Thiệu Hoa đi đến trên đường, nhìn chung quanh, thay đổi thật không nhỏ, nhưng làm anh vui vẻ nhất là: xe taxi hơn không ít, có thể gọi được một chiếc. Không giống như mười năm trước, chờ hơn 20 phút đều thật bình thường, nhất là khi có nhu cầu cấp bách, có chờ xe cũng không đến. Thiệu Hoa nói với người lái taxi: "Bác tài, đến số 1 đường Cảnh Sơn"

"Anh ơi, muốn đi đâu?" Lái xe quay đầu hỏi, anh ta sợ mình không nghe rõ, muốn hỏi chính xác nơi Thiệu Hoa muốn đi

"Số 1 đường Cảnh Sơn, à, bên cạnh công viên Nhạc Dương." Trong trí nhớ của Thiệu Hoa, công viên Nhạc Dương hẳn là taxi sẽ biết chỗ đó.

"À, ý anh nói là chỗ kia ư, tôi biết chỗ đó rồi" Lái xe thế này mới nhớ công viên Nhạc Dương bên cạnh có vài đường nhỏ, là khu vực ở của những người giàu, mỗi biệt thự cách một khoảng rất xa, sau mỗi số nhà đó, rộng cứ như một công viên vậy.

"Anh, đến nơi rồi, tổng cộng 66 đồng."

Thiệu Hoa rút ra một trăm đồng trả cho lái xe, "Không cần thối lại." Anh xuống xe nhìn xung quanh, nơi này sau mười năm không thay đổi gì lớn, thay đổi duy nhất chính là, cửa sắt được thay đổi thành màu vàng nhạt, trước kia chỉ toàn màu đen. Thiệu Hoa lấy chìa khóa, anh nghĩ mười năm ô khóa chắc đã được thay đổi, nhưng vẫn muốn thử vận may một chút, dù sao, anh đã mười năm không được mở cửa nhà. "Khách, khách", quả nhiên cửa không mở ra. Thiệu Hoa ấn chuông cửa, một lát sau, bỗng nhiên nghe được bên cạnh cửa có một cái hộp, có tiếng người vang lên: "Xin chào, xin hỏi ngài muốn tìm ai?"

Thiệu Hoa nhìn cái hộp bên cạnh cửa, chắc là phát minh mới được sáng tạo "Tôi là Thiệu Hoa, " anh nghĩ nghĩ, chắc đã đổi người làm, mới không biết anh là ai, lại bổ sung thêm: "Thiệu Hằng ở đâu? Tôi là anh trai của Thiệu Hằng."

"Xin lỗi, có phải ngài đã tìm nhầm chỗ hay không, ông chủ nhà này không phải họ Thiệu, nơi này cũng không có người nào tên Thiệu Hằng cả."

"Vậy à? Ngại quá, đã làm phiền." Thiệu Hoa quay đầu nhìn nhìn cửa sắt, qua mười năm không chỉ cảnh vật nơi này thay đổi mà chủ nhân cũng thay đổi. Anh nheo mắt nhìn tòa nhà đối diện, không có gì thay đổi; lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, cũng không có gì thay đổi — ha ha, không có gì thay đổi thì chắc ki Jura cũng chẳng khác gì mấy so với ngày nay. Thiệu Hoa thở dài một hơi, nhìn đồng hồ, 5 giờ chiều rồi. Anh đi ra khỏi khu nhà quen thuộc, đến khu đường phồn hoa vào một nhà hàng, gọi một bàn đồ ăn. Nhưng chưa ăn bao nhiêu, liền phát hiện bản thân ăn không vô, họ khan liên tục. Anh cười tự

giữa: hóa ra anh vẫn quen ăn cơm tù hơn... Thanh toán rồi ra khỏi nhà hàng, bữa tối tổng cộng đi 365 đồng, tính tiền xong mà tính cả người.

Ra khỏi nhà hàng, Thiệu Hoa đi trên đường một lúc cũng không thấy khách sạn, anh vờn tay gọi taxi "Lái xe, đi đến đường Tân Hải"

"Nơi nào của đường Tân Hải?"

"Đến đường Tân Hải là được rồi."

"Tôi biết rồi"

“Tập đoàn truyền thông Quang Hải” ngay tại trên đường Tân Hải nó là sản nghiệp của Thiệu gia. Thiệu Hoa muốn ngày mai muốn đi đến đó tìm người, vì vậy đêm nay phải ở gần đó một chút. Tân Hải ở thành phố H là con đường sầm uất nhất, nơi đó chắc chắn sẽ có khách sạn.

Thiệu Hoa đi vào một nhà khách sạn, vừa điền thông tin, muốn tiền phòng, mới nhớ tới bản thân trên người chỉ còn ba trăm đồng. Mà phòng anh muốn muốn lại đến 1680 đồng một phòng... Mười năm trước giá phòng khẳng định so hiện tại thấp hơn rất nhiều, nhưng ba trăm đồng đối thiệu gia đại thiếu gia của hai mươi năm trước mà nói, cũng chỉ là "Mưa bụi" mà thôi. Nhưng mà hiện tại, Thiệu Hoa bỗng nhiên cảm thấy này ba trăm đồng rất lớn, anh có chút lo lắng, nếu ngày mai không tìm được người thì phải làm thế nào... "Xin lỗi, tôi muốn hủy phòng vừa đặt" Thiệu Hoa cười áy này đối với tiếp tân thật sau đó sải bước đi. Xoay người đi được vài bước, anh liền nghe thấy sau lưng có tiếng xì xào bàn tán, giống như xung quanh có một vài ánh mắt nhìn theo anh.

Cửa khách sạn tất cả đều là thủy tinh, y hệt như những tấm gương soi, soi hình dáng Thiệu Hoa rất rõ ràng. Xung quanh phục vụ mặc đồng phục, nữ mạng giày cao gót, đàn ông thì mặc áo vest, đương nhiên Thiệu Hoa liếc mắt một cái liền thấy được bản thân mình trong đó: thật dễ thấy, cao gầy y hệt cột điện, nhưng lưng hơi cong; quần áo thật cũ thật nhàn. Thiệu Hoa uốn thẳng lưng, cúi đầu chỉnh lại quần áo, phui bụi trên mặt, hắt phui phui rồi ra khỏi khách sạn.

Trừ bỏ tiền taxi thì anh sẽ còn nhìn nhìn 301 đồng, anh thấy mình thật lãng phí khi đã ăn một bữa thức ăn. Lỡ ngày mai không tìm được người... Thiệu Hoa quyết định chọn một nhà nghỉ đầy đủ tiện nghi. Anh đi khoảng hơn nửa tiếng mới tìm được một nhà nghỉ nhỏ. Phòng đơn đã hết nên anh chọn một phòng giá tiền cao hơn, 188 đồng / phòng.

Thiệu Hoa mở TV lên, chuyển đến một vài kênh thì liền chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Thiệu tổng, anh nhất định phải đi sao?” trợ lý kiêm lái xe Tiểu Trần hỏi anh

“Tất nhiên” Thiệu Hoa ấn tay lên bàn, mượn lực để đứng lên, anh đứng thẳng lưng rồi nhắm 2 mắt lại. lát sau, anh đến gần ngăn tủ, động tác như muốn mở nó ra nhưng cuối cùng lại xoay người ra khỏi phòng.

“Bên ngoài mưa rất lớn, Thiệu tổng”

“Đừng ngăn tôi!”

Tiểu Trần vợ lấy cái áo khoác của Thiệu Hoa trên giá quần áo rồi đuổi theo. Tiểu Trần biết Thiệu Hoa bị bệnh phong thấp rất nặng. Lần trước bác sĩ nói sao nhỉ? Gọi là phong thấp nhưng không giống phong thấp. Cơ thể của Thiệu tổng giống như “chiếc máy dự báo thời tiết”, xem ra còn chuẩn hơn so với dự báo thời tiết trên CCTV, đoán trước được cả trời mưa.

Trong ấn tượng của Tiểu Trần, loại bệnh phong thấp này chỉ gặp ở những người già đặc biệt là mấy bà lão mới nặng đến như vậy. Bà ngoại của Tiểu Trần cũng bị bệnh phong thấp như vậy nên anh biết rất rõ người bệnh phong thấp chính là một “chuyên viên dự báo thời tiết. Nhưng Thiệu tổng lại là thanh niên “sức dài vai rộng” sao lại mắc phải căn bệnh này? Đã vậy lại còn rất nghiêm trọng nữa.

Cuối tuần trước thành phố B bắt đầu bước vào mùa mưa, tay chân Thiệu Hoa bắt đầu sưng vù lên. Hôm nay mưa càng lớn, thắt lưng của anh đau đớn như có ai đang cầm búa nện vào vậy. Vừa rồi muốn đi đến tủ treo quần áo nhưng thắt lưng đột ngột đau đớn cứ như không thể đứng lên vậy. Không được! Hôm nay là ngày khởi công “Kinh đô điện ảnh và truyền thông Gia Duyệt” anh tuyệt đối không được vắng mặt. Thiệu Hoa nhiu chặt mày, cố gắng mở tủ. Anh không thích tỏ vẻ yếu ớt trước mặt người khác, nhất là trong trường hợp đặc biệt này. Hơn nữa buổi lễ khai trương hôm nay có ý nghĩa rất lớn đối với anh. Đó là tiếng súng mở đầu cho trận chiến với tập đoàn truyền thông Quang Hải

"Còn bao lâu nữa đến nơi?" Thiệu Hoa ngồi phía sau hỏi Tiểu Trần.

"Bình thường thì khoảng hai tiếng rưỡi là đến nơi nhưng hôm nay mưa to chắc khoảng ba tiếng là sẽ đến nơi"

Thiệu Hoa nhìn lịch trình, rất tốt, anh tính toán dành ra 5 tiếng. Do đó, anh cũng không sợ đến trễ, hơn nữa nghỉ thức hôm nay rất nhiều. Đi đường thuận lợi, khoảng 3 tiếng thì bọn họ sẽ tới được Gia Tân.

"Tiểu Trần, cậu tìm một khách sạn để chúng ta ăn cơm"

"Vâng"

Vào mùa đông, có thể mở điều hòa trong xe, nhưng bây giờ là tháng 6_ mùa mưa dầm. Mở điều hòa thấp quá thì không được mà cao quá lại càng không, Thiệu Hoa kị nhất là gió lạnh. Bây giờ đang mưa to, không thể mở kính xe ra, vì thế dọc đường đi rất bức bối, trong xe không khí vô cùng ngột ngạt. Vì thế Tiểu Trần đành phải mở bốn cánh quạt thông hơi ở mức thấp nhất.

Mưa ở Gia Tân to hơn thành phố H rất nhiều. Tiểu Trần cẩn thận chạy xe vào tầng hầm của toà nhà. Như vậy, khi Thiệu Hoa đi ra sẽ không bị mắc mưa. Tầng 7 của tòa nhà có khu vực kinh doanh ẩm thực, có cả đồ ăn Trung quốc lẫn đồ ăn Tây.

"Tiểu Trần, đỡ tôi một chút đi!" Thiệu Hoa vừa đứng lên thì bên hông đột ngột đau nhức, chân anh bỗng mềm nhũn. Hôm nay mưa to, anh lại ngồi trong xe suốt 3 tiếng đồng hồ.

Thiệu Hoa mượn lực của Tiểu Trần để đứng lên. Anh lấy tay xoa thắt lưng, mát xa cơ thể một chút tiện thể xoa tan đau đớn. Từ tầng hầm đến thang máy, tư thế của anh không được bình thường, lưng hơi khom. Nhưng vừa ra khỏi thang máy, anh đã đứng thẳng lưng, có thể dùng 4 chữ "khí thế bưng bưng" để hình dung.

Hai người chọn 1 nhà hàng để ăn trưa.

Thiệu Hoa dùng khăn tay lau miệng rồi nói:" chúng ta đi thôi"

Tiểu Trần nhìn lịch trình:" Từ đây đến ngoại ô khu Gia Duyệt chỉ mất 20 phút, bây giờ còn sớm, giám đốc hãy nghỉ ngơi một chút đi ạ"

Thiệu Hoa nhú mày rồi nói " Được"

Ngồi được mấy phút, lúc Thiệu Hoa đứng lên thì thắt lưng đột ngột mềm nhũn, người anh ngã ra sau ghế. Trước khi Tiểu Trần giơ tay ra đỡ anh lên thì anh đã đứng lên, sống lưng thẳng tắp. Nhưng hai bên gò má đã đầy mồ hôi.

Trước khi buổi lễ bắt đầu khoảng 30 phút, Thiệu Hoa đến Gia Duyệt. Nghỉ thức được tiến hành ngay sau đó.

" Kinh đô điện ảnh và truyền thông Gia Duyệt" là dự án mà Thiệu Hoa vay vốn từ ngân hàng. Dự án này được Thiệu Hoa huy động toàn bộ số vốn lưu động của mình, là hạng mục mà anh cùng với chính quyền thành phố Gia Tân hợp tác.

Tài nguyên du lịch ở Gia Tân không hiếm, bên cạnh đó là những ngành truyền thống và các khu công nghiệp mới nổi. Nhưng để tiến thêm một bước vào thị trường trong nước còn gặp không ít khó khăn. Thiệu Hoa chủ động đề nghị hợp tác với Sở kế hoạch và Đầu tư của thành phố dự án “ Khai thác lĩnh vực truyền thông và điện ảnh”.

“Hoa Duyệt” được thu mua từ một tòa soạn sắp đóng cửa, bắt đầu quá trình “cải tử hồi sinh” cho nó. Chính vì vậy, tài năng của Thiệu Hoa được rất nhiều báo chí biết đến. Anh bắt đầu từ những hình ảnh cho thấy thành tựu của “ Hoa Duyệt” trong lĩnh vực điện ảnh cho khiến danh tiếng trong giới điện ảnh và truyền thông của anh nhảy vọt. Họ còn nghe nói, Thiệu Hoa có máy nhà máy lớn trải khắp các địa phương để khai thác khoáng sản, không bị bất cứ ai phản nản hay phản đối.

Mọi người đều chú ý đến những việc tuân thủ pháp luật của Thiệu Hoa nên ấn tượng về thành tích của anh đã được mọi người khắc sâu trong trí nhớ. Có lẽ “ con gà tức nhau về tiếng gáy”, chưa nổi tiếng được vài ngày thì chuyện anh phải vào tù 10 năm đã bị phanh phui một lần nữa, làm hao tổn biết bao giấy mực.

Nhưng nói cho cùng thì truyền thông cũng có cái hay của nó. Tin giật gân đến mấy rồi cũng sẽ phai nhạt. Vì vậy, thông tin về mười năm ấy dần dần lắng xuống. Hơn nữa gương mặt của Thiệu Hoa thật khó để người ta liên tưởng đến những hành vi sai trái pháp luật.

Lúc trước, ở trong nước đã từng có một số công ty điện ảnh và truyền thông, ở gần Tân Gia cũng có 2 công ty. Việc Sở kế hoạch và đầu tư chấp nhận hợp tác với Thiệu Hoa đã chứng minh cho mọi người thấy rằng dự án “ Kinh đô điện ảnh và truyền thông “ của anh vô cùng hoàn hảo.

Nhất định là hoàn hảo! Vì đó chính là thư khiêu chiến.

Hôm nay là ngày “ Kinh đô điện ảnh và truyền thông Gia Duyệt” tổ chức lễ khởi công. Chính quyền thành phố Tân Gia đều có mặt đông đủ, sao Thiệu Hoa lại có thể không đến được? Nhưng ngoài ý muốn chính là mưa quá lớn. Những công nhân đang dựng trần cho sân khấu bị mưa tạt thẳng vào người. Thiệu Hoa và các quan khách đều đứng dưới trần sân khấu nên không bị dính mưa.

Nghỉ thức được thực hiện rất chuyên nghiệp và nhanh chóng. Mỗi người có mặt ở đó đều “cảm tạ trời đất”. Buổi tối không thể thiếu một bữa cơm, Thiệu Hoa mời khách. Không tránh được việc uống rượu. Ai đến nâng ly, anh cũng không từ chối. Tửu lượng của anh rất tốt, trước giờ vẫn thế. Nhưng cái duy nhất không tốt chính là cơ thể anh. Thiệu Hoa đã chuẩn bị sẵn tâm lý nằm ở nhà một tuần gọi bác sĩ và y tá đến chăm sóc. Bọn họ có thể chơi mệt chực , thậm chí trú mưa ở chỗ đó.

Mùa mưa năm trước, anh đến phươngngng Bắc để ” tránh mưa”. Anh thừa nhận rằng, mình là một con người rất sĩ diện. Khi người khác mời rượu anh sẽ

không từ chối. Hơn nữa, trên thương trường không có thứ gọi là “văn hóa” “tri thức” hay “đạo đức” thứ duy nhất dùng được chính là từ lượng. Thiệu Hoa biết cơ thể mình rất yếu ớt nên chỉ dám uống bia. Nhưng mà bây giờ đến cả bia cũng có thể làm anh bị bệnh.

Như dự đoán, sau khi tiễn khách xong, Thiệu Hoa không kịp vào toilet đã dựa vào ghế salon nôn thốc nôn tháo. Sau một hồi nôn mửa, anh nói với Tiểu Trần : “Tiểu Trần... khụ khụ... cậu công tôi xuống đi. Bây giờ quay về thành phố H, sau đó gọi bác sĩ giúp tôi... khụ khụ khụ”

Thiệu Hoa xui lơ ơ sau lưng Tiểu Trần. Đầu óc mơ màng, dạ dày đau vô cùng nhưng không ngủ được. Ở mỗi một nơi trên cơ thể anh đều vô cùng đau đớn, xương cốt cứ như bị ngàn mũi kim đâm vào vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tại văn phòng công ty luật Kim Mậu :

"Ha ha ha ! Ngày mai cuối cùng chúng ta cũng có thể chuyển đến văn phòng mới rồi! " Chu Nguyệt Tâm ngồi trên ghế xoay , mười ngón tay giao nhau sau gáy , hai chân vắt chéo lên bàn , chiếc váy đã bị kéo lên đến tận đùi , mông còn nhích tới nhích lui .

"Tiểu Nguyệt , cô nhìn lại mình đi , sao lúc nào cũng lộ hàng ở văn phòng vậy ?Những người phụ nữ phóng khoáng cũng không dám làm tới mức đó đâu!"

"Chị Lisa à ! Hiện tại chỉ có em và chị thôi , em còn sợ gì nữa , chúng ta cũng không phải dạng đồng tính luyến ái , ngồi lâu trong phòng mà điều hòa không mở , chị có cảm thấy oi bức không ? Em chỉ đang cho mông giải nhiệt thôi! "

"Em cũng nên kiểm cho mình một người đàn ông để hấn chăm sóc cho mình đi là vừa! "

"Cái gì ? Thôi thôi , hiện tại em chỉ mới hai mươi tám , phụ nữ độ tuổi này đi đâu mà chả được đàn ông hoang nghênh ! Đàn ông theo em còn xếp hàng dài , em không muốn vì một bông hoa mà bỏ cả rừng dâu . Chu Nguyệt Tâm này chơi vẫn còn chưa đã! "

Lisa lắc đầu , thật hết cách với cô nàng này , khuyên mãi vẫn không xong . Mà thôi , sinh hoạt cá nhân của người khác mình cũng không nên can thiệp.

Lisa là người hướng dẫn của Nguyệt Tâm. Sau khi Nguyệt Tâm tốt nghiệp đại học thi vào làm cho Kim Mậu, gặp được Lisa là một điều rất may mắn. Bây giờ nghề luật sư không được ưa chuộng, sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành luật tràn lan, trong đó có còn có một bộ phận có “gốc rễ”.

Lúc Nguyệt Tâm học tiểu học, vì gia đình từ vùng khác chuyển đến thành phố H nên phải học lại một lớp. Sau đó vì bệnh tật nên nghỉ một năm. Do đó, khi tốt nghiệp đại học thi cô đã hai mươi tư tuổi. Lúc mới vào công ty luật này, những bậc anh tài đều là những người lão luyện. Vận may của cô không tốt nên nhiều năm ngoài làm công việc đánh máy, photo, viết bản kết luận thì chỉ có vài vụ án ly hôn linh tinh.

Nguyệt Tâm theo Lisa không lâu thì Lisa đã giao cho cô mấy vụ án tử. Cô vào Kim Mậu nhiều năm nên hiện giờ cũng có thể tự mình đảm nhiệm một vụ án.

Ngày hôm sau, tòa nhà Long Mỹ...

Long Mỹ nằm trên đường Tân Hải, là một tòa nhà lớn có tổng cộng 59 tầng. Tầng dưới cũng có một số ngân hàng, một công ty du lịch, trong đó còn có một siêu thị. Kim Mậu thuê mặt bằng một nửa tầng 17. Tầng này ngoài Kim Mậu còn có một số công ty thương mại và một công ty tài chính.

“Ôi, ông chủ keo kiệt ra tay hào phóng quá! Dám thuê cả nửa tầng của Long Mỹ! Bây giờ tốt rồi, hai người chúng ta đã có văn phòng của mình”. Nguyệt Tâm vui vẻ nói chuyện với Lisa.

“Bây giờ em coi hết ra làm việc cũng không ai quan tâm”.

“Ôi! Lỡ mà có camera thì sao?” Nói xong, Nguyệt Tâm bắt đầu tìm kiếm trong căn phòng hơn hai mươi mét vuông. Lục soát được một lúc, cô vỗ vỗ hai tay, ngồi xuống ghế, theo thói quen cời giấy ra, hai chân gác chéo trên bàn, “Chị Lisa, hình như nhóm của “thạch nữ” đang rất bận rộn thì phải”.

“Em nhìn người ta đi! Coi chừng họ lấy hết công trạng rồi vượt mặt mình bây giờ, chuyển sang địa điểm tốt rồi thì cũng nên hoàn thành tốt công việc cho tôi đi cô nương!”.

“Biết rồi, biết rồi”.

“Thạch nữ” là biệt hiệu mà Nguyệt Tâm đặt cho Sử Giai Giai. Cô ta là đối thủ một mất một còn với Lisa. Cô ta và mấy đàn em của mình từ trước đến nay đều muốn phân cao thấp, đối nghịch với Lisa và các đồng nghiệp của chị.

Sử Giai Giai cũng không còn nhỏ, đã bốn mươi. Nhưng ngay cả một người bạn trai cũng không có, nghe nói từ trước đến nay cô ta cũng không có bạn trai. Trong một phút “cái ác trời dấy”, Nguyệt Tâm đã đặt cho cô ta cái biệt hiệu “thạch nữ” với ý nghĩa là “Người phụ nữ không có kính nguyệt”... HAHA, không có thứ đó mà còn dám nhận mình là phụ nữ sao?

Vương Đức, ba mươi tuổi, là giám đốc công ty luật Kim Mậu kiêm luật sư văn thứ hai của công ty. Những người đi làm lâu năm đều biết anh ta là người có “gia thế”. Cha anh ta, Vương Tường Khang, là đại luật sư nổi tiếng của thành phố H. Công ty luật này cũng là do ba anh ta mở ra cho con trai.

Tính tình của Vương Đức không đến nỗi tệ, chỉ có mỗi tính keo kiệt, bủn xỉn là không thể chấp nhận được. Thời gian tăng ca cũng tính bằng giây. Cả công ty trong một năm chỉ được phát đồ dùng văn phòng phẩm một lần, còn lại thì tự nhân viên bỏ tiền túi ra.

Vì vậy, Nguyệt Tâm đặt cho anh ta biệt hiệu “ông chủ keo kiệt”. Nói đi cũng phải nói lại, vấn đề tiền lương cũng không đến nỗi. Nếu không anh ta làm sao thu hút được nhân tài? Bỏ qua mấy việc vụn vặt trên thì Vương Đức cũng được xem là một ông chủ tốt.

Janet, người vào Kim Mậu cùng lúc với Nguyệt Tâm, nhưng không có may mắn như cô. Janet đi theo “Lý phượng hoàng” gần hai năm, đến tận bây giờ vẫn chỉ làm những vụ vặt vãnh.

“Lý phượng hoàng” tên thật là Lý Đại Tiềm, ở công ty là tên “Khổng tước đực” nổi danh. Anh ta làm việc rất liều mạng, việc gì có thể làm thì tự làm lấy, tuyệt đối không giao cho trợ lý của mình. Anh ta kiếm được rất nhiều tiền nhưng nghe nói một quan tiền cũng không dành cho việc mua sắm linh linh. Toàn bộ đều dành cho cha mẹ, đã vậy còn chu cấp thêm cho em gái ở thành phố H, thay em mình trả tiền thuê nhà. Mọi khi ra ngoài ăn nhậu với anh em, anh ta luôn dành việc trả tiền.

Bởi vậy mới nói, ngoài việc làm luật sư, Nguyệt Tâm còn thích hợp hành nghề đặt biệt danh cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Phong thủy của toàn nhà "Long mĩ" rất tốt, mới chuyển vào vài ngày, Nguyệt Tâm liền nhận được hai cái case. Hơn nữa hiện tại văn phòng so trước kia rộng hơn rất nhiều, mấy ngày nay tâm tình cô tốt vô cùng.

"Mọi người muốn ăn gì? Tôi mời" Nguyệt Tâm chủ động mời đồng nghiệp.

"Cà phê, Latte."

"Bông ngô."

"Trà sữa, không trân châu."

"..."

Lầu một ở siêu thị có bán đầy đủ hết, bên trong hàng hóa rất nhiều có cả đầy đủ đồ dùng cho những người làm văn phòng nữa. Nguyệt Tâm mua trà bánh xong, đi vào thang máy, bỗng nhiên hoảng sợ một chút —— là anh ta, đáng người cao gầy, không làm vào đầu cho được. Tuy rằng thoát nhìn so trước kia có da thịt hơn một chút, nhưng dáng điệu ho khan, cô chắc chắn rằng mình không thể nào nhầm lẫn. Bỏ lỡ tầng 17, Nguyệt Tâm đi theo anh ta đến tầng 23. Nguyệt Tâm đang muốn đi theo anh ta, mới phát hiện bản thân đi nhầm, cô thu lùi lại, lúc cửa thang máy gần khép lại, cô thấy hai chữ "Hoa duyệt". Nguyệt Tâm hi vọng bản thân mình nhìn lầm, cô bấm thang máy trở lại tầng một, đi đến tầng trệt có sơ đồ phân bố, cô thấy hàng chữ :tầng 23-26, công ty truyền thông hoa duyệt ...

"Tổng giám đốc của 'Hoa duyệt' từng ngồi tù mười năm..." Đây tin tức năm đó đã làm tốn biết bao giấy mực, Chu Nguyệt Tâm không thể không biết đến, vì vậy cô biết tổng giám đốc của "Hoa duyệt" chính là Thiệu Hoa. Như vậy, vừa rồi người kia cô nhìn thấy nhất định là anh, Thiệu Hoa. Đầu óc Nguyệt Tâm vô cùng rối bời, cô không hề phát hiện ra rằng, hốc mắt của mình đã đỏ hoe.

"Đồ ăn mua xong rồi, mọi người ăn gì cứ lấy đi." Nguyệt Tâm đem túi thức ăn để lên trên bàn, bước vào phòng làm việc. Thật may, Lisa không ở đây, Nguyệt Tâm nằm sấp ở trên bàn, khóc nức nở.

Bốn năm, không nghĩ tới còn có thể gặp được gặp anh. Khi đó, mặc kệ Nguyệt Tâm nói như thế nào, anh đều nhất quyết đuổi cô đi.

Anh ta nói: "Anh là một tội phạm giết người, lại chỉ có hai bàn tay trắng, em theo anh thì sẽ không được hạnh phúc !"

Nguyệt Tâm không để ý, kéo áo của anh, nói: "Em tin tưởng anh là người tốt, anh không phải tội phạm giết người. Lần đó nhất định là ngoài ý muốn..."

Anh còn nói: “ Anh toàn thân đều là bệnh, thất lưng cũng bệnh, tim cũng bệnh, phổi cũng không tốt. . .không biết có thể chết ngày nào, em dám yêu anh thì em là đồ điên”

Nguyệt Tâm sà vào lòng anh, vừa lấy tay vuốt lưng để anh thả lỏng một chút, vừa khóc: “Đúng, em bị điên rồi, em yêu anh, muốn đi theo anh!”

Không ngờ rằng, Nguyệt Tâm lại bị anh hung hăng đẩy ra, chưa kịp hoàn hồn thì thấy anh vào siêu thị mua một chai rượu to, mở ra uống một hơi. Nguyệt Tâm cầm lấy tay anh, la lên: “ Anh điên rồi sao, hay là không muốn sống nữa”

“Nếu em không nghe lời anh, anh liền chết trước mặt em cho em xem!” Nguyệt Tâm nhìn anh, không nói nên lời, cơ thể anh như thể sao có thể uống rượu.

Anh nhìn Nguyệt Tâm khóc, buông bình rượu, cố gắng để bản thân bình tĩnh rồi nói: “ Em chỉ vừa bước chân vào xã hội, cảm xúc đối với anh chỉ là tò mò mà thôi. Sau này, khi gặp được người những con người thú vị, những chuyện mới, lúc đó em sẽ quên anh . Cũng có khi, lúc đó anh đã chết” .Nói xong, anh vút bình rượu vào thùng rác, xoay người bỏ đi.

Nguyệt Tâm nhìn bóng dáng của anh, nghĩ đến lời nói vừa nãy, bỗng nhiên thấy anh nói rất đúng. Bọn họ quen biết được bao lâu? Chỉ mới có ba tháng mà thôi, bản thân cô dựa vào cái gì mà yêu anh điên cuồng như thế? Cô hiểu biết nhiều về anh sao? Cô chỉ biết được rằng trong lúc say rượu mà lỡ đâm chết người mà phải ngồi tù, anh là anh trai của chủ tịch “tập đoàn truyền thông Quang Hối”, bệnh rất nặng, trong người không có tiền nhưng một mực mời luật sư để kêu oan, . . .đó là tất cả những gì cô biết về anh. Có lẽ , cô chỉ tò mò về anh, cũng có lẽ vì anh đối xử tốt với cô nên cô lầm tưởng rằng mình yêu anh. Ha ha, anh nói đúng. Có lẽ không bao lâu sau anh sẽ chết, lúc đó cô vĩnh viễn sẽ không được gặp lại anh nữa, mình sẽ quên anh ấy nhanh thôi.

Nhưng mà, Nguyệt Tâm không ngờ rằng, ba năm sau, từ tin tức trên báo cô biết được tin tức của anh: “ Tổng giám đốc “Hoa Duyệt” từng ngồi tù mười năm. . .” Thì ra anh còn sống, hơn nữa, lại còn sống rất tốt.

Hôm nay, Nguyệt Tâm lại nhìn thấy Thiệu Hoa. Cô nhớ lại kí ức về ba tháng ấy lại ủa về. Thiệu Hoa khi đó có thể hình dung như “một cái xác không hồn”, không, anh gầy đến nỗi không có một tí thịt nào. Khuôn mặt vừa trắng bệch vừa nhợt nhạt, giống như trong phim cuong thi vậy. Anh thường xuyên ho khan, lại ho rất nhiều, anh thật gầy, các đốt ngón tay lại rất thô, nhiều lúc bị sưng vù lên, có khi anh phải băng chúng lại. Sau này, Nguyệt Tâm mới biết rằng đó là do bệnh phong thấp. Bệnh trở thành kinh niên, có trị cũng trị không hết.

Hôm nay nhìn anh so với trước kia tốt hơn rất nhiều, tuy nhìn không thấy mặt, nhưng nhìn dáng thì biết anh khỏe hơn trước rất nhiều. Nguyệt Tâm vừa nghĩ vừa mỉm cười. Hiện tại, chắc anh sẽ không dễ chết như trong lời nói anh đã nói trong ba năm trước như vậy đâu.

Nguyệt Tâm lấy gương ra soi, bây giờ cô khác xa so với bốn năm trước. Khi đó, gương mặt cô bầu tròn, tóc ngắn, quần áo đơn giản. Bây giờ, cô mặc đồ công sở, tóc uốn xoắn, mỗi ngày trước khi ra khỏi cửa đều trang điểm rất cẩn thận, tỉ mỉ. Khẳng định rằng anh không nhận ra cô. Huống chi, lúc bước vào thang máy, anh căn bản không thấy cô.

Lúc Thiệu Hoa tan làm, anh nhìn bảng hướng dẫn, tầng 17 “ công ty luật Kim Mậu”

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Làm cùng một tòa nhà mà mấy vòng quay của Trái Đất mới gặp nhau thì xác suất cũng không lớn lắm. Nếu hôm qua không xuống mua trà bánh, hoặc đi sớm một phút thì sẽ không gặp nhau trong thang máy. Anh là giám đốc, mà giám đốc ít khi đến văn phòng mới đúng chứ. . .

Nguyệt Tâm nghĩ rằng ắt hẳn đây là lý do mà nhiều người không từ chối chức vụ này. Nói thật, “Ông chủ keo kiệt” – Vương Đức rất hào phóng trong việc chi trả tiền lương. Có sự hậu thuẫn của Kim Mậu, cô có thể nhận được rất nhiều case tốt. . .làm việc chung với chị Lisa rất vui vẻ. Có rất nhiều lí do để cô ở lại Kim Mậu.

Được rồi! Quyết định không từ chức! Dù “dậm chân tại chỗ” ở Kim Mậu ba năm hay năm năm đi chăng nữa, rồi sẽ có một ngày mình sẽ đứng vững ở công ty luật này! Ba tháng, bốn năm gì đó đi chăng nữa thì mình với anh ta cũng không có gì! Vì sao mình phải lo lắng? Bộ dạng mình không giống với trước đây, tên “ma ốm” kia sẽ không nhận ra! Huống hồ bây giờ người ta đã là tổng giám đốc của Hoa Duyệt, ai lại rảnh rỗi đi tìm “người yêu cũ”...

Bỗng chốc, Nguyệt Tâm gán cho Thiệu Hoa một biệt danh không hay ho gì: “Ma ốm”...khụ khụ, rất phù hợp với thực tế! Nếu có thể, Nguyệt Tâm hy vọng sẽ gọi anh là “ấm sắc thuốc”, như vậy sẽ khiến cô yên tâm hơn. Lúc Nguyệt Tâm gặp được Thiệu Hoa, ngay cả tiền mua thuốc anh cũng không có, chỉ có thể dựa vào cái thân thể bệnh tật mà cầm cự qua ngày. Nguyệt Tâm đề nghị dẫn anh đi khám bệnh mua thuốc, anh nói: “Chết cũng không lấy tiền của phụ nữ”....

Như dự đoán, Nguyệt Tâm không “chạm trán” Thiệu Hoa ở tòa nhà Long Mỹ này lần nào nữa. Thế giới của cô lại bắt đầu như chưa từng có việc “gặp gỡ” ấy. Thửa lúc Kim Mậu đang vào thời điểm “ăn nên làm ra”, cô phải kiếm nhiều tiền hơn mới được!

“Mình tưởng lúc chúng ta tăng ca xong thì mưa sẽ ngừng chứ!” Janet buồn rầu nói.

Gần mười hai giờ đêm, rất khó gọi taxi, cô mới vừa gọi cho vài hãng taxi, đường dây bận cả. Vì là ngày mưa nên mới như thế. Cứ mỗi lúc gọi taxi trong mưa như thế này, Nguyệt Tâm đều nghĩ đến chuyện mua một chiếc xe riêng.

“Cũng chưa chắc! Mình nghĩ mưa mùa hạ luôn rất lớn nhưng sẽ nhanh chóng tạnh ngay thôi. Không hiểu sao hôm nay bắt đầu mưa từ sáng đến bây giờ không tạnh. Nói không chừng sẽ có nơi gặp lũ lụt mất!” Nguyệt Tâm nói.

“Hazz...Nói mới nhớ! Buổi chiều trên báo có đưa tin Châu Giang bị ngập rất nghiêm trọng...Hazz, đi xuống rồi nói sau, vừa gọi điện vừa nhìn xem có taxi hay không”.

“Ừ!”

Hai người đến chỗ thang máy. Cửa thang máy vừa mở, Nguyệt Tâm ngăn người. Cô nhìn thấy Thiệu Hoa bên trong, tay phải anh chống gậy.

“Nè nè! Thang máy đến rồi, cậu đang nghĩ gì vậy? Có người chờ chúng ta đó!” Janet thúc vào người Nguyệt Tâm.

Thiệu Hoa nhìn Janet rồi mỉm cười, thay hai người ấn nút chờ thang máy. Nguyệt Tâm không biết phải làm sao thì đã bị Janet kéo vào thang máy. Thiệu Hoa buông tay ra, cửa thang máy đóng lại. Nguyệt Tâm phát hiện vừa rồi Thiệu Hoa dùng ngón trỏ để nhấn nút. Tay anh đã khỏe hơn rồi sao? Khi đó, tay trái anh chỉ còn ngón cái là hoạt động bình thường, bốn ngón còn lại đã trở nên căng cứng, không hoạt động được nữa. Không phải! Hình như ngón út cũng còn động đậy được mà! Azz...nhớ không rõ nữa. Ma ồm từng nói với cô, đó là do lúc gãy xương không chữa trị đúng cách cho nên mới bị như vậy. Nguyệt Tâm nhìn anh chống gậy, biết thất lưng anh đã đau đến mức không thể đứng nổi rồi! Cái con mưa chết bầm này! Nguyệt Tâm nhìn cây gậy chống anh đang cầm. Đó có phải là cái mà cô tặng anh không? Mặc kệ đi! Không nhìn! Không thấy! Vừa thấy là lại tức mình! Cái gậy mà con ma ồm này dùng cũng là loại gậy Colombia, giống cái mình tặng y chang! Về sau đề nghị thành phố Yamaguchi phải kiểm tra sức khỏe rồi mới cho vào! Đề loại ma ồm này lên núi chắc khắp núi toàn thầy ma! Thiệu Hoa rất ga lăng. Thang máy tới lầu một, anh liền nhấn nút để hai cô ra ngoài trước.

Thiệu Hoa đi rất chậm, không chỉ do thất lưng đau mà còn bởi cổ tay của anh đang sưng, vì chống gậy nên cơn đau càng ngày càng tăng thêm. Nguyệt Tâm và Janet đứng trước cổng chính để chờ taxi. Janet liên tục gọi điện thoại. Thiệu Hoa bước vào xe, hạ kính xe rồi hỏi hai người: “Muốn đi nhờ xe không?” Anh đang cười! Thật đáng đánh!

“Không cần! Cảm ơn!”. Nguyệt Tâm nhanh chóng từ chối, giọng nói cũng không mấy thân thiện.

“Ha ha ha” Thiệu Hoa cười cười, kéo kính xe lên rồi bảo Tiểu Trần lái xe đi. Janet còn đang do dự chưa biết có nên chấp nhận lời đề nghị của anh chàng đẹp trai xa lạ ấy hay không thì Nguyệt Tâm đã từ chối.

Hơi tò mò, Janet hỏi: “Sao cậu lại nói như thế với anh ta?”.

“Sao có thể ngồi cùng xe với tội phạm giết người được chứ!”

“Cậu nói gì?” Janet ngỡ mình nghe nhầm! Giết người? Tội phạm? Anh đẹp trai kia? Chính xác mà nói là hơi già một chút, cũng không đến nỗi phải gọi là “chú đẹp trai”, tạm gọi là anh đẹp trai đi! Nguyệt Tâm thấy mình hơi quá khích. Có lẽ tin tức đó cũng không giật gân gì mấy. Chỉ vì cô quen anh nên mới chú ý thôi. Huống hồ anh cũng không phải là người quá nổi tiếng, làm sao người bình thường có thể nhận ra anh!

“Tại sao chúng ta lại tùy tiện ngồi xe của một người lạ? Bị giết cũng không biết, cậu chưa xem mấy bộ phim đó sao? Phim kể về một người đàn ông thường cho phụ nữ đi nhờ xe, sau đó cưỡng hiếp rồi giết chết các cô ấy...”

“...”.

Một lúc sau, taxi đến. Janet và Nguyệt Tâm cùng thuê một nhà trọ có hai phòng. Thường ngày, hai người đi xe buýt đến chỗ làm. Janet tốt nghiệp đúng tuổi nên nhỏ hơn Nguyệt Tâm hai tuổi. Cùng thuê một nhà trọ nên Nguyệt Tâm rất quan tâm, chăm sóc Janet. Hôm nay nhìn sắc mặt anh nhợt nhạt, chắc là do thời tiết. So với trước đây đã tốt hơn rất nhiều. Không thể ngờ, mặt anh còn hơi có thịt, gò má cũng tròn hơn. Hồi đó, anh gầy vô cùng, giống như một bộ xương khô đang liều mạng! Nguyệt Tâm cực kì hối hận, vì sao năm đó cô có thể yêu cái con ma ồm ấy! Cái bộ xương khô ấy cũng gọi là “có tình có nghĩa”, chủ động từ chối tình cảm của cô nữa chứ!

Đồ “ma ồm”! Đồ “cương thi”! “Bộ xương khô”!...Anh chính là “đồ quỷ”! Phải tránh càng xa càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trong đầu óc Nguyệt Tâm đang cầu trời khấn phật : Cầu mong hôm nay đừng lại gặp anh ở trong thang máy, nếu lại gặp mặt, về sau con sẽ đi cầu thang (lời tác giả: Ôi mẹ ơi, tầng 17 lận đó !!!)

Vào thời gian làm việc buổi sáng, có rất nhiều người đứng đợi thang máy, thang máy không thể một lần chứa nổi số người đang đứng đợi đó là chuyện hết sức bình thường. Nguyệt Tâm nhìn trước ngó sau, tốt lắm, không thấy anh ta. Cô nhìn đồng hồ 8 giờ 45, đột nhiên cô nhớ ra: “ma ồm” cũng là đàn ông, mà đàn ông thì lúc sáng sớm “cậu nhỏ” đều “chào cờ”, chắc anh ta sẽ không đến sớm vậy đâu. Huống chi, anh ta lại là tổng giám đốc, tổng giám đốc cần chi phải đến sớm. Nghĩ như vậy, tâm trạng Nguyệt Tâm thư thái hẳn lên.

Bị bóng ma tâm lý đè nặng suốt một thời gian, cả ngày hôm nay, Nguyệt Tâm không dám bước chân đến gần thang máy, đến cả cơm trưa cũng nhờ Janet mua hộ. Tâm trạng căng thẳng suốt một ngày, cuối cùng cũng tan ca. Nguyệt Tâm đứng chờ thang máy chung với Janet. “đing”, thang máy cuối cùng cũng đến tầng 17, cửa mở ra. Tuyệt vời, cương thi không xuất hiện, Nguyệt Tâm vô cùng vui vẻ bước vào thang máy.

“Gặp quý thật rồi!” Nguyệt Tâm âm thầm kêu lên một tiếng. Thế nào mà giờ tan tầm cũng có người vào thang máy cơ chứ? Không được, phải thừa cơ lên ra khỏi thang máy nếu không lại gặp “cương thi” nữa thì số khổ.

Nguyệt Tâm chờ lúc mọi người không chú ý nhanh chóng lên ra khỏi thang máy. Lúc Thiệu Hoa đang đứng chờ thang máy thì đột nhiên cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua...

“Chết rồi!”

“Sao thế?”

Nguyệt Tâm vừa tra chìa khóa để mở cửa mới nhớ rằng mình để quên một tư liệu quan trọng ở văn phòng, ngày mai phải trực tiếp mang nó đến gặp khách hàng. Chết tiết! Nếu cả ngày tâm trạng tâm trạng không bồn chồn lo lắng để tránh “cương thi” thì đâu đến nỗi quên trước quên sau như vậy. Nguyệt Tâm nghĩ: Nếu bây giờ cô đến văn phòng lấy tài liệu thì liệu có gặp “ma ồm” kia không? Anh ta vừa mới lên lầu cơ mà. Nhưng nếu bây giờ không đến văn phòng lấy thì sáng sớm cô phải đến văn phòng lấy rồi chạy đi giao cho khách nữa. Phải biết rằng, giường có sức quyến rũ thế nào vào buổi sáng, ôi buổi sáng yêu dấu, giường yêu quý của ta!!! Nguyệt Tâm suy nghĩ một lúc mới đưa ra được quyết định là chín giờ cô sẽ đến văn phòng lấy tài liệu. Vào giờ đó, chắc mọi người đã tan tầm về nhà, còn tăng ca thì chắc phải đến 10 giờ mới về. Khi đó, thang máy chắc cũng sẽ không có người...

Đúng là người tính không bằng trời tính, Nguyệt Tâm phải thừa nhận là mình đã sai lầm rồi, sai trăm trọng. Phải chờ lúc 10 giờ để đi lấy mới là tốt nhất vì thang máy lúc đó sẽ có nhiều người, tuyệt đối sẽ không có tình huống thang máy chỉ có hai người, à không đúng, phải là một người và một “ma”...

“Đúng là gặp quý thật mà!” Nguyệt Tâm vào thang máy, lúc quay người lại, “cương thi” cũng cùng vào thang máy. Nguyệt Tâm lập tức di chuyển ánh mắt, không nhìn “anh ta”. Đến tầng 17, cô vội vàng chạy ra khỏi thang máy. Đèn trong văn phòng đều đã tắt, không gian bỗng nhiên trở nên ghê rợn. Nguyệt Tâm lập tức chạy đi mở đèn, vào phòng của mình lấy tư liệu.

Nguyệt Tâm về nhà mở túi văn kiện ra mới phát hiện tài liệu không có ở bên trong, mới nhớ ra là cô đã đem cất vào túi văn kiện khác. Quả thật là một ngày xui xẻo! Cô tin rằng chắc chắn lần này cô sẽ không gặp vận xui nữa, nên cô quyết định đến công ty một lần nữa. Cô nhìn đồng hồ, ừm, hơn 10 giờ rồi, cô không sợ sẽ “gặp ma” nữa.

Lần này, lúc chờ thang máy, cô nhìn cửa phản quang của thang máy, cô phải cố gắng chú ý xem có “cương thi” đứng ở sau lưng mình không. Ừm, tốt lắm “cương thi” không xuất hiện, cô yên tâm bước vào thang máy. Nguyệt Tâm đến văn phòng, xem cẩn thận, xác nhận đúng đó là tài liệu cô cần mới đi ra.

Cô cần tài liệu đứng chờ thang máy. “đing” cửa thang máy mở ra. Một bất ngờ lớn xuất hiện, à không, phải gọi là một màn “có ma” xuất hiện mới đúng, “cương thi” đang ở bên trong. Nếu lúc này chỉ có “cương thi” ở bên trong thì cô tuyệt đối sẽ bỏ chạy, nhưng ở trong thang máy đang có rất nhiều người, một trong số đó còn giúp cô ấn nút chờ thang máy. Miệng Nguyệt Tâm lâm bầm vô số lần câu “Chết tiết!”. Cuối cùng, cô cũng bước vào thang máy... (Lời Editor: Aizz, chị à đừng trốn tránh nữa, em thấy sáng giờ chị cũng không được bình thường lắm rồi)

Mười giờ tối đúng là thời gian xe quý hơn vàng. Trước cửa tòa nhà “Long mĩ” có rất nhiều người đứng chờ xe. Nguyệt Tâm nghĩ một hồi, quyết định không chờ xe nữa mà ngồi xe bus về nhà.

Ngồi trên xe bus, Nguyệt Tâm thở dài, lấy tay lau mồ hôi trên trán... bỗng nhiên mắt cô bỗng sáng rực lên... “Bugatti Veyron”

Trên xe bus cũng có thể thấy “cương thi” ở bên cạnh... Chắc chắn cô không hề nhìn lầm, người ngồi trên chiếc xe Bugatti Veyron kia chính là “cương thi” chứ không ai khác. Hôm qua cô vừa nhìn thấy anh ta bước lên chiếc xe này, hơn nữa cô còn cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của anh ta nữa.

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, ánh nắng ấm áp, nhưng Thiệu Hoa vẫn cảm thấy thân thể rất đau, không khác mấy so với những ngày mưa, tình huống này đau một lúc mới có thể hết đau...

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Thiệu tổng, dự án “Kinh đô điện ảnh và truyền thông” kì một đã giao cho văn phòng luật sư Kim Mậu xử lý, họ đang bố trí nhân viên, phòng làm việc đã chuẩn bị xong”, Lưu Kiến Bản – quản lý hạng mục Gia Duyệt đang báo cáo.

“Sao?” Thiệu Hoa hơi bất ngờ.

“Kim Mậu là văn phòng luật sư rất có uy tín, giao cho họ chúng ta sẽ rất an tâm, hơn nữa Kim Mậu lại ở ngay dưới tầng 17, cũng thuận tiện cho việc đi lại”.

“Ừ! Cứ giao cho họ đi!”.

Nghe tên Kim Mậu, Thiệu Hoa hơi do dự, anh muốn tránh mặt Nguyệt Tâm. Nhưng nghĩ lại thì chưa chắc đã trùng hợp như vậy. Sẽ không có chuyện anh và cô cùng xuất hiện ở một chỗ... Tất cả cứ thuận theo tự nhiên. Thiệu Hoa có cách làm việc riêng của mình: Nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi. Anh không muốn can thiệp vào quyết định của Lưu Kiến Bản, cứ để anh ta tự mình sắp xếp.

“Nguyệt Tâm! Hôm nay tớ vừa nhận được một case tốt!” Janet hưng phấn.

“Case gì vậy?”.

“Hạng mục điện ảnh và truyền thông của Hoa Duyệt, tớ nắm kì một. Tiền phí rất cao. Cậu cũng biết loại công việc này rất nhàn mà ~.~” Janet cười khanh khách như vớ được vàng.

“Ha ha! Chúc mừng cậu nhé!” Nguyệt Tâm cảm thấy thật may mắn. May mà cô không bị giao case này. Nhưng cô cũng hơi thất vọng, cô hơi hơi nhớ anh. Không thể phủ nhận, tuy bộ dạng gầy trơ xương nhưng ánh mắt như nhìn thẳng vào tâm can của người đối diện ấy vẫn khiến cô lưu luyến không thôi!

Vẫn là ánh mắt ấy! Ánh mắt của con ma ốm, của cái bộ xương khô ấy! Khiến Nguyệt Tâm nhớ mãi không thôi. Khi anh nói câu: “Toàn thân anh đều là bệnh tật, thất lưng, tim, phổi đều có vấn đề... không thể sống lâu được!”, ánh mắt ấy vẫn rất kiên định và chắc chắn. Anh chỉ muốn đẩy cô đi thật xa chứ chưa bao giờ muốn buông xuôi cho số phận của mình.

Nguyệt Tâm thấy mấy hôm nay mình hơi xui nên mới gặp lại anh. Ánh mắt ấy khiến cô muốn rủa thầm... cứ nhìn đến nó là hóc mắt cô lại đỏ!

Hôm sau, Janet phải đến tầng 23 báo cáo. Lưu quản lý nói hai ngày nữa cô sẽ chuyển đến phòng mới. Được một lúc, Janet chạy đến phòng của Nguyệt Tâm, thấy Lisa không ở đó nên hưng phấn khoe: “Nè nè! Mình nói cho cậu nghe nhé! Cậu nhớ hai hôm trước lúc trời mưa to, có một người ngờ ý muốn đưa chúng ta về không?”.

“Ừ!”.

“Anh ta chính là tổng giám đốc của Hoa Duyệt đó!” Nói xong, mắt Janet cứ long lanh long lanh...

Nguyệt Tâm không bất ngờ: Ai bảo cậu không quan tâm tin tức thời sự, vụ án “Tổng giám đốc Hoa Duyệt lái xe đâm chết người” chấn động cả năm ngoái, vậy mà cũng không biết! Ngày đó, cậu do dự, bây giờ đã biết giá trị thật của người ta thì bắt đầu lộ ra bộ dạng mê trai rồi! Hôm đó cậu không nhìn thấy người ta đi Bently à... là “Thiên sứ B” đó...

“Ôi, đàn ông bốn mươi cứ gọi là như hoa như ngọc! Người như anh ấy thật sự rất quyến rũ!” Janet tiếp tục mê trai.

“Làm sao cậu biết anh ta bốn mươi?”.

“Mấy vị tổng giám đốc có địa vị như anh, mình chắc chắn họ thuộc hàng ngũ trung niên rồi, hơn nữa nhìn anh ta cũng tầm bốn mươi mà!”.

“Vậy à?” Nguyệt Tâm nghĩ thầm: Ai bảo anh là ma ốm làm chi! Nhìn qua cứ như là mấy ông già!

Trong lòng cô biết rõ, anh năm nay 35 tuổi, tất nhiên, thêm năm năm nữa là thành trung niên rồi!

Mấy ngày qua, Janet cứ giữ bộ dạng mê trai ấy, từ miệng cô ta Nguyệt Tâm cũng biết đôi chút tin tức về Thiệu Hoa...

Thiệu Hoa vẫn còn độc thân.

Anh sống chung với trợ lý tên là Tiểu Trần (Hai người đàn ông sống chung mà vẫn giữ mối quan hệ chủ tớ...~.~ Biểu tượng cảm xúc grin)

Ban đầu, Hoa Duyệt có chút thành công trong lĩnh vực điện ảnh, bây giờ đã nắm trong tay ba bộ phim điện ảnh nổi tiếng. Nghe nói có rất nhiều nữ minh tinh vây xung quanh anh.

Cơ thể anh luôn không được khỏe, luôn ho khan, nhưng không phải bệnh lây nhiễm (trời ơi! Bộ dạng anh ho cũng đẹp trai nữa!!!).

Nguyệt Tâm loại mấy tin tức không có giá trị ra, cuối cùng vẫn còn mấy tin tức thể hiện rõ bản chất mê trai... Nguyệt Tâm nghĩ thầm, cái mà cậu xem là bộ dạng bây giờ mới thể, chứ cậu xem anh ấy ngày xưa đi! Mình đồ cậu còn mê trai được!

Anh thường xuyên ho khan, như muốn ho cả phổi ra, tuyệt đối không đẹp chút nào! Có ai thấy một kẻ nghiện thuốc ho khan, cúi đầu lấy tay che miệng, còn đẹp trai không? Họ có nhìn thấy xác sống chưa? Giống anh như thế!

Mỗi buổi sáng, anh đều nằm thẳng trên giường, nhìn chăm chăm một chỗ, nhìn rất đáng sợ! Bây giờ có da có thịt thì đẹp trai lên sao? Bỏ đi bỏ đi, ai bảo Janet luôn có mộng phượng hoàng, người đàn ông giàu có nào mà chà đẹp trai trong mắt cô...

Nguyệt Tâm nhớ rằng mình hiểu Thiệu Hoa cũng không ít!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Ngoại hình của Chu Nguyệt Tâm vô cùng bình thường. Lúc còn học đại học thì chỉ thuộc hàng trung bình trong số vô vàn nữ sinh viên. Sau khi tốt nghiệp ra trường làm việc, vận đào hoa của cô dường như đã bắt đầu. Trong suốt bốn năm, cô từng quen với rất nhiều người, đếm trên đầu ngón tay cũng được bốn người, tính trung bình thì mỗi năm một người.

Dĩ nhiên, Chu Nguyệt Tâm không tính đến con ma ốm kia. Tới tuổi này, cô mới hiểu cái gì gọi là: “Trưởng thành hơn thiếu nữ, quyến rũ hơn phụ nữ trung niên”. Và tất nhiên, số người theo đuổi cô cũng tăng lên.

Sau sự kiện con ma ốm kia tự ngược đãi bản thân, nói đúng hơn là “mượn rượu tự sát” để tìm cơ chia tay, quay lưng bước đi không một lần ngoảnh lại, Chu Nguyệt Tâm đau khổ vô cùng, cô khóc rất nhiều, sau đó mới cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy lời anh nói rất đúng.

Hiện tại, nếu không tính đến mối tình này và khoảng thời gian vì công việc mà quên hết cả cảm xúc thì mối tình đầu “chính thức” của cô kéo dài hai tháng. Ban đầu, Chu Nguyệt Tâm liêu mạng làm việc ở văn phòng luật sư. Vì muốn quên anh mà cô nhận tất cả mọi việc từ lớn đến nhỏ, ngay cả những case mà người khác không thèm nhận. Thời gian quả là một phương thuốc hiệu quả.

Mấy tháng sau, Nguyệt Tâm hoàn toàn quên anh, vui vẻ bắt đầu một mối tình mới, người đó cũng là một khách hàng của cô. Quen nhau được một năm, không tồi! còn dài hơn cả mối tình đầu. Nguyên nhân chia tay là vì người đàn ông kia tự nhận mình đẹp trai, được nhiều người theo đuổi, nhưng cô lại chẳng mấy may ghen tuông, nói trắng ra là cô rộng lượng một cách không cần thiết – Thật là một tên tự kỷ! Một tháng sau, cô lại bắt đầu một cuộc tình mới, lần này là bạn thời đại học.

Trong một lần họp lớp, hai người cảm thấy thu hút lẫn nhau. Nhưng chỉ có nửa năm là chia tay do tính cách không hợp nhau. “Yên lặng” hơn nửa năm, cô lại tiếp tục yêu đương. Lúc Chu Nguyệt Tâm đi dạo đã lọt vào ống kính của một nhiếp ảnh gia. Anh ta nói Nguyệt Tâm rất có duyên với ống kính nên chụp cho cô mấy tấm ảnh rồi gửi ảnh vào hòm thư của cô ngay trong đêm. Nghe cứ như phim truyền hình! Có qua có lại, hai người cứ thế yêu nhau. Trong thời gian yêu đương, hai người thường đi du lịch và chụp những bức ảnh phong cảnh của các nơi, rất lãng mạn.

Về sau, Nguyệt Tâm mới phát hiện, thì ra ngoài cô, anh ta còn yêu rất nhiều người con gái khác... Tới bây giờ, người bạn trai cuối cùng của cô là một anh chàng thực tập sinh trong văn phòng. Tình cảm “chị em”... cũng vì thế mà chuyện của cả hai bị cha mẹ chàng trai phản đối, cuối cùng hai người cũng phải chia tay nhau...

Chu Nguyệt Tâm thề với trời, lần nào cô cũng dốc toàn “sức lực” để yêu, mỗi lần đều có mong muốn tiến tới hôn nhân, nhưng tất cả đều không như mong muốn. Mỗi lần chia tay cô đều khóc hết nước mắt. Vì vậy, cô đúc kết được một điều: Yêu càng sâu, chia tay càng đau, nhưng rồi mọi chuyện sẽ ổn cả. Đồng nghiệp bảo rằng cô chỉ thích cảm giác được yêu chứ chưa hẳn là yêu. Chu Nguyệt Tâm nghĩ cũng đúng! Bây giờ nhìn lại... xét tất cả các mối tình mà mình có, Chu Nguyệt Tâm bất ngờ nhận ra: bốn người đó đều khỏe mạnh hơn anh...

So với số lượng phong phú mà Chu Nguyệt Tâm trải qua, Thiệu Hoa chỉ là tép riu. Nếu phải vạch ròi thì chỉ có một người duy nhất. Đó chính là Chu Nguyệt Tâm... 19 tuổi – Thiệu Hoa vào tù... 29 tuổi – Ra tù... 10 năm...

Tình cảm đối với anh chỉ là một khoảng trống, ít nhất là về phương diện nam nữ. Năm 19 tuổi, khi đang là sinh viên năm hai, anh cũng có hảo cảm với một cô bạn, mới bắt đầu kế hoạch cưa cẩm thì anh lại phải vào tù. Trước đó, anh thề với trời rằng mình chỉ chuyên tâm đèn sách, không nhiễm chút “bụi trần”. Hai năm đầu sau khi ra tù, anh trông cứ như một bộ xương khô, hoặc đúng hơn là cương thi đội mồ sống dậy, không dám ra đường vào ban đêm vì sợ dọa phải người khác.

Vì thế, trừ Chu Nguyệt Tâm ra, không còn người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh. Hai năm nay, Thiệu Hoa thăng tiến rất nhanh, cũng vì vậy mà không cần anh tìm người khác cũng sẽ dâng tới cửa. Có mấy lần gặp phải vũ nữ, hoặc là do bạn bè rủ đi câu lạc bộ đêm mà dính phải scandal. Họ ngồi lên chân rồi ôm chầm cả cô. Anh ngượng ngùng mà đẩy họ ra, không chừa mặt mũi. Trừ mấy lần đó ra, Thiệu Hoa không tiếp xúc với bất kì người khác giới nào nữa.

Thiệu Hoa thừa nhận không phải mình không thích Chu Nguyệt Tâm. Nhưng vào thời điểm ấy, anh không còn lựa chọn nào khác. Lúc tâm anh bình lặng, không mấy may ý định trả thù, cái mà anh có chỉ là một tấm thân tàn phế. Huống chi, khi anh quyết tâm báo thù, ngoài thân thể bệnh tật “sống nay chết mai” này, anh không còn gì cả. Thử hỏi vào lúc đó sao anh nỡ lòng kéo cô xuống bùn? Dù sao, hai người quen nhau chỉ hơn ba tháng, có thể sâu đậm bao nhiêu! Vì vậy, Thiệu Hoa quyết định làm cho Chu Nguyệt Tâm tuyệt vọng với cuộc tình này. Ngày hôm đó, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chết trước mặt cô. Anh có thể không báo thù, nhưng nhất định không thể hại cả cô!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Bây giờ mỗi lần trời mưa, Nguyệt Tâm đều tự hỏi: cơ thể anh có đang bị sao hay không? Thắt lưng có đau hay không? Mỗi sáng, cô đều nghĩ đến một điều: Liệu rằng... anh có đang đau đốn đến chết lặng trên giường hay không?

Hôm nay lại là một ngày trời mưa, chắc chắn anh sẽ lại đau như cũ. Đã mấy buổi sáng, Nguyệt Tâm không còn lo lắng mình sẽ gặp phải anh trong thang máy. Trái lại, cô hy vọng mình có thể “tình cờ” gặp anh ở đâu đó.

Những ngày mưa, cô nhớ anh vô cùng, không biết anh có đang đau đốn vì bệnh tái phát, không biết ai sẽ xoa bóp các đốt ngón tay để anh có thể thoải mái mà thả lỏng người. Dự án tiến hành hết sức thuận lợi, kế hoạch xây dựng Mai viên đang đi vào giai đoạn hoàn thành.

Hôm nay, Thiệu Hoa đến khảo sát công trình. Đồng thời, anh tiến hành trồng một cây mai ở Mai viên. Đây là một cách để quảng bá cho dự án. Là tổng giám đốc kiêm người sáng lập Tập đoàn truyền thông Hoa Duyệt, Thiệu Hoa hiểu rất rõ cách lợi dụng báo chí để quảng bá hình ảnh. Nghi thức khởi công chỉ có một ngày, dự án ít nhất một năm mới hoàn thành. Trong thời gian đó phải tiến hành khâu truyền thông để dự án “Kinh đô điện ảnh và truyền thông Gia Duyệt” vẫn còn lưu giữ trong đầu của mọi người.

Trồng cây xong, Thiệu Hoa liền bỏ qua tiệc chiêu đãi để trở về thành phố H. Anh có một cuộc hẹn vào buổi chiều với Johnson - đại diện công ty J&Q để bàn về một hạng mục. Johnson là một người vô cùng bận rộn, cho nên Thiệu Hoa phải tranh thủ từng phút từng giây.

Thiệu Hoa xoa trán, ngồi trên ghế nghỉ ngơi một chút. Kết quả của cuộc nói chuyện không tồi, khả năng bọn họ chịu rút kinh phí là rất cao. Tâm trạng anh hôm nay rất tốt. Tuy hôm nay trời mưa, buổi sáng lại chạy cả một đoạn đường dài nhưng những mệt mỏi đều dường như tan biến. “Thiệu tổng!” Tiểu Trần kêu một tiếng. Thiệu Hoa vừa chớp mắt, anh nhìn đồng hồ, thì ra là đã qua sáu giờ. Tiểu Trần gọi anh tan tầm.

“Đi thôi!” Thiệu Hoa theo thói quen vịn bàn đứng dậy, mới đứng thẳng người, anh liền cúi gập người lại, nhanh chóng lấy tay che bụng, bắt đầu thờ đốc.

“Anh sao vậy?” Tiểu Trần hốt hoảng khi thấy sắc mặt anh trắng bệch. Thiệu Hoa đột nhiên cảm thấy dạ dày đau đốn.

“Đưa tôi vào bệnh viện!”. “Cộc, cộc...” Tiểu Trần dìu Thiệu Hoa xuống đại sảnh, để anh ngồi đỡ trên xô pha rồi đi lấy xe. Thiệu Hoa một tay vịn xô pha, một tay che dạ dày, mồ hôi đọng từng giọt trên trán. “Anh sao vậy?” Chu Nguyệt Tâm luôn mong chờ một cuộc “chạm trán” nhưng không ngờ cả hai lại gặp nhau trong tình trạng này. Cô rất lo lắng. Hồi đó, chỉ cần anh nhảy mũi, họ khan một chút là cô đã cảm thấy như anh sắp chết rồi.

Cô thấy anh đau đến tái xanh cả mặt nên vô cùng sợ hãi. Thiệu Hoa ngẩng đầu, nhắm mắt nhìn cô, nói: “Đau dạ dày!”.

Nguyệt Tâm căng thẳng. Cô từng nghe anh nói, tim anh không tốt, phổi anh không tốt, n cái không tốt nhưng chưa từng nghe anh nói đến dạ dày. Lục phủ ngũ tạng của con ma ốm này đúng là không có chỗ nào là bình thường cả.

“Mau đi bệnh viện!”.

“Tiểu Trần đang đi lấy xe!” Thiệu Hoa cố hết sức trả lời cô.

Đang nói, Tiểu Trần tiến đến, đỡ Thiệu Hoa ra ngoài. Nguyệt Tâm chạy đến cửa xe. Cô muốn đi theo nhưng lại cảm thấy khó khăn... Cô lấy thân phận gì?

Nguyệt Tâm cúi người nói một câu: “Chú ý giữ gìn sức khỏe!”, giúp anh đóng cửa rồi xoay người bước đi.

“Hai người quen nhau sao?” “Quen nhau đúng không?”. Janet hỏi Nguyệt Tâm.

Nguyệt Tâm xoay người lại mới phát hiện cô đã “bỏ quên” Janet khiến cô áy tức giận, đến chỗ Thiệu Hoa còn chưa nói, lại còn định theo lên xe. Lúc này, Janet đang mờ to hai mắt tò mò.

“Ừm... Ừ!” Nguyệt Tâm gật đầu.

“Cái gì? Sao cậu không nói sớm?”.

“Anh ta là thân chủ đầu tiên của mình, lâu rồi không gặp nên không nhớ rõ!”.

“Cậu giúp anh ta bảo chữa?”.

“Ừ!”.

“Thắng hay thua?”.

“Anh ta rút đơn kiện!”.

Thiệu Hoa vào bệnh viện, kiểm tra cho thấy kết quả viêm dạ dày cấp tính. Bác sĩ bảo với tình trạng sức khỏe hiện nay, anh phải chú ý đến thức ăn, phải tránh rượu bia, ăn uống quá độ, không thể để bụng đói quá lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Gần đây có một cái case(*) rất khó giải quyết, 2 tuần nay, Nguyệt Tâm mỗi ngày đều tăng ca. Nhìn đồng hồ thấy đã 11 giờ, Nguyệt Tâm ngáp dài một tiếng, dọn đồ chuẩn bị ra về.

(*): cái từ này ta cũng hk biết giải thích sao nữa, theo bác gu gồ thì nghĩa của nó là trường hợp, mà chị Nguyệt Tâm làm luật sư chắc là tiếp nhận trường hợp kiện tụng gì đó.

“Xin chào, cho hỏi cô có phải là Chu Nguyệt Tâm không?”

“Vâng. Là tôi. Xin hỏi có chuyện gì sao?” Nguyệt Tâm đang đứng ở ven đường chờ xe, một chiếc xe bỗng dừng chạy đến trước mặt cô, có một người xuống xe hỏi cô. Sau khi nghe cô trả lời thì người nọ kéo cô vào trong xe, người ở bên trong xe dùng lực rất mạnh nên Nguyệt Tâm bị ngã nhào vào trong xe, xe chạy vượt đi. Toàn bộ quá trình vô cùng quen thuộc.

“Đuổi theo chiếc xe kia!” Không đợi Tiểu Trần chạy xe đến, Thiệu Hoa chạy đến cửa xe, mở cửa ngồi vào xe. Vừa rồi nhìn lướt qua, hình như giống cảnh bắt cóc, mà bóng dáng người bị bắt cóc rất giống Chu Nguyệt Tâm. Anh nhìn không kĩ lắm, nên không gọi cho “110”. Nhưng cũng phải nói thật, qua 10 năm ở trong tù, anh thật sự không hề muốn dính đến cảnh sát nữa.

Đuổi theo chiếc xe khoảng 30 phút, đến ngoại thành, chiếc xe kia đột nhiên tăng tốc, quẹo vào một đường hẻm nhỏ, xe dừng trước một xưởng phế thải cũ. Xe của Thiệu Hoa dừng ở đường lớn, cách xe bọn bắt cóc khoảng 500 mét, trong phạm vi đó anh có thể quan sát rõ tình hình. Anh nhìn chiếc xe, có người mở cửa xe, lôi Nguyệt Tâm xuống xe, sau đó có hai người ở trong chiếc xe, lôi cô vào trong xưởng. Anh mơ hồ nghe được tiếng kêu cứu của Nguyệt Tâm “Bắt cóc, cứu, cứu”. Thiệu Hoa lấy di động bấm số cảnh sát.

Tiểu Trần nhún ga, chưa đến vài giây liền đến được trước cửa nhà xưởng kia.

Thiệu Hoa lấy di động đưa cho Tiểu Trần “Gọi báo cảnh sát”

“Buông tôi ra! Buông tôi ra...”

Quần áo của Nguyệt Tâm vừa bị bọn họ xé, Thiệu Hoa liền chạy vào, đánh 1 quyền vào mặt hai người bọn họ, nhưng chưa kịp đánh 1 quyền nữa vào mặt người thứ ba, đã bị bọn họ đánh lại một quyền. Thiệu Hoa lui lại mấy bước, thấy một khúc cây, vội nhặt lấy đánh vào đầu tên nọ. “A” tiếng hét rất lớn vang lên, trên đầu tên nọ máu chảy ròng ròng, hắn ta ôm đầu rồi ngã xuống đất. Hai người còn lại thấy cảnh đó hơi hoảng sợ, nhưng sau đó lập tức phản ứng lại, hai người đồng thời nhảy bổ lên người Thiệu Hoa. Một người thì nhào vào đánh anh, một người thì đá anh 1 cước, nhưng chưa kịp đá đã bị Tiểu Trần đánh. Thiệu Hoa một cước đánh văng tên đang nhào vào đánh anh, rồi sau đó đứng dậy đá cho tên đó 2 đá. Nguyệt Tâm ngồi bất động, hồn cứ như ở trên mây.

Thiệu Hoa cùng Tiểu Trần tháo caravat trói tay hai người kia lại, Tiểu Trần đang loay hoay tìm dây để trói tên thứ ba lại, Thiệu Hoa mới nói: “Người này không cần trói lại đâu”. Người này đương nhiên không cần trói lại vì lúc này hắn ta đã bị Thiệu Hoa đánh cho ngất đi. (Lời editor: Thường ngày thấy anh ốm yếu vậy thôi chứ lúc cứu chị thì anh dũng mãnh phết ấy)

Thiệu Hoa lau máu bên khóe miệng, đi đến bên cạnh Nguyệt Tâm, cởi áo khoác của mình khoác lên cho cô, sau đó xoay người bỏ đi, nhưng ngay sau đó cảm thấy ổng quần như bị ai kéo lại. Anh hít sâu một hơi, đứng bất động. Dưới ánh trăng, bóng của anh thật dài, che khuất Nguyệt Tâm ở phía sau. Dần dần, anh nghe thấy tiếng khóc ngày càng lớn, Thiệu Hoa xoay người, ngồi xổm trước mặt Nguyệt Tâm, lấy tay lau nước mắt đang chảy dài trên mặt cô, ngồi im đó nhìn cô không nói lời nào.

Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn ánh mắt của anh, nước mắt cô chảy lại càng nhiều hơn, không phải nước mắt vì phải chịu ảm ức, mà là khóc vì anh: “Anh lại không muốn sống nữa rồi” (Lời editor: oa....chị lo cho anh kia, cảm động ghê)

“Ha ha” Nghe lời nói của cô, Thiệu Hoa híp mắt cười.

Chỉ một lát sau, cảnh sát đến. Kỳ thực, nhiệm vụ của cảnh sát đôi khi chỉ là “thanh lí hiện trường” mà thôi.

Cảnh sát đối với trộm cướp giống như là thuốc kích thích vậy. Vừa được cảnh sát áp giải lên xe, ba tên kia liền tỉnh lại. Cảnh sát đưa tên bị thương nặng đến bệnh viện, sau đó đem hai kẻ còn lại cùng nhóm người Thiệu Hoa đến đồn lấy khẩu cung. Sau khi lấy khẩu cung nhóm người Thiệu Hoa xong, họ nói

sẽ liên hệ lại với họ, mong bọn họ phối hợp để điều tra.

"Nhà em ở đâu? Để anh đưa em về" Thiệu Hoa hỏi Nguyệt Tâm.

"Đường Giang Tô, ngõ 568, số 17"

Xe dừng trước số nhà 17, Thiệu Hoa xuống xe, mở cửa xe cho Nguyệt Tâm. Nguyệt Tâm xuống xe, đứng ở bên cạnh Thiệu Hoa, nói: "Cám ơn"

"Em vào nhà nhanh đi"

"Hiện tại anh có thể sống rất nhiều năm nữa sao?" Giọng của Nguyệt Tâm hạ xuống rất nhỏ, giống như đang hỏi anh, nhưng cũng giống như tự nói một câu trấn thuật với mình vậy.

Nguyệt Tâm đang muốn cởi áo khoác trên người ra, chợt cảm thấy tay Thiệu Hoa khẽ đẩy cô trở vào trong xe. Thiệu Hoa đẩy cô vào trong rồi ngồi vào bên cạnh, đóng cửa xe, nói với Tiểu Trần: "Về nhà."

Thiệu Hoa ở tại khu nhà Quốc Hòa cách Long Mỹ không xa, Tiểu Trần ở cùng với anh. Thứ nhất Tiểu Trần là người tỉnh khác, không có nhà ở thành phố H, cậu ta có thể tiết kiệm tiền thuê nhà. Thứ hai, con ma ốm này cũng biết sức khỏe mình không có gì bảo đảm, coi như được Tiểu Trần trông nom 24/24... Xe đỗ dưới tầng, Thiệu Hoa xuống xe, kéo Nguyệt Tâm ra ngoài, nói với Tiểu Trần: "Tối nay cậu đi thuê khách sạn đi, ngày mai chờ điện thoại của tôi." Ân ý là không có điện thoại của tôi thì cậu đừng có về!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Từ dưới xe đến trong phòng, Thiệu Hoa luôn kéo Nguyệt Tâm. Vẫn là giống như trước, anh dùng tay phải nắm tay trái cô, luôn đi ở phía trước. Thiệu Hoa dùng tay trái mở cửa.

"Tay anh hẳn đã khỏe?"

"Sau khi làm phẫu thuật thì đã khôi phục lại hơn lúc trước rất nhiều." Nguyệt Tâm cầm lấy tay trái anh, cẩn thận nhìn, quả thật nhìn không ra cái gì khác thường.

"Nếu lần đầu tiên không có đến trễ trị liệu thì tốt rồi." Nói xong, Nguyệt Tâm hôn một cái vào ngón giữa. Cô nở nụ cười, ma ốm không phải là càng sống càng tốt sao? Thiệu Hoa cười cười, ý bảo nhường cô ngồi vào trên sofa.

Anh đi lấy ly nước ấm đưa cho Nguyệt Tâm, "Lại bị đối phương đe dọa?"

Nguyệt Tâm gật đầu.

Vừa ở trên xe, bọn họ nói với cô "Bọn họ ra lệnh cho cô phải xác định rõ ràng không tiếp nhận case, bằng không thì cô sẽ phải gặp nguy hiểm".

Thiệu Hoa kéo Nguyệt Tâm lại, một tay đem đầu cô đặt vào lòng ngực, một tay ôm lấy eo. "Em muốn kiên trì liên kiên trì, nếu em xảy ra chuyện gì, anh liền thay em nhất xác, sau đó anh sẽ chém bọn họ."

Nguyệt Tâm liền một tiếng bật cười, "Anh cứ nhiên bỏ mặc em chết như vậy."

"Em sẽ không chết, có anh ở đây."

"Buổi sáng lúc anh nằm ngay đơ bọn họ tới tìm em, anh làm sao giúp?"

Thiệu Hoa trừng mắt nhìn Nguyệt Tâm liếc mắt một cái, đứng dậy đi đến phòng tắm, pha nước ấm "Em tắm rửa trước cái đi."

Anh vào nhà cầm 1 bộ đồ sạch sẽ rồi treo trên giá quần áo.

Nguyệt Tâm bước vào bồn tắm lớn, thật thoải mái. Vừa rồi nếu anh không ở đây thì phải làm sao bây giờ? Nếu anh bị đánh chết làm sao bây giờ? Nếu bản thân thật sự lại bị bắt thì phải làm sao bây giờ... Nguyệt Tâm không nghĩ suy nghĩ, hiện tại, cô không phải là lại bị anh nắm tay sao? Cô thích được anh nắm tay, đi ở phía sau anh, nhìn bóng dáng cao gầy của anh.

Thiệu Hoa đến một gian phòng khác tắm nước nóng, rất nhanh liền đi ra, ngồi ở trên sofa xem tivi.

"Thiệu Hoa."

Anh nghe được Nguyệt Tâm kêu một tiếng, anh đi đến phòng tắm bên cạnh, hỏi: "Chuyện gì?"

"À...em muốn một cái quần lót sạch"

"Không có."

Nguyệt Tâm mặt đỏ, anh đương nhiên không có quần lót nữ rồi.

"Anh giúp em lại cửa hàng tiện lợi mua đi."

Mới nói là làm, cô liền nhìn đến Thiệu Hoa mở cửa vào. Cô, chính là thân thể không quần áo, cô vẫn là lần đầu tiên bị như vậy, bị một người đàn ông nhìn. Tay cô không biết là ôm ngực, ôm thân, hay là ôm mặt... Không đợi cô phản ứng lại, Thiệu Hoa liền ôm lấy cô, trực tiếp ôm đến trên giường. Bốn năm trước, tại cái phòng chật hẹp, bọn họ đã ở trên một cái giường ngủ cùng nhau. Nguyệt Tâm cảm thấy khi đó là bản thân quyến rũ hẳn, cô kinh ngạc khi bản thân làm được việc đó với mối tình đầu.

Khi đó cảnh tối lửa tắt đèn, cô nghe được Thiệu Hoa nói một câu "Thực xin lỗi", cô khóc.

Vừa rồi rất đau, cô không khóc; nếu anh nói không dùng bản thân phụng dưỡng, cô chắc sẽ không khóc.

Nhưng anh lại nói "Thực xin lỗi", anh không biết bản thân cô là thật tâm thích anh sao?

"Làm người phụ nữ của anh nhé?" Thiệu Hoa hỏi giống như không hỏi.

Nguyệt Tâm không trả lời, nhìn đèn trên đầu giường lại nhìn xuống bộ quần áo. Tay cô, còn cảm nhận được vết thương ở trên lưng anh. Cô để Thiệu Hoa ở dưới thân, kéo đầu của anh xuống, bắt đầu hôn, dùng sức hôn, cô muốn đem bốn năm nhưng nhớ để lên môi anh. Môi anh bao trùm cô mỗi một tác da thịt, tay anh để dọc theo đường cong trên người cô. Anh tiến vào, Nguyệt Tâm hẳn còn giống bốn năm trước như vậy - đau. Anh biết cô vì anh mà giữ thân như ngọc sao?

Mối tình đầu, chỉ có một lần, chia tay xong, tiếp tục đứng lên là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Mọi người ơi, chương này không phải là kế tiếp của

Thiệu Hoa tìm đến văn phòng luật "Kim Mậu", nhưng không ai dám tiếp nhận case của anh cả. Đang muốn rời khỏi đó, sau lưng bỗng vang lên tiếng nói: "Anh nâng mức thù lao lên 20%, đến lúc đó tôi sẽ nhận case này". Thiệu Hoa quay đầu, thấy một cô gái có vóc dáng rất giống với nhưng cô nữ sinh cấp ba, anh cười: "Được"

Nguyệt Tâm vừa đến Kim Mậu, nghe nói có người muốn tìm luật sư nhưng đa số mọi người đều nói rằng khả năng thắng của case này chỉ vô cùng mong manh nên không ai chịu nhận. Kinh nghiệm của cô cũng chỉ như tờ giấy trắng, nhận case này cũng là cơ hội rèn luyện tốt. Thua cũng không hề gì, còn thắng thì có thể nhanh chóng nổi tiếng trong giới luật sư. Đối với người mới đây không phải là một case rất tuyệt hay sao?

"Anh Thiệu, xin chào, tôi là Chu Nguyệt Tâm"

"Cô Chu, xin chào"

"Trước tiên anh hãy kể cho tôi nghe một chút về case tôi sắp nhận đi"

"..." Lời kể của Thiệu Hoa đứt quãng bởi những tiếng ho không ngừng. Nguyệt Tâm nhìn anh thật kĩ: Ban nãy khi anh còn đứng đã thấy rất cao, nhưng lại rất gầy, chẳng khác nào một bộ xương di động, gương mặt hốc hác, mắt lõm sâu, ngón tay tựa như những đốt trúc, sắc mặt vừa vàng vừa trắng, vàng giống như thiếu dinh dưỡng, còn trắng giống như có bệnh... Tóm lại, trong cảm nhận của cô Thiệu Hoa giống y hệt Lâm Đại Ngọc có khi anh còn hơn cả Lâm Đại Ngọc.

"Cốc, cốc, cốc" có người gõ cửa.

Kim Mậu chỉ có hai phòng tiếp khách, dùng để tiếp nhận case. Còn sau khi đã nhận rồi thì muốn bàn công việc phải ra các quán nước vỉa hè, quán cafe hay là nhà khách chứ không thể nói chuyện ở đây. Kim Mậu kinh doanh rất tốt nên hai phòng này luôn tấp nập người ra vào.

Nguyệt Tâm xem đồng hồ, nói: "Hôm nay đến đây là được rồi, họ cần dùng phòng khách. Đây là danh thiếp của tôi."

Thiệu Hoa nhận danh thiệp, đứng dậy định ra về. Nguyệt Tâm lập tức nói: “Anh Thiệu có thể cho tôi số di động để tiện liên hệ được không?”

“Tôi không có di động.”

Nguyệt Tâm thấy rất khó tin, bây giờ đến học sinh tiểu học còn dùng di động, một người đàn ông từng ấy tuổi sao có thể không có? Thiệu Hoa dường như thấy được sự nghi ngờ của cô, xé một tờ giấy ghi chú trên bàn, viết một dãy số phía trên: “Cô có thể gọi đến số máy bàn này để tìm tôi, nếu như tôi không có ở đó, cô có thể nhắn lại. Khụ khụ, khụ khụ, nhưng xin đừng gọi sau chín giờ tối.”

Nguyệt Tâm “Ồ” một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc nhận: “Đúng rồi, vậy bây giờ chúng ta hãy hẹn thời gian để lần sau bàn bạc đi.”

“Chủ nhật tôi rảnh, ngày thường sau 6 giờ tối cũng được, khụ khụ, hãy gặp ở đây đi.”

“Ồ, vậy để tôi sắp xếp thời gian rồi báo cho anh. Ở đây sợ không tiện, chúng ta hãy tìm một nơi khác để nói sẽ tiện hơn.”

“Được, vậy cô quyết định rồi nói cho tôi biết.”

Nguyệt Tâm không ngờ khách hàng đầu tiên của mình lại dễ tính như vậy, cô muốn đòi nâng phần trăm anh cũng đồng ý, thời gian cùng địa điểm cùng tùy cô quyết định.

“Alo, xin chào, xin cho hỏi anh Thiệu Hoa có ở đó không?” Hôm sau trước khi tan làm, Nguyệt Tâm gọi theo số máy bàn mà Thiệu Hoa đã cho.

“Có có, cô chờ nhé.” Người tiếp điện thoại hình như là một người đã lớn tuổi, mà điều khiến Nguyệt Tâm giật mình nhất chính là hình như người đó gọi “Đại thiếu gia, điện thoại của cậu.” Thiệu Hoa đáp một tiếng rồi tiếp điện thoại. Người đàn ông tiểu tụy bệnh tật, trên mặt viết một chữ “Nghèo” to tướng này lại là “Đại thiếu gia” Chẳng lẽ bây giờ người có tiền có thể sống khiếm tốn đến mức này?

“Alo, xin chào.”

“Tôi là Chu Nguyệt Tâm, chủ này này chúng ta gặp lúc 2 giờ ở “Quán trà Lục Phương” nằm ở đường Vũ Tiến và đường Tứ Xuyên đi, nơi đó gần Kim Mậu, ra cửa rẽ trái là đến.”

“Được.”

Chu Nguyệt Tâm đặt máy xuống nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên mới nhớ ra, người đàn ông tên Thiệu Hoa này tìm cô vì vụ kiện tranh tài sản, mà tài sản này là của nhà họ Thiệu _ trùm truyền thông của thành phố H. Anh ta nói mình là con trai lớn của Thiệu gia, vậy cũng có thể gọi là “Đại thiếu gia”...

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Anh Thiệu, thực thực xin lỗi! Không nghĩ tôi tìm một chỗ đỗ xe lại khó như vậy." Nguyệt Tâm tìm xong chỗ đỗ xe liền vọt vào phòng trà, bất quá đi được vài bước thì trời đổ mưa. Cô hồi hận, trời mưa thì đi xe bus vẫn là nhanh hơn, vì đi như vậy mà cô trễ hẹn hơn nửa tiếng, vừa mất mặt lại vừa lãng phí tiền. Tại cô lẽ mề chậm chạp nên mới mất mặt như vậy. Nhìn đồng hồ thì thời gian đang trôi qua nhanh, mưa rơi thì càng lúc càng nặng hạt. Thật là quá thất lễ với khách hàng.

Thiệu Hoa cười cười, đưa cho cô mấy tờ khăn giấy để lau nước mưa bám trên mặt.

Đại khái nói chuyện khoảng ba giờ, không sai biệt lắm thì đàm phán xong, Thiệu Hoa kêu người phục vụ thanh toán. Anh trả toàn bộ tiền, Nguyệt Tâm lấy ra một nửa đưa cho anh, nói đến: "Tôi và anh cùng trà."

"Không cần."

"Tôi không phải người không có tiền, chia một nửa đi"

"Lần này để tôi thanh toán, khụ khụ" Thiệu Hoa thấy khó chịu nhất là khi có người khác tranh trả tiền cơm với anh, trừ khi trước đó người đó nói là muốn mời cơm.

"Được, lần sau để tôi thanh toán!" Nguyệt Tâm thấy khó chịu nhất chính là đi ăn cơm mà lại bị khách hàng mời.

"Ha ha. Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại" Nguyệt Tâm đi tới cửa, đẩy cửa ra đang chuẩn bị bung dù, giống như nghe được Thiệu Hoa ở phía sau kêu cô, cô quay đầu nhìn một chút,

quả nhiên là Anh ngồi ở chỗ kia kêu cô . Cô đi lại, hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Thiệu Hoa ánh mắt lóe ra một chút ngượng ngùng "Phiền cô đỡ tôi đứng dậy , được không? "

Nguyệt Tâm xém rót cằm : Tên này quả thật đúng là thiếu gia ! Cô nâng cánh tay Thiệu Hoa đứng lên , lại một trận oán thán: Tên này quả thực nặng !

Thiệu Hoa nhờ lực của cô , một tay chống cái bàn đứng lên, lưng hơi cong, giống như không thể đứng dậy thẳng được. Anh đứng trong chốc lát, giống như có chuyện ngượng ngùng nói. Nguyệt Tâm nhìn , hỏi: "Còn có chuyện gì sao?" Cô thấy tay anh đặt trên người , nghĩ rằng: đại thiếu gia này thật đúng không biết xấu hổ đem thể trọng đều áp lên người cô!

"Cám ơn , hôm nay thất lưng tôi hơi đau, khụ khụ, hôm nay muốn phiền đến cô đưa tôi về nhà ."

Nguyệt Tâm cảm thấy mặt mình co rút : đại thiếu gia, không thể nào? Hai ngày trước gặp thấy anh vẫn còn khỏe , vừa rồi anh ngồi cũng thấy khỏe, thể nào lập tức đột nhiên thất lưng không tốt ? Còn muốn cô giúp đỡ đưa anh trở về? Mẹ , chẳng lẽ là muốn chiếm tiện nghi của cô ? Nguyệt Tâm nghĩ, liền nhìn xem Thiệu Hoa, bỗng nhiên chú ý tới trên trán hần thật nhỏ mồ hôi, lại nghĩ : mùa đông , tuy rằng trà phượng mở máy sưởi, nhưng là không đến mức nóng chảy mồ hôi đi? Khả năng thất lưng anh là thật không tốt... Quên đi, coi như giúp người làm việc tốt đi. Nguyệt Tâm giúp đỡ đưa Thiệu Hoa đi ra ngoài, đang muốn vẫy tay gọi một chiếc taxi, bị Thiệu Hoa ngăn lại . Nguyệt Tâm một trận tức giận, cô một tay cầm ô, một tay giúp đỡ anh, lại không kể công, mưa lớn như vậy không thể mở ô ra xem chừng bị ướt hết người cũng có thể lắm, huống chi vẫn là hai người xài chung một cái ô! Cô trừng mắt, giận giữ nói: "Anh đây là có ý gì? !"

" Khụ khụ, xe taxi chỗ ngồi rất thấp, nếu tôi ngồi xuống thì chỉ sợ cô không thể đứng vững mà đỡ tôi được ." Thiệu Hoa thật sự thật ngượng ngùng.

Nguyệt Tâm cơ hồ muốn giơ chân, "Ý của anh là tôi cùng anh đi về nhà anh? !"

"Đội xe bus cũng có thể."

Nguyệt Tâm quyết định, hôm nay có lẽ sẽ không thể nhấc cảm mình lên được . Bọn họ mới đi vài bước, nửa người liền ướt . Nguyệt Tâm cau mày, một mặt oán khí đến Thiệu Hoa. Cô không biết, Thiệu Hoa thất lưng thật sự là đau muốn chết. Không nghĩ tới hôm nay mưa lớn như vậy, lại ngồi lâu như vậy, Thiệu Hoa dùng sức chống đỡ cái bàn một chút , cũng không thể thẳng thất lưng lên được. Anh ngấm lại, như vậy ngồi xuống, chỉ biết càng ngồi càng đau , chờ Nguyệt Tâm đi rồi, liền một cái nhận thức không có người của mình , còn có ai có thể giúp hắn? Liền kiên trì kêu Nguyệt Tâm đưa mình trở về .

Đội xe bus đại khái được 10 phút, bọn họ đi đến một khu dân cư, Chu Nguyệt Tâm nhìn thấy một loạt nhà ở, còn có một cái nhà giống trong phim điện ảnh . Cô đỡ Thiệu Hoa vào một ngôi nhà , đi đến cửa của thang lầu, Thiệu Hoa nói với cô : "Hôm nay thật cám ơn cô , cô mau trở về đi , quần áo đều ướt , đừng để cảm lạnh."

"Đã đưa anh đến nơi này, tôi đưa anh vào cửa."

"Ha ha, " Thiệu Hoa chỉ chỉ thang lầu: "Thang lầu rất hẹp, chỉ có thể được một người đi lên"

Chu nguyệt nhìn nhìn, thật là như vậy. Một số ngôi nhà cũng có cầu thang như thế này, chẳng những xoay xoắn ốc, hơn nữa chất liệu cầu thang tương chừng đi lên như muốn sụp xuống. Chu Nguyệt Tâm nghĩ ngày trước cũng ở nhà có cái thể loại này . Cô nhìn nhìn Thiệu Hoa, "Anh có thể đi lên chứ?"

Thiệu Hoa buông tay cô , bản thân đưa tay lên tay vịn của cầu thang "Đây có tay vịn, không thành vấn đề. Cô mau trở về đi ."

"Được." Nguyệt Tâm lòng có điểm lo lắng, nhìn anh đi tới, đi đến lầu hai góc chỗ gác xép, hắn lấy ra chìa khóa mở cửa. Anh về nhà , Nguyệt Tâm nhìn anh không có việc gì, xoay người đang muốn đi, bỗng nhiên nghe được tiếng chìa khóa rớt xuống đất, cô quay đầu nhìn một chút : chắc, xem bộ dáng anh thông khô, một tay cầm lấy tay nắm cửa, ngồi xổm xuống , một tay nhặt chìa khóa. Chu Nguyệt Tâm cảm thấy anh nhặt chìa khóa tay trái, giống như không quá linh hoạt, liền chạy đi lên, giúp anh nhặt chìa khóa lên , lại đem anh kéo đứng lên.

"Khụ khụ, cám ơn."

Thiệu Hoa mở cửa, Chu Nguyệt Tâm đỡ anh đi vào, đỡ anh ngồi lên ghế. "Đèn ở đâu?" Mùa đông, thời điểm ban ngày cũng tối, huống chi đó là một gác xép, lấy ánh sáng không tốt.

"Gần cửa."

Nguyệt Tâm mở đèn, mới đem phòng này thấy rõ ràng: phòng thật nhỏ, đại khái chỉ có 7, 8 thước vuông; đồ dùng rất đơn giản, một cái giường, một cái bàn nhỏ, hai cái ghế, một cái ghế còn đặt ở phía dưới cái bàn, như vậy trong nhà chỉ có một người. Chu Nguyệt Tâm hiểu kì: cái người hầu hạ Thiệu Hoa đâu?

"Cám ơn cô , cô mau trở về nhà đi ." Thiệu Hoa ngồi ở trên ghế , tay phải chống thất lưng, tay trái chống cái bàn, xác thực nói là cánh tay không ổn. Tay trái anh có chút vấn đề, lần trước Nguyệt Tâm không chú ý, hiện tại cô thấy anh dùng cánh tay ấn cái bàn, tay trái mở ra có chút kỳ quái, mấy ngón tay đều mất tự nhiên gập khúc .

"Tạm biệt , hẹn gặp lại."

Trên đường về nhà, Nguyệt Tâm luôn luôn suy nghĩ : đường đường là đại thiếu gia, thể nào lại có loại tình trạng này ? Khó trách muốn tìm người lên tòa

án tranh gia sản. Lần trước khi thấy anh , cũng là khí sắc kém chút, người hơi gầy, hôm nay thế nào lại lập tức bệnh thành như vậy? Nhìn nhìn lại tay trái anh, hôm nay có phải cũng không thể thay quần áo cho bản thân... Đang nghĩ tới, xe taxi đã đến dưới nhà. Nguyệt Tâm thanh toán tiền, lập tức đi lên nhà, hòa mình vào nước ấm . Lau khô tóc, cô nấu một gói mì ăn liền. Hôm nay đều chưa kịp đi mua đồ ăn, cũng may trong nhà có dự trữ. Cô đang cầm bát mì , vừa ăn vừa xem tivi, ngoài cửa sổ gió cứ thổi mạnh vào, thanh âm rất lớn. Bỗng nhiên, cô nghĩ đến, cái tên đại thiếu gia hiện tại không biết thế nào? Quần áo có thay được không ? Không biết có ăn cơm chiều chưa?

Bản thân nhìn đến Thiệu Hoa vừa rồi như vậy, bao nhiêu lo lắng . Nguyệt Tâm nhìn nhìn ngoài cửa sổ , gió thật lớn. Suy nghĩ , hôm nay đã hết lòng vì anh, đưa anh đưa đến trong nhà ngồi vào ghế ; mưa lớn như vậy, anh thất lưng không khô, người không khô, ăn được một chút cơm chiều,... không biết có sao không .Không nghĩ , không nghĩ , Nguyệt Tâm tiếp tục ăn mì, xem tivi . Đêm mì ăn xong cả rồi, cô cảm thấy mĩ mãn đem canh uống. Người người đều nói ăn mì ăn liền không tốt, nhưng chính là có rất nhiều người thích ăn, chẳng hạn như Chu Nguyệt Tâm. Cô luôn tìm cho bản thân lý do để ăn mì ăn liền, hôm nay, lý do thật sự là đầy đủ nhà.

Nguyệt Tâm ấn điều khiển từ xa, nhấn nút chuyển từng kênh một, nhìn đến một tiết mục giải trí, cô liền dừng lại nhìn. Một lát sau, người MC giới thiệu đến: "Kế tiếp cho mời giám khảo , không ai khác chính là chủ tịch Thiệu Hằng..." Thiệu Hằng! Không phải người kia là em của Thiệu Hoa sao? Chu Nguyệt Tâm nhìn trên tivi Thiệu Hằng chậm rãi mà nói, ăn mặc ngăn nắp, mười phần đều nhìn ra dáng dấp của một người đàn ông phong lưu phóng khoáng . Cô nhủ nhủ đầu mày, không khỏi cảm thán "Cùng là anh em nhưng lại rất khác nhau " . Kế tiếp, tiết mục biểu diễn cái gì, Nguyệt Tâm tựa hồ đều không có xem , bộ dáng Thiệu Hoa bệnh yếu ớt càng không ngừng xuất hiện trong đầu cô. Cô quyết định, đi "Thăm đáp lễ" Thiệu Hoa một chút .

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nguyệt Tâm vừa rồi cũng không nhớ đường, cô đành đến trạm xe bus bên cạnh trà phường ,lên xe bus. Xuống xe, cô đi quanh một lúc, cuối cùng cũng tìm được. Cô gõ cửa, một đứa bé ra mở nhưng chỉ hé ra một khe cửa nhỏ, hỏi: “Chị tìm ai?”

“Chị tìm Thiệu Hoa.”

Đứa bé đảo mắt một vòng, giống như nghĩ ra cô muốn tìm ai rồi nên mở cửa cho cô đi vào. Nhà có kiến trúc Thạch Khố phần lớn đều có kết cấu như vậy: sau khi vào cổng chính là phòng bếp, có rất nhiều bếp ga, còn có mấy thau dùng để đựng nước, bên trong là cầu thang và vài phòng ở của tầng trệt. Các nhà ở tầng trệt thường phải phiền toái hơn một chút vì họ phải mở cửa cho khách của tầng trên.

Nguyệt Tâm lên gác xép, gõ gõ cửa nhưng không thấy trả lời. Cô lại dùng sức gõ tiếp, “ Anh Thiệu, tôi là Chu Nguyệt Tâm.” Vẫn không thấy động tĩnh gì. Cô cúi đầu thấy ánh đèn lọt qua khe cửa, chợt ngăn ra: Chẳng lẽ anh ta đói chết trong đó rồi? Nguyệt Tâm bèn thử xoay tay nắm cửa, không ngờ rằng vừa vặn nắm cửa thì cửa đã mở ra. Thì ra anh không khóa.

Thiệu Hoa đang nằm trên giường, quay đầu lại thấy Nguyệt Tâm. Nguyệt Tâm vừa mở cửa thấy anh nằm im lặng trên giường, cô vô cùng hoảng sợ. Thật may, đầu anh ta còn cử động. Cô đi lên trước, thấy mặt anh đỏ bừng khác thường, đưa tay sờ lên trán anh, nóng quá, có lẽ anh đã phát sốt. “Anh Thiệu”, cô gọi một tiếng xem anh còn ý thức không.

“Ừ. Cô, sao lại đến đây?” Thiệu Hoa không có khí lực lên tiếng hỏi.

“Đầu anh nóng quá, để tôi đưa anh đi viện.”

“Không cần đâu, khụ khụ, cảm ơn cô.” Thiệu Hoa cố gắng mỉm cười.

Nhìn cái dáng vẻ này của anh ta, nếu không ai quan tâm, chắc chắn chết ở đây mà không ai hay biết. Cô là người cuối cùng gặp anh, chẳng lẽ cô lại trở thành “hung thủ giết người”

Nguyệt Tâm vừa xúc chấn lên muốn kéo vai để kéo anh đứng dậy, liền thấy thân thể anh đang co rúm, may quá, chân mới xúc lên có một chút thôi. Cô lại đáp lại cho anh, mặt đỏ lên. Lúc này cô mới để ý thấy quần áo của anh rơi trên đất. Đại thiếu gia này lười quá đi. Đầu óc suy luận của luật sư lại bắt đầu hoạt động, cô thăm đoán: anh quá mệt nên vừa co quần áo ướt xong là chui vào chăn nằm ngay, nên đèn chưa kịp tắt, cửa cũng chưa kịp khóa. Đúng, chính là như vậy. Nguyệt Tâm cho là mình suy luận hoàn toàn chính xác.

“Này, không đi bệnh viện anh sẽ chết đấy!”

“Haha, không nghiêm trọng như vậy đâu.” Vừa rồi Nguyệt Tâm đáp không kín, Thiệu Hoa cảm thấy lạnh, khẽ quăn chặt hơn.

Nguyệt Tâm thấy anh có vẻ rất lạnh, nhìn xung quanh, không thấy có điều hòa, nhưng trên chiếc tủ thấp có chiếc máy sưởi hiệu “Mặt trời nhỏ”, bèn hỏi: “Tôi đem cái máy sưởi đó đến đây bật lên cho anh nhé?”

“Được.” Ai, anh đã mệt đến mức không có thời gian bật “Mặt trời nhỏ” đã nằm vào trong chăn rồi.

“Anh ăn chưa?” Nguyệt Tâm hỏi ra miệng rồi mới cảm thấy thừa thãi. Nếu như cô suy luận đúng thì Đại thiếu gia này làm gì có thời gian ăn cơm.

“Tôi chưa. Khụ khụ.”

“Anh đợi một lát, tôi sẽ đi mua.”

“Không cần đâu, tôi không có khẩu vị.”

“Không có khẩu vị càng phải ăn!” Nguyệt Tâm không đợi anh nói thêm gì bèn đi ra cửa.

Thiệu Hoa vừa muốn kéo tay cô nhưng tay trái của anh không nắm vào được, vừa đụng đến vạt áo của cô cô đã xoay người ra khỏi phạm vi tay anh rồi. Thiệu Hoa hơi hồi hận, biết như vậy ban nãy đến chỗ đi Tỉnh thì tốt hơn. Mặc dù anh không muốn đi Tỉnh thấy đáng về đau ốm của anh, nhưng còn hơn để một người phụ nữ mới gặp hai lần phải chăm sóc mình.

Thiệu Hoa nhắm mắt lại, anh không nghĩ nhiều đến những điều đó nữa. Nếu như không có ai chăm sóc, biết đâu lại giống như Chu Nguyệt Tâm vừa nói, anh ngủ rồi không tỉnh lại nữa. Anh không thể không tỉnh lại, anh còn có rất nhiều việc phải làm. Đột nhiên anh rất cảm kích Chu Nguyệt Tâm.

“Anh Thiệu?” Nguyệt Tâm đi vào, khẽ gọi.

Thiệu Hoa mở mắt nhìn cô: “Vâng.”

“Tôi mua cháo ăn liền, cần hâm nóng, ừm, anh có gì để làm nóng không?” Nguyệt Tâm nghĩ đến đầu tiên là lò vi sóng, nhưng lại nhớ ra anh chỉ có bấy nhiêu đồ đạc, mua đồ ăn liền cũng không thể “ăn liền” được.

“Cô xuống tầng, thấy chiếc bếp ga thứ tư, bên cạnh đặt vại nước, bên trên có nồi và ấm nước..”

Nguyệt Tâm rút thìa từ trên ống đựng hai chiếc đũa, cầm cháo đi xuống. Cô dùng đũa vớt ngang qua nồi nước thay cho xúng hấp, đặt tô cháo ăn liền phía trên, đợi nóng thì mang lên.

“Quần áo sạch của anh ở đâu?”

“Trong tủ.”

Nguyệt Tâm lấy ra một chiếc áo dày đặt lên giường. “Anh dậy mặc vào rồi ăn cháo đi.” Cô vốn cảm thấy đàn ông cởi trần nửa người trên là chuyện rất bình thường nên không nghĩ đến phải quay mặt đi khi anh mặc áo, vừa rồi mặt cô đỏ lên chỉ là sợ nếu phía dưới anh cũng không mặc gì mà thôi.

“Cô Chu, làm phiền cô... xoay người lại.”

Cái gì?!!! Một người đàn ông lại cho mình là “cảnh vàng lá ngọc”? Con mẹ nó, đúng là Đại thiếu gia có khác mà! Nguyệt Tâm cau mày, quay lưng lại.

Ở trong tù, bị châm tàn thuốc nóng, bị quát bằng thất lung là chuyện như cơm bữa, có ai “trên núi xuống” mà trên người không có những vết sẹo ngang dọc? Thiệu Hoa biết trên người mình có dấu vết “từng ở trên núi”, anh không muốn khiến cho Nguyệt Tâm sợ hãi. Thất lung rất đau, tay cũng rất đau, ngồi dậy thống khổ như chết, đầu vẫn còn vầng vất, Nên thật ra Thiệu Hoa thà không ăn cơm, mà miệng nhặt thếch ăn cũng không thấy ngon thật. Nhưng người ta đợi mưa đi mua cho anh, lại còn hâm nóng, làm sao có thể phụ ý tốt của người ta được?

Nguyệt Tâm quay lại, đã thấy Thiệu Hoa mặc chỉnh tề, lại oán thăm trong lòng lần nữa. Cô đưa cháo cho Thiệu Hoa: “Anh ăn đi kéo nguội.”

Thiệu Hoa nhận tô cháo, hơi do dự, đặt lên trên chăn, bắt đầu xúc từng thìa ăn, tay trái của anh thả rơi một bên. Nguyệt Tâm nhìn, chợt thấy mũi cay cay. Cô lấy lí do đi ra ngoài: “Tôi đang đun nước, đi xuống xem thế nào.”

“Được.”

Một lát sau, Nguyệt Tâm xách theo một ấm nước nóng đi lên, đổ vào cốc, lắc lắc thổi thổi một lát mới đưa cho Thiệu Hoa, lại lấy từ trong túi ra một viên thuốc. “Ban nãy tôi tiện mua thuốc hạ sốt cho anh.”

Vừa nói, cô nghĩ một chút lại lấy lại cốc nước trên tay anh để xuống, lấy một viên thuốc ra đặt lên lòng bàn tay phải của anh, “Anh nuốt vào đi.”

Thấy Thiệu Hoa bỏ viên thuốc vào miệng rồi, cô lại đưa cốc nước cho anh. Thiệu Hoa uống một hớp rồi đưa cái cốc lại cho cô. Nguyệt Tâm đẩy trở về, nói: “Anh phải uống nhiều nước vào. Uống nốt cốc này rồi tôi rót thêm 1 cốc nữa!”

“Không uống nữa.” Thiệu Hoa vẫn đưa cốc cho cô.

Mẹ kiếp, dường như thấy anh cười rất dịu dàng, Nguyệt Tâm lại một lần nữa quên phản bác!

“Cô Chu, cảm ơn cô. Cô nhanh về đi.”

Nguyệt Tâm cảm thấy không yên tâm, hơn nữa cũng đã đến đây rồi, cô không muốn mạo hiểm đợi mưa trở về, hạ quyết tâm nói: “Tối nay tôi sẽ ở lại trông anh!”

“Khụ khụ, không cần không cần.”

“Có phải anh sợ tôi ăn trộm đồ của anh không?”

“Không đâu không đâu.” Thiệu Hoa thấy buồn cười, anh nghèo rớt mùng tơi như thế này còn sợ người ta trộm cái gì. Tất nhiên Nguyệt Tâm cũng biết điều đó, cô chỉ đùa thôi.

“Tôi không muốn trở thành người cuối cùng gặp anh! Anh mà chết, tôi sẽ trở thành nghi phạm giết người bị nghi ngờ đầu tiên!”

“Chỉ có hai chúng ta ở đây, cô không sợ tôi sẽ “giở trò đòi bái” với cô sao? Khụ khụ.”

Nguyệt Tâm không nhịn được cười thành tiếng, bây giờ mười Thiệu Hoa cũng không phải là đối thủ của cô. Thiệu Hoa cũng cười. Lúc này, Nguyệt Tâm hoàn toàn thừa nhận Thiệu Hoa chính là một Lâm Đại Ngọc bản nam, anh vừa cười lại khiến cô cảm thấy xót xa.

“Ngày mai cô còn phải đi làm nữa.”

“Không sao, tôi đã nói là mai phải đi gặp khách. Anh mau ngủ đi.”

“Cô định cứ ngồi thế sao?”

“Sao anh cứ tỉnh như sáo thế?”

“...”

Chỉ một lát sau, Thiệu Hoa đã ngủ thiếp đi. Nguyệt Tâm đặt “mặt trời nhỏ” lên ghế để gần anh hơn. Chưa đầy chín giờ, cô nhìn quanh nhà anh, đúng là “chỉ có bốn bức tường”, đến tivi cũng không có. Cô thờ dài, buổi tối vô vị thế này thật là khó chịu. Cô ngồi xuống, chợt thấy quần áo vứt trên đất, chợt nhớ đến ban nãy nhìn trong tủ cũng chẳng có bao nhiêu quần áo, lại còn toàn là quần áo mùa hè. Đại thiếu gia này nghèo quá đi mất. Hai hôm nay trời mưa, cô lo anh không đủ quần áo mặc, dù sao giờ trời vẫn còn sớm, cô tìm một chiếc túi nylông xếp quần áo vào rồi mang ra ngoài tìm tiệm giặt. Thật may, ông Trời cũng không làm khó, trời đã tạnh mưa. Nguyệt Tâm ra khỏi khu nhà kiểu Thạch Khố, tìm được hiệu giặt cách đó không xa. Giao quần áo cho họ, cô nhanh chóng trở về, bên ngoài rất lạnh.

Xin lỗi mọi người, chắc khoảng vài tuần nữa ta mới đăng chương mới của "Thiệu Hoa" được, ta với Ngao Di phải ôn thi nên phải vui đầu vô ôn. Ta mong sau khi ta trở lại sau khi thi xong, mọi người sẽ vẫn ủng hộ hồ của ta nhiệt tình...Gửi ngàn cái ôm đến mọi người... :bighug:

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Đing đing đing" Một hồi chuông báo thức reo lên, làm Thiệu Hoa cùng Nguyệt Tâm đều tỉnh giấc. Nguyệt Tâm mở đèn lên, nhìn đến chuông báo thức ngay cạnh bên gối của Thiệu Hoa, anh cũng tỉnh, nhưng không tắt đồng hồ. Nguyệt Tâm đợi một chút, nhìn anh còn không có ý muốn tắt cái đồng hồ chết tiệt đó, trừng mắt nhìn anh một cái, chạy tới đem đồng hồ báo thức tắt đi. Cô nhìn thấy, mới 3:30!

"Sao anh không chết đi, không tắt chuông báo thức ầm ĩ chết được?!"

"Reo năm phút, nó sẽ không reo nữa."

"Anh! Anh thế nào lười như thế chứ!"

Thiệu Hoa nhìn Nguyệt Tâm liếc mắt một cái, dời ánh mắt, không nói lời nào. Nguyệt Tâm giờ chân tắt đèn, ngồi lên trên ghế, tiếp tục nằm sấp ở trên bàn ngủ, chỉ một lát sau liền ngủ thiếp đi. Nguyệt Tâm mơ mơ màng màng nghe được có động tĩnh, cô ngẩng đầu, hoảng sợ, trong phòng có một người đang đứng!

"A!" Cô kêu một tiếng

"Là tôi." Thiệu Hoa nói đến.

"Sao anh không bật đèn lên? Dọa chết người!"

"Tôi sợ sẽ làm cho cô tỉnh giấc." Nói xong, Thiệu Hoa đi tới cửa mở đèn lên. Chu Nguyệt Tâm nhìn xem đồng hồ, mới 4 giờ rưỡi quá một chút.

"Sớm như vậy anh thức dậy làm gì?" Cô đứng lên lại sờ sờ trán anh, còn hơi nóng một chút, bắt quá uống thuốc thuốc hạ sốt sẽ mau bớt thôi.

"Anh còn sốt!"

Thiệu Hoa cười cười, "Không có việc gì."

"Sớm như vậy thức dậy làm gì?" Nguyệt Tâm lại hỏi một lần.

"Đi làm."

"Đi làm cái gì mà sớm như vậy? Hiện tại xe bus cũng chưa hoạt động đâu!" Nguyệt Tâm cảm thấy Thiệu Hoa giống như đang nói đùa.

"Quét đường." Thiệu Hoa nhìn đến Nguyệt Tâm có vẻ không tin, tiếp tục nói: "5 giờ phải báo danh, khụ khụ, trước 7 giờ phải quét quảng một lần. Sở bảo vệ môi trường cách nơi này không xa, tôi đi bộ đến đó là được."

Không phải Thiệu Hoa nghèo đến nỗi mua một chiếc xe đạp cũng không được, mà sáng sớm anh bị căn bệnh thấp khớp đau đến đòi mạng, căn bản không có cách nào khác chạy xe đạp được, đi đường dễ cơ thể ảm hơn. Đương nhiên, đích thực anh rất nghèo.

"Bây giờ anh như vậy, quét chưa được nửa quãng đường đã ngã lăn ra rồi!" Tuy rằng Nguyệt Tâm có điểm kinh ngạc vì Thiệu đại thiếu gia phải đi quét rác trên đường, nhưng hai ngày nay quen biết, Nguyệt Tâm đã xác định, đại thiếu gia này đã không còn đồng xu nào nữa rồi. Nhưng cô không thể không khâm phục là đại thiếu gia còn tay làm hàm nhai, hơn nữa không lấy việc mình quét rác làm hổ thẹn. Cô quyết định, về sau lúc thanh toán tiền thì cô nhất định phải giành trả tiền mới được.

"Không đâu. Khụ khụ."

"Tôi thay anh xin nghỉ phép!"

"Không cần, ha ha, cảm ơn." Thiệu Hoa muốn chuyển đề tài, đương nhiên đề tài này vừa rồi anh đã nghĩ đến, hỏi: "Quần áo hôm qua của tôi đâu rồi?"

"Ở tiệm giặt đồ." Nguyệt Tâm đưa hóa đơn cho Thiệu Hoa.

"Ngày kia có thể đi lấy.. Cửa hàng ở đầu hẻm rẽ trái."

"Được, cảm ơn." Thiệu Hoa nhìn nhìn ra, lấy ra tờ một trăm đồng đưa cho Nguyệt Tâm.

"Đây là tiền giặt quần áo, còn có tiền ngày hôm qua cô mua này nọ."

Nguyệt Tâm nhìn sững sốt một chút, nhưng lập tức nổi trận lôi đình: "Anh còn đem số tiền lẻ mà đưa tôi à? Tôi đã nói là cho anh, ngày hôm qua tôi đưa anh về, lại cùng ở với anh một đêm, ít nhất năm trăm đồng!" Nguyệt Tâm còn vờn tay, khoa tay múa chân một chút.

"Tôi cho tới bây giờ cũng không phải là người thiếu tiền phụ nữ." Thiệu Hoa nhấp miệng một cái.

"Tôi hiện tại không nhiều tiền như vậy, về sau có liền trả cho cô."

Nguyệt Tâm lòng dạ đang không được tốt liền đánh Thiệu Hoa một bạt tai, "Anh quả nhiên có bệnh!" Nói xong, đóng sầm cửa một cái bước ra ngoài.

Thiệu Hoa không còn sức lực giải thích, cũng không nghĩ rằng sẽ phải giải thích. Anh bị Nguyệt Tâm cho một cái tát, kỳ thực còn muốn nói với Nguyệt Tâm một câu "Thực xin lỗi".

Anh ý thức được, vừa rồi anh có điểm ý tứ làm nhục cô nhưng không phải cố ý. Nguyệt Tâm đi ra ngoài, không biết nghĩ như thế nào mà xem thường tên này quá thật đầu óc do bị sốt nóng quá mà hỏng! Bất quá, cô lại cảm thấy vừa rồi bản thân cũng thật đáng trách tự nhiên cho anh một cái tát. Anh bộ dạng này còn muốn đi quét đường? Nguyệt Tâm thật sự lo lắng, đầu óc như thế nào xuất hiện "Trở về" hay là "Chạy lấy người", suy nghĩ hàng trăm lần cuối cùng cô quyết định trở về. Nếu như anh đã chết, cái tát trên mặt lúc này không phải là đã để lại vằn tay của bản thân sao?... Như vậy sẽ thành hung thủ giết người mất!

Nguyệt Tâm đi đến cửa thang lầu, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thiệu Hoa đang muốn xuống dưới, cô nép vào bên cạnh, chủ động nhường đường. Thiệu Hoa tay trái đặt ở sau thắt lưng, tay phải đỡ tay vịn, chậm rãi đi xuống dưới.

"Thực xin lỗi." Hai người đồng thời nói ra câu này, đương nhiên, bọn họ cũng đều biết đối phương vì cái gì mà nói "Thực xin lỗi".

"Anh hôm nay thật sự còn muốn đi làm?"

"Đừng." Nói xong, Thiệu Hoa đi đến cái bồn rửa mặt, lấy ra cái cốc, kem đánh răng bàn chải đánh răng, đi đến vòi nước bắt đầu rửa mặt.

Nguyệt Tâm đột nhiên nghĩ tới bản thân "Một đêm chưa rửa mặt", cô hiện tại thật muốn lấy gương soi mặt mình, xác định bản thân một chút để xem "Khó coi" đến như thế nào.

"Đợi chút," Nguyệt Tâm thấy hán muốn dùng nước lạnh rửa mặt, hô một tiếng "Dùng nước ấm."

"Hôm nay thức trễ không kịp nấu nước "

"Ngày hôm qua tôi có nấu một ít nước nóng để trong bình thủy ." Nói xong, Nguyệt Tâm bỏ chạy đi lên. Khóa cửa , cô lại chạy xuống tới hỏi Thiệu Hoa lấy chìa khóa, đem bình thủy xuống .

"Cám ơn." Chờ Thiệu Hoa rửa mặt xong, Nguyệt Tâm dùng nước lạnh hắt vài lên mặt, thứ nhất cũng coi như là đã rửa mặt, thứ hai cũng làm bản thân cảm thấy thoải mái một chút, nhưng cô cho tới tận bây giờ cũng không thức quá sớm như vậy! Nguyệt Tâm "Ba ba" vỗ vài cái lên mặt mình, nhìn Thiệu Hoa nói : "Tôi và anh cùng đi." Thiệu Hoa cảm thấy trong lòng có điểm kỳ quái, bất quá gấp mặt hai lần mà thôi, nhưng cái gì cô gái này cũng quản . Đương nhiên, anh biết Nguyệt Tâm là lo lắng cho anh, ai kêu bản thân là một bộ dạng yếu đuối. Nghĩ xong liền một trận choáng váng , có điểm đứng không vững, Nguyệt Tâm nhanh tay lẹ mắt, tiến lên giúp đỡ một phen.

"Anh nên đi bệnh viện kiểm tra! Tôi giúp anh xin phép."

"Hiện tại không có người thay ca, không được ." Thiệu Hoa vừa nói,vừa đi ra ngoài.

"Tôi thay anh quét!"

"Ha ha, cô sẽ không quét ."

"Mẹ , tôi trong quan tòa còn thay anh cãi được , quét đường chẳng lẽ lại không làm được?!" Nguyệt Tâm nói , sau đó mới phát hiện bản thân rất lưu manh . Phía trước tốt xấu đều là trong lòng trách móc, hiện tại coi như là trách móc trước mặt khách hàng . Thiệu Hoa nhìn cô, sợ run một chút, không nói cái gì, chính là nở nụ cười một chút.

" Tôi liền thay anh quét, thế nào?" Nguyệt Tâm mặc kệ , dù sao bộ dạng lưu manh của bản thân cũng đã lộ ra bên ngoài .

"Ha ha —— khụ khụ." Thiệu Hoa kịch liệt ho khan vài cái, giống mất đi không khí, thắt lưng đau, chân mềm nhũn, một chút nữa là ngã xuống, Nguyệt Tâm lại giúp đỡ một phen. Có phải là thắt lưng đau quá sẽ liên lụy đến chân làm chân mềm nhũn. Có một lần, trời mưa to, Thiệu Hoa cả người đau đốn, nhất là thắt lưng. Anh ngồi ở trên xe, cúi đầu cau mày, không chú ý quá nhiều thứ phía sau. Bỗng nhiên giống như nghe được tiếng của lái xe: "Này anh mau nhường đường!" Anh ngẩng đầu, xác nhận lái xe là hướng tới hẳn nói , hơn nữa có thể cảm giác được không ít người hướng tới bản thân mà nói. Bản thân không phải đang bệnh sao? Nhưng hẳn quay đầu nhìn đến bên cạnh có người đang đứng bằng một chân , còn thiếu một chân... Được rồi, "Bệnh" chống không lại "Tàn", "Tàn" không là sắp xếp vị cao nhất sao? Thiệu Hoa cắn quai hàm đứng lên, nhường chỗ ngồi. Trời biết, lúc ấy hai cái đùi anh , tuyệt đối không thể so với cái người mất một chân kia. Đến điểm tiếp theo, Thiệu Hoa lập tức xuống xe, ngồi xuống ghế của nhà ga , tựa đầu vào ghế, đau đến không thể thở...

Nguyệt Tâm thật sự nhìn không được , nói : "Anh, lập tức đi lên nằm! Tôi đi thay anh xin phép, không có người thay ca thì mặc kệ có sao? Đường một ngày không có người quét, sẽ chết người à?" Thiệu Hoa mở to hai mắt nhìn Nguyệt Tâm, nhất thời nghẹn lời. Nguyệt Tâm tiếp tục nói : "Tôi còn trông cậy vào anh! Anh chết, tôi còn làm được gì với ai?" Thiệu Hoa vẫn đang nhìn cô nói không nên lời.

"Phòng bảo vệ ở đâu? Tôi hiện tại phải thay anh đi xin phép!"

"Đi thẳng quẹo phải ..." Thiệu Hoa đầu hàng . Cô gái này thật sự thích hợp làm luật sư!

"Anh sao lại không lên đi ?" Nguyệt Tâm nhìn đến Thiệu Hoa đi đến cửa thang lầu, lại xoay người trở về.

"Đi toilet." Nguyệt Tâm thế này mới nhớ tới bản thân đã đến mức hoảng. Chờ Thiệu Hoa đi ra, cô chạy nhanh vọt vào .

Thạch khố môn, lầu một lại chỉ xài chung một cái toilet. Đây là sau khi sửa sang lại , trước kia mỗi hộ gia đình đều có một cái nhà vệ sinh .

"Cô sao thế?" Thiệu Hoa bất gặp Nguyệt Tâm đang nhìn hắn giống như đang nhìn phạm nhân. "Nhìn anh lên giường!"

"Được. Cô nên về đi."

Nguyệt Tâm nhìn anh một cái xem thường. Bất quá lần này, cô là nên lắng tránh một chút , chẳng lẽ bỏ mặc người đang bệnh yếu một mình mà về ?

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Trên đường đi, Nguyệt Tâm mua một ly sữa đậu nành, một cái bánh trứng bột, cảm thấy mỹ mãn bắt đầu ăn. Đến cửa, đã giải quyết xong . Cô nhẹ nhàng mở cửa, đi đến bên giường vừa thấy, Thiệu Hoa quả nhiên đang ngủ. Cô ngồi lên trên ghế, nằm sấp trên bàn, bắt đầu chìm vào mộng đẹp.

Trời hoàn toàn sáng, tiếng người càng ngày càng vang. Nguyệt Tâm hí hửng, nhìn đồng hồ, đã qua tám giờ . Cô thẳng đứng dậy, vươn vai vài cái. Quay

đầu nhìn Thiệu Hoa, anh còn không có thức dậy. Hiện tại không còn buồn ngủ, cô bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để giết thời gian .

Đúng, trước khi gọi cho Lisa , cô nên đi gặp khách hàng.

Nhưng một chút phải mua thức ăn cho Thiệu Hoa, hơn nữa cô thấy hơi đói bụng, cô phải mua cho mình hai cái bánh bao ~ không đúng! Người bệnh thần kinh này nói không với tiền của phụ nữ , cho nên mua hán cũng sẽ không ăn! Lại không đúng! Tính tiền hán là được rồi.

Nguyệt Tâm đi đến bên giường, nhẹ nhàng lay vai anh vài cái, lại nhẹ nhàng mà kêu “ Cương thì”, Thiệu Hoa không phản ứng, chắc còn phải ngủ một lúc nữa. Nguyệt Tâm tính đi ra ngoài đi bộ một vòng, ở trong này thật sự buồn muốn chết. Cô đùa với con chó nhỏ vô cùng vui vẻ; ăn hai cái bánh bao, thật thỏa mãn; cuối cùng, trên đường trở về tham quan xung quanh. Đương nhiên, cô không quên mua điểm tâm về cho Thiệu Hoa, trong tay bánh trứng bột , đi lên lầu.

Nghe được âm thanh mở cửa, Thiệu Hoa tỉnh dậy. Lúc này đã là mười giờ.

"Anh tỉnh rồi?"

"Ừm."

"Đứng lên, ăn bánh đi rồi uống thuốc." Nguyệt Tâm thấy Thiệu Hoa nhú mày, sắc mặt lập tức biến đổi: "Xin anh, rời giường ăn sáng đi"

Thiệu Hoa quay đầu, không nhìn Nguyệt Tâm. Nguyệt Tâm tức muốn giơ chân , cô đi đến bên giường, đang muốn đập Thiệu Hoa một phát, chợt nghe anh "A" kêu một tiếng, cô nhanh chóng thu tay lại, có chút khẩn trương, hỏi: "Như thế nào?"

"Ách, tôi..." Thiệu Hoa nói chuyện vô cùng tốn sức, "Bác sĩ nói là phong thấp."

Phong thấp! Nguyệt Tâm rốt cục suy nghĩ lại những việc mà mình nghi ngờ: trời mưa, thất lưng đau, không đi lại được, chỗ làm gần như vậy mà thức rất sớm, phong thấp! Nguyệt Tâm trong lòng run lên, phong thấp tuy rằng là bệnh thông thường, không có gì kỳ quái , nhưng mẹ cô chết có thể nói là do phong thấp! Cô biết sự nguy hiểm của phong thấp, tác hại của nó vô cùng đáng sợ.

Ba của Nguyệt Tâm đi công tác ở nông thôn, sau khi mẹ cô mang thai cô hai người mới kết hôn. Vài năm sau, hai người họ ly hôn , ba cô trở về thành phố H. Nguyệt Tâm chọn theo mẹ nên ở lại nông thôn cùng mẹ. Không biết khi nào, mẹ bị phong thấp, buổi sáng thế nào cũng không dậy nổi, có khi nằm ở trên giường thật lâu mới có thể rời giường. Bởi vì nhà không có tiền, không trị được bệnh, sau đó tay chân của mẹ đau đến chết đi sống lại, dần dần , liền không còn một chút cảm giác . Có một ngày, Nguyệt Tâm đi học về, nhìn mẹ nằm rạp trên mặt đất, bên cạnh là một lọ thuốc trừ sâu. Sau khi mẹ mất, Nguyệt Tâm đến thành phố H, được ba nhận về nuôi dưỡng. Đương nhiên, cô không hề thích ba chút nào. Nguyệt Tâm tìm được việc, liền chuyển ra ngoài sống.

"Anh nói đi bệnh gì lại không bệnh, sao lại bị phong thấp!" Nói xong, Nguyệt Tâm kéo một bàn tay của Thiệu Hoa, bắt đầu xoa xoa cổ tay anh, lại xoa bóp cánh tay giúp anh, nước mắt bắt đầu thay phiên nhau rơi xuống, "Ung thư so với phong thấp còn tốt hơn mấy lần, bị xe đâm chết cũng không sao, ít nhất được chết một cách thoải mái."

Sao lại bỏ phong thấp? Thiệu Hoa cũng chưa bao giờ từng hỏi vấn đề này . Hiện tại, anh không còn nhớ bản thân thế nào mà lại bị phong thấp, anh đang tò mò hành động cùng nói những lời này của Chu Nguyệt Tâm . Bất quá, Thiệu Hoa cảm thấy cô nói rất có đạo lý, "Được chết một cách thoải mái" ...

"Thoải mái sao?"

"Án."

Nguyệt Tâm "Xử lý" xong hai tay của anh, kéo chân lên, lại bắt đầu xoa bóp chân cho anh. "Anh hoạt động được chút nào chưa?" Nguyệt Tâm hỏi.

"Ừm, cảm ơn cô." Thiệu Hoa thật ngượng ngùng, mặt hơi ửng hồng. Anh sao có thể nào khiến cho một người con gái mới gặp hai lần “ hầu hạ” anh đây.

"Anh đứng lên đi, ăn nhanh đi, sau đó uống thuốc." Nói xong, Nguyệt Tâm dìu anh ngồi dậy, đem bánh trứng bột đưa cho anh, nói : "Tiền hôm qua anh đưa cho tôi, tôi dùng để mua đồ cho anh, nên anh không cần phải sĩ diện đâu"

Thiệu Hoa nhìn cô, cười rộ lên. Nha, quả nhiên nói đến tiền bản thân, trong lòng liền thích! Người này đầu óc đúng là có vấn đề!

"Đúng rồi, tôi thay anh xin nghỉ hai ngày, ngày mai anh không cần đi làm đâu."

"A? Nga."

"Anh bị bệnh, phải ở nhà nghỉ ngơi! Nghỉ ngơi hai ngày còn chưa nhằm vào đâu đâu ! Vạn nhất bệnh trị không hết, sẽ biến thành tàn phế đó , biết không?" Nguyệt Tâm nói quanh co, ngượng ngùng tiếp tục nói : "Nếu anh không có tiền khám bệnh, tôi sẽ cho anh mượn tiền, về sau anh trả lại cho tôi là được." Vừa nói xong, Nguyệt Tâm có chút hối hận, cô mới đi làm, Thiệu Hoa lại là khách hàng đầu tiên, hiện tại cô có thể có bao nhiêu tiền? Cưng nhiên còn muốn cho người khác mượn tiền...

"Ha ha, cảm ơn."

"Cảm ơn?" Là "Được, cảm ơn" hay là "Không cần, cảm ơn" ? Nguyệt Tâm nghe không ra câu trả lời của anh.

Thiệu Hoa biết, hiện tại có tiền điều trị hay không thì cũng đã muộn, dù có trị cũng chỉ uống phí tiền mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Sau lại hai lần chạm mặt, mọi chuyện ở nhà Thiệu Hoa đều do Nguyệt Tâm quyết định, nguyên nhân không cần nhiều lời. Hai lần kia, thời tiết rất tốt không có mưa. Lúc trời âm ập, Thiệu Hoa nhìn có tinh thần hơn, đi đứng vô cùng bình thường, nhưng vẫn ho khan không dứt. Lúc anh hoạt động, có khi còn lộ ra khí chất tao nhã.

Hơn nữa, khi về đến nhà anh tuyệt đối là một người đàn ông của gia đình: vào nhà hay đi ra ngoài, đều là anh mở cửa cho Nguyệt Tâm rồi để cô đi trước; Nguyệt Tâm vào cửa cởi áo khoác, Thiệu Hoa liền nhận lấy rồi treo trên giá quần áo; trước lúc Nguyệt Tâm ngồi xuống, anh luôn nhanh nhẹn lấy ghế; mỗi lần cô về nhà, anh đều đưa cô đến nhà ga... Nguyệt Tâm sống nhiều như vậy năm, vẫn là lần đầu tiên được “đãi ngộ” cao cấp như vậy.

Lúc Thiệu Hoa cười lộ lên, lại có vài phần tự sắc, mắt hai mí, cái mũi thật cao; môi có độ dày vừa phải, nếu mùa đông không bị khô nứt, bờ môi của anh thật đúng là làm cho người ta muốn hôn! Khóe miệng hơi đi xuống, nhìn môi đã đoán được là trời sinh số khổ, nhưng điều này hiện ra vài phần nam nhân kiên nghị, bất quá lúc anh cười lộ lên, khóe miệng lại cong lên. Sắc mặt của anh không tốt, không có huyết sắc. Nhưng nhìn cả khuôn mặt, thoát nhìn không có lời nào để diễn tả được vẻ đẹp của anh. Bỗng nhiên, Nguyệt Tâm nghĩ tới ba chữ “Ma cà rồng”! Đúng vậy! Hơn nữa anh rất cao, cốt cảm đáng có lúc hồ hững, có lúc chuyên chú làm một việc gì đó, Thiệu Hoa tựa như người quý tộc của ma cà rồng! Nguyệt Tâm bỗng nhiên nổi hứng, lên mạng tìm tòi một chút về người tên “Thiệu Hằng”, cô muốn tìm hiểu một chút về hai anh em này. Xem mấy tấm hình, Nguyệt Tâm không thể không thừa nhận, Thiệu Hằng quả thực rất hoàn mỹ, tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn “Bạch mã vương tử”, anh ta thoát nhìn cũng rất cao, dáng người cân xứng, mặt không gầy cũng không hề béo một chút nào, nhưng trắng hồng hào; ngũ quan cùng Thiệu Hoa có vài phần giống, việc này là đương nhiên thôi, bọn họ là anh em, bất quá Thiệu Hằng mắt hai mí thật rõ ràng, hơn nữa khóe miệng luôn cong lên... Máu chốt là, anh ta chỉ có 28 tuổi! Đúng với cái gọi là thanh niên tài tử a! Không biết là giấc mơ của bao nhiêu cô gái! Nguyệt Tâm đột nhiên nhớ tới bản thân còn không biết Thiệu Hoa bao nhiêu tuổi, cứ việc nhìn chứng minh nhân dân của anh là có thể biết anh sinh năm bao nhiêu, vậy mà cho tới bây giờ cô chưa bao giờ chú ý. Nguyệt Tâm lấy ra xem mới phát hiện, thì ra Thiệu Hoa chỉ có 30 tuổi! Nói cho chính xác thì anh chỉ mới 29 tuổi 9 tháng, thì ra tuổi của anh số đầu vẫn là số “2”! Nhưng thoát nhìn thì anh cứ giống như đã 40 vậy!

Được rồi, vì anh không có nhiều tiền như người kia, huống chi anh thân thể lại không tốt. Aizzz, Nguyệt Tâm không khỏi thở dài một hơi, cô chẳng những cảm thấy “Mệnh của họ bất đồng”, còn ảo tưởng nếu người kia vì cô mở cửa xe, để cô lên xe lúc ấy Thiệu Hoa sẽ xứng danh với cụm từ “Đại thiếu gia”, thật tốt biết bao. Nếu anh là đại thiếu gia, là có thể kêu lái xe, đưa cô đến nhà hàng; còn có thể bao toàn bộ nhà hàng, còn có người đàn violon, vừa thưởng thức vừa trao đổi về case... Phụ nữ, luôn thích những người đàn ông có tiền. Nếu hai người đàn ông điều kiện tương đương nhau, để phụ nữ lựa chọn, ai chọn người đàn ông không có tiền, khẳng định là chỉ số thông minh của người đó có vấn đề. Bất quá, nhìn biểu hiện của Thiệu Hoa, lại nhớ tới nghe được có người phụ nữ lớn tuổi kia gọi anh là “Đại thiếu gia”, Nguyệt Tâm phỏng đoán, Thiệu Hoa trước kia khẳng định là người danh xứng với danh xưng đại thiếu gia. Cô có chút tò mò, anh làm thế nào mà lại nghèo túng như vậy chứ?

"Còn có vấn đề sao gì không? Nếu không còn gì, tôi liền bắt tay vào viết đơn khởi tố." Nguyệt Tâm hỏi Thiệu Hoa.

"Ách, " Thiệu Hoa rũ mắt xuống, suy nghĩ vài giây, nhìn Nguyệt Tâm nói đến: "Tôi từng ở trong tù."

"Cái gì? ! Chuyện quan trọng như vậy, sao anh lại không nói sớm cho tôi?" Thiệu Hoa nghĩ rằng: cô không hỏi, tôi phải nói thế nào cho cô? Chẳng lẽ muốn tôi lúc gặp ai đều nói "hì, tôi từng ở tù"? Nếu như vậy chắc chắn đầu óc tôi quá bất bình thường rồi.

Bất quá hiện tại muốn lên tòa án, đối phương khẳng định sẽ đem lí lịch gốc gác của bản thân moi ra từng chút. Như vậy quyền lợi để xét án của anh sẽ chỉ còn phân nửa thôi.

"Thật xin lỗi, bây giờ mới nói cho cô."

"Tại sao lại ngồi tù? Ngồi bao lâu?"

"Lái xe lúc say rượu nên lỡ đụng chết người, mười năm, hai tháng trước mới ra tù."

Cái gì? ! Mười năm? ! Chu Nguyệt Tâm không nghĩ tới, Thiệu Hoa 30 tuổi trước mặt cô, vậy mà đã ngồi tù 10 năm. Từ 20 tuổi đến 30 tuổi, anh đều ở trong tù... Nguyệt Tâm lại nghĩ đến, thiếu gia có tiền như vậy, thế nào lại không đi của sau? Hiện tại đâm chết người, không phải phán vài năm sao, chờ gió êm sóng lặng, còn lập tức cấp giảm hình phạt...

Cô nhẹ nhàng "Nga" một tiếng. Hiện tại, Nguyệt Tâm rốt cục hiểu ra Thiệu Hoa làm sao có thể nghèo túng đến như vậy. Bởi vì anh ngồi tù, người nhà liền đoạn tuyệt quan hệ với anh, hơn nữa sau khi mãn hạn tù rất khó tìm được việc làm, rất nhiều người chỉ có thể "Trọng thao cũ nghiệp" (*). Chẳng lẽ kêu Thiệu Hoa "Trọng thao cũ nghiệp" lại đi đụng chết một người nữa? Hiện tại anh có thể tìm được công việc quét đường đã là không tệ rồi. Trở về nhà, Nguyệt Tâm lại suy nghĩ: Anh nói, ba anh mười năm trước đã chết, như vậy chính là nghe được tin tức anh "Đâm chết người" rồi tức chết; trong di chúc nói, di sản bộ cho con trai thứ hai Thiệu Hằng, Thiệu Hoa nói anh hoài nghi di chúc căn bản chính là giả, nhưng hiện tại Nguyệt Tâm cho rằng, di

chức phần lớn là có, chỉ sợ là do lúc đó cha anh tức giận quá nên trừng phạt Thiệu Hoa bằng cách chẳng để lại cho anh đồng nào... Vụ kiện này, chỉ sợ thật sự không thắng được. Nguyệt Tâm không biết rằng lúc trước những người có dày dặn kinh nghiệm không chịu tiếp vụ kiện này, chính là vì họ không muốn bởi vì họ không muốn tự dưng mà đi chọc một kẻ có tiền, hưởng hồ đồ phương lại là nhân vật của giới truyền thông, nếu họ bị thua kiện, danh dự của cả văn phòng luật đều sẽ bị bôi nhọ. Bọn họ kỳ thực cũng không biết Thiệu Hoa từng có tiền án. Cuối cùng, Nguyệt Tâm nghĩ tới Thiệu Hoa mười năm kia, cô không khỏi lại là một tiếng thở dài: một người cả đời có thể có mấy cái mười năm? Mà Thiệu Hoa của mười năm kia, là lúc cảnh xuân đang tươi đẹp, thế mà cảnh xuân tươi đẹp ấy lại cùng anh trải qua trong ngục tù tăm tối. ...

(*) Trọng thao cù nghiệp: hình như là làm lại việc mà đã đưa họ vào tù, ví dụ như là một người ăn trộm bị bắt, ra tù thì chỉ có thể làm lại nghề ăn trộm, đại ý là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mỗi tình đầu

Mấy ngày nay, Nguyệt Tâm cảm thấy bản thân có chút kỳ quái: từ sau khi biết Thiệu Hoa ngồi tù mười năm, thường xuyên nhớ tới anh. Anh khẳng định đã chịu không ít cực khổ, cho nên mới biến thành hình dạng “Người không giống người quỷ không giống quỷ” như bây giờ. Ban đầu là một đại thiếu gia không lo ăn không lo mặc, sau đó ở trong tù mười năm, tuyệt đối không hề tốt chút nào. Anh quả nhiên không đối với bản thân mà “thương hoa tiếc ngọc” một chút hay sao?

"Anh xem một chút, như vậy được chưa?"

"Không thành vấn đề."

“Ngày mai tôi sẽ đi nộp đơn kiện."

"Được."

Ngày hôm sau, Nguyệt Tâm đem nộp đơn khởi tố, cô đột nhiên có ý nghĩ kỳ lạ muốn nhìn một chút "Đại thiếu gia" quét đường ra sao. Chắc anh sẽ không bận rộn lắm, sáng sớm phải thức sớm để quét đường cái. Cũng không khác đi dạo lắm, chỉ việc thấy đường có rác thì quét một chút là được.

Kỳ thực, Nguyệt Tâm cũng không tin tưởng có thể gặp được Thiệu Hoa, dù sao đường cái nhiều như vậy, cô lại không biết xác thực được phạm vi mà anh quét. Đi tới đi lui, cô bỗng nhiên thấy được một bóng dáng quen thuộc hoặc là nói lại rõ ràng bất quá bóng dáng —— người kia cao cao gầy gầy, không phải Thiệu Hoa còn có thể là ai? Nguyệt Tâm hưng phấn đi qua, nhất thời không chú ý, bị một chiếc xe đạp đụng phải một chút, còn chịu trách móc một câu “Cô không có mắt à?”. Nguyệt Tâm liếc người nọ "Hừ" một câu, xoay người thấy Thiệu Hoa hướng cô đi tới, cô cảm thấy xấu hổ muốn chết, hận không thể lập tức kiếm một cái hố để nhảy vào cho đỡ xấu hổ.

"Đụng vào chỗ nào rồi sao?"

"Không có không có." Nguyệt Tâm cười xấu hổ.

Thiệu Hoa "Nga" một tiếng, liền đi trở về. Nguyệt Tâm đi theo anh, nhìn anh quét rác, rốt cục cô đã nhìn được cảnh "Đại thiếu gia" quét đường rồi! Cô nhìn tay trái của anh một hồi lâu, mang khẩu trang nên cô không nhìn rõ mặt anh. Tuy rằng đã mang bao tay, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra, các ngón tay của anh không năng động.

“Tay trái của anh như thế nào?"

Thiệu Hoa ngẩng đầu, có điểm kỳ quái nhìn Nguyệt Tâm, cảm thấy người này quái thật nhiều, nhưng vẫn mở miệng nói một câu: "Gãy xương."

"Gãy xương tại sao có thể như vậy?"

"Đến trễ trị liệu."

Nguyệt Tâm mím miệng, vươn tay, tay cô vừa đụng tới tay trái của anh, liền nghe anh nói một tiếng "Bẩn", còn rút tay về.

"Có quan hệ sao? Đụng một chút sẽ chết người sao? Tay bẩn có thể tắm, tắm là sạch sẽ là tốt rồi." Nói xong, cô liền kéo tay trái của anh nhìn nhìn, hỏi: "Còn có thể trị sao?"

"Không biết." Thiệu Hoa mang khẩu trang, hai mắt đặc biệt rõ ràng. Anh kinh ngạc nhìn Nguyệt Tâm, cô biết anh tâm sạch sẽ sao? Anh tranh di sản, không phải vì bản thân; anh ngồi tù, cũng không phải bởi vì bản thân...

"Ngày khác đi khám thử xem, không chừng có thể chữa trị được."

"Ha ha." Thiệu Hoa tiếp tục quét rác, quét một đoạn. Anh cũng không quan tâm Nguyệt Tâm ở bên cạnh đang nhìn, đẩy xe rác tiến lên phía trước.

Một đại thiếu gia lúc trước luôn ngồi trên chiếc "Porsche" (*)sang trọng, vậy mà bây giờ phải đẩy xe rác! Nếu anh không mang khẩu trang, không chừng trên mạng sẽ có tin hot "Soái ca đường cái", hay là "Quý tộc ma cà rồng" ... Nguyệt Tâm lại bắt đầu đầu mơ mộng. Đương nhiên, đây là thú vui lúc nhõ của cô, hiện tại tuy đã không còn là một đứa nhóc con nữa, nhưng thói quen vẫn không đổi được.

(*) là xe ô tô của Đức sản xuất, các nàng lên search gu gõ đi, ta thấy xe cũng đẹp lắm.

Rốt cục, Thiệu Hoa bị nhìn có chút ngượng ngùng, quay đầu hỏi: "Cô không có việc gì sao?"

Nguyệt Tâm dừng một chút, nháy nháy mắt, nhếch môi cười nói đến: "Đêm nay là đêm giao thừa, tôi mời anh ăn cơm!"

Đêm giao thừa, thì ra đã là giao thừa rồi! Đúng rồi, nếu tết âm lịch mà làm tăng ca, có thể lấy gấp ba tiền lương! Thiệu Hoa nghe cô nói mới nhớ tới đến, anh lựa chọn tăng ca thật sự là rất sáng suốt, dù sao anh cũng không có gì để làm.

"Uy! Tôi nói muốn mời anh ăn cơm!"

"Tôi mời cô."

Nguyệt Tâm liếc trắng mắt: người này thật sĩ diện!"Lần trước tôi còn nợ anh một châu mà!"

"Cũng là một ly cà phê mà thôi, không giống mời cơm."

"..."

Quyết định cuối cùng đó chính là, hai người AA. (chia đôi tiền)

"Anh mấy giờ thì tan tầm?"

"5 giờ."

Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ, còn gần một tiếng nữa, nói: "Tôi chờ anh tan tầm."

"Vậy cô sẽ ngồi đây xem tôi quét đường sao?"

"Không thể sao? Sẽ chết người sao?"

"..." Thiệu Hoa thật không nói gì, hần cảm thấy cô gái này thật thích nói "chết người".

"Tiểu Thiệu, bạn gái của cháu à?" Một dì làm chung hỏi.

"Không phải không phải chỉ là bạn bè thôi."

"Nga, ha ha." Dì vừa hỏi cười đến quý dị, bà suy nghĩ: không phải là bạn gái, vậy sao có thể ngồi ở đây chờ cháu? Lần trước lúc sáng sớm còn xin nghỉ phép giúp cháu nữa!

Thiệu Hoa thay đồ xong, cười với Nguyệt Tâm, hỏi: "Đi đâu?"

Nguyệt Tâm theo vừa rồi liền bắt đầu cân nhắc: phải chọn chỗ nào đây, bởi vì AA nên cô muốn thay anh tiết kiệm tiền; nhưng chỗ đó phải hơi sang trọng chút, đối mặt với "Ma cà rồng" vẫn có thể YY; tốt nhất gần nhà mình, như vậy trở về thuận tiện hơn..."Xuyên hương cư, gần nhà tôi."

"Nga, được."

"Đúng rồi, anh có thể ăn cay không?"

"Cũng ăn được một chút, bọn họ nói ăn đồ ăn hơi nhạt, đôi phong thấp mới có lợi."

"Nga, vậy là tốt rồi."

"Hợp khẩu vị không?" Nguyệt Tâm hỏi.

"Gon. Khụ khụ."

"Có phải cay quá không?" Nguyệt Tâm thấy anh ho khan, có chút lo lắng.

"Không có, quán tính của tôi là ho khan mà thôi."

"... Tết âm lịch anh có dự định gì không?"

"Tặng ca."

"A?"

"Ừm."

...

Cứ như vậy, Nguyệt Tâm cùng Thiệu Hoa cùng nhau trải qua đêm giao thừa. Lần này, Thiệu Hoa đưa cô đến dưới lầu, mà không phải là chỗ chờ xe bus.

"Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mỗi tình đầu (2)

Giao thừa.

Nguyệt Tâm ở nhà ông bà nội ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó vội trở về nhà.

Cô đi dạo vòng quanh một chút rồi trở về phòng trọ của mình. Cô không thích những buổi tụ họp gia đình, hoặc có thể nói rằng cô không thích gia đình này. Ông bà nội đối xử với cô cũng không tệ, nhưng trung tâm của cả nhà chắc chắn là em trai cùng cha khác mẹ của cô. Em trai cô - Chu Hiểu Lỗi học hành không tốt, làm công việc một tháng được hơn một ngàn. Tuy rằng không tính là nhiều, nhưng ngày sống qua ngày thì quá đủ, nó ở chung nhà với ba mẹ, nên cũng không cần tiền để thuê phòng trọ. Nhưng mỗi tháng vẫn đòi tiền cha mẹ, Nguyệt Tâm trong lòng thầm khinh thường nó. Cô ngậm lại, tuy mỗi tháng lương của Thiệu Hoa vào loại thấp nhất, nhưng người ta tay làm hàm nhai, cũng không chiếm tiện nghi của người khác. Người này có chí khí! Nhưng... cũng có tật xấu!

Nguyệt Tâm trở về nhà, vừa bật tivi lên trong đầu toàn là hình ảnh của Thiệu Hoa. Giao thừa, anh đang làm gì? Anh không có gia đình để trở về? Nhà anh cũng không có tivi để xem. Anh có khả năng đi đâu? Nguyệt Tâm nhìn nhìn đồng hồ, 23:20. Khóe miệng cô bất giác nhếch lên liền chạy đi thay quần áo cầm lấy ví tiền, sau đó chạy một mạch ra khỏi nhà. Ngày hôm qua cô thấy được đại thiếu gia lúc quét đường thì sẽ ra sao, hôm nay, cô muốn nhìn đại thiếu gia sẽ đón lễ mừng năm mới như thế nào. Nguyệt Tâm gọi một chiếc taxi, rất nhanh chiếc xe dừng lại trước thạch khố môn.

Nguyệt Tâm đi đến gian gác xếp dưới lầu kia, nhìn đến cửa cánh cửa đóng im lìm, cô thật thất vọng. Thiệu Hoa có lẽ đã ngủ rồi, thân thể anh không tốt, ngày mai còn phải đi làm, bị phong thấp còn phải chỉnh đồng hồ báo thức để thức sớm. Aizz, tóm lại là chắc anh đã ngủ rồi. Nguyệt Tâm xoay người muốn đi về, bỗng nhiên ở một ngõ khác thấy một bóng dáng cao, gầy đang đứng đó. Cô đi qua, là Thiệu Hoa! Anh dựa vào tường, hai tay đút vào trong túi áo, lưng thẳng tắp, ngửa đầu nhìn trời. Trên trời mưa phùn chầm chậm rơi xuống, tuy rằng chỉ là những hạt rất nhỏ rất nhỏ nhưng Nguyệt Tâm biết người bệnh phong thấp không được dầm mưa. "Anh đang làm gì vậy? Mau trở về nhà đi! Đừng để thấm mưa sẽ bị cảm lạnh đó!"

Thiệu Hoa vừa rồi nhìn trời có chút xuất thần, bây giờ mới phát hiện Nguyệt Tâm đột nhiên xuất hiện ở bên ngay bên cạnh. Anh nhìn Nguyệt Tâm cười thật ôn nhu, giống như giáo viên dạy chữ cho học sinh tiểu học, nói từng chữ từng chữ: "Xem, pháo, hoa."

Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn, cách đó không xa, pháo hoa được bắn lên, thật sự rất cao, tựa như bắn pháo hoa để ăn mừng. Thiệu Hoa sau khi nói với cô xong thì tiếp tục ngẩng đầu xem pháo hoa. Lúc này, Nguyệt Tâm đột nhiên nghĩ tới một bộ phim, có lời thoại "Một mình ngắm pháo hoa không phải vui mừng mà là tịch mịch". Anh rất tịch mịch sao? Nguyệt Tâm nhìn anh lúc chăm chú, càng nhìn càng muốn khóc. (Oa, đoạn này trong bản convert khó hiểu quá, may có một bạn đăng một đoạn lên ta mới hiểu, cảm ơn bạn đó rất nhiều ^_^)

"Thiệu Hoa."

"Ừm?" Lúc trước lúc nào cô cũng xưng hô với anh là "Anh Thiệu", gần nhất thì không xưng hô liền bắt đầu nói chuyện, hoặc là kêu một tiếng "Uy". Lần đầu tiên nghe Chu Nguyệt Tâm gọi anh như vậy, Thiệu Hoa có chút sững sờ.

"Em thích anh." Nói xong, Nguyệt Tâm bước từng bước lại gần anh hơn, cúi đầu kéo góc áo của Thiệu Hoa. Nguyệt Tâm so Thiệu Hoa thì thấp hơn nhiều nên lúc cô cúi đầu, Thiệu Hoa căn bản nhìn không thấy biểu cảm của cô.

"Chu..." Cô Chu? Luật sư Chu? Thiệu Hoa rút tay trong túi áo ra, tay lưng chừng giữa không trung.

"Đừng...đừng...đừng..." gần mười hai giờ, pháo hoa bắn càng nhiều hơn. Nguyệt Tâm bị tiếng pháo hoa làm giật mình, nhưng cô lập tức cảm giác được một đôi tay đang ổn định thân thể cô, ôm cô vào lòng. Thật lâu, không có người nói chuyện. Nguyệt Tâm cúi đầu, khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn pháo hoa được bắn lên; Thiệu Hoa vẫn là ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt là màu sắc rợn rợn của những chùm pháo hoa đang được tung bay trên bầu trời.

Có thể là bởi vì âm thanh của pháo hoa rất lớn, Nguyệt Tâm cảm thấy tim Thiệu Hoa đập càng lúc càng nhanh, tay phải vừa rồi ôm lấy cô không tự chủ được nhanh một chút, cô ngẩng đầu thấy anh đang cau mày, cô khẩn trương hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Thiệu Hoa dừng một chút, trả lời: "Tim của anh không tốt, nơi này âm thanh thật lớn." Anh có thể cậy mạnh, nhưng không muốn giấu diếm. Nếu Nguyệt Tâm biết anh bị bệnh không có thuốc chữa trị được mà rời xa anh, anh cũng sẽ cảm kích —— đêm nay ôm ấp, cũng đủ để anh phát bệnh tim mà chết. Huống chi, anh biết lúc bản thân rời khỏi nhân thế cũng không còn xa nữa. (Tiểu Huyền: ôm thôi mà đủ chết rồi lĩnh vực kia sao mà sống hờ anh, rồi còn bọn sắc nữ của tui em làm sao mà sống, ăn chay mấy tháng rồi muốn ăn thịt lắm rồi anh ơi)

"Đi nhanh một chút, mau trở về nhà đi! Mưa chắc còn chưa dứt đâu, đừng để cảm lạnh!" Nguyệt Tâm kéo tay anh, muốn kéo anh về nhà.

Nhưng...Thiệu Hoa không đi, kéo cổ tay cô nói: "Nguyệt...Tâm, " Anh dừng một chút, "Cơ thể của anh rất tệ."

"Em biết! Anh có bệnh phong thấp, sẽ bị ho khan, ngô —— tim cũng không tốt, còn không mau về nhà thôi!" Kỳ thực, không cần anh nói, lúc nhìn vóc dáng kia, sắc mặt kia là Nguyệt Tâm có thể biết thân thể kia có bao nhiêu bệnh tật rồi.

"Bác sĩ nói... đại khái sống không quá một năm." Thiệu Hoa nói được mặt không chút thay đổi. Trong đó, hần tình lược rất nhiều lời nói của bác sĩ: muốn trị tận gốc là không có khả năng, thân thể của cậu giống như máy móc đã biến chất. Nếu bây giờ tình trạng cứ đi xuống, chỉ sợ sống không quá một năm. Nhưng là, nếu từ giờ trở đi tích cực trị liệu, điều trị thật tốt, sống thêm ba năm, năm năm là khẳng định không thành vấn đề. Trước tiên phải trị là phong thấp, mấu chốt là trước trị khi trị phong thấp thì... Ngày đó, bác sĩ cho anh đơn thuốc rất nhiều thuốc, có trị phong thấp, có trị bệnh tim, còn có giảm đau, vân vân. Thiệu Hoa ở thu phí chỗ tiếp nhận hóa đơn thu tiền sau đó sai bước đi. Đơn giản vì trên người anh không đủ tiền để trả, mà lúc này tiền chính là tất cả tài sản trên người anh. Bác sĩ còn nói anh phải nhiều nhiều đồ ăn có giá trị dinh dưỡng cao, nghỉ ngơi nhiều, Thiệu Hoa không cần suy nghĩ. Chuyện đó với anh mà nói, làm sao có thể? Quên đi, có thể sống bao lâu liền sống bao lâu, thừa dịp lúc bản thân còn sống, làm nhiều việc một chút để kiếm chút ít tiền, để lại cho Tinh Di. Sau lại, anh nghĩ tới di sản của cha để lại...

"Sao, sao...có thể?" từ "có thể", Nguyệt Tâm nói được rất nhẹ, cô nghẹn ngào. Làm sao có thể? Anh mới 30 tuổi! Có chút gầy, sắc mặt cũng kém một chút; anh bị phong thấp, thoát nhìn so với mẹ thì tốt hơn nhiều; tuy có chút ho khan, nhưng không phải đó chỉ là quán tính thôi sao; bệnh tim, cũng không phải bệnh nan y gì... Làm sao có thể sống không quá một năm? Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ, giờ tay lên, đưa đồng hồ đến trước mặt Thiệu Hoa, mỉm cười nói: "Anh xem, còn có 2 phút nữa là lễ mừng năm mới rồi, anh lập tức có thể sống hơn một năm!"

Thiệu Hoa nhìn kim giây dạo qua một vòng, lại một vòng, bản thân là sống quá một năm sao?

Những chùm pháo hoa xung quanh không ngừng vang lên, Nguyệt Tâm nhìn ra được Thiệu Hoa bộ phận trong bộ ngực của anh đang không ngừng phập phồng, cô lại kéo tay Thiệu Hoa muốn trở về đi, "Về nhà thôi!"

Thiệu Hoa không nói gì, bị Nguyệt Tâm kéo đến bản thân cửa, hần dừng lại, hít sâu một hơi, nói: "Em về đi."

Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt nhịn không được chảy xuống đến, "Làm ta bạn trai của em được không?" Nguyệt Tâm nhìn anh như đang muốn nói gì đó, nhưng không đợi anh nói ra miệng, cô lập tức nói tiếp: "Em muốn lúc anh còn trên nhân gian thì phải làm bạn trai của em! Một ngày cũng được!"

Thiệu Hoa nhìn cô, không nói lời nào. Đột nhiên "Đùng! Đùng! Đùng!" Xung quanh vang lên âm thanh của pháo hoa. Tim Thiệu Hoa đập rất nhanh, anh không khỏi lấy tay bưng kín ngực, lưng thẳng lên, mày cũng nhăn lại.

Nguyệt Tâm nhìn anh như vậy, đột nhiên giờ lên hai tay che đôi tai của anh, miệng còn lẩm bẩm: "Không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy..." Còn không ngừng lắc đầu như trống bỏi. Bỗng nhiên, Nguyệt Tâm cảm thấy có cánh tay đặt sau gáy cô, kéo cô về phía trước.

Thiệu Hoa cúi đầu hôn Nguyệt Tâm (*Xiu* Trời ơi, cuối cùng cũng hôn)

"Khụ khụ, khụ khụ." Thiệu Hoa hận thân thể của chính mình không tốt, thế nào ngay lúc thời điểm hôn môi liền ho dậy lên? Đây, đây là nụ hôn đầu tiên của anh, nụ hôn đầu ở tuổi gần 30, là nụ hôn đầu tiên của một nam nhân!

Nguyệt Tâm trong lòng khẩn trương, cô nào nghĩ đến được đây có phải là nụ hôn đầu tiên của mình không.

"Mau mau, vào nhà đi!" Thiệu Hoa nhìn cô nở nụ cười, nói:

"Thời gian của anh không còn nhiều, anh muốn nắm chặt khoảng thời gian này, khụ khụ, làm bạn trai em." Nguyệt Tâm nghe được câu nói của anh cảm thấy lòng mình dấy lên cảm giác xót xa, nhưng cũng thật ngọt ngào. Nhưng cô không kịp hưởng thụ phần ngọt ngào, một lòng chỉ nghĩ đến nhường anh vào nhà nhanh chút,

"Lên nhà rồi nói! Đóng cửa sổ lại, âm thanh của pháo có thể nhỏ lại một chút!"

"Ha ha" Thiệu Hoa lắc đầu "Cũng có thể lắm" Anh dùng tay phải kéo tay trái của cô, nói: "Đi, anh mang em đến một chỗ."

"Không được! Anh đi ngủ sớm một chút, ngày mai, không, hôm nay không được làm tăng ca đâu đó!"

"Bây giờ lập tức đi ngủ ngay cho em,nếu không sáng mai thức sẽ không xuống giường đc cho xem."

"Em"

"Em thật sự là một bà mẹ! Anh cũng không còn nhiều thời gian chờ bà mẹ như em !" Tuy rằng Thiệu Hoa khẩu khí là trêu ghẹo , nhưng Nguyệt Tâm vừa nghe vừa muốn khóc, thời gian của anh quả thật không còn nhiều lắm .

Thiệu Hoa lôi kéo Nguyệt Tâm đi ra ngõ, ở ven đường chờ xe taxi. Anh nhìn nhìn thời gian, đợi 10 phút, vẫn là đợi không được một chiếc taxi, cúi đầu hỏi Nguyệt Tâm "Chúng ta đi đến công viên Nhạc Dương, được không ?"

"Đi?"

"Nơi này cách công viên Nhạc Dương có phải là cách xa vạn dặm đâu. "

"Được, vừa đi vừa đón xe."

"Được!" Thiệu Hoa bước nhanh chân, anh đi hai bước, Nguyệt Tâm phải đi ba bước, anh lại đi mau, đi tới đi lui liền so với Nguyệt Tâm nhanh rất nhiều, Nguyệt Tâm càng không ngừng đem anh kéo phía sau. Thiệu Hoa tận lực phối hợp cùng cô, thả chậm tốc độ, giảm nhỏ bước đi, nhưng luôn so Nguyệt Tâm phải nhanh nửa bước. Cứ như vậy, Nguyệt Tâm lôi kéo tay anh, theo ở phía sau, đi một đoạn đường. Gặp được pháo hoa , Nguyệt Tâm lôi kéo Thiệu Hoa mau mau chạy đi; gặp được pháo hoa đang bắn ,cô giữ chặt anh dừng lại xem đến khi bắn xong hoàn toàn. Đi gần nửa tiếng không hơn, rốt cục bắt được một chiếc xe taxi. Xuống xe trả tiền, Nguyệt Tâm nghĩ rằng sẽ dành với anh ở việc trả tiền xe, nhưng vẫn là chậm một bước.

"Tại sao không nhường em trả? Anh tiền lương so với em cao hơn sao?";sau khi xuống xe, Nguyệt Tâm lòng có điểm tức giận hỏi .

"Khụ khụ, tết âm lịch tặng ca, tiền lương được thưởng gấp ba lần."

"Anh không cầm tiền đó để khám bệnh, mua thuốc hay sao? !"

"Em thật sự thích cần nhân!"

Dùng chút tiền ấy đến khám bệnh mua thuốc, quả không thiết thực, còn không bằng việc dùng tiền ấy để tiêu xài. Đây là tính cách của đại thiếu gia họ Thiệu. Nói xong, Thiệu Hoa đem Nguyệt Tâm kéo đến bên bờ hồ có tường vây quanh.

"Anh muốn làm gì?" Nguyệt Tâm thấy anh đứng gần sát bên đề bờ hồ, lo lắng anh sẽ ngã xuống .

"Em chờ một chút." Thiệu Hoa nhìn bức tường, hướng bên trong đi vào vài bước, cúi người dò xét một chút, đi trở về, nói: "Lại đây, đi vào." anh có ý nhường Nguyệt Tâm.

"Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Hắc hắc" Thiệu Hoa nhảy xuống, đứng ở sau lưng Nguyệt Tâm, ôm lấy thắt lưng của cô, mặc dù tay trái không sử dụng thuận lợi, nhưng vẫn là không có khó khăn đem cô ôm đến dưới đề, nhường cô ngồi, bản thân dùng tay phải chống đỡ, lại nhảy lên. Anh hướng vào bên trong mà đi, dò xét một chút, liền đi vào, vươn đầu, cười với Nguyệt Tâm : "Mau tới đây!"

Nguyệt Tâm thiếu kì, đứng lên, dè dặt cẩn thận rồi đi vào, mới cúi người muốn nhìn xem có cái gì, đã bị Thiệu Hoa một phen kéo vào.

"Ồ đây có một cái hang?"

"Uh,lúc anh còn nhỏ thì đã có, là anh phát hiện ra , khụ khụ, trước kia thường xuyên cùng Thiệu Hằng chạy vào đây."

"Hai người còn dùng trốn vé? !" Thiệu gia công tử còn muốn trốn vé? Tuy là khẩu khí chất vấn, nhưng giờ phút này Nguyệt Tâm đã nghĩ đến viễn cảnh hai người ở trong công viên chạy đuổi. Không nói đến "Bạch mã vương tử" Thiệu Hằng kia, Nguyệt Tâm có thể tưởng tượng bọn họ hai anh em hồi còn nhỏ, được bao nhiêu người thích.

"Như vậy có gì không tốt, ha ha."

"Anh cùng Thiệu Hằng ...." Nguyệt Tâm trong lòng biết quan hệ hiện tại của bọn họ không tốt, nhưng nhìn không được muốn hỏi một chút chuyện quá khứ, có lẽ việc này đối với case cũng có trợ giúp, dù sao Thiệu Hoa đối với những chuyện trong nhà thì kể rất ít.

"Trước kia tình cảm hai anh em hai người tốt lắm sao?"

"Uh." Thiệu Hoa thờ dãi một hơi, thì thào: "Em ấy thay đổi."

"Anh nói rằng anh không thay đổi sao?"

Quả nhiên là luật sư, thật đúng là biết đường ăn nói!"Ha ha, cứ xem là anh thay đổi đi." Thiệu Hoa khẩu khí có chút phiến muộn, có bắt đắc dĩ: "Không nói về em ấy nữa ."

"Được." Nguyệt Tâm ôm lấy Thiệu Hoa, ôm thật chặt. Cô lại nghĩ đến "Cùng họ nhưng bất đồng số mệnh". Vốn là có cùng số mệnh, nhưng hiện tại anh em lại quá cách biệt một trời cuộc sống, mà trước mắt anh trai lại chỉ có thể tính từng ngày được sống...

"Về sau, em mỗi ngày buổi tối đều có thể theo hang này đi vào, toàn bộ công viên chỉ mình em, coi như anh đưa cho em quà mừng năm mới đi, khụ khụ, khụ khụ." Nguyệt Tâm nghe, hốc mắt lại đỏ, trước mắt "Ma cà rồng" này còn có thể đối với cô lãng mạn bao lâu? Sang năm, cô còn được anh tặng quà mừng được nữa hay sao...

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỗi tình đầu (3)

"Khụ khụ, khụ khụ." Thiệu Hoa hận thân thể của chính mình không tốt, thế nào ngay lúc thời điểm hôn môi liền ho dậy lên? Đây, đây là nụ hôn đầu tiên của anh, nụ hôn đầu ở tuổi gần 30, là nụ hôn đầu tiên của một nam nhân!

Nguyệt Tâm trong lòng khản trương, cô nào nghĩ đến được đây có phải là nụ hôn đầu tiên của mình không.

"Mau mau, vào nhà đi!" Thiệu Hoa nhìn cô nở nụ cười, nói:

"Thời gian của anh không còn nhiều, anh muốn nắm chặt khoảng thời gian này, khụ khụ, làm bạn trai em." Nguyệt Tâm nghe được câu nói của anh cảm thấy lòng mình dấy lên cảm giác xót xa, nhưng cũng thật ngọt ngào. Nhưng cô không kịp hưởng thụ phần ngọt ngào, một lòng chỉ nghĩ đến nhường anh vào nhà nhanh chút,

"Lên nhà rồi nói! Đóng cửa sổ lại, âm thanh của pháo có thể nhỏ lại một chút!"

"Ha ha" Thiệu Hoa lắc đầu "Cũng có thể lắm" Anh dùng tay phải kéo tay trái của cô, nói: "Đi, anh mang em đến một chỗ."

"Không được! Anh đi ngủ sớm một chút, ngày mai, không, hôm nay không được làm tăng ca đâu đó!"

"Bây giờ lập tức đi ngủ ngay cho em, nếu không sáng mai thức sẽ không xuống giường đc cho xem."

"Em"

"Em thật sự là một bà mẹ! Anh cũng không còn nhiều thời gian chờ bà mẹ như em!" Tuy rằng Thiệu Hoa khẩu khí là trêu ghẹo, nhưng Nguyệt Tâm vừa nghe vừa muốn khóc, thời gian của anh quả thật không còn nhiều lắm.

Thiệu Hoa lôi kéo Nguyệt Tâm đi ra ngõ, ở ven đường chờ xe taxi. Anh nhìn nhìn thời gian, đợi 10 phút, vẫn là đợi không được một chiếc taxi, cúi đầu hỏi Nguyệt Tâm "Chúng ta đi đến công viên Nhạc Dương, được không?"

"Đi?"

"Nơi này cách công viên Nhạc Dương có phải là cách xa vạn dặm đâu. "

"Được, vừa đi vừa đón xe."

"Được!" Thiệu Hoa bước nhanh chân, anh đi hai bước, Nguyệt Tâm phải đi ba bước, anh lại đi mau, đi tới đi lui liền so với Nguyệt Tâm nhanh rất nhiều, Nguyệt Tâm càng không ngừng đem anh kéo phía sau. Thiệu Hoa tận lực phối hợp cùng cô, thả chậm tốc độ, giảm nhỏ bước đi, nhưng luôn so Nguyệt Tâm phải nhanh nửa bước. Cứ như vậy, Nguyệt Tâm lôi kéo tay anh, theo ở phía sau, đi một đoạn đường. Gặp được pháo hoa, Nguyệt Tâm lôi kéo Thiệu Hoa mau mau chạy đi; gặp được pháo hoa đang bắn, cô giữ chặt anh dừng lại xem đến khi bắn xong hoàn toàn. Đi gần nửa tiếng không hơn, rốt cục bắt được một chiếc xe taxi. Xuống xe trả tiền, Nguyệt Tâm nghĩ rằng sẽ dành với anh ở việc trả tiền xe, nhưng vẫn là chậm một bước.

"Tại sao không nhường em trả? Anh tiền lương so với em cao hơn sao?", sau khi xuống xe, Nguyệt Tâm lòng có điểm tức giận hỏi.

"Khụ khụ, tết âm lịch tặng ca, tiền lương được thưởng gấp ba lần."

"Anh không cầm tiền đó để khám bệnh, mua thuốc hay sao?!"

"Em thật sự thích cần nhân!"

Dùng chút tiền ấy đến khám bệnh mua thuốc, quả không thiết thực, còn không bằng việc dùng tiền ấy để tiêu xài. Đây là tính cách của đại thiếu gia họ Thiệu. Nói xong, Thiệu Hoa đem Nguyệt Tâm kéo đến bên bờ hồ có tường vây quanh.

"Anh muốn làm gì?" Nguyệt Tâm thấy anh đứng gần sát bên đề bờ hồ, lo lắng anh sẽ ngã xuống .

"Em chờ một chút." Thiệu Hoa nhìn bức tường, hướng bên trong đi vào vài bước, cúi người dò xét một chút, đi trở về, nói: "Lại đây, đi vào." anh có ý nhường Nguyệt Tâm

"Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Hắc hắc" Thiệu Hoa nhảy xuống, đứng ở sau lưng Nguyệt Tâm, ôm lấy thắt lưng của cô, mặc dù tay trái không sử dụng thuận lợi, nhưng vẫn là không có khó khăn đem cô ôm đến dưới đề, nhường cô ngồi, bản thân dùng tay phải chống đỡ, lại nhảy lên. Anh hướng vào bên trong mà đi, dò xét một chút, liền đi vào, vươn đầu, cười với Nguyệt Tâm : "Mau tới đây!"

Nguyệt Tâm thiếu kì, đứng lên, dè dặt cẩn thận rồi đi vào, mới cúi người muốn nhìn xem có cái gì, đã bị Thiệu Hoa một phen kéo vào.

"Ở đây có một cái hang?"

"Uh,lúc anh còn nhỏ thì đã có, là anh phát hiện ra , khụ khụ, trước kia thường xuyên cùng Thiệu Hằng chạy vào đây."

"Hai người còn dùng trốn vé? !" Thiệu gia công tử còn muốn trốn vé? Tuy là khẩu khí chất vấn, nhưng giờ phút này Nguyệt Tâm đã nghĩ đến viễn cảnh hai người ở trong công viên chạy đuổi. Không nói đến "Bạch mã vương tử" Thiệu Hằng kia, Nguyệt Tâm có thể tưởng tượng bọn họ hai anh em hồi còn nhỏ, được bao nhiêu người thích.

"Như vậy có gì không tốt, ha ha."

"Anh cùng Thiệu Hằng ...." Nguyệt Tâm trong lòng biết quan hệ hiện tại của bọn họ không tốt, nhưng nhìn không được muốn hỏi một chút chuyện quá khứ, có lẽ việc này đối với case cũng có trợ giúp, dù sao Thiệu Hoa đối với những chuyện trong nhà thì kể rất ít.

"Trước kia tình cảm hai anh em hai người tốt lắm sao?"

"Uh." Thiệu Hoa thờ dãi một hơi, thì thào: "Em ấy thay đổi."

"Anh nói rằng anh không thay đổi sao?"

Quả nhiên là luật sư, thật đúng là biết đường ăn nói!"Ha ha, cứ xem là anh thay đổi đi." Thiệu Hoa khẩu khí có chút phiền muộn, có bất đắc dĩ: "Không nói về em ấy nữa ."

"Được." Nguyệt Tâm ôm lấy Thiệu Hoa, ôm thật chặt . Cô lại nghĩ đến "Cùng họ nhưng bất đồng số mệnh". Vốn là có cùng số mệnh , nhưng hiện tại anh em lại quá cách biệt một trời cuộc sống, mà trước mắt anh trai lại chỉ có thể tính từng ngày được sống...

"Về sau, em mỗi ngày buổi tối đều có thể theo hang này đi vào, toàn bộ công viên chỉ mình em, coi như anh đưa cho em quà mừng năm mới đi, khụ khụ, khụ khụ." Nguyệt Tâm nghe, hốc mắt lại đỏ, trước mắt "Ma cà rồng" này còn có thể đối với cô lãng mạn bao lâu? Sang năm, cô còn được anh tặng quà mừng được nữa hay sao...

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mối tình đầu (4)

"Khụ khụ, khụ khụ..." Thiệu Hoa ho khan càng ngày càng nhiều.

"Chúng ta mau trở về thôi, trong phòng sẽ ấm hơn."

"Được."

Lần này, Nguyệt Tâm đi trước Thiệu Hoa, đưa tiền cho lái xe, quay đầu nói với Thiệu Hoa: "Anh tặng em một chuyến đi chơi công viên, em tặng anh một chuyến xe về nhà."

"Ha ha."

Trở lại gác xép đã hơn ba giờ sáng. Lúc trước khoảng gần nửa tiếng nữa Thiệu Hoa sẽ bị đồng hồ báo thức gọi dậy, nằm ở trên giường chờ tay chân hết căng cứng.

Nguyệt Tâm mở ra lò sưởi, hỏi Thiệu Hoa, "Ấm không?"

"Ừ" Thiệu Hoa ngồi trên giường, lại kéo Nguyệt Tâm, nhường cô ngồi kế bên mình, nói : "Cùng nhau làm ấm ."

Nguyệt Tâm vươn tay, mở ra năm ngón tay ra sưởi ấm. Cô lại lôi tay Thiệu Hoa ra, cùng nhau sưởi ấm . Lúc này mới phát hiện, trên tay anh lại nứt da thật nghiêm trọng, tay trái không thể động đậy thì nứt càng nhiều hơn.

"Tại sao lại như vậy?"

"Trời lạnh ."

"Em đương nhiên biết là trời lạnh ! Bản thân anh mà cũng không quan tâm sao? Như vậy nghiêm trọng!"

Nguyệt Tâm tức giận, xoa xoa tay phải Thiệu Hoa, cô không dám đụng vào tay trái của anh, lo lắng bản thân mình làm đau anh.

"Hàng năm đều bị vậy, không có biện pháp ."

Nguyệt Tâm liếc trắng mắt, không nói gì, tiếp tục xoa xoa. Cô biết, sinh nứt da là không thể chữa, sinh năm thứ nhất, sẽ có năm thứ hai, hơn nữa cơ hồ thuốc gì cũng không dùng được, chỉ có chờ trời ấm áp hơn.

Nguyệt Tâm buông tay phải của anh, thử chà xát tay trái, dùng lực nhẹ, hỏi: "Thấy thế nào? Đau không?"

"Không đau."

Nguyệt Tâm dùng thêm chút lực, "Hiện tại thế nào?"

"Cũng không đau."

Nguyệt Tâm nhìn biểu tình hờ hững của Thiệu Hoa, giống như cánh tay này không phải là tay anh, lập tức nổi giận, "Anh tại sao không cố gắng đi vật lý trị liệu cho tốt? Anh đợi nó từ từ phết đi sao mới vừa lòng sao!"

Nguyệt Tâm nhìn anh không nói lời nào, nghĩ tới nghĩ lui, lại nói: "Anh không có tiền, em cho anh mượn!"

Thiệu Hoa cười nhún vai, lắc đầu: "Không cần." Không có tiền là không có tiền, nhưng không cần cũng là thật sự không cần. Thiệu Hoa không cảm thấy hiện tại bất tiện điều gì, hơn nữa anh nghĩ dù sao bản thân cũng sống không được bao lâu, tội gì lại đi ép buộc, lãng phí tiền bạc? Vừa rồi, anh đang trào ra một tín niệm muốn sống sót, muốn toàn tâm toàn lực yêu Nguyệt Tâm, nhưng nghĩ đến lời bác sĩ nói anh "Bệnh đã quá sâu", lại nghĩ đến hoàn cảnh của bản thân, anh vẫn là có ý nghĩ "Có thể sống bao lâu liền sống bao lâu".

Nếu kêu anh đi vay tiền, không phải là anh sợ mất mặt mũi, mà là lúc đó không biết anh còn sống để trả không. Chuyện quy nợ, Thiệu thiếu gia làm không được . Huống chi, trừ bỏ đi Tinh, cũng không có người quen để mượn tiền, bản thân đi Tinh cuộc sống hằng ngày cũng không mấy dư dả . Tiền lương hiện tại của Thiệu Hoa, một nửa dùng để trả tiền thuê nhà, một nửa cũng chỉ đủ cho anh sống qua ngày. Tuy rằng, Thiệu Hoa có tín niệm sống ngày nào hay ngày ấy, nhưng anh thề, hiện tại mặc kệ có thể sống bao lâu, anh đều đem toàn lực mà sống để làm một người “bạn trai” tốt của Nguyệt Tâm . Hiện tại, hi vọng duy nhất chính là có thể đánh thắng trận này ở quan tòa. Nếu thắng, có lẽ anh còn có thể sống thêm được ba hoặc năm năm, anh cũng sẽ đi trị cho tốt cái tay trái của mình.

Nguyệt Tâm dùng sức chà xát một chút, Thiệu Hoa "A" một tiếng, Nguyệt Tâm nhìn anh xem thường: "Tốt lắm, tự anh làm ấm đi !"

Hai người ngồi song song, đối mặt với lò sưởi, không nói gì. Một lát sau, Thiệu Hoa giống như nghe được bụng Nguyệt Tâm kêu, "Em có đói bụng không?"

"Có một chút.", lời là nói "Có một chút" nhưng Nguyệt Tâm hiện tại đói vô cùng, cơm chiều cô ăn không nhiều lắm, vừa rồi lại đi dưới gió lạnh nhiều như vậy, tiêu hao rất nhiều năng lượng, hiện tại thật sự là đói muốn kiệt sức rồi. Nhưng muốn giữ bộ dạng thực nữ, nên phải nhịn .

"Anh chỉ có mì ăn liền, em có muốn ăn không?"

"Muốn!" Hiện tại cho Nguyệt Tâm cơm trộn muối thì cô cũng sẽ ăn rất nhanh .

"Ha ha, em chờ một chút, anh đi nấu cho em."

Nguyệt Tâm cười đến thật vui vẻ. Cô chẳng những thấy được Thiệu thiếu gia đi quét đường, còn thấy được bản thân anh so với buổi đêm càng tịch mịch, hiện tại là cô nhường đại thiếu gia phục vụ mình. Đương nhiên, điều làm cô đặc ý chính là vị đại thiếu gia này hiện tại chính là bạn trai cô.

Thiệu Hoa bung mì đến, nhìn đến Nguyệt Tâm đã ngủ ngon lành. Anh cời giày cho cô, chỉnh cho cô nằm ngay ngắn, đắp cho cô cái chăn, bản thân ngồi vào bên cạnh bàn ăn mì. Thiệu Hoa ngồi vào bên giường, thứ nhất là có thể sưởi ấm cho mình, thứ hai là có thể ngắm nhìn cô.

Tóc ngắn, lúc nhắm mắt lại sẽ thấy hàng mi rất dài, mũi tròn , môi có độ dày vừa phải, làn da không đen cũng không trắng, đang ngủ còn chảy nước miếng... Nhìn thế nào cũng thấy là một người con gái bình thường, thậm chí còn có điểm tình nghịch, lại hay xen vào việc của người khác. Nhưng cô dù sao cũng được xem là bạn gái đầu tiên của anh. Anh cảm thấy cô có điểm không được bình thường, lại đi yêu một tên “Tội phạm giết người”, một người sắp chết, một kẻ nghèo nàn chỉ có thể mang theo bạn gái trốn về công viên... Anh không biết bản thân có phải là lần đầu tiên được con gái thổ lộ, để rồi ôm cô, hôn cô; nhưng anh biết, hiện tại anh chính là thật lòng yêu cô , bởi vì cô mà bản thân muốn sống tiếp, muốn sống thật tốt bên cô.

Chương 22: Mỗi tình đầu (5)

Nguyệt Tâm tỉnh lại phát hiện bản thân ngủ ở trên giường Thiệu Hoa, gương mặt bỗng đỏ lên. Cô không thấy Thiệu Hoa ở nhà, liền biết anh đã đi làm. Nguyệt Tâm xúc chấn lên, rời giường, bỗng nhiên cảm thấy chân hơi ẩm ướt. Hôm nay trời có nắng, cô chuẩn bị phơi chăn, nhưng nhất thời tìm không thấy chỗ có thể phơi. Nguyệt Tâm đi xuống dưới lầu, ở tầng dưới nhìn loay hoay một lát, rất nhanh đã thấy một cái sân nhà, tuy rằng nhỏ, còn bức tường cao vây quanh, nhưng ánh mặt trời vẫn chiếu vào được. Sân nhà cũng có sẵn một cái giá phơi đồ, Nguyệt Tâm đem cái giá lau sạch sẽ, ôm chăn cùng nệm lên phơi. Lại đem ga giường, khăn trải cùng nhiều cái khác đi giặt sạch. Giặt được một lúc thì cô mới nhớ, mùa đông thì giặt một ngày rất khó khô. Dù sao cũng cần hai bộ chăn gối để thay, Nguyệt Tâm sớm đã xem qua tủ đồ của Thiệu Hoa, biết anh chỉ có một bộ, cho nên Nguyệt Tâm quyết định đi mua thêm một bộ mới, mặc kệ anh có chịu sử dụng tiền của cô hay không, mua xong rồi nói!

Trừ cái ga giường thì Nguyệt Tâm còn mua một chiếc chăn lông. Chăn lông vừa mềm vừa dày lại có tác dụng giữ ấm, đối với bệnh phong thấp của Thiệu Hoa thì rất có lợi. Nguyệt Tâm lòng tràn đầy vui sướng mà đem những thứ mới mua lên xe bus, khi xuống xe, cô mới nhớ rằng đã khóa cửa nhà, còn bản thân lại quên chia khóa. Hoàn hảo, nơi làm của Thiệu Hoa cách đây không xa, Nguyệt Tâm xách theo hai bao đồ to đi tìm anh. Nhưng điều cô không ngờ tới là nơi anh phụ trách quét không chỉ có một đường mà còn nhiều đường khác nữa. Hôm nay, cô đến chỗ cũ mà không thấy anh. Cô xách hai bao đồ to, hít sâu một hơi, tính toán xem sẽ đi đường nào. Cô đem cái đường kia làm hướng chính, dọc theo nó mà đi, chú ý nhìn xung quanh khắp các ngõ ngách. Đi được khoảng mười phút, ngay tại một cái ngách nhỏ thì nhìn thấy Thiệu Hoa.

"Này! Đưa chìa khóa cho em."

"Chìa khóa gì?"

"Chìa khóa nhà anh."

Thiệu Hoa nhìn cô vài giây, suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ồ trong túi quần trước của anh, bắt quá anh đôi quần áo lao động, hiện tại không có ở đây."

"Anh đi lấy cho em đi."

"Hả?"

"Nơi làm rất gần đây, anh đi nhanh về nhanh!"

Thiệu Hoa có điểm do dự, trở về lấy chìa khóa, có tính là tạm rời vị trí làm việc không?

"Có việc gì phải suy nghĩ? Trở về một chút lấy chìa khóa, cũng không có làm chết người đâu."

"Được..." Chỉ chốc lát sau, Thiệu Hoa đã cầm chìa khóa trở lại, đưa cho Nguyệt Tâm, "Cho em."

"Anh cảm thấy hiện tại em có tay cầm sao?" Nguyệt Tâm hai tay giơ lên hai bao đồ to, mắt nhìn xuống túi quần, "Anh để vào túi quần giúp em!"

"Được."

Nguyệt Tâm trở lại căn phòng, trải ga giường, trải chăn mới, cảm giác thật thoải mái. Cô nhìn đồng hồ, chưa đến 4h, còn kịp đi chợ mua rau mua đồ ăn, cô muốn nấu một bữa cơm chiều cho anh giúp anh bồi bổ. Nghĩ xong, cô liền đi ra ngoài, hỏi một bà lão, rất nhanh liền tìm được chợ rau.

5:00, Thiệu Hoa tan làm, thay quần áo rồi đi nhanh về nhà, ít nhất là 5:20 có thể về tới. Nguyệt Tâm tính nhầm thời gian, không nên nấu cơm quá sớm, để tránh nguội đồ ăn. Quả nhiên, cô tính thời gian thật chuẩn, cô mới đem đồ ăn đặt lên bàn, dọn xong bát đĩa, Thiệu Hoa vừa về tới.

Thiệu Hoa vừa vào cửa, liền nhìn thấy Nguyệt Tâm ngồi ở bên cạnh bàn ăn nhìn anh mà cười, đương nhiên còn có một bàn thức ăn đầy mùi hương.

"Em nấu đây, thừa dịp còn nóng, mau ăn đi."

"Được"

"Ăn ngon sao?"

"Ừ"

"Em từ đây về sau, mỗi tối đều giúp anh nấu cơm"

"Ha ha, không cần."

Nguyệt Tâm liếc mắt, "Đừng nói anh không tiêu tiền của nữ nhân!"

“ Không phải, à không, là do... anh bình thường đều đến nhà dì Tình để ăn cơm chiều"

"Dì Tình?" Nguyệt Tâm lập tức nghĩ tới bà lão hay gọi Thiệu Hoa là đại thiếu gia.

"Đúng. Bà là bà vú của anh, đã chăm sóc anh từ nhỏ, quan tâm anh cứ như là mẹ ruột vậy."

"Anh nói như vậy thì nhất định mẹ anh không vui!"

"Mẹ anh sinh anh ra liền mất , nên ba anh phải mượn người chăm sóc anh."

"Ừ." Nguyệt Tâm cảm thấy Thiệu Hoa thật có số không may mắn , đến mặt mẹ cũng chưa từng. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, anh so với cô còn tốt hơn, cô phải nhìn người mẹ mà mình thương yêu chết ngay trước mắt...

Cơm nước xong, Nguyệt Tâm dọn sạch bàn, rồi đi rửa chén.

"Cái này dành tối hấp lại, coi như bữa ăn khuya." Nguyệt Tâm chỉ vào đĩa thức ăn còn trên bếp.

"Ha ha, không cần, anh hay ngủ sớm, cũng không ăn bữa ăn khuya, để đó ngày mai ăn."

Thiệu Hoa "Nhà chỉ có bốn bức tường", vốn không có gì hay giải trí . Bình thường, anh lại nhà dì Tình ăn cơm chiều, lúc đi về thường hay mua báo chiều, xem xong liền đi ngủ, đại khái khoảng 8-9 giờ. Tuy rằng anh phải dậy sớm, nhưng bởi vì ngủ sớm nên tính ra khoảng thời gian ngủ cũng không phải là ít.

"Hôm nay ăn sớm, buổi tối lại đói ."

"Anh bình thường thì 8-9 giờ đã ngủ."

"Gi? !"

"Ừ"

Nguyệt nghĩ thầm một lúc, anh chỉ có một mình ở nhà, cũng không có gì để làm.

"À, đúng rồi, " Thiệu Hoa chỉ vào giường , "Em mua ?"

"Anh đừng nói chữ “tiền” với em!" Nguyệt Tâm đã bị kẻ thần kinh này làm cho bản thân bị lây bệnh thần kinh luôn rồi.

"Ha ha, coi như đây là quà năm mới em tặng anh đi. Bất quá, về sau đừng mua."

"Bạn gái mua đồ cho bạn trai không phải là chuyện thường tình sao?"

"Nhưng mua nhiều thì không bình thường ."

"..."

Thiệu Hoa nhìn thấy xe đã đến, nói: "Không còn sớm , anh đưa em về nhà ."

"Được"

Nguyệt Tâm nhìn đến xe đến , vừa định cùng Thiệu Hoa nói "hẹn gặp lại", đã bị anh kéo lên xe.

"Đưa-em-về-nhà" Thiệu Hoa cúi đầu cười với cô, nói từng chữ một.

Anh thật nhàm chán hay sao? Đúng vậy. Nguyệt Tâm mỉm cười không nói. Hiện tại cô cũng không cần cầm lấy tay vịn , bên cạnh có một căn cột điện, cô ôm là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mỗi tình đầu (6) – Đêm đầu tiên

3:30 chuông vang lên. Thiệu Hoa nằm trên giường hồi tưởng lại hai ngày nay cứ như một giấc mơ, có nhiều lúc nhin không được mà bật cười thành tiếng. Bỗng nhiên anh nghe được có tiếng đập cửa “Ai?”

“Là em, Nguyệt Tâm” Nói xong cô liền tự mình mở cửa đi vào, cô bật đèn lên, đi đến bên giường rồi kéo ghế ra ngồi.

“Sao em lại đến đây?” Thiệu Hoa về mặt kinh ngạc.

“Hi hi” Nguyệt Tâm vừa cười vừa lôi tay anh ra giúp anh xoa bóp một chút “Tôi giúp anh chứ sao, không phải mỗi sáng sớm anh đều bị thần cương sao?”

“Em dậy sớm vậy, đến đây bằng cách nào?”

“Gọi xe” Nguyệt Tâm nói dối, cô không muốn làm cho anh lo lắng, vì tiết kiệm tiền nên cô đạp xe đạp đến đây.

“Trời vẫn còn tối, xe taxi không vào tận ngõ, nhờ đâu gặp phải người xấu thì làm sao?”

“Em cũng đâu có làm sao “hoa hoa cô nương” đây chẳng phải là phú bà gì, muốn tiền không có tiền, muốn sắc không có sắc thì gặp phải chuyện gì được.” Nguyệt Tâm vui vẻ nói, tiếp tục xoa bóp cho anh.

Thiệu Hoa nhìn cô một cái, quay đầu không nói một lời nào. Anh không phải là đang tức giận mà là cảm thấy hốc mắt mình có chút đỏ lên.

Xoa tay xong cô lại bắt đầu xoa chân, vừa làm vừa nói: “Hôm qua buổi chiều em đã đi đánh một chiếc chìa khóa khác, biết anh sáng sớm không thể ra mở cửa cho em được. Về sau ngày nào em cũng đến xoa bóp cho anh thì anh có thể ngủ thêm một chút nữa.”

“Em điên rồi, mỗi ngày đều định đến sớm như thế này sao? Em lẽ nào không muốn đi làm?”

“Anh không phải nói anh sống không được vài ngày nữa sao, em sẽ kiên trì với anh, chuyện này thôi thì có cái gì mà to tát”

“.....”

Quả nhiên sau khi được Nguyệt Tâm xoa bóp cho, không bao lâu anh có thể rời giường được. Mặc quần áo xong anh nói với cô: “Hôm nay quên đi, ngày mai em đừng có lại điên khùng lên như thế nữa. Giờ thì lên giường ngủ tiếp đi.”

Nguyệt Tâm thè lưỡi trêu anh rồi đứng dậy đi ra. Một lát sau cô đem lên hai cái bánh bao nóng hôi hổi “Em mang từ nhà đến đây, vừa rồi hấp lại ở dưới nhà. Bánh còn nóng đây, anh ăn đi.”

Thiệu Hoa nhìn cô, chưa nói gì đã đi ra

Nguyệt Tâm quýnh lên hỏi: “Anh làm gì thế?”

“Đánh răng, rửa mặt, ăn sáng.”

Nguyệt Tâm nở một nụ cười ngọt ngào.

Giữa trưa Thiệu Hoa gọi điện thoại đến cho dì Tình, báo di hôm nay anh không đến ăn cơm tối được. Trong đầu anh vừa mong đợi lại vừa không mong đợi, anh chỉ biết là chắc chắn Nguyệt Tâm sẽ ở lại làm cơm chiều đợi anh về. Quả nhiên Thiệu Hoa vừa về đến nhà liền nhìn thấy Nguyệt Tâm ngồi cạnh một bàn đầy đồ ăn, nhìn anh cười cười.

Hôm nay Thiệu Hoa lại nhìn thấy có điểm không thích hợp, anh nhìn xung quanh: rèm đã thay đổi, đều là họa tiết gấu Pooh, trên chiếc tủ thấp còn bày hai món đồ chơi bằng vải nhung: một con là gấu Pooh, một con là chú hổ thích nhảy tung tung, bạn của gấu Pooh. Trên bàn cũng được trải một chiếc khăn trải bàn mới, vẫn là họa tiết gấu Pooh... Thiệu Hoa không nhin được mà cười, hai má lúm đồng tiền hiện lên “Em định đem nơi này biến thành chỗ vui chơi của trẻ con sao?”

“Anh cười nhạo em!”

“Ha ha” Thiệu Hoa ngồi xuống, gấp thức ăn vào bát cho cô, nói “Ăn đi, đừng để nguội.”

“Ừ”

Cơm nước xong, hai người họ hàn thuyên trong chốc lát, Thiệu Hoa nhìn đồng hồ nói: “Em định sáng mai lại đến nữa sao?”

“Đương nhiên! Em luôn nói được làm được.” Nguyệt Tâm chớp mắt, chợt nghĩ đến chuyện trọng yếu hơn: “Anh! Anh đừng có thay chìa khóa đây! Nếu không em sẽ gõ cửa làm cho hàng xóm xung quanh tỉnh dậy hết. Đến lúc ấy xem anh làm thế nào.”

Thiệu Hoa cười cười, ôm lấy Nguyệt Tâm, để đầu của cô đặt lên ngực mình, cúi đầu nói: “Đêm nay đừng về nữa.”

“Ách... Anh không có làm gì đâu, chỉ không muốn em vất vả đến đây vào sáng sớm như thế.” Thiệu Hoa biết cô nói thì sẽ làm đến cùng

Nguyệt Tâm không biết phải trả lời như thế nào, chỉ “à” một tiếng. Nguyệt Tâm tuyệt đối tin tưởng Thiệu Hoa chính là một Liễu Hạ Duệ. Nếu một nam nhân mà ép buộc một nữ nhân thì gọi đó là “cầm thú”. Nhưng là nếu một nam nhân ngủ cạnh một nữ nhân mà không làm gì thì gọi là “không bằng cầm thú”. Thực ra Nguyệt Tâm hy vọng Thiệu Hoa không cần phải “không bằng cầm thú”...

“Gần đây có phải có một phòng tắm công cộng phải không?” Nguyệt Tâm hỏi. Cho dù là mùa đông cô cũng có thói quen mỗi ngày tắm rửa xong thì mới đi ngủ hay nói một cách khác là vô ý thức làm công tác chuẩn bị cho vài chuyện nào đó...

“Có, anh đưa em đi”

“Từ từ, anh cũng lấy quần áo khăn mặt đi tắm đi.”

“À anh ngày nào cũng tắm, em yên tâm” Thiệu Hoa luôn luôn rất coi trọng vấn đề vệ sinh. Anh không phải chính là người làm công tác vệ sinh hay sao?

“Cái gì? Ngày nào anh cũng tắm sao? Anh có tiền đi tắm rửa, như thế nào không đi xem bệnh mua thuốc đi.”

Thiệu Hoa nghe đến “xem bệnh mua thuốc” thì là nào cũng nhanh chóng như là vào tai này ra tai nọ, vẫn là “tắm rửa sạch sẽ so với uống thuốc thì hữu dụng hơn.”

“Anh!”

“Ông chủ là người quen của anh, ông ấy cấp cho anh vé tháng, rất thuận lợi.”

“Anh!”

“Vậy thì hôm nay anh sẽ bảo với ông ấy mua một tặng một để tiết kiệm tiền xem bệnh mua thuốc, được chưa?”

“...”

Thiệu Hoa tay phải cầm chậu, vừa muốn nâng tay trái kéo lấy tay Nguyệt Tâm thì lại hạ xuống, chỉ nói: “Em đi theo anh”

Nguyệt Tâm nhìn anh rồi cầm lấy tay trái của anh “Anh dẫn em đi”

“Ha ha”

Ra ngõ, Nguyệt Tâm tìm thấy một cửa hàng tiện lợi, cô vào đó mua khăn mặt, xà phòng...

Tới chỗ bán vé vào phòng tắm, Thiệu Hoa nhìn thoáng qua Nguyệt Tâm mà ghen cười, anh nói với ông chủ: “Ông chủ, đây là bạn gái của cháu...”

“Chúng cháu cùng đến tắm rửa.” Nguyệt Tâm không đợi Thiệu Hoa nói xong, chạy đến cướp lời, nàng lo lắng anh sẽ bật ra nói một câu “Ông chủ, ông giàu có rồi, mua một tặng một...” thì cô mặt mặt chết mất.

“A, hôm nay dẫn bạn gái đến cùng tắm đấy à?”

Lời này vừa nói ra, ba người đều cảm nhận được một bầu không khí kỳ quái. Đột nhiên cả ba đều cười phá lên.

“Dù gì cũng là khách quen, hôm nay chú không thu tiền” ông chủ đưa cho hai cái chìa khóa, gửi đến Thiệu Hoa một câu nói không rõ ràng, một ánh mắt không rõ ý tứ “Hai người mau đi tắm đi.”

“Vâng, cảm ơn ông chủ.”

Thiệu Hoa tắm rửa rất nhanh, ngồi ở phòng tiếp tân đợi Nguyệt Tâm. Đợi khoảng 20 phút Nguyệt Tâm rốt cục cũng đi ra.

“Tắm sạch rồi?”

“Ừ, tắm xong một cái thực thoải mái quá.”

“Về sau ngày nào anh cũng đưa em đến đây tắm.”

“Nếu như ông chủ không thu tiền thì em không phản đối.”

“Ha ha, không đùa nữa, đi thôi.”

“Ừ”

Thiệu Hoa cầm lấy túi to trên tay Nguyệt Tâm, cho vào cái chậu rồi cầm lên, anh nâng tay trái ý bảo Nguyệt Tâm nắm lấy. Nguyệt Tâm nhìn vào bóng dáng hai người phản chiếu trên mặt gương, tóc thì ẩm ướt, mặt thì đỏ bừng. Thiệu Hoa thì trong tay đang cầm chậu, trừ bỏ việc anh trông già trước tuổi thì cảm giác thật giống tình yêu thời thanh xuân vườn trường.

Ngày ấy, Nguyệt Tâm đứng ở sân trường có thể nhìn thấy những cặp đôi yêu nhau đi từ nhà tắm ra, nam sinh phụ trách cầm một, hai cái bọc đồ... Nếu bọn họ hiện tại cũng đang thời học đại học... thôi không nghĩ nữa! Hiện tại vấn đề chính là phải giữ chặt được anh là tốt rồi.

Cầm lấy tay trái của anh, đi phía sau anh, Nguyệt Tâm cảm thấy hạnh phúc muốn khóc.

Trở lại căn phòng nhỏ, Nguyệt Tâm lấy nước giặt và máy thử linh tinh khác, thu gom quần áo đem xuống dưới lầu giặt dũ.

Thiệu Hoa cũng cùng theo xuống, anh xắn tay áo “Đề anh làm cùng.”

Nguyệt Tâm chặn tay anh lại “Anh làm? Anh nhìn hai tay anh đi, đều bị nứt rồi, một bàn tay còn không cử động được nữa, em không biết bình thường anh làm thế nào có thể giặt được quần áo nữa.”

“Dùng sức giặt.”

“Đi đi”

“Từ từ, dùng nước ấm đi, dùng để bị nứt da.”

“Ừm”

Thiệu Hoa lấy đầy một ấm nước sôi, bật bếp đun lên.

Nguyệt Tâm đang xả nước lạnh vào bồn, thấy anh đi ra, cô nói “Tốt rồi, anh mang cái ấm đến đây đi, em bảo anh đổ vào thì anh đổ nhé.”

“Được.”

“Đổ đi” Nguyệt Tâm lấy tay ngâm vào nước, thấy nhiệt độ đã vừa, cô liền nói

“Thôi.”

Hai người phối hợp rất ăn ý, giặt quần áo mà cảm giác cũng thực vui vẻ.

“Haizzz, giặt xong rồi!” Nguyệt Tâm vỗ vỗ tay “Trước tiên cứ để chậu ở trong phòng đã, mai đem ra phơi.”

“Được”

Sau khi đặt chậu ở trên bàn, hai người trở lại giường ngồi xuống. Nhìn đồng hồ, đã sắp 9 rưỡi rồi. Lúc này đối với Nguyệt Tâm vẫn còn sớm nhưng đối với Thiệu Hoa thì đã đến giờ đi ngủ rồi.

Nguyệt Tâm đương nhiên phối hợp với giờ giấc nghỉ ngơi, làm việc của anh.

Cô nghe thấy Thiệu Hoa nói: “Em vào trong đi.”

“A”

Nguyệt Tâm cởi bỏ quần áo ngoài, chui vào ổ chăn. Thiệu Hoa tắt đèn rồi nằm xuống một bên giường.

Thật lâu hai người đều ngủ không được.

Làm sao có thể ngủ được, ngủ được thì chẳng phải người bình thường.

Bỗng nhiên Thiệu Hoa cảm giác chân của anh bị giật đi, Nguyệt Tâm cứ rúc vào, nói: “Em lạnh!”

“À, anh quên bật lò sưởi.”

Thiệu Hoa đứng dậy, đem cái máy sưởi nhỏ đặt ở ghế rồi mở lên, sau đó lại chui vào chăn.

Nguyệt Tâm có chút vừa tức vừa buồn bực : sao anh lại phản ứng chậm chạp như thế cơ chứ? Sưởi ấm cho nhau là tốt nhất mà anh cũng không biết.

Thiệu Hoa thật sự muốn làm Liễu Hạ Duệ, Nguyệt Tâm cứ rúc vào người anh anh cũng mặc kệ cô, còn cố ý xoay người, đưa lưng về phía cô. Nhưng mới trong chốc lát, anh liền cảm thấy cánh tay cô ôm lấy thắt lưng anh, một chân quấn lên người anh...

Bỗng nhiên Thiệu Hoa xoay người, chống người lên phía trên Nguyệt Tâm, nhìn chăm chăm cô như muốn tìm ra một đáp án. Nguyệt Tâm có chút khản trương mà nhìn anh, môi của cô hơi run rẩy nhưng trên mặt lại rõ ràng viết lên dòng chữ : anh ngàn vạn lần không cần “không bằng cảm thú”... Tuy rằng Thiệu Hoa giờ vẫn là xử nam nhưng anh tuyệt đối không lãnh đạm đến mức “không bằng cảm thú”!

Phối hợp với biểu cảm của cô, Thiệu Hoa cúi người hôn xuống cổ, rồi dần dần hôn lên phía trên, tìm được đôi môi của cô. Mặt của anh dán lên mặt cô, treu ghẹo cái nết y của cô, buông mặt ra, anh thả tay cởi bỏ nội y kia, cũng cởi của chính mình. Hôn lên bông hoa phấn hồng trước ngực cô, tay anh

đem quần lót của hai người thoát ra... Cả anh và cô đều là lần đầu tiên, xử nữ cùng xử nam nhưng phối hợp rất tốt... Được rồi, đây cũng coi như một loại duyên phận.

Máy sưởi giống như có chút dư thừa, hai người sau một hồi vận động trên da đều thoát ra một lớp mồ hôi. Tắt máy sưởi đi, Thiệu Hoa nằm xuống, Nguyệt Tâm ôm lấy cánh tay anh, thật lâu, không ai nói chuyện.

“Thực xin lỗi.” Thiệu Hoa thì thào một câu rất nhỏ, anh muốn phụ trách đối với cô nhưng anh có thể phụ trách được bao lâu? Vừa rồi trái tim lại nhói lên, anh chỉ có thể cười chính mình không có phúc hưởng thụ. Hôm nay còn có thể phối hợp với cô, nhưng về sau thì sao? Chỉ sợ cùng cô giặt quần áo khí lực cũng đều không có.

Câu “thực xin lỗi” kia, Thiệu Hoa nghĩ rằng chỉ có mình nghe thấy nhưng Nguyệt Tâm thực ra cũng đã nghe được. Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ lau nước mắt ôm anh thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Mỗi tình đầu (7) – Ba mươi tuổi

Gần đây, Thiệu Hoa thường xuyên gọi điện nói không thể đến ăn cơm tối, di Tinh có chút lo lắng, không biết có phải Thiệu Hoa lại phát bệnh gì đó mà muốn gặt bà.

Hôm nay Thiệu Hoa đến ăn cơm, di Tinh không nhận được mở miệng hỏi: “Đại thiếu gia ——“

“Vâng”

“Gần đây cậu không đến ăn cơm, có phải xảy ra chuyện gì không?”

“À — Không có gì. Cháu, cháu có một người bạn, hay cùng cô ấy ăn cơm chiều với nhau.”

“Phải không? Thật sự?” di Tinh kích động đến nước mắt chảy ra. Nếu là Thiệu Hoa của trước đây luôn là cái phong độ chỉ có con nhà giàu mới có, di Tinh còn nghi ngờ cô gái ấy tiếp cận là có động cơ. Nhưng nếu là Thiệu Hoa của hiện tại, đã từng ngồi tù, nghèo khổ, lại bệnh tật triền miên, cô gái này lại đến nấu cơm cho cậu, như vậy cô gái ấy thực sự thương cậu. Nếu đem ra để so sánh thì di Tinh vẫn yêu thương cậu như những ngày mà cậu còn nhỏ, hiện tại bà so với trước kia ở Thiệu Gia thì càng thương cậu hơn, tình cảm của bà cho đến giờ không phải bởi vì tiền.

“Vâng, cô ấy rất tốt với cháu.” Thiệu Hoa có chút ngượng ngùng, nhưng anh vẫn muốn cho sẽ cho di Tinh biết Nguyệt Tâm đối với anh thật quá tốt, anh lại nói: “Cô ấy, không tăng ca đều ngủ ở chỗ cháu, mỗi sáng đều giúp cháu xoa bóp chân tay, bệnh thần cương của cháu hiện giờ tốt hơn nhiều.”

“Tốt, tốt” Di Tinh lần đầu cảm thấy vui vẻ như vậy, cũng mừng cho đại thiếu gia bởi cậu đã tìm được một người bạn gái đối tốt với cậu ấy như vậy. Hiện tại bà hy vọng thân thể Thiệu Hoa có thể tốt lên. Có lẽ bà còn có thể nhìn thấy bọn họ kết hôn, sinh con,... “Cuối tuần này cậu dẫn cô ấy đến đây đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều.”

“Được, để cháu hỏi cô ấy xem sao.”

“Nguyệt Tâm, chủ nhật này em có rảnh không? Chúng ta đến nhà di Tinh ăn cơm.”

“A?” Nguyệt Tâm trong lòng nghĩ, Thiệu Hoa cùng di Tinh cũng có thể xem như tình mẫu tử, bởi thế chẳng phải đây chính là đi “gặp cha mẹ chồng” sao? Cô vừa vui lại vừa khần trương “Rảnh thì rảnh, nhưng em rất hồi hộp, có chút không dám đi.”

“Em khi nào mà lá gan tự nhiên lại nhỏ đi thế? Hồi hộp cái gì?”

Nguyệt Tâm thè lưỡi, nói: “Gặp di Tinh không phải gặp mẹ anh sao? Không phải chính là gặp “cha mẹ chồng” sao? Anh nói xem em có thể không hồi hộp sao?”

“Thế em cả đời không định gặp cha mẹ chồng sao?”

“Đi đi!”

“Ha ha” Thiệu Hoa nhấp miệng “Di Tinh có một con gái nhưng thần kinh có chút vấn đề, bình thường chỉ ngồi, cũng không nói chuyện với ai, anh nói

trước với em một chút đấy.”

“Tại sao lại như thế?”

“Sau này nói sau.”

“Ừm” Nguyệt Tâm cũng không có ý muốn tìm hiểu chuyện người khác, vừa nãy chỉ là thuận miệng hỏi.

Chủ nhật.

“Chỗ nhà của dì Tinh không có xe nào đi qua, nhưng cũng không xa lắm, chỉ cần đi bộ khoảng 10 phút là đến.”

“Đó là anh! Người anh cao, chân anh dài. Em mà đi thì cũng phải mất ít nhất 20 phút.”

Thiệu Hoa “à” một tiếng, định giờ tay ra vẫy taxi thì bị Nguyệt Tâm ngăn lại: “Sao anh lãng phí thế? Không phải chỉ 20 phút thôi sao? Đi lâu một chút cũng không chết người được! Lại còn gọi taxi nữa chứ! Anh đi chậm một chút là tốt rồi.”

“Ha ha” Thiệu Hoa ngồi xuống, quay đầu lại nói với Nguyệt Tâm “Đến đây, lên đi, anh công em”

“Thôi, thôi. Trông người gầy như cái gậy, em không khiến anh gầy lưng mới là lạ.” Nguyệt Tâm ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì thực vui vẻ. Cô đương nhiên muốn được anh công, muốn làm nũng anh, nhớ đến trong phim có nam chính công nữ chính, cảm giác thật lãng mạn khiến cho cô ngưỡng mộ không thôi. Nhưng là cô không nhẫn tâm “hành hạ” một bộ da bọc xương đâu. Chỉ có thể hé mặt ra nói với Thiệu Hoa: “Anh nhanh đứng lên đi, đứng lên đi.”

Thiệu Hoa lắc đầu, vẫn ở đó cười với Nguyệt Tâm.

Một vài người đi qua cứ liếc nhìn họ làm Nguyệt Tâm ngượng ngùng, cô túm lấy cánh tay anh kéo lên, Thiệu Hoa nương theo lực của cô mà đứng dậy. Anh cúi đầu, dùng ngữ khí cùng biểu cảm theo thói quen nói với cô: “Tiểu quỷ cứng đầu.”

“Anh!”

“Ha ha” Thiệu Hoa kéo tay của Nguyệt Tâm, không nói gì mà đi phía trước.

Suốt quãng đường Nguyệt Tâm luôn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc ấy, cô thích được anh kéo đi, được anh dẫn đường đi trước. Nguyệt Tâm cảm thấy cho dù có cùng anh đi Porsche cũng không thể được như thế này. Anh không cho cô được nhiều nhưng anh lại có thể cho cô tất cả của anh.

Nhà dì Tinh đúng là không xa, đi theo Thiệu Hoa, đại khái chưa đến 20 phút đã đến. Đây là một ngôi nhà một tầng, thoạt nhìn rất cũ. Cửa nhà không đóng mà mở một nửa, có lẽ là đợi hai người bọn họ đến. Thiệu Hoa gọi một tiếng rồi đẩy cửa bước vào

“Đại thiếu gia, hai người tới rồi!” Dì Tinh nghe được tiếng của Thiệu Hoa, vội vàng từ phòng bếp đi ra, vẻ mặt rất vui vẻ.

“Dì, đây là Chu Nguyệt Tâm”

“Cháu chào dì” Nguyệt Tâm kéo kéo tay Thiệu Hoa, một nửa người còn nấp đằng sau lưng Thiệu Hoa, có chút thẹn thùng.

“Ha ha, tốt, tốt” Dì Tinh chỉ tay vào một cô gái nói: “Đây là con gái bác, Minh Lệ, thần kinh không tốt, Chu tiểu thư đừng chê cười.”

“Không ạ.” Nguyệt Tâm nhìn dì Tinh đang mặc tạp dề, tay còn bẩn, giống như vừa chế biến đồ ăn, cô liền hỏi: “Để cháu giúp dì.”

Dì Tinh khoát tay “Không cần, không cần, cháu cùng đại thiếu gia ngồi chơi đi, ta làm là được rồi, một lát là xong ngay.”

“Như thế thì ngại quá.” Nguyệt Tâm buông Thiệu Hoa ra, muốn tiến lên giúp nhưng lập tức bị anh giữ lại. Thiệu Hoa lắc đầu nhìn cô cười, kéo cô đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Dì Tinh đang vui vẻ, nếu em đi giúp thật thì tức là đem niềm vui của dì ấy chia năm sẻ bảy đi mất rồi.”

“Không nghĩ đến anh cũng biết nói đấy! Anh nên đi làm luật sư được rồi.”

“Ha ha” Thiệu Hoa kéo cái ghế ngồi gần con gái của dì Tinh: “Chị Minh Lệ, là em, Thiệu Hoa.” Minh Lệ quay đầu, giống như cười cười với Thiệu Hoa, sau đó liền quay đầu lại, nhìn ra cửa sổ.

“Mỗi lần anh đến đều cùng chị Minh Lệ nói chuyện, như thế chị ấy sẽ tốt hơn một chút. Chị ấy sinh trước anh hai tháng, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau.”

Không đợi Thiệu Hoa nói xong, Nguyệt Tâm đã tiếp lời: “Em biết, dì Tinh giống như mẹ anh, chị Minh Lệ giống như chị anh, đúng không?”

“Ừ” Thiệu Hoa lại cùng Minh Lệ nói chuyện thêm một chút.

Đây là Thiệu Hoa? Nguyệt Tâm nhìn ảnh chụp trong khung ảnh được đóng kính, có chút không thể tin được, nhưng cái thân hình cao cao này rõ ràng

chính là Thiệu Hoa.

Bức ảnh này là ảnh khi anh vừa mới vào đại học, chụp cùng với di Tinh và Minh Lệ. Thiệu Hoa và Minh Lệ thay đổi nhiều quá: một người từ bộ dạng đẹp trai, rạng ngời như ánh mặt trời biến thành gầy gò xương, trông như quỷ hút máu có thể hù chết người; một người thì vốn là một tiểu cô nương xinh đẹp, tràn đầy sức sống thanh xuân giờ biến thành một người mập mạp trông như một người phụ nữ trung niên trong khi hiện tại cô ấy mới 30 tuổi.

Nguyệt Tâm nhìn mà hốc mắt có chút ướt. Cô không biết anh ở trong tù phải chịu bao nhiêu khổ cực để mà hiện tại biến thành bộ dạng này, cô càng không biết Minh Lệ từ bộ dạng xinh đẹp như kia vậy mà như thế nào lại trở thành như vậy.

Ảnh chụp Thiệu Hoa ở phía trên, có mười Nguyệt Tâm cũng nhìn thấy một Thiệu Hằng với mị hoặc không ngăn nổi. Anh không thể so với Thiệu Hằng về khoản ấy nhưng Thiệu Hoa lúc đó thật sự làm cho người ta cảm giác toàn bộ thế giới này hiện lên có bao nhiêu tốt đẹp đều ở trên khuôn mặt tươi cười ấy. Nguyệt Tâm ước gì thời gian quay lại 10 năm trước, để được nhìn thấy một Thiệu Hoa vô ưu vô phiền... Cô quay đầu vẫn là Thiệu Hoa đang trò chuyện với Minh Lệ, anh vẫn tươi cười, vẫn là tinh khiết như thế nhưng lại lộ ra một thứ gọi là tang thương, cô nhìn mà lòng quặn đau, thật rất đau.

Một lát sau di Tinh đem đồ ăn lên, dọn xong bát đĩa liền nói với Nguyệt Tâm: “Chu tiểu thư phải ăn nhiều vào.” Nói xong bà gấp thức ăn để vào bát cô, cười vui vẻ. Di Tinh vừa gấp thức ăn vừa nói “Chu tiểu thư, cháu đối với đại thiếu gia thật tốt.”

“Đâu có ạ.” Nguyệt Tâm liếc Thiệu Hoa một cái, ý tứ là: Anh đều nói cho di Tinh rồi sao? Chúng ta cái kia anh cũng sẽ không nói đấy chứ...

Thiệu Hoa hướng về phía Nguyệt Tâm nở một nụ cười, từ chối cho ý kiến.

“Gặp được cháu quả là phúc khí của đại thiếu gia...”

Nếu như trước đây, người con gái nào được lòng Thiệu Hoa thì đó chính là kiếp trước cô ấy tu luyện tốt, còn hiện tại, Thiệu Hoa gặp được Chu Nguyệt Tâm chỉ sợ chính là Thiệu Hoa kiếp trước tích đức tu luyện, đến kiếp này được báo đáp.

Gấp cho Minh Lệ mấy miếng thức ăn, di Tinh lại đứng lên đi vào phòng bếp. Một lát sau di đi ra với hai cái bát, lại đi vào rồi tiếp tục đem ra hai cái bát nữa, thế là đủ 4 bát bên trong là canh xương.

“Ngày mai là sinh nhật đại thiếu gia, hôm nay Chu tiểu thư đến, vậy thì chúng ta cùng tổ chức hôm nay luôn đi.”

Thiệu Hoa ngờ ngác, thì ra chính anh đã quên, năm trước cũng là di Tinh nhắc nhở anh.

Nguyệt Tâm cũng ngờ ngác, lần trước cô nhìn tư liệu về anh nhưng không nhớ kỹ ngày tháng năm sinh, thì ra mai chính là sinh nhật anh, sinh nhật anh 30 tuổi.

Cả ba người cũng không biết nói gì cho được. Đột nhiên Thiệu Hoa cảm giác như hai người bên cạnh giống như không kim nổi nước mắt, anh cúi đầu uống một thìa canh “Di Tinh nấu canh xương lúc nào cũng ngon nhất, Nguyệt Tâm, em nếm thử xem.”

“Được” Nguyệt Tâm cúi đầu ăn, cô không muốn để cho mọi người nhìn thấy đôi mắt đã đỏ lên của mình. Sinh nhật, hẳn là phải nên vô cùng vui vẻ, làm sao có thể khóc được.

Thiệu Hoa 30 tuổi, mà một phần ba thời gian ấy phải trải qua trong tù. Một bát ở trước mặt, giờ chỉ có một vị chua xót thế nhưng trên mặt đều là cố gắng tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đe dọa

<<<< Yêu, có lúc thật sự là một loại trói buộc >>>>

“Thiệu Hoa, vụ này tiến triển không thuận lợi lắm, nghe nói Thiệu Hằng đang ở nước ngoài, xem ra anh ta cố ý không muốn lộ diện. Nói cái gì mà để luật sư toàn quyền xử lý, quả thực là thôi! Theo trình tự vào tuần sau, nhất định phải khiến anh ta trình diện, em xem anh ta sẽ nói thế nào?” Nguyệt Tâm tức giận nói.

“Em đừng tức nữa, có thể làm thế nào thì làm như thế thôi.”

“Anh bình tĩnh quá đấy, nhưng em thì lo! Em vẫn còn 20% lợi nhuận đang chờ.”

“Ha ha, không nói nữa, chúng ta mau đi thôi, không đi Tỉnh lại sốt ruột chờ.” Thiệu Hoa kéo Nguyệt Tâm, cước bộ nhanh lên.

“Đề đi thường xuyên nấu com cho ăn, em thật ngại quá.”

“Đi ấy vui vẻ là được. Em nghỉ nhiều quá rồi.” Thiệu Hoa biết mình không còn được bao lâu nữa, có thể cùng đi Tỉnh, cùng Nguyệt Tâm ăn com, không phải chính là anh đang cố gắng tiết kiệm thời gian hay sao? Cho nên mỗi lần đưa Nguyệt Tâm đến nhà đi Tỉnh ăn com anh đều vô cùng vui vẻ.

“Ăn com của đi Tỉnh hẳn vui đến như thế, lẽ nào đi ấy không phải là phụ nữ?”

“.....”

Ăn com xong, như bình thường, Thiệu Hoa lại nắm lấy tay Nguyệt Tâm, cùng nhau tản bộ trở về. Dù đã là đầu xuân nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, trên đường không có mấy người cũng ra ngoài đi bộ như họ. Đầu mùa xuân đối với Thiệu Hoa mà nói, chẳng hề tốt chút nào, đây là mùa mà sinh ra rất nhiều bệnh truyền nhiễm, mà anh lại đặc biệt mẫn cảm, gần đây anh lại ho khan nghiêm trọng hơn trước kia. Anh tự nói, có thể là do dị ứng với phấn hoa.

“Khụ khụ, khụ khụ.....”

Nguyệt Tâm thấy anh ho đến mức phổi như muốn bay ra, cô dừng bước, tiến lại giúp anh nhuận khí. “Tốt hơn chút chưa?”

“Ừ”

Bỗng nhiên một chiếc xe dừng sau người họ, vài người lao ra, đẩy họ vào một cái hẻm. Một người tay nọ giữ chặt lấy một cánh tay của Nguyệt Tâm, còn một tay nữa thì rút ra một con dao đặt ở cổ cô, rống lên trước mặt Thiệu Hoa: “Mày nên biết thức thời một chút, nếu không rút đơn kiện tao cam đoan con này sẽ chết!” Nói xong người nọ ấn mạnh tay một chút, lưu lại trên cổ Nguyệt Tâm một đường, máu chảy ra.

Hắn không nghĩ tới Thiệu Hoa đột nhiên bỏ nhào tới, tay phải lật được con dao ở trong tay hắn, đè hắn xuống đất, đá mấy cước vào điểm chết của đối phương, Thiệu Hoa nhặt con dao lên, đâm một nhát vào kẻ đang xông về phía anh, bị đâm trúng một nhát khiến người nọ đau đến ngã cuộn người lại trên mặt đất.

“Dừng tay” Hai người khác, một người đang giữ chặt Nguyệt Tâm, một người chĩa dao về phía cô, rống lên về phía Thiệu Hoa: “Cẩn thận không tao giết cô ta.”

Thiệu Hoa ngăn người nhìn bọn họ, đột nhiên mới phát hiện mình vừa rồi đã quá xúc động, lại nghĩ mà sợ họ sẽ làm cô bị thương. Hiện tại anh đứng im một chỗ, không dám động.

Tên bị Thiệu Hoa đâm cho mấy quyền đi đến bên người anh, hai tay kéo quần áo của anh, dùng sức đâm vào bụng anh vài cái, lại đập đầu anh vào tường. Khi hắn ta buông lỏng tay, Thiệu Hoa gục trên mặt đất. Hắn lại hướng mặt Thiệu Hoa đá một cước, hung tợn nói: “Hôm nay là cảnh cáo! Mày không muốn sống nữa, mẹ nó, mày cũng muốn con phụ nữ của mày chết cùng mày sao?” Nói xong hắn lại đá một cước. “Mày cũng đừng nghĩ đến mời luật sư khác, mời ai thì kết cục cũng giống nhau cả thôi.” Nói xong hắn liếc mắt, làm cho đồng bọn rút đi. Tên đang giữ lấy Nguyệt Tâm đẩy cô đập đầu vào tường rồi buông ra đi mất.

Thiệu Hoa muốn đứng lên nhìn xem Nguyệt Tâm, nhưng anh đau quá, ôm bụng nằm trên mặt đất, đau đến không đứng dậy được.

Nguyệt Tâm chạy nhanh đến bên người Thiệu Hoa, ngồi xuống, hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không sao.”

“Ah” Nguyệt Tâm nhìn khuôn mặt đầy máu của anh, kinh hoàng cùng hoảng hốt, cô sợ đến bật khóc.

Thiệu Hoa khẽ cử động, chùi đi dòng máu chảy từ trán xuống cùng khóe miệng “Anh không sao, e đừng lo”

Nguyệt Tâm vừa khóc vừa lấy khăn tay lau máu trên mặt anh.

“Ah” Thiệu Hoa nhú mày đau đớn.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi làm anh đau....”

“Anh không sao mà” Thiệu Hoa nhìn lên khuôn mặt cô, cái trán của cô bị đập rất mạnh “Em nhanh đi bệnh viện đi.”

“Đúng, phải đến bệnh viện.” Nguyệt Tâm lúc này mới nhớ đến phải nhanh đưa Thiệu Hoa đến bệnh viện “Anh có thể đứng lên không?”

“Ừ” Thiệu Hoa nín lấy tay Nguyệt Tâm đứng lên, định đứng thẳng lên nhưng bụng co rút lại khiến anh gặp người xuống.

“Thật sự có thể không?”

“Được”

Thiệu Hoa lấy tay trái ôm lấy bụng, tay phải khoát lên vai Nguyệt Tâm, cố gắng lê từng bước. Tới ven đường họ gọi một chiếc taxi, đến bệnh viện.

Bọn họ rất nhanh đã đến, trán và cổ của Nguyệt Tâm được băng bó lại. Thiệu Hoa thì được bác sĩ đưa đi chụp X quang, bác sĩ lo rằng anh bị gãy xương sườn, nhưng bằng kinh nghiệm nhiều năm trong tù anh biết mình không có việc gì. Kiên cường chịu đau được là tốt rồi. Chụp phim xong, đúng là xương cốt không bị sao hết, nội tạng cũng không chưa bị hư tổn, nhưng mà những vết tím bầm tụ lại quả thực khá nghiêm trọng.

Nguyệt Tâm đỡ Thiệu Hoa ra khỏi bệnh viện, tức giận không có chỗ xả “Đi, chúng ta đến đồn cảnh sát.”

Thiệu Hoa lắc đầu “Không cần, không có ai tin đâu. Cho dù có, em nghĩ Thiệu Hằng sẽ thừa nhận sao? Nếu báo án, chỉ sợ —— chỉ sợ càng không có lợi đối với em”

“Em không sợ.”

“Em đừng ngốc như thế! Hôm nay có một lần thì sẽ có lần tiếp theo. Những người đó đều là bọn du côn, đừng nói là không bắt được chúng, cho dù có bắt được thì chúng cũng sẽ chỉ khai là cướp bóc mà thôi, Thiệu Hằng cùng chuyện này một chút quan hệ cũng không có, kết quả là, chúng còn nói chúng ta nói xấu, gièm pha.”

Nguyệt Tâm thấy Thiệu Hoa nói cũng vài phần có lý, nhưng vẫn không cam lòng nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Thiệu Hoa thở dài: “Chúng ta về trước đã”

“Vâng”

Trở lại căn phòng nhỏ, Nguyệt Tâm đỡ Thiệu Hoa nằm xuống, nhưng anh chỉ có thể nằm nghiêng, hơi hơi co người lại. Nếu nằm thẳng, bụng thật sự đau vô cùng.

“Em đi đun chút nước, chườm khăn nóng cho anh.”

“Ừm”

Nguyệt Tâm đứng cạnh bếp chờ nước sôi, nghĩ đến Thiệu Hoa bị thương, cô vừa đau lòng vừa khóc. Sau khi nước sôi, cô cho vào phích nước, còn đầu đồ vào chậu rửa mặt, bùng lên phòng.

Vắt khăn nóng, Nguyệt Tâm vừa định nhấc chần trên người Thiệu Hoa lên thì bị anh ngăn lại.

“Làm sao vậy?”

“Anh tự làm”

“Được” Nguyệt Tâm cũng cảm thấy anh tự làm sẽ tốt hơn, cô sợ không biết nặng nhẹ làm đau anh.

Thiệu Hoa cầm lấy khăn, vén áo lên một chút, rồi đặt khăn lên bụng.

“Anh vén cao lên, áo sắp ướt hết rồi kìa, đều ngủ em bao lần rồi, anh còn sợ em nhìn thấy sao?”

“Không phải, không phải.”

Nguyệt Tâm bỗng nhiên biết vì sao anh lại làm như thế, cô cầm lấy tay anh đang đặt trên bụng, hỏi: “Để em xem, có được không?”

Thiệu Hoa ngập ngừng một chút “Được. Thật ra cũng không có gì, em cũng nghe bác sĩ nói anh không có việc gì rồi, nhưng mà nhìn có chút dọa người, em đừng khóc đấy.”

“Được, mặt mũi anh bầm dập em cũng đã nhìn, chuẩn bị tâm lý tốt rồi.”

“Ha ha”

Nguyệt Tâm nhấc khăn lên, lúc cô nhìn thấy trên bụng anh hàng táng lớn những vết máu tụ bầm dập, cô vẫn khóc, chính là khóc không thành tiếng.

“Em xuống thay nước mới.”

“Không cần, anh đã khỏe hơn rồi, lại nói có cái máy sưởi kia, cũng rất tốt.”

“Để em xoa bóp thêm cho anh, sẽ thoải mái hơn.”

“Thật sự không cần, em rửa mặt một chút rồi đi ngủ đi. Đêm nay anh không tắm, đừng chê anh bẩn là được.”

Nguyệt Tâm tùy tiện “Ừ” một tiếng, vẫn đi xuống thay một chậu nước ấm mới rồi đi lên. Cô quỳ xuống bên giường, một tay cầm khăn mặt, một tay chống xuống giường, nói: “Anh không cần xoay người, em giúp anh lau lưng.” Không đợi Thiệu Hoa mở miệng, Nguyệt Tâm lại nói “em không vén áo lên đâu, chỉ đưa khăn vào lau thôi.”

Thiệu Hoa rất “ừ” một tiếng rất nhẹ.

Vừa rồi nhìn vết thương trên bụng anh, lại nghĩ đến lúc tay mình chạm vào lưng anh, cảm giác quá mức thô ráp, ghò ghề, Nguyệt Tâm chợt hiểu ra anh – một thân “lá ngọc cành vàng” lại bệnh như vậy là vì cái gì. Cô không muốn nhìn những vết thương ở lưng anh, cô sợ rằng chính mình không kìm được mà rơi nước mắt.

“Thoải mái không?”

“Ừ, em mau đi ngủ đi.”

“Được, em đi rửa mặt một chút rồi quay lại.”

Ngày hôm sau, Thiệu Hoa tỉnh lại cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao hôm nay đồng hồ báo thức không kêu? Anh quay đầu lại nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ. Bỗng nhiên anh phát giác là cô không ở đây. Cương cứng nằm trên giường, muốn dậy mà dậy không nổi, trong lòng anh vừa vội vừa lo. Thật may, chỉ trong chốc lát Nguyệt Tâm đã trở lại.

“Anh tỉnh rồi? Còn đau không?”

“Không đau”

“Em đi xin nghỉ cho anh, lúc về vẫn ngủ thêm được một giấc, vừa rồi dậy hơi quá nên ra ngoài mua một chút đồ ăn.”

“Xin nghỉ cho anh?”

“Anh bị thương không nhẹ, cần phải nghỉ ngơi.”

Thiệu Hoa nhắm mắt lại, lặng im một chút rồi nói: “Nguyệt Tâm, chúng ta... chúng ta chia tay đi.”

“Anh đang đùa gì vậy? Là bởi vì những lời hôm qua sao?” Nguyệt Tâm cầm lấy tay anh, bắt đầu xoa bóp. Cô cảm thấy anh chỉ là nhất thời lo lắng nên nói vậy thôi.

Thiệu Hoa không nói lời nào, anh hơi do dự.

Nguyệt Tâm xoa bóp cho anh một lúc rồi nói: “Anh đứng lên đánh răng rửa mặt, em chuẩn bị chút đồ ăn sáng.”

“Ừ”

Sau khi Nguyệt Tâm đi khỏi, Thiệu Hoa nằm trên giường, suy nghĩ trong chốc lát, trách cứ mình vừa rồi nói những lời ấy, không phải anh từng nói khi còn có thể sống nhất định sẽ làm bạn trai cô sao? Chỉ cần rút đơn kiện là tốt rồi, có gì phải chia tay?

Một lát sau, Nguyệt Tâm trở lại.

“Em về rồi, anh sao còn nằm, vẫn còn nghiêm trọng lắm phải không?”

“Ách, rất tốt.”

Vừa rồi, lúc muốn ngồi dậy, một trận đau nhức làm anh lại nằm xuống. Dù sao cũng đã xin nghỉ phép, nên nghỉ ngơi tốt, anh biết mình cố không được.

“Nhìn anh kia!” Nói xong, Nguyệt Tâm đi đến, lại ngồi bên giường xoa bóp cho anh “Thoải mái không?”

“Ừ, Nguyệt Tâm, rút đơn kiện đi, tài sản kia anh từ bỏ.”

“Anh không muốn nhưng em muốn.”

“Đánh không thắng đâu.”

“Thiệu Hằng làm như vậy chứng tỏ anh ta đang hoảng sợ.”

“Anh biết, nhưng là.....”

“Nhưng cái gì? Anh sao lại trở nên nhất gan như vậy? Hôm qua em nhìn anh đánh người, động tác tàn nhẫn quyết liệt như thể cơ mà.”

“.....”

Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ, đặt tay Thiệu Hoa xuống, nói: “Em đi làm, nếu không có việc gì thì anh cứ nằm trên giường.”

“Ừ”

Thiệu Hoa ăn xong sớm một chút, định đi ra ngoài mua báo về đọc giết thời gian. Vừa mới về anh liền ho khan rất lợi hại, vết thương hôm qua đau đến gập người lại, đầu có chút choáng váng, đứng không vững, anh quay trở lại nằm lên giường. Anh không muốn khi Nguyệt Tâm về nhìn thấy dáng vẻ bệnh tật của mình. Không nghĩ tới đặt lưng xuống liền ngủ một mạch tới buổi chiều. Sau khi tỉnh lại cảm giác so với buổi sáng tốt hơn nhiều.

Thiệu Hoa sau mỗi lần ngủ dậy đều bị cương cứng mất một hồi lâu, cho nên anh chờ giai đoạn đó đi qua mới có thể đứng dậy. Sau đó anh ngồi cạnh bàn lấy tờ báo ra đọc, phát hiện được chút tin tức khiến anh chú ý: Quang Hối – tập đoàn truyền thông đang tiến quân vào địa hạt điện ảnh và truyền hình, sắp tới sẽ ký hợp đồng với không ít các nghệ sĩ, chính thức thành công đưa mảng truyền thông giải trí lần đầu tiên niêm yết trên thị trường vào thứ 6 tuần trước... Thì ra là như vậy. Truyền thông giải trí thì cần các thông tin thời phùng, phóng đại, dù đã qua tay xử lý hay chưa nhưng đối với cổ phiếu thì khác, vẫn phải đưa ra thông tin minh bạch và chính thức. Thiệu Hoa cười cười, đứa em trai nhất gan của anh, vì cổ phiếu mà cũng dám làm cái “hợp đồng giết người”.

p/s: Chương này sao dài quá trời zậy, vừa tròn 5 trang word. Tui ngắt. Vừa dịch vừa thấy sốt nam9. Những chương về sau cứ bị dài thế này thì tui chót.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hai mùa yêu

Có thể là bởi vì ngày đó bị đánh quá nghiêm trọng hoặc nguyên nhân cũng có thể là do thời tiết mùa này cho nên Thiệu Hoa thấy thân thể dạo này vô cùng yếu, cảm giác như bị hụt hơi. Hôm nay khi đang thay quần áo, hai mắt chợt tối sầm lại, chóng mặt mà ngã xuống. Vẫn may, cơn đau nhức nhối trong đầu khiến anh thanh tỉnh đôi chút, khi Nguyệt Tâm đến, anh đang ngồi trên ghế hồi sức.

Nguyệt Tâm nhìn sắc mặt anh có chút không đúng, khẩn trương hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Không có gì, ngực có chút đau.” Trái tim bệnh tật này của anh, hai ngày nay đang trở nên nghiêm trọng hơn, có thể hay không là bởi vì phiền muộn trong lòng.

“Hay chúng ta đi bệnh viện khám đi?”

“Không cần, ở nhà uống thuốc là tốt rồi.”

“Anh phải nhớ rõ là bệnh tim không phải đùa được đâu.”

“Ừ. Tay em làm sao vậy?” Thiệu Hoa nhìn hai ngón tay của Nguyệt Tâm quán băng, lập tức nghĩ đến khả năng có phải cô lại bị uy hiếp.

“À, chỉ là lúc cắt giấy bị trượt qua thôi.”

“Như thế nào lại có thể cắt vào tay được?” Thiệu Hoa nghĩ Nguyệt Tâm đang cố ý giấu anh.

Không có thực tế nào mà người đầy kinh nghiệm lại cắt giấy đúng vào tay mình cả.

“Ai nha, sao hôm nay anh bỗng kỳ quái thế!” Nguyệt Tâm vừa nói vừa kéo anh đứng dậy, trở về nhà.

Về đến nhà, không biết có phải là bị mệt hay là nguyên nhân khác mà Thiệu Hoa nói cực kỳ ít, lên giường đi ngủ từ rất sớm, ngày mai là chủ nhật, anh không phải lo đi làm.

Buổi sáng ngày hôm sau, Nguyệt Tâm vẫn như cũ mát xa cho anh. Bởi vì không phải đi làm cho nên bọn họ không đặt đồng hồ báo thức, lúc tỉnh dậy thì trời đã rất sáng. Nguyệt Tâm nhìn Thiệu Hoa, cảm thấy anh lại gầy đi một vòng, sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt, anh nằm trên giường thật không khác gì người chết.

“Người chết! Hôm nay theo em đi bệnh viện đi.”

“Không đi.”

“Anh lại nổi điên à?” Nguyệt Tâm vung tay anh đi, tức giận nói: “Tôi nay em không đi cùng anh đến nhà dì Tình nữa.!” Nói xong ngồi im bên cạnh bàn.

Thiệu Hoa vẫn không nói lời nào. Tuần trước gặp chuyện, họ đã không đến nhà dì Tình, không muốn để cho bà nhìn thấy những vết thương trên mặt. Khi mà vết thương cũng không còn quá rõ ràng nữa, lại bị đi thức dục nhiều quá nên ngày hôm qua đã đáp ứng với đi sẽ đến ăn cơm tối. Hôm nay mà không đi khẳng định đi sẽ biết có chuyện không hay.

Sau khi đứng lên, ăn nhanh một chút, Thiệu Hoa đẩy đẩy tay Nguyệt Tâm : “Đi bệnh viện đi.”

Nguyệt Tâm nghe xong liền cười hi hi.

Thiệu Hoa trong lòng nghĩ: quên đi, nếu như đi bệnh viện khiến cho cô vui đến như thế thì cứ đi. Nhưng mà anh biết, mấu chốt chắc chắn vẫn là “dưỡng” – ăn đủ chất, nghỉ ngơi nhiều. Đi bệnh viện cũng không thể mua mấy loại thuốc không đến nơi đến chốn được. Hiện tại thành phố đang rộ lên cái gì con ba ba, cá muối, v.v... 99,9% là dùng chất kích thích để nuôi, ăn cũng bằng không ăn, còn có người tố cáo, thả ăn cây củ còn hơn... Phải biết rằng, Thiệu đại thiếu gia trước kia, thức ăn tuyệt đối là thiên nhiên hoang dã. Được rồi không tính đến nữa, đương nhiên tiền cũng là một nguyên nhân rất lớn.

Quả nhiên bác sĩ dài dòng một lúc lâu, ngoáy mấy chữ, thuốc thang linh tinh, cái gì mà thuốc trợ tim hiệu quả tức thời...

“Nhớ uống thuốc đúng giờ, biết không?”

“Vâng.”

“Phải luôn mang theo thuốc bên người, biết không?”

“Vâng”

Buổi tối đến nhà dì Tinh ăn cơm, khuôn mặt nhợt nhạt cùng mấy vết tím nhẹ khiến cho dì chú ý.

“Đại thiếu gia, mặt của cậu làm sao vậy?”

“Không cẩn thận bị ngã ạ.”

Dì Tinh còn muốn nói gì đó nhưng vẫn là ngừng lại, cùng bọn họ ăn cơm.

Ăn cơm xong, Thiệu Hoa cùng Nguyệt Tâm lại giống như trước tản bộ trở về. Lúc đi qua cái ngõ nhỏ kia, Nguyệt Tâm lơ đãng ngó qua một cái, lờ Thiệu Hoa bước nhanh một chút.

“Em sợ sao?” Thiệu Hoa hỏi.

“Không sợ.”

“Nói thật, chúng ta không kiện nữa.”

“Không được, cho dù là thua cũng phải khiến cho Thiệu Hằng ở tòa án mất mặt một phen.”

Kỳ thật Thiệu Hoa sợ cảm giác bị thất bại, nhưng anh còn sợ thắng hơn, bởi sẽ đem đến nguy hiểm cho Nguyệt Tâm. Anh dừng bước, quay lại đối mặt với cô: “Em đừng ngốc như thế, hà tất phải làm điều vô ích? Anh nói không kiện, sẽ không kiện nữa.”

“Không được, không được, không được...”

“Nguyệt Tâm chúng ta chia tay đi.”

“Anh bớt điên với em đi, không rút đơn kiện anh liền chia tay với em?”

Lần này Thiệu Hoa là thật sự. Buổi sáng bác sĩ nói anh có nguy cơ đột tử. Anh vẫn luôn do dự giữa việc chia tay và tiếp tục làm bạn trai của cô, nhưng hôm nay, anh đã quyết định, chia tay. Không phải mới chỉ 3 tháng thôi sao, đau dài chẳng bằng đau ngắn. Huống chi anh lại không muốn có một ngày chết trước mặt cô. Đương nhiên, đưa ra quyết định cuối cùng này thực chất bởi muốn cô được an toàn. Cô đã bị đe dọa một lần khó mà nói sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba.

Thiệu Hoa trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Anh là tội phạm giết người, hiện tại hai bàn tay trắng, em đi theo anh sẽ không có một ngày tốt lành.”

Nguyệt Tâm nghe mà có chút hỗn loạn, tại sao anh lại nói đến những chuyện đó “Em tin anh là người tốt, anh không phải là tội phạm giết người! Lần đó chỉ là ngoài ý muốn...”

“Anh toàn thân đều là bệnh, lưng không tốt, tim không khỏe, phổi cũng không lành lặn,... sống chẳng còn bao lâu nữa, em muốn ở cùng anh chính là đầu óc em có vấn đề rồi”. Nói xong liền không ngừng ho khan kịch liệt, một tay anh ôm ngực, trông mặt hết sức đau đớn.

Nguyệt Tâm nhìn mà cũng thấy sợ hãi, cô vừa khóc vừa lấy tay xoa lưng cho anh: “Đứng đầu óc em hỏng rồi nên mới thích anh, nên mới muốn được ở bên cạnh anh”. Nói xong Nguyệt Tâm lấy trong túi ra vỉ thuốc, đưa cho anh.

Chẳng ngờ anh lại hất tay cô, thuốc toàn bộ đều rơi xuống đất, Nguyệt Tâm bị anh hung hăng đẩy đi, anh tiến vào một cái siêu thị rồi đi ra với một chai rượu Nhị Oa Đầu, mở ra uống. Nguyệt Tâm nóng vội chạy đến bắt lấy tay anh “Anh điên rồi, không muốn sống nữa sao?”

“Anh nếu không nghe em, em sẽ chết cho anh xem.”

Nguyệt Tâm nhìn anh mà không biết phải nói gì nữa, thân thể của anh như vậy làm sao có thể uống được rượu?

Thiệu Hoa mới uống hai ngụm mặt đã đỏ bừng, thân thể bắt đầu lung lay, đầu cũng đau dữ dội. Anh nhìn Nguyệt Tâm khóc không ra tiếng, anh buông bình rượu, bình tĩnh lại một chút, rồi nói “Em vừa mới đặt chân vào cái xã hội này, thật ra ở bên anh chỉ là sự tò mò mà thôi. Không bao lâu nữa, em sẽ quên anh, gặp gỡ người mới, chuyện mới. Có lẽ khi đó anh đã chết rồi”. Nói xong anh thẳng tay ném chai rượu vào thùng rác rồi xoay người rồi đi không một chút lưu luyến.

Hết thấy đều đến quá nhanh, Nguyệt Tâm còn chưa kịp nghĩ ra cái nguyên nhân kết quả, Thiệu Hoa đã biến mất ở góc đường. Nguyệt Tâm thấy có điểm khả nghi, buổi sáng anh còn nghe cô đi bệnh viện, vừa rồi ăn cơm tối không khí vẫn vui vẻ như vậy, tại sao tự nhiên anh lại đòi chia tay? Cô lại nghĩ đến chính mình, cô cũng đâu có làm sai cái gì. Nguyệt Tâm càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, nước mắt bất giác cứ vậy mà trào ra.

Có lẽ anh nói rất đúng. Không biết có phải những cơn gió lạnh thổi qua mà cô bỗng nghĩ thông suốt. Chính mình dựa vào cái gì mà yêu anh ngông cuồng như thế? Anh là tội phạm giết người! Anh chỉ có hai bàn tay trắng! Anh một thân đầy bệnh, chính là cái bệnh thần kinh! Bởi vì ở cùng anh, mỗi ngày cô đều dậy sớm để lo cho anh, sau đó nửa giờ mới được đi ngủ tiếp, bởi vì ở cùng anh cô mới mua nhiều đồ ăn, mua các đồ đạc này nọ mà cứ lo lắng anh sẽ không chịu nhận, bởi vì ở cùng anh, cô còn bị người ta đe dọa,... Cùng anh sao, thật sự đầu óc cô bị điên rồi.

Anh có gì tốt? Trừ đêm giao thừa, anh cùng cô đứng xem pháo hoa, ngày đầu tiên của năm mới anh đưa cô trộm vào công viên, nhiều lúc anh còn nắm tay cô. ... Những thứ ấy, có người bạn trai nào là không làm? Không nghĩ nữa, tóm lại, anh đã đi rồi, anh sẽ không ngoảnh đầu nhìn lại.

Nguyệt Tâm cười cười, cô không đi theo anh về căn phòng nhỏ mà đón một chiếc taxi, về nhà.

Về đến nhà, Nguyệt Tâm mở TV, muốn được thoải mái một chút nhưng trên đó như cứ cố tình phát mấy bài hát tình yêu. Nguyệt Tâm không thích nghe mấy kiểu như thế, cô thấy ca từ rất già, quá mức phóng đại, nhưng hôm nay, đột nhiên cảm thấy nó rất hợp với mình.

“Em theo mùa xuân đi tới mà anh mùa thu này nói lời chia tay

Nói rằng sẽ không vì anh mà đau đớn nhưng trái tim làm thế nào để có thể không việc gì

Vì sao luôn là như vậy

Sâu thẳm trong tim vẫn khắc sâu hình bóng ấy

Rất muốn hỏi anh còn nhớ hay không

Cùng em đi đến trọn đời

Nếu tình yêu là đau như thế vì sao không cùng em chia sẻ

Ngày đêm đều hỏi, anh cũng không đáp lời

Vì sao anh lại trở nên như vậy

Rất muốn hỏi anh có dám hay không

Nói yêu em như anh đã từng nói

Rất muốn hỏi anh có dám hay không

Giống như em yêu anh đến điên cuồng

Rất muốn hỏi anh có dám hay không

Nói yêu em như anh đã từng nói

Giống như em yêu anh đến điên cuồng

Cuối cùng anh nghĩ ra sao?”

Em theo mùa đông đi tới mà anh mùa xuân này nói lời chia tay... Nước mắt cứ thế tuôn trào, từng đợt từng đợt không kìm lại được.

Thiệu Hoa không biết bản thân anh đang đi đâu, bỗng nhiên anh nghe thấy có người gọi anh một tiếng “tiên sinh”. Nhìn lại, thấy có người đang ngồi dưới đất, phía trước bày một đồng những đồ vật này nọ, hình như là thầy xem tướng số.

Người nọ mỉm cười nói “Tiên sinh, tôi tính cho anh xem chút mệnh.”

Người nọ lôi tay trái của anh, Thiệu Hoa “à” một tiếng, người đó dùng sức hơi mạnh, nắm đúng vào chỗ đang bị thương của anh, nhưng nhìn bộ dạng lại không có một chút biết lỗi, lật bàn tay anh ra rồi một bên xem tướng mạo một bên xem tay: “Nhà cậu rất có tiền, nhưng cậu hiện tại rất nghèo.” Người

nọ nhủ mày, nói tiếp “Cậu đã chịu qua lao ngục tai ương, mười năm—— tôi nói là “tai ương” bởi vì cậu là chịu tội thay người...”

Thiệu Hoa hơi kinh ngạc, người nọ nói thực sự đúng. Trước kia anh vốn không mê tín, tin vào những thứ bói toán, hôm nay anh thực sự như không thể điều khiển nổi bản thân, cho nên khi nghe thấy tiếng “tiên sinh” mới dừng bước, cười cười hỏi: “Tương lai của tôi thì sao?”

“Ha ha” người nọ cũng cười: “Tương lai, ta chỉ nói cho những kẻ ngốc nghe, tương lai của bọn họ đều rất tốt.”

Thiệu Hoa đứng lên, lấy tiền trong túi, đem tất cả tiền anh đang có ở đây đưa cho thầy bói, cười nói: “Nếu tôi không chết, hai năm sau sẽ trở về nhận ông làm sư gia.”

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp lại

Hai năm sau, Thiệu Hoa trở lại. Vào cái đêm cùng ngày cùng tháng kia, anh đã gặp một ông thầy bói. Thế nhưng hiện giờ nơi này đã đổi mới, những tòa nhà hai bên đường như nấm mọc, có nhiều cây hơn trồng hai bên đường, giao thông đường xá cũng được phân luồng. Thiệu Hoa đi vào hoa viên, đi chưa được mấy bước thì nhìn thấy ông thầy bói đó ngồi cạnh chiếc bàn thạch đá cách đó không xa, ngồi xem tướng số cho người ta.

“Cô có hai con, trong đó có một nữ.”

“Đúng, đúng!” Người phụ nữ xem bói thấy thầy nói thực chuẩn, liền liên tục nói tiếp: “Ông thấy tôi còn có thể chữa được bệnh hay không? Bác sĩ nói không còn sống được mấy tháng nữa, tôi đã có thể dần dần lo chuyện hậu sự rồi...” Nói xong, người này liền khóc nức nở.

“Cứ yên tâm, bệnh của cô sẽ nhanh tốt lên thôi.”

Thầy bói nhận tiền, nói chào tạm biệt với người khác nọ, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Thiệu Hoa, cười với anh “Người này không phải kẻ ngốc, người tốt thì hẳn sẽ có tương lai tốt.”

Thiệu Hoa cũng cười, anh đẹp mấy đồ đạc bói toán nhét vào cái bao vải bố, đứng lên, đưa tay đến: “Từ giờ trở đi, ông chính là sư gia của tôi.”

Thầy bói cười mà không nói gì, đi theo Thiệu Hoa vào trong xe. Thầy bói đó họ Khương, hiện tại đang trông coi công việc làm ăn ở phía bắc của Thiệu Hoa.

Lại hơn hai năm nữa trôi qua, Thiệu Hoa gặp Nguyệt Tâm.

Lấy phương thức “anh hùng cứu mỹ nhân” một lần nữa tiếp tục mối nhân duyên sau này, Thiệu Hoa và Nguyệt Tâm rất nhanh vào “chủ đề chính”

“Làm” xong, Thiệu Hoa nằm thẳng trên giường, hơi hơi nghiêng người ôm Nguyệt Tâm.

Qua một lúc lâu Nguyệt Tâm không có nghe thấy anh nói câu “thực xin lỗi”, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nói: “Thân thể anh so với trước kia tốt hơn nhiều.”

Một ngữ mà hai nghĩa, Thiệu Hoa cười “Ngủ đi, hôm nay rất mệt rồi.”

Một ngữ hai nghĩa...

“Người chết! Anh hiện tại có nhiều tiền như thế, tay cũng chữa tốt rồi, tại sao nhìn vẫn có vẻ bị cương cứng lại thế.”

Hôm qua chiến đấu ác liệt suốt một đêm, sáng hôm sau tỉnh lại, Nguyệt Tâm lại xoa bóp cho Thiệu Hoa bởi vì khi cô tỉnh lại cô nhìn thấy mình nằm cạnh một cái cương thi.

Thiệu Hoa nhìn cô một cái khinh khỉnh, lại nói: “Bốn năm trước nói với em là trị không hết rồi, em không tin.”

“5 năm”

“Dù sao thì cũng không trị được tận gốc.”

“Anh đi chết đi.”

“Chuyện sớm muộn thôi.”

“Anh!!!” Nguyệt Tâm vỗ vào người anh “Đi mua quần lót cho em.”

“Từ từ, nằm một lát nữa, giờ chưa đứng dậy được.”

Nguyệt Tâm nghe rồi lại đau lòng, không biết anh so với trước kia tốt hơn bao nhiêu, hơn nữa tay trái cũng yếu, nhưng tính với người bình thường thì vẫn còn rất kém, so với tuổi thực của anh không phải Janet còn tính hơn 5 tuổi sao? Nguyệt Tâm ghé sát vào cạnh anh hỏi: “Anh hiện tại còn có thể sống được bao lâu nữa?”

“Chết thì cứ chết, em nói có thể sống được bao lâu? Đã là suốt đời rồi!”

“Anh đừng vòng vo nữa đi, hiện tại thân thể thế nào rồi?”

Thiệu Hoa chớp mắt “trái tim chính xác là bệnh viêm cơ tim, nhưng so với trước kia tốt hơn nhiều rồi, phong thấp cũng tốt hơn, bất quá bệnh đã ngấm vào xương tủy, trị tận gốc là không có khả năng, gan thận không có vấn đề gì, à quên, phổi thực ra không bị sao cả, ho khan nhiều chẳng qua là vì viêm khí quản mãn tính mà thôi...” Lúc nói đến thận, anh không cố ý quan sát một chút ánh mắt của Nguyệt Tâm, thật tốt, cô không phát hiện ra cái gì.

“Còn có một bệnh nữa đâu?”

“Bệnh gì?” Thiệu Hoa cảm thấy anh thực ra rất thành thật, anh căn bản không nghĩ sẽ giấu diếm cô cái gì. Trừ bỏ hệ thống nội tạng có chút tổn thương chậm nhưng cái này cũng không có gì quá nghiêm trọng, chính là do ở trong tù bị đánh nhiều quá mà thôi, hiện tại cũng không có cảm giác gì, anh không muốn lại làm cho cô lo lắng thêm lần nữa.

“Bệnh thần kinh! Bệnh này không chữa nổi!” Nói xong Nguyệt Tâm nhin không được mà bật cười.

Thiệu Hoa cũng cười, nhưng rồi anh bỗng nghiêm túc trở lại, nhìn thấy anh mắt của Nguyệt Tâm, liền nói: “Nguyệt Tâm, bác sĩ nói anh có thể sống đến 60 tuổi. Đơn giản mà nói thì giống như một cái máy đã hỏng hóc, không bằng thay đổi vài thứ mới, hủy đi còn có thể sửa.”

Nguyệt Tâm nhìn anh mà không nói lời nào.

“Hiện tại sống đến 70 tuổi cũng không phải chuyện gì khó.”

Nguyệt Tâm vẫn không nói lời nào

Thiệu Hoa lật người ấn cô xuống giường, tay phải nâng mặt cô lên, tay trái ấn xuống bả vai: “10 năm, đủ không?”

Nguyệt Tâm mím chặt môi, khóe mắt chảy ra hai hàng lệ “đủ rồi, đủ rồi... Anh cái đồ chết tiệt, năm đó sao có thể cứ thế mà bỏ đi, một chút tin tức cũng không có! Em còn nghĩ anh chết rồi! Ai biết được sau này lại mẹ nó phát tài chứ! Lại còn giàu đến như vậy! Cả ngày ngồi cái Bentley lúc ẩn lúc hiện”

Nguyệt Tâm vừa khóc vừa cười, cô ngồi dậy lấy gối đập vào người anh. Cô cảm thấy năm năm trước và hiện tại đều như đang nằm mơ vậy. Đương nhiên, chỉ có ở trước mặt anh cô mới có cảm giác như thế.

Thiệu Hoa nắm lấy chút tóc của cô “Em không thích Bentley sao? Không thì hôm nào anh đổi sang Mercedes – benz cũng được.”

“Anh đổi thì anh đổi, sao anh không nghĩ đến mua cho em một chiếc đi?”

“Em có bằng lái?”

“Phải”

“Đám chết người thì làm sao bây giờ?”

“Anh nghĩ em là anh chắc?”

“... Cứ thế đi, vẫn là nên mua cho em một chiếc, như thế này phí tổn phải thấp một chút.”

“Anh...”

Thiệu Hoa ôm chầm lấy cô, cười dịu dàng nói: “Em – muốn – xe – gì?”

“Đi đi! Em chết cũng không tiêu tiền của đàn ông.” Nói xong, Nguyệt Tâm cười đến đắc ý, cuối cùng cô cũng quơ được một cơ hội đánh trả lại cái tên thần kinh này.

“À, Vậy mua cho em một chiếc dưới 10 vạn thật tốt.”

“Hả?” Nguyệt Tâm nghe mà không hiểu.

“Anh không phải còn nợ em tiền sao?” Thiệu Hoa giơ tay chìa ra 5 ngón.

“Anh!!! Tốt, tốt! Đúng rồi còn lợi nhuận kia của em anh cũng tính vào nốt đi!”

“Ha ha” Thiệu Hoa đứng lên mặc quần áo, hướng về phía Nguyệt Tâm nói: “Đưa tiền đây.”

“Làm gì?”

“Đi mua quần lót cho em, không phải em vừa nói không tiêu tiền của đàn ông sao?”

“Lão nương hôm qua ở với anh một đêm, ít nhất phải tính như thế này.” Vừa nói cô vừa khua tay múa chân, giơ ra cái ký hiệu số 5, đột nhiên lại ra hiệu thành cái số 6 “Lạm phát, hiện tại ít nhất cũng phải như này.”

“Ha ha, em chờ anh một chút.”

Sau khi đánh răng rửa mặt, hôn lên trán Nguyệt Tâm một cái, anh đi ra cửa. Không bao lâu anh trở về, ném cho cô một túi đồ đạc này nọ, lại nói: “Hôm qua quần áo của em đều rách hết rồi, mặc tạm đi.”

“Anh sao lại kệt xi thế này?” Nguyệt Tâm vừa nói vừa rút ra một cái áo sơ mi cùng một cái quần ngắn, vừa nhìn là biết đồ mua luôn ở siêu thị.

“Thói quen tiết kiệm, giành tiền còn đi khám bệnh mua thuốc, ha ha.”

Nguyệt Tâm nghe xong thực muốn phát hỏa. Cô lật quần áo anh mua, tuy rằng không phải là mấy cái thương hiệu CK, gì đó nổi tiếng nhưng ở siêu thị cũng xem như có rất nhiều đồ đắt tiền, anh không biết thế nào gọi là tiết kiệm tiền sao? Thật sự là chết vì sĩ diện! Nguyệt Tâm không nghĩ tới Thiệu đại thiếu gia quả thực rất tiết kiệm, thật ra anh nào có biết tiện tay vào mấy cửa hàng lớn cầm một cái nội y mà cũng có thể đủ cho anh ăn uống trong hai tuần? Huống chi anh ở tù lâu lâu, ra ngoài cũng chẳng để ý, ai mà biết nó là hàng hiệu? Chỉ là cầm lên thấy không tệ lắm thì mua thôi... Sau này, đại thiếu gia này cũng nên học cái thói quen mua đồ thì liếc qua giá cả một cái.

“Anh càng sống càng thụt lùi.”

Thiệu Hoa cười cười, kéo Nguyệt Tâm lại gần mình, muốn mặc quần áo cho cô “Cẩn thận không cảm lạnh. Mau chúng ta ăn cơm trưa rồi cùng em đi mua quần áo.”

Nguyệt Tâm nhắm tịt mắt lại, lắc đầu nói: “Chết cũng không tiêu tiền của đàn ông.”

Thiệu Hoa cúi người đẩy mí mắt của cô lên, giơ tay làm ký hiệu trước mặt cô: “Em không phải là bảo anh phải ghi sổ nợ từng này sao?”

“Anh!!!” Nguyệt Tâm chột như nghĩ ra cái gì đó, cô nhảy dựng lên: “Cái gì? Ăn cơm trưa?”

“Ừ, hơn 11 giờ rồi, ăn cùng nhau đi.”

“Chết rồi, chết rồi, em còn chưa xin phép.”

“Em trở về làm cái thuyết trình, nói đi gặp khách hàng, anh còn có thể đăng báo giúp em chứng thực một chút.”

“...”

Tối hôm qua hôn vĩa vẫn kinh khoảng, Nguyệt Tâm không nhìn rõ phòng của Thiệu Hoa, hoặc là nói là không có tâm tình mà nhìn. Hôm nay, cô cuối cùng cũng thấy rõ ràng! Hiện tại Thiệu Hoa thực sự xứng với cái danh đại thiếu gia!

Nguyệt Tâm đang muốn lên lầu thì bị Thiệu Hoa gọi lại, cô quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phía trên chỉ là một cái trần nhỏ.”

“À”

Nguyệt Tâm thu bước chân, chỉ đạo qua một vòng. Phòng này nằm ngay giữa trung tâm thành phố đã không nói làm gì, lại còn có thể phóng mắt nhìn ngắm phong cảnh. Thật là quá xa xỉ!

Đạo xong một lát, cô ngay ngắn ngồi trên bàn ăn cơm. Cô vừa gấp thức ăn vừa hỏi anh: “Là anh làm?”

“Không phải, là vừa nãy mua ở siêu thị.”

“Ừ. Đúng rồi, buổi sáng anh thường ăn cái gì?”

“Tiểu Trần sáng sớm đều dậy nấu cháo, cũng mua rất nhiều thứ khác.”

Xem ra quan hệ chủ tớ của hai người này không phải tốt bình thường, cô lắc đầu loại bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn đi. Ngày hôm qua cô còn cùng anh chiến

đầu một đêm, làm sao có thể có vấn đề gì được.

“Sao anh lại quen biết Tiểu Trần, sao lại tốt với cậu ấy như thế?”

“Nhặt được.”

“Hà”

“Hai năm trước, anh ở thành phố Cam Túc, trên đường nhìn thấy cậu ấy đang nằm thoi thóp thở. Anh gọi 120 đưa cậu ấy đến bệnh viện, bác sĩ nói cậu ấy đuối đến chết.

“A?” Nguyệt Tâm cảm thấy anh luôn gặp phải những chuyện kỳ quái, cô bỗng thấy tò mò chẳng lẽ trên người anh có loại hấp dẫn mê hoặc gì hay sao?

“Ừ, anh thanh toán viện phí, giúp cậu ấy hai ngày ở bệnh viện ăn uống đầy đủ, sau đấy cậu ấy liền đi theo anh.”

“A?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hai năm đó, Thiệu Hoa đi phương Bắc (1)

Hai năm trước, vào cái đêm chia tay.

Thiệu Hoa đưa tất cả tiền trong người lúc bấy giờ cho thầy bói, rồi trở về căn phòng nhỏ ngủ một giấc thật dài. Hiện tại anh thật sự chính là không một xu dính túi. Ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau anh mới rời giường, đánh răng rửa mặt, ăn uống xong anh đi ra cửa. Không phải đi làm, không phải đi xin nghỉ phép mà là đi tìm Thiệu Hằng.

Thiệu Hoa đi đến tòa nhà Quang Hối.

“Xin chào, tôi tìm Thiệu Hằng.”

Nữ tiếp tân nhìn thoáng qua Thiệu Hoa, nhắc máy gọi: “Thiệu tiên sinh, có người tìm ngài.”

“À?”

Nữ tiếp tân đề ông nghe xuống, hỏi Thiệu Hoa: “Xin hỏi ngài là...?”

“Thiệu Hoa”

Chỉ thấy cô gái báo cáo lại vào điện thoại, “vâng” một tiếng rồi nói với Thiệu Hoa “Mời ngài tới phòng khách đợi một chút.” Nói xong, cô gái đưa Thiệu Hoa tới phòng khách, đưa cho anh một cốc nước.

Thiệu Hoa nhìn đồng hồ, đã qua 30 phút.

Một tiếng đóng cửa rất to, ngay sau đó là một giọng nữ: “Thiệu Hoa!”

Thiệu Hoa ngẩng đầu nhìn, là Dịch Vân Vân.

“Chúng ta ra ngoài nói.” Dịch Vân Vân nói với một bộ dáng tức giận không che giấu.

Thiệu Hoa ngồi trên ghế sofa, thần nhiên đáp lại một câu: “Không cần, rất nhanh thôi.”

“Hừ.” Dịch Vân Vân ngồi xuống, châm điếu thuốc. “Ngày đó cho cậu 100 vạn cậu không cần, sau đó lại còn kiện lên tòa án muốn tranh tài sản, cậu có ý gì?”

“Khụ, khụ” Thiệu Hoa không thể chịu đựng nổi khói thuốc lá “Hai trăm vạn tiền mặt. Tôi chỉ yêu cầu hai trăm vạn, về sau sẽ không đi tìm Thiệu Hằng nữa, khụ khụ, hơn nữa sẽ lập tức ký tên đoạn tuyệt quan hệ, cũng sẽ không tranh tài sản nữa.”

“Hiện tại cậu còn muốn mặc cả với tôi? Ngày đó còn muốn ra về thanh cao. Thì ra là chê ít. Cậu lúc ấy nói rõ ràng thì có phải tốt hơn không, ít ra sẽ không bị đánh. Cậu bị đánh, tôi đây chỉ là mẹ kế cũng thực rất đau lòng.” Địch Vân Vân vỗ vỗ ngực.

“Cầm được hai trăm vạn tôi sẽ đi. Bà có gọi người chém tôi cũng được thôi nhưng tôi cam đoan cảnh sát từng người một sẽ đều tìm đến bà.” Thiệu Hoa nói rất tự tin, giống như anh đã an bài ổn thỏa người mật báo.

Địch Vân Vân ánh mắt lóe lên một cái, nhả khói nói: “Ha ha, không thành vấn đề, cậu chờ một chút.”

Hai trăm vạn, đối với Địch Vân Vân hiện tại mà nói chỉ là một con số nhỏ, hơn nữa còn có thể làm cho cậu ký tên đoạn tuyệt quan hệ, đúng là cậu còn không được, từ nay về sau, Thiệu gia không phải chỉ còn con trai bà là đứa con trai duy nhất của dòng họ hay sao?

Thiệu Hoa đương nhiên là đã nhìn trúng hai điểm, mới có thể nói như vậy. Tuy rằng anh cảm thấy mở miệng đòi tiền quả thực là một chuyện hết sức si nhục, hơn nữa tôn nghiêm của anh lại lớn như vậy, thế nhưng anh đã không còn có lựa chọn. Nếu không phải có một vài chuyện thì có đưa cho anh một ngàn vạn, một triệu, thậm chí nhiều hơn nữa anh cũng không muốn, giống như lúc trước từ chối một trăm vạn kia, anh sẽ lẳng lẽ mà trở về cái đường cái kia, ngày ngày đợi cái chết đến gần. Quyết định vừa rồi của anh, anh lúc trước không hối hận thì hiện tại cũng sẽ không. Chính là giờ đây anh đã biết một sự việc, hơn nữa chị Minh Lệ lại đang cần tiền để thay thận, anh chỉ có thể hạ mình trở về đòi tiền. Không nghĩ tới lần này lại đụng phải Địch Vân Vân.

Đại khái qua nửa giờ, một người tiến vào dẫn theo một cái vali cùng một tập văn kiện.

“Đây là Triệu luật sư.” Địch Vân Vân nói, mở vali, đẩy đến trước mặt Thiệu Hoa “Đây là hai trăm vạn. Chúng ta ký hiệp định đi.”

“Được.”

Chỉ vài giây, văn bản đã được ký, Thiệu Hoa xách vali rời đi. Địch Vân Vân nhìn theo dáng anh đi ra ngoài, về mặt khinh thường: Thiệu Hoa của trước kia cao ngạo là thế cuối cùng cũng có ngày cúi đầu. Hút một điếu thuốc, Địch Vân Vân thật sự đang rất hưởng thụ.

Chạng vạng tối, Thiệu Hoa từ ngân hàng đến bệnh viện, mua những loại thuốc mà trước kia vì không có tiền mà không mua được, lại đi siêu thị mua mấy đồ uống thực phẩm chức năng. Anh hi vọng mình có thể chống chọi được với phương Bắc, nhìn xem liệu chính mình có hay không bản lĩnh xoay chuyển – báo thù. Đương nhiên, Thiệu Hoa không nghĩ là sẽ hại người, nếu không anh đã trực tiếp mang theo con dao nhỏ mà đi tìm Thiệu Hằng, tiện thể cũng đâm cho Địch Vân Vân vài nhát, thế là giảm bớt nhiều thủ tục lằng nhằng. Nhưng cái anh muốn chính là lật đổ Quang Hối, muốn cho mấy đời nhà họ Thiệu nhìn rõ, kể cả toàn bộ Trung Quốc này, thậm chí là danh tiếng vang khắp châu Á của Quang Hối lật đổ. Lần đầu tiên với cái vali này, là anh phải cúi đầu trước Địch Vân Vân mà có được, nhưng, tiền này không phải vốn phải là của anh sao?

Buổi tối anh đem sổ tiết kiệm cùng một bức thư nhét vào thùng thư nhà di Tinh, nhìn cánh cửa một chút rồi bước đi. Tiếp theo anh đi đến dưới lầu nơi Nguyệt Tâm ở, nhìn thấy đèn đều tắt, anh vẫn tiếp tục đợi một lúc sau đó rời đi. Anh nào có biết được cô cũng đang đứng dưới lầu nhà anh, cũng đang nhìn lên cửa sổ không chút ánh sáng.

Đêm nay, Thiệu Hoa không ngủ. Thành phố H mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, anh cũng không biết rốt cục mình đi đâu. Anh nhìn đồng hồ, đã hơn 4 giờ sáng, anh gọi một chiếc taxi, đi đến sở môi trường, chờ cửa mở.

Hôm qua nghĩ không xin phép Thiệu Hoa cảm thấy thực áy náy. Đương nhiên đường một ngày không quét cũng không có chết người được nhưng có một vài đồng nghiệp như mấy cô mấy thím mấy bác trai đều lo lắng cho anh, bọn họ biết Tiểu Thiệu thân thể rất không tốt, anh không đến hai ngày đều có bạn gái đến xin phép, bọn họ thực ra rất lo anh xảy ra chuyện gì. Hôm nay sáng sớm ra lại thấy anh đến, cuối cùng bọn họ cũng yên tâm hơn.

“Tiểu Thiệu, cháu không sao chứ?”

“Ha ha, cháu không việc gì. Đúng rồi, hôm nay cháu sẽ rời khỏi thành phố H, không kịp thôi việc, thật ngại quá, phiền các bác nói lại với sở trường giúp cháu.”

“Cái gì? Sau lại đi gấp như thế?”

“À, ở quê có chút việc, cháu phải về.” Thiệu Hoa trách cứ chính mình, như thế nào lại quên mua quà cáo biệt họ? Bọn họ bình thường đều quan tâm anh rất nhiều, dù sao lần này đi chính là vĩnh biệt.

“Vậy cháu đi đường cẩn thận, nhất định phải chú ý thân thể cho tốt.”

“...”

Lời nói của họ làm Thiệu Hoa cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Buổi chiều, Thiệu Hoa mua vé ga tàu. Hành lý của anh trừ bỏ một ít thuốc, chính là mấy thứ đồ uống thực phẩm chức năng, còn có —— Cái gây chóng mặt Nguyệt Tâm tặng anh.

Chương 29: Hai năm đó, Thiệu Hoa đi phương Bắc (2)

Tuy rằng Thiệu gia mấy đời đều kinh doanh theo mớ truyền thống, Thiệu Hăng học đại học cũng là chuyên ngành về truyền thông nhưng Thiệu Hoa từ nhỏ lại thích thú với việc thu thập các loại đá, đại học đương nhiên anh chọn chính là địa chất. Thiệu đại thiếu gia lúc bấy giờ là học theo hứng thú của bản thân chứ đâu có nghĩ đến tương lai sẽ lấy nó làm nghề kiếm ra tiền. Bố anh cưng chiều anh vô cùng, lại thường khen Thiệu Hoa thật sự rất thông minh, không cần học cũng có thể tiếp nhận Quang Hối. Nhưng cái này tựa hồ cũng là mệnh, hiện tại anh học chuyên ngành cũng hơn một năm rồi, cứ nhiên thành ra là cái căn bản để anh bắt đầu lập nghiệp.

Vì cái gì mà Thiệu Hoa phải ngồi xe lửa đến phương Bắc? Bởi vì anh phải xây một công xưởng silic ở đâu đó. Silic là cái gì? Chính là một trong những nguyên tố hóa học dồi dào nhất của trái đất, ngoại trừ oxy, nó được xếp thứ nhất. Trên trái đất khắp nơi đều có, đào lên ba thước là đã tìm được silic. Quan trọng là... chi phí cho những sản phẩm sơ cấp của silic rất thấp, chỉ cần có tiền, không học quá tiểu học là mọi người đã có thể khởi nghiệp từ nó, Thiệu Hoa học một năm rưỡi đại học, bằng cấp quả thực quá lãng phí! Đầu tư một trăm vạn, xây dựng cái bếp lò, không lo không có nguồn tiêu thụ, nếu như nhanh chóng thì ba tháng có thể thu hồi được vốn.

Thiệu Hoa biết, phương bắc của Trung Quốc quặng silic rất nhiều, hàm lượng cũng cao hơn so với miền nam, chất lượng cũng tốt hơn, cho nên anh quyết định đi phương bắc làm nhà xưởng. Nhưng mà hiện tại nơi đây những nhà xưởng khai thác silic cũng nhiều vô kể, anh muốn khai thác trên một mảnh cũng không phải chuyện đơn giản gì. Nếu như cứ để tiền kia ở trong ngân hàng thì chỉ dựa vào lãi suất tiết kiệm cũng đủ để anh sống cả đời, bất luận “cả đời” anh có dài thêm bao nhiêu đi chăng nữa.

Vài năm gần đây, nhà nước đã siết chặt tiêu hao trong sản xuất công nghiệp, Thiệu Hoa phải làm như thế nào mới có thể xin được giấy phép phê chuẩn xây dựng nhà xưởng mới? Mười năm anh ngồi trong tù thực chất cũng chẳng phải là ngồi không. Đầu năm nay, nói thẳng ra là phải có tiền. Nếu như lúc trước đút cho quan tòa mấy bao lì xì, Thiệu Hoa cũng không phải rơi vào cảnh một thân bị thương, bị bệnh tê thảm như thế. Đương nhiên tính tình ban đầu của đại thiếu gia nhà họ Thiệu cũng không làm cho anh ăn ít đau khổ. Thiệu Hoa không biết, kỳ thật trong nhà đút lót không ít tiền, chính là tiền đó lại đem đến cho anh dạng như thế này. Nếu không phải năm nào cũng rèn luyện thân thể, trước kia ở nhà được nuôi dưỡng như trân kỳ dị bảo thì anh sớm đã chết trong vòng lao lý chứ nói gì đến việc được ra tù. Thế nhưng 10 năm đó cơ hồ như đã vắt kiệt sức sống của anh. Nếu Thiệu Hoa biết rõ chân tướng, tám chín phần là anh sẽ vác dao đi gặp Thiệu Hăng và Dịch Văn Văn.

Chính sách quốc gia đều có giới hạn, địa phương đều phải chấp hành. Đối với thuế các tỉnh thu được từ hao phí chi tiêu mà nói, bọn họ đương nhiên sẽ “bảo vệ” cho những nhà xưởng ấy.

Thiệu Hoa đầu tiên đến Mông Cổ dạo một vòng, bởi vì ở đó quặng silic chất lượng tương đối tốt, hơn nữa quặng mỏ rất tập trung, thuận lợi cho vận chuyển, nhưng anh không tìm được nơi có thể mở xưởng. Mỗi lần anh tìm đến chính quyền địa phương, người phụ trách đều nói do chính sách hạn chế khai thác để từ chối anh. Nhưng trong ánh mắt của họ, Thiệu Hoa có thể thấy được bọn họ không tín nhiệm anh. Chính mình ngẫm lại cũng thấy đúng, một mình đi tìm người ta nói chuyện làm ăn, không những thế lại là làm ăn lớn, người ta không nghĩ anh là kẻ lừa đảo mới là lạ.

Rời khỏi Mông Cổ, Thiệu Hoa đi tìm dọc theo lộ trình mới ở Cam Túc.

Thiệu Hoa vốn tưởng rằng thân thể mình sẽ càng ngày càng không xong, nhưng anh không nghĩ tới, đến phương bắc thân thể lại cứng cáp hơn, tốt dần lên. Nhưng so với Mông Cổ, thì khói bụi công nghiệp ở Cam Túc lại càng nặng hơn, anh ho khan so với trước kia ngày càng nhiều, ngày càng nghiêm trọng hơn, nhưng đeo khẩu trang vào thì cũng tốt hơn. Mấu chốt chính là khí hậu ở phương bắc này có lợi hơn rất nhiều đối với bệnh phong thấp của anh.

Một ngày anh đang đi bỗng nhìn thấy một người nằm ở ven đường, hơi thở hơi thối, anh lập tức gọi 120 rồi đi theo đến bệnh viện.

“Anh là người nhà cậu ấy?”

Bác sĩ hỏi Thiệu Hoa.

“Không phải.”

“Bạn bè?”

“Cũng không phải, tôi ở trên đường nhìn thấy cậu ấy.”

“Anh sẽ thay cậu ấy trả viện phí sao? Nếu như không ai tới thì chúng tôi không thể chữa bệnh.”

“Đề tôi.”

Thầy thuốc gọi anh đến đi xem người kia. Một lát sau bác sĩ nói: “Cậu ấy bởi vì đói quá nên ngất đi, cần phải truyền dinh dưỡng, ít nhất phải ở lại bệnh viện hai ngày.” Nói xong bác sĩ mở giấy ra viết, hỏi Thiệu Hoa: “Tiền không thành vấn đề? Cậu trả?”

“Đúng, cứ dùng thuốc tốt nhất.”

Qua mấy giờ đồng hồ, người nọ cũng tỉnh lại, đầu tiên khi mở mắt ra là thấy Thiệu Hoa. Thiệu Hoa gọi bác sĩ tới, bác sĩ nói cậu ấy giờ đã không có việc gì.

Thiệu Hoa thấy người này có ý định muốn xuống giường, anh liền hỏi: “Cậu làm gì?”

Người nọ mặc kệ Thiệu Hoa hỏi gì, cầm lấy quần áo của chính mình rồi chạy ra ngoài, Thiệu Hoa chế trụ cậu ta lại, đem cậu ấy ấn trở về trên giường bệnh, hỏi: “Cậu làm gì?”

Người này thoát nhìn như mới 16,17 tuổi vẫn là bộ dạng thanh niên, nhưng nếp nhăn trên trán đã rất sâu, làn da cũng rất đen. Về mặt cậu then thùng, lại sợ hãi mà nhìn Thiệu Hoa, khẽ nhếch miệng không nói lời nào.

Thiệu Hoa nhìn cậu bộ dạng khó hiểu cùng kích động của cậu liền giải thích: “Cậu đói quá nên ngất, ngã ở ven đường, tôi đã đưa cậu đến bệnh viện.”

“Cảm ơn anh” Đưa nhò kia nhìn phòng bệnh, là căn phòng tốt nhất mà cậu từng nhìn thấy “Nơi này, là bệnh viện?”

“Vừa rồi cậu không phải nhìn thấy bác sĩ sao? Ha ha.” Thiệu Hoa cười làm cho người ta có một cảm giác vô cùng an toàn, anh lại nói tiếp: “Cậu mau ngủ đi, đừng lại ngất nữa.”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, cậu nghe đến mà cảm động đến nước mắt chảy xuống, ngoan ngoãn nằm nằm trên giường, ngại ngùng nói ra một câu: “Nhưng mà tôi không có tiền chữa bệnh.”

“Ha ha, cậu không bị bệnh, chỉ là đói bụng quá mà thôi.”

Cậu lại hơi do dự, lại nói đến: “Cảm ơn anh nhưng tôi không trả nổi viện phí đâu.” Nói xong lại ngồi dậy đi giày.

Thiệu Hoa lại ấn cậu trở lại giường bệnh “Tiền tôi đều đã thanh toán, cậu chỉ cần ngoan ngoãn mà nằm đây thôi. Nếu cậu chạy đi thì chính là tiền tôi bỏ ra là tốn công vô ích. Hiểu không?”

Đứa nhò gật đầu.

“Đúng rồi, cậu tên gì?”

“Trần Lập.”

“Thế tôi gọi cậu là Tiểu Trần đi. Tôi là Thiệu Hoa, cậu cứ gọi Thiệu Hoa là được.”

“Thiệu tiên sinh...” Cậu cúi đầu nói nhỏ.

“Ha ha, thôi, cậu thích gọi thế nào thì gọi như thế đi. Cậu nằm ngủ đi, tôi ra ngoài mua ít đồ ăn.”

Thiệu Hoa rời đi, Tiểu Trần lau thế nào cũng không hết nước mắt. Tháng trước cậu vừa nhận được giấy báo cho thôi học, rồi cậu đi làm công. Cậu tràn đầy tự tin mà nói với người ta sẽ đem rất nhiều tiền trở về. Cậu đi theo một người đồng hương đến thành phố lớn, đồng hương nọ để mặc cậu đẩy còn chính mình thì đi làm công cho người ta. Tiểu Trần thật lâu cũng không tìm được một công việc cho mình, vòng vo mãi cũng tiêu hết tiền, cậu nghĩ nghĩ hay là quay về xin tiền gia đình. Lúc Thiệu Hoa phát hiện ra cậu, cậu đã đi được nửa tháng, vài ngày chưa được ăn gì, uống cũng là nước cung cấp từ hệ thống vệ sinh công cộng. cậu cũng coi như là thông minh, dùng mấy cái chai nhựa đựng đầy nước, mang theo trên người, để ngừa vạn nhất, hoặc là nói chuẩn bị uống nước thay ăn.

Dọc đường đi, Tiểu Trần bị người ta xem thường, có vài lần người ta còn không cho cậu vào nhà vệ sinh công cộng. Tiểu Trần nhà rất nghèo, bị bệnh cũng là tự để cho khỏi, thật sự nặng đến không khiêng nổi thì cho đến bệnh viện. Nhưng đối với người nghèo thì bệnh viện lại như một cái hang cọp. Tiểu Trần đối với nơi này, tốt nhất là trọng nhưng không thể gần. Cậu không nghĩ đến, thì ra bệnh viện lại có điều kiện tốt đến như vậy, lại càng làm cho cậu thấy ngoài ý muốn là có người thay cậu thanh toán viện phí. Thì ra người xa lạ cũng có lòng tốt như thế.

Một lát sau Thiệu Hoa trở lại, mua một ít đồ ăn, hỏi Tiểu Trần: “Hiện tại cậu ăn được gì?”

Tiểu Trần nhìn thoáng qua tay Thiệu Hoa thấy cái gì đó, không nói lời nào.

“Ha ha” Thiệu Hoa đưa cho cậu một cái bánh mì “Ngồi dậy ăn bánh mì đi.”

“Cảm ơn.”

Mới mấy miếng, tiểu Trần đã ăn hết cái bánh, cậu vốn tưởng rằng mình có thể ăn rất nhiều, nhưng mới một cái bánh mì cậu đã thấy no bụng, đột nhiên lại có chút muốn phun ra.

“Chậm một chút, uống nước đi.” Thiệu Hoa đưa cốc nước cho cậu.

Ăn xong, nói chuyện mấy câu, Thiệu Hoa nói “Tôi hiện tại trở về nghỉ ngơi, cậu cứ ở đây, mai tôi lại đến thăm.”

“Được.”

Buổi tối Tiểu Trần nằm trên giường lật qua lật lại không tài nào ngủ nổi. Nghĩ đến người nhà, cậu lại nở nụ cười, nghĩ đến Thiệu Hoa cậu lại khóc. Cậu nhận định Thiệu Hoa chắc chắn là một người tốt, cậu nhất định sẽ báo đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hai năm đó, Thiệu Hoa đi phương Bắc (3)

Ngày hôm sau Tiểu Trần dậy từ rất sớm nhưng cậu không dám đi đâu, sợ Thiệu Hoa lúc đến đây mà không thấy cậu sẽ lo lắng. Hơn 9 giờ, cuối cùng anh cũng đến.

Tiểu Trần nhìn anh, trong lòng vô cùng vui vẻ “Sớm” (tức là chào buổi sáng)

“Sớm” Thiệu Hoa đặt một túi đồ ăn lên bàn, hỏi: “Sáng cậu chưa có ăn gì đúng không?”

“A, ăn rồi, sáng y tá đã đem đồ đến cho em rồi.”

“Hôm nay thấy thế nào?”

“Tốt lắm .. Đã có thể xuất viện.” Tiểu Trần thấy nơi này thật quá lãng phí, hy vọng nhanh chóng có thể xuất viện. Cậu còn vờn vai mấy cái “Anh xem em đã rất khỏe rồi.”

“Ha ha, đợt truyền dinh dưỡng một lần nữa rồi tôi sẽ làm thủ tục xuất viện cho cậu.”

“Cảm ơn anh.”

“Nhìn cậu xem ra là dậy từ rất sớm phải không, lên giường nằm nghỉ tiếp đi.”

Tiểu Trần rất nghe lời “vâng” một tiếng rồi lại trở về giường nằm.

Thiệu Hoa kéo cái ghế ngồi sát bên giường, hỏi: “Sau khi xuất viện cậu tính làm gì?”

“Về nhà” Tiểu Trần cảm thấy bản thân thực mất mặt, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trở về nhà.

“Cậu định làm gì?”

“Trồng trọt” Tiểu Trần vắt hết óc mà suy nghĩ, ngoại trừ ăn rồi ngủ cậu cũng chỉ biết trồng trọt, khó trách mãi không tìm được công việc gì.

“Cậu đến đây là muốn đi làm công?”

“Phải. Thế nhưng không tìm được việc gì cho nên em tính trở về quê.”

“A?” Thiệu Hoa có chút ngạc nhiên, anh lại hỏi: “Cậu làm công cho tôi thì sao?”

“Nhưng em chỉ biết trồng trọt.”

“Có sức lực là tốt rồi. Hiện tại cho cậu làm thư ký của tôi, về sau học lái xe, lúc đấy lại làm lái xe.”

“Em biết lái máy cày.”

“Ha ha, như thế thì học càng nhanh.”

Sau khi xuất viện, Thiệu Hoa đưa Tiểu Trần đến một cửa hàng, mua cho cậu mấy bộ quần áo, thay luôn một bộ mới còn bộ cũ thì bị anh trực tiếp cho thành phế liệu, tiểu Trần đau lòng muốn chạy đến nhặt thì đã bị Thiệu Hoa xách đi. Thiệu Hoa cao hơn Tiểu Trần rất nhiều, nhìn hai người chẳng khác gì ông bố đang túm thẳng con đi ..

Tiểu Trần mặc một cái áo T shirt kết hợp với quần bò, trông khí thế hơn hẳn nhưng mà Thiệu Hoa vẫn cau mày, cảm thấy vẫn có cái gì đó không hợp lắm.

“Cắt tóc.” Mới ra khỏi cửa hàng, Thiệu Hoa liền đưa Tiểu Trần đến một tiệm cắt tóc.

Thiệu Hoa nhìn quả đầu mới của Tiểu Trần, sờ sờ đầu, nói: “Không tồi, về sau để dài thêm chút nữa chắc chắn càng đẹp hơn.”

“A?”

“Hiện tại cậu không phải đi làm trông trọt, cậu là thư ký của tôi, diện mạo là rất quan trọng, cậu hiểu không? Khụ khụ.”

“Vâng vâng.”

Ai nói chỉ có đàn bà con gái mới thích làm đẹp cho người khác? Thiệu đại thiếu gia một khi đã đứng ra xem xét chuyện ăn mặc, thì phải nói là rất nghiêm túc. Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, không có một chút qua loa, còn nói với Tiểu Trần: “Sau này phải mặc quần màu tối, không được mặc quần màu trắng, hiểu không? Còn có...”

Tiểu Trần ra sức gật đầu, thấy Thiệu Hoa thật giống mấy ông thầy giáo.

Sau khi ăn tối ở một tiệm ăn, Thiệu Hoa dẫn Tiểu Trần đến khách sạn.

“Hai ngày này, chúng ta sẽ ở đây.”

Tiểu Trần lần đầu tiên được ở khách sạn, cậu cẩn trọng bước từng bước, sợ va phải làm hỏng thứ gì đó. Lúc mà cậu không biết phải làm sao thì nghe thấy chỉ thị “đi tắm”.

Thiệu Hoa nói: “Trước khi đi ngủ tắm nước nóng rất thoải mái. Từ nay về sau hôm nào cũng phải tắm.”

“A”

Ngày hôm sau hai người đều dậy từ sớm, đây chính là thói quen.

Tiểu Trần trở mình từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy Thiệu Hoa đang mở to mắt nhìn lên trần nhà, cậu lên tiếng: “Thiệu tiên sinh, sớm.”

“Sớm” Thiệu Hoa hướng về phía cậu nhìn thoáng qua, không nói thêm cái gì mà vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, chờ thần cương đi qua. Anh không biết bộ dáng của anh vẫn là dọa đến Tiểu Trần.

“Thiệu tiên sinh” Tiểu Trần hơi ngại ngùng hỏi: “Có phải anh bị bệnh không?”

Thiệu Hoa mặt đầy vạch đen: mẹ nó, chẳng lẽ trên mặt anh có viết một cái chữ “bệnh” hay sao? Tại sao ai cũng nói anh có bệnh? Nhưng nghĩ đến Tiểu Trần cũng là không có ý, anh liền nói: “Phong thấp”

“Giống bà ngoại em” Nói rồi Tiểu Trần liền giúp Thiệu Hoa mát xa: “Bà ngoại nói em xoa bóp rất thoải mái, còn tốt hơn cả chị em.”

Thiệu Hoa không biết nói gì cho phải.

Sau khi rời giường, rửa mặt xong, anh bắt đầu cạo râu, anh gọi Tiểu Trần đến dạy. Xong việc, anh đưa dao cạo râu chạy bằng điện cho tiểu Trần, nói: “Về sao ngày nào cũng phải cạo râu.”

Tiểu Trần nhận lấy dao cạo, học theo động tác của Thiệu Hoa.

Mới là một tiểu tử 16 tuổi cậu làm gì đã có râu.

Ăn sáng lại càng khiến cho Tiểu Trần giật mình một phen, tự mình lựa chọn, muốn ăn cái gì thì ăn cái đấy, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Tiểu Trần thấy Thiệu Hoa ăn uống rất ít, thật là quá lãng phí cơ hội được ăn như thế này.

Ăn xong bữa sáng, Thiệu Hoa nói rõ với Tiểu Trần: “Hôm nay chúng ta vẫn ở lại đây một đêm, ngày mai sẽ đến huyện A.”

“Vâng” Tiểu Trần thật ra chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần đi theo Thiệu Hoa là tốt rồi.

Hai người ra khỏi phòng ăn, Thiệu Hoa ở trước sảnh hỏi một vài thứ, lại tìm đến bảo vệ một chút, dường như không ai có thể trả lời vấn đề của anh. Anh dẫn Tiểu Trần bắt một chiếc taxi, anh hỏi lái xe: “Xin hỏi, nơi này có chỗ nào bán xe cũ không?”

“Có, ở cạnh chợ thép Thiên Hưng”

“Đi đến đó đi.”

Tới nơi chuyên bán xe cũ, Thiệu Hoa bảo ông chủ ở đó cho xem mấy nhãn hiệu xe, quyết định chọn mua một chiếc Santana, trả tiền rất nhanh, không mặc cả một chút nào. Thế nhưng anh ở bãi đỗ xe thử xe rất lâu, chạy cũng rất chậm. Mười một năm không chạm vào tay lái, cơ hồ anh đã quên mất phải lái xe như thế nào.

Ông chủ ngồi ở ghế phụ phía trên, nhìn anh chạy mà mồ hôi chảy ròng ròng, trái tim cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, còn kém chút nữa là trả lại tiền cho anh, lao ra khỏi xe kêu cứu mạng.

Thiệu Hoa cùng Tiểu Trần lái xe chậm chậm trở về khách sạn. Sau khi dừng xe, anh tìm đến một cái cột điện tìm thấy một dây số liền gọi đi “Alo, tôi muốn làm bằng chứng nhận.”

Buổi tối, có người đưa tới Thiệu Hoa một quyển hộ chiếu, còn chỉ điểm anh phải làm như thế nào để dán ảnh của mình lên.

Ngày hôm sau, Thiệu Hoa chở Tiểu Trần đến huyện A, anh tìm đến phòng ban phát triển thương mại, thuận lợi mời được chủ nhiệm hẹn ăn cơm tối, nhưng khi đưa phong bì thì bị khước từ. Sau một đêm ở tại huyện A, hôm sau họ tìm đến huyện B. Mấy ngày kế tiếp, bọn họ đi đến nhiều nơi nhưng không nơi nào đàm phán thành công. Tại khu phố chợ buôn bán nhộn nhịp, họ tá túc một đêm ở khách sạn, chuẩn bị tiếp tục đi về hướng tây.

Thị trấn M, nơi được xem như trụ cột kinh tế công nghiệp với rất nhiều xí nghiệp, Thiệu Hoa đi dọc hai bên đường nhìn thấy khắp nơi đều là khói đen nhả ra từ những ống khói cao vút, anh biết, cơ hội đã tới. Hiện tại nhà nước cấm không cho thải khí thải độc hại ra môi trường nhưng ở đây vẫn thấy khói đen nghi ngút, chứng tỏ là dấu hiệu sử dụng lò luyện điển hình kiểu cũ, tại nơi này có thể thấy rất nhiều những thứ đó, đây không phải là cơ hội thì có thể là cái gì?

Quả nhiên, Thiệu Hoa mời vài vị có liên quan sắp xếp vài lần, nhét cho mỗi người một cái phong bì lớn, chỉ sau hai tuần anh đã thuê được một lô đất, dựng lên một cái lò luyện silic.

Thiệu Hoa tính toán, trước mắt tiền trong tay anh chỉ có thể đặt một cái lò luyện nhỏ dưới 6300 KVA, còn không kham nổi thiết bị lọc khí, anh có điểm hơi áy náy. Anh dùng tất cả nguồn tài chính có thể để dựng một lò luyện, kẻ cả chỉ có công suất 1800KVA cũng được. Dù sao thì đầu phải chỉ mình anh thải khói đen ra bầu không khí, chờ về sau có tiền anh sẽ ngay lập tức sắm sửa thiết bị lọc khí, còn trồng thêm nhiều cây xanh hơn nữa.

Không ngoài dự đoán, về cơ bản đến tháng thứ ba anh thu lại được vốn, nửa năm sau Thiệu Hoa đã kiếm được hơn năm trăm vạn. Anh cùng mấy ông chủ của những nhà xưởng nhỏ qua lại nhiều lần, mua lại nhà xưởng của họ với giá cao, còn chuẩn bị cải tiến sửa sang. Thiệu Hoa ra tay luôn hào phóng, hướng chỉ anh lại làm ăn đứng đắn, do vậy mà thiết lập được mối quan hệ khá tốt với không ít quan chức địa phương. Anh nói muốn điều chỉnh, cải tiến lò luyện, lại lắp thêm những thiết bị lọc khí... Chính quyền địa phương hết sức ủng hộ, còn cấp cho anh giấy chứng nhận tích cực đóng thuế.

Hai năm sau, tại thị trấn M, tất cả nhà xưởng khai thác silic đều của ông chủ họ Thiệu, lò luyện được trang bị thiết bị tinh lọc hiện đại, không còn khói đen, hơn nữa đều chủ trọng phát triển nâng cao công nghệ luyện kim với các sản phẩm từ Silic. Toàn bộ tài nguyên có thể sử dụng ở thị trấn M, Thiệu Hoa đều muốn thu tóm hết, anh đã quan tâm từ lâu, phát hiện tỉnh Liêu Ninh ở thành phố D có những mỏ quặng silic không tồi, mấu chốt là thành phố D tiếp giáp với Triều Tiên, nếu có thể sử dụng điện của Triều Tiên thì chi phí ít nhất có thể giảm xuống 1/3. Luyện silic tiêu hao nhiều nhất chính là điện, mà giá điện ở biên giới Triều Tiên lại không bằng một phần tư giá điện quốc nội Trung Quốc. Nếu có thể đàm phán thành công, như vậy những nhà xưởng ở trong nước của Thiệu Hoa sẽ có được ưu thế tuyệt đối.

Một ngày, Thiệu Hoa nhìn lịch, anh nói với Tiểu Trần: “Hai ngày nữa đặt vé máy bay đi thành phố H”

Thiệu Hoa không chết, như lời hứa, anh mời vị sư gia kia đến. Không lâu sau, anh xây dựng nhà xưởng ngay ở thành phố D.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Phiên ngoại: Tiểu Trần là lái xe, Thiệu Hoa lái xe

Sau khi tới huyện A, Thiệu Hoa dừng trước cục thương mại, đi ra nói rõ với Tiểu Trần: “Hiện tại tôi lái xe, nhưng cậu là lái xe của tôi, cậu gọi tôi là “Thiệu tổng”, hiểu không?”

“Được ạ.” Kỳ thật Tiểu Trần chỉ nghe hiểu nửa câu sau. Sau này mỗi khi giới thiệu với người ngoài Thiệu Hoa đều nói: “Đây là thư ký kiêm lái xe của tôi, Tiểu Trần.”, lúc đó cậu mới hoàn toàn hiểu được ý tứ trong câu nói của anh.

Tới thị trấn M không lâu, có một ngày Tiểu Trần nói với Thiệu Hoa: “Thiệu tổng, nhà của em cách nơi này không xa, em muốn trở về thăm nhà một chút.”

Nghe cậu nói như vậy Thiệu Hoa mới nhớ tới một chuyện, Tiểu Trần ở cùng anh đã được tháng rồi nhưng anh còn chưa có trả lương cho cậu. Không những thế mỗi sáng cậu còn giúp anh mát xa, phải trả nhiều thêm một chút. Thiệu Hoa nhìn ví, tiền mặt còn khoảng hơn 3 nghìn, anh rút 3 nghìn ra đưa cho Tiểu Trần “Tiền lương tháng này của cậu, trước hết tôi cứ đưa trước một chút này, ngày mai lại đưa tiếp.”

“A?” Tiểu Trần cảm thấy đưa cho cậu một nửa chỗ này thôi cậu đã thấy thấy vô cùng thỏa mãn, vậy mà anh còn nói cái gì mà “Ngày mai lại...”

Thiệu Hoa kéo Tiểu Trần ngồi xuống, hỏi: “Trong nhà cần tiền phải không?” Thiệu Hoa thấy cậu mới đủ tuổi đã đi ra làm công, phỏng chừng gia cảnh rất khó khăn, có thể phải dùng tiền gấp.”

“Ách———“

Thiệu Hoa vỗ vai Tiểu Trần, nói: “Có gì cứ nói thẳng, tôi là ân nhân cứu mạng của cậu, cậu còn cái gì mà phải giấu?”

Thiệu Hoa luôn làm cho Tiểu Trần cảm nhận được sự thân thiết, hơn nữa anh nói chuyện không bao giờ lòng vòng, Tiểu Trần không phải lo nghĩ nhiều. Tiểu Trần nhìn anh, nói: “Bố em bị bệnh phổi, bác sĩ nói ông không được lao động nữa, nếu không... Nhưng ông ấy không chịu, mẹ em thân thể cũng không khỏe...”

“Không phải cậu nói với gia đình sẽ đi làm kiếm tiền nuôi cả nhà sao?”

“Vâng” Tiểu Trần thấy kỳ quái, Thiệu Hoa giống như cái gì cũng biết.

“Ha ha, nhà cậu ở đâu?”

“Thanh Thủy, ngay dưới thành phố Tửu Tuyền.”

“Ngày mai tôi đưa cậu đi.”

Tiểu Trần vội vã xua tay “Không cần, không cần, từ đây đến đó sau lại trở về, rất phiền phức.”

“Đến đây, đến đây. Tôi nói với cậu này.” Thiệu Hoa thân bí khoác tay lên vai Tiểu Trần: “Ngày mai tôi lái xe đưa cậu về quê, đến nhà cậu cứ nói với bố mẹ là lái xe đưa cậu về, ha ha.”

“...”

Ngày hôm sau, Tiểu Trần nhất quyết không để cho Thiệu Hoa lái xe đưa cậu về nhà, Thiệu Hoa trừng mắt: “Còn muốn đi theo tôi thì để tôi đưa cậu về.”

Tiểu Trần vẫn còn quyết tâm bằng được phải báo đáp lại Thiệu Hoa, cậu làm sao có thể để bị đuổi đi được? Cậu đành phải cúi đầu lí nhí một tiếng “Vâng.”

Thiệu Hoa cười tươi rói, mở cửa xe nói: “Trần tiên sinh, mời.”

Tiểu Trần bị dọa đến mặt đỏ bừng.

“A Lập! A Lập!”

Bố Trần, mẹ Trần nhìn thấy đứa con trở về đều kích động vô cùng, nhưng khi bọn họ đến gần thì thấy có gì đó không đúng — thằng bé này, hình như không giống Trần Lập lắm, mặt trắng hơn rất nhiều, tóc dài hơn một chút, quần áo rất thời thượng...

“Bố, mẹ!” Tiểu Trần ôm trằm lấy cả hai người.

“Con tìm được công việc rồi sao?”

“Vâng!”

“Đến, đến, nhanh vào nhà thôi.” Mẹ Trần kéo bàn tay con trai đi vào trong nhà.

Tiểu Trần quay đầu lại nhìn Thiệu Hoa đang ngồi trong xe, thật ngại nếu để anh ở ngoài một mình, lắp bắp nói với bố mẹ: “Kia, kia, kia... trong xe là tài... xé, đưa con về.”

“Cái gì? Còn có người đưa con về?”

“Vâng, vâng...” Tiểu Trần mặt đỏ ửng lên như gan lợn.

.....

Sau khi ổn định ở thị trấn M, Thiệu Hoa cho tiểu Trần đi học lái xe. Thế nhưng lần đầu tiên lái xe cậu vẫn chưa lấy được bằng lái.

Vào mùa hè, ở thị trấn M thường xuất hiện mưa lớn, nhưng so với phía nam thì nơi đây bị coi là cái ruộng đất cô cằn. Thiệu Hoa có thể là bị khí hậu phương bắc phá hủy thành quen rồi, cho nên mới mưa một chút anh liền cảm thấy cả người đau nhức không thôi. Buổi tối đột nhiên có sét đánh, tiếng sấm trút xuống thị trấn nhỏ phía tây bắc, giống như đặc biệt vang dội khiến Thiệu Hoa cảm thấy trái tim mỗi lúc càng khó chịu, cúi người há miệng thở dốc. Tiểu Trần chợt thấy sắc mặt anh trắng bệch, hai mắt mờ mịt, rồi hôn mê bất tỉnh. Không quản mưa gió, bất chấp thời tiết, cậu cố Thiệu Hoa lên xe rồi lái đến bệnh viện.

Chương 32: Bệnh thần kinh trị không nổi

(Thời gian trở lại năm 2009, buổi trưa sau ngày “anh hùng cứu mỹ nhân”)

Sau khi ăn cơm xong, nghe xong những truyện kỳ lạ của Thiệu Hoa, cô lại dựa vào người anh, vừa nói vừa đùa với các cúc áo của anh “Nhà xưởng của anh hình như rất lớn phải không?”

Thiệu Hoa bế Nguyệt Tâm ngồi lên trên “Ừ. Truyền thông, giải trí có làm to đến mấy thì cuối cùng vẫn là bọt biển, tuyệt đối không thể bằng công thương nghiệp.”

Kỳ thật không cần vay ngân hàng Thiệu Hoa tuyệt đối vẫn có thực lực xây dựng mảng điện ảnh và truyền hình đi lên. Nhưng anh không muốn dùng chút tiền khác để xây dựng kinh đô điện ảnh, toàn bộ lợi nhuận thu được từ Hoa Duyệt không đủ thì cứ theo trình tự mà làm – đi vay. Dùng tiền của truyền thông đánh trả truyền thông, đây chính là nghệ thuật trả thù của anh.

“Anh rất có óc suy nghĩ, lại biết kiếm tiền, luôn hào phóng với người khác, khó trách Tiểu Trần cứ khăng khăng ở cạnh anh.”

“Tiểu hài tử mà thôi.”

“Hừ! Anh chính là dụ dỗ vị thành niên, lại còn biết làm giả bằng lái. Anh có biết làm thế rất nguy hiểm không, anh không nhớ bản thân từng đâm chết người sao?”

Thiệu Hoa bỗng chốc vẻ mặt nghiêm túc, anh do dự trong chốc lát rồi nói với Nguyệt Tâm “Người đó, không phải là anh đâm.”

“Cái gì?”

“Là Thiệu Hằng đâm.”

“Cái gì? Anh, ý của anh là, anh ta đâm chết người mà người ngồi tù lại là anh?”

“Phải.”

“Đầu óc anh hỏng rồi sao?” Nguyệt tâm thở hỗn hển. 10 năm! Là 10 đó anh có biết không Thiệu Hoa! Toàn bộ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của anh đều là ở trong tù! Vậy mà anh lại có thể thay người khác lao vào vòng lao lý! Nghĩ rồi, nước mắt Nguyệt Tâm lại dâng lên.

“Ha ha”

“Anh đồ thần kinh, vẫn còn cười được nữa? Tại sao lúc trước không nói cho em biết. Nếu như lúc ấy anh nói ra vụ kiện của chúng ta chắc chắn sẽ thắng.”

“Trước khi ngồi tù anh không nói, ra tù sau cũng không nói, rồi lên bước lên trước mặt quan tòa mới nói, em cảm thấy bọn họ sẽ tin sao? Chỉ sợ lúc ấy họ còn nghĩ anh đang cố tình bịa chuyện, bày đặt đổ oan cho người khác.”

“Anh, chừng nào đầu óc anh mới minh mẫn ra một chút, tại sao lại có thể hết lần này tới lần khác nhận tội thay bọn họ.”

Thiệu Hoa cúi xuống hôn lên từng giọt nước mắt của cô: “Hiện tại không nói chuyện này nữa.”

Vừa rồi anh đột nhiên muốn đem hết chân tướng mọi việc nói ra cho Nguyệt Tâm, cũng không phải bởi vì muốn cho thấy mình trong sạch mà là không muốn giấu giếm cô bất cứ chuyện gì. Năm đó nếu như anh nói ra chỉ sợ Nguyệt Tâm tính tình nóng nảy, lại làm ra chuyện gì không lường được; hiện tại tình hình của anh so với trước kia khác nhau một trời một vực, Nguyệt Tâm cũng đã từng trải và có nhiều kinh nghiệm hơn cho nên anh nghĩ muốn đem chân tướng ra nói cho cô biết.

Nhìn thấy Thiệu Hoa thân nhiên cười, Nguyệt Tâm hít một hơi, cô tiến sát đến trước mặt anh, hôn lên khóe môi, thì thào: “đồ ngốc, anh là đồ ngốc... Em thích anh, thương anh... Đáp ứng em, phải sống thật tốt...”

Nguyệt Tâm tình nguyện không cần nghe Thiệu Hoa nói ra chân tướng, cô thực sự rất đau. Mười năm ngồi tù oan còn chưa tính, còn vác lên mình đủ thứ bệnh. 35 tuổi, cũng là trung niên rồi, vậy mà lại bị bác sĩ phán chỉ có thể sống đến 60...

Thiệu Hoa hôn lên từng giọt nước mắt trên khuôn mặt cô “Được, anh đáp ứng em”

Nguyệt Tâm nằm trong lòng ngực Thiệu Hoa thật lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sờ hai má anh, nói: “Đưa em đi mua quần áo”

“Ừ”

Ra khỏi cửa đi lòng vòng lúc lâu, hai người đến một khu buôn bán, Nguyệt Tâm kéo Thiệu Hoa vào một cửa hàng, bắt đầu chọn quần áo. Nhưng nhìn không lâu cô cảm thấy không được tự nhiên: một là buổi chiều thường rất uể oải, thời gian này cũng không có mấy khách hàng, hai là có bạn trai ở bên cạnh chờ cô mua quần áo, nhìn rõ ràng giống bộ dạng đi xách đồ. Nguyệt Tâm ngửa mặt lên trời than vãn rồi lập tức kéo Thiệu Hoa ra ngoài.

“Sao không chọn?” Thiệu Hoa giờ số 6 ra “Thế này có thể mua được không ít.”

“Thế này chỉ mua được cái tay cầm của một chiếc Hermes thôi.”

“Trước kia không phải em rất tiết kiệm tiền của anh sao?”

“Anh thì lúc nào cũng hào phóng với bản thân còn đối với phụ nữ thì đúng là đồ keo kiệt”

“Ha ha”

Nói xong Thiệu Hoa liền kéo Nguyệt Tâm đến gian hàng độc quyền bán hàng Hermes, muốn lấy toàn bộ hàng bày trên quầy. Nguyệt Tâm xách một đồng túi to nhỏ, lại nhìn thấy Thiệu Hoa trong tay cũng cầm cả một đồng, cái này thì quả thực nhìn mà đau lòng không phải chỉ một chút xiu – ít nhất hai gian hàng cứ như vậy mà đi, cô nhìn trước mắt mà cũng choáng. Cũng may là mấy quầy Hermes cũng không trưng hàng ra là mấy, có lẽ bởi chẳng trông cậy có mấy ai vào mua. Mấy người mua đều bệnh thần kinh hết.

Trở lại căn nhà, Nguyệt Tâm nhìn đến mấy cái bao linh kinh, thật sự càng nhìn càng muốn khóc. Bản thân cô còn đang phải thuê phòng để ở, mua cái chỗ này còn không bằng bảo cô mua nhà cho xong. Đã thế có nhiều cái xấu muốn chết, nào dám đeo ra ngoài. Cứ cho là Nguyệt Tâm có đeo cái túi đích thân mua từ cửa hiệu Hermes chính hãng đi, thì đồng nghiệp cô nhìn thấy thế nào chẳng bảo đây là hàng fake loại A.

“Bệnh thần kinh đúng là không chữa nổi.” Nguyệt Tâm ôm một cái túi vào ngực, vừa chỉ vào Thiệu Hoa vừa nước mắt lưng tròng nói.

“Chu luật sư, anh phải cáo buộc em tội nhục mạ người khác.”

“Anh...anh...” Nói xong Nguyệt Tâm càng khóc lợi hại.

Thiệu Hoa đi tới, đẩy mấy cái túi la liệt trên sofa ra rồi ngồi cạnh Nguyệt Tâm, ôm lấy cô rồi cười như cười với một đứa trẻ vậy “Làm sao vậy?”

“Còn không phải sót tiền của anh sao?”

“Nếu như em không thích vậy thì đi trả.”

“Có thể trả?”

“Ừ”

Nguyệt Tâm bệt người nín khóc rồi bật cười, xấp xếp lại rồi bảo Thiệu Hoa xách xuống lầu cùng cô đi trả.

“Để lại hai cái đi, trả nhiều như vậy cũng ngại lắm”

“Để lại một cái thôi.”

Trong quầy hàng, hai nhân viên đang cười nói hết sức vui vẻ: “Tỷ lệ bán hàng cả năm đều đạt được rồi” thì nhìn thấy hai người Thiệu Hoa cùng Nguyệt Tâm xách theo một đồng túi lớn nhỏ trở lại... Một năm lập tức biến thành một tháng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Bữa tối với ánh nến

Sau khi nhận lại tiền, Nguyệt Tâm liền nhận được điện thoại của cảnh sát mời cô 9 giờ sáng mai đến cục làm việc. Cô vừa mới cúp điện thoại thì điện thoại của Thiệu Hoa cũng reo lên, biết ngay là ai gọi tới. Hai người lắc đầu nhìn nhau cười.

Nguyệt Tâm ôm lấy cánh tay của Thiệu Hoa, đầu ngả về phía vai anh, hai người chậm rãi thong thả về nhà.

Nguyệt Tâm không thể bỏ được cái thói quen đem giày vút mỗi chiếc một nơi, chân thì vắt qua tay vịn của chiếc ghế sofa, lười biếng hỏi Thiệu Hoa: “Đêm nay anh lại để Tiểu Trần ngủ ở khách sạn?”

“Em vẫn muốn ngủ ở nhà anh?” Thiệu Hoa giả bộ vô cùng ngạc nhiên.

“Hừ” Nguyệt Tâm quay đầu không thèm để ý đến anh nữa.

Thiệu Hoa bấm điện thoại gọi cho Tiểu Trần: “Tiểu Trần, cậu hiện tại trở về đi.”

Nguyệt Tâm nhảy khỏi ghế, trợn mắt nhìn anh. Không lâu sau chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa. Nguyệt Tâm nhảy dựng lên, chạy vào phòng ngủ đóng rầm cửa lại.

Tiểu Trần tự mình mở cửa, “lén lút” thò đầu vào nhìn xung quang căn phòng.

Thiệu Hoa thấy cậu đến, lấy ra một tấm chi phiếu đưa cho Tiểu Trần rồi nói: “Cậu tìm một công ty môi giới rồi mua một căn phòng, chủ nhà điền tên cậu, mật mã cũng chỉ cậu biết.”

“Hả?” Tuy rằng Tiểu Trần biết rõ Thiệu Hoa vô số lần đều rất hào phóng nhưng tặng cho cậu một căn phòng ở thành phố H này thì quả thật quá phô trương rồi.

“Hả cái gì mà hả , cậu theo tôi lâu như vậy rồi, cũng sớm biết rõ tính tôi.” Thiệu Hoa vỗ vỗ vai cậu, lại nói tiếp: “Không có cậu tôi sớm đã chết rồi! Ha ha”

Tiểu Trần nghe mà muốn khóc, lời này không phải đáng lẽ ra phải do cậu nói sao? Nhưng nghĩ lại dù thế nào thì giờ cậu cũng đã 21 tuổi, là một đại nam nhân, làm sao có thể giống như trước kia động một chút là rớt nước mắt? Tiểu Trần chỉ bất động đứng đó mà không biết nên nói gì.

Thiệu Hoa kéo lấy tay Tiểu Trần, nhét tờ chi phiếu vào tay cậu

“Xe cậu đậu chỗ nào?”

“Dưới gara”

“Cậu đưa chìa khóa cho tôi.”

Tiểu Trần để chìa khóa lại cho Thiệu Hoa rồi đi ra ngoài.

Cốc, cốc, cốc

Thiệu Hoa gõ cửa phòng ngủ.

“Chết rồi”

Thiệu Hoa cười rồi trực tiếp mở cửa đi vào, lôi cô dậy, vòng tay qua ôm lấy eo cô, anh lại nói: “Tối nay chúng ta đến nhà dì Tinh ăn cơm.”

“Dì Tinh? Hai người ấy có khỏe không?”

“Đương nhiên. Đi, chúng ta bây giờ xuất phát luôn, dì Tinh chắc chắn chờ sốt ruột lắm rồi.”

“Anh muốn nói cho dì biết chúng ta lại...”

“Ừ”

Tốc độ nhanh chóng của anh thật khiến cho cô vô cùng vui vẻ.

Thang máy chạy thẳng xuống dưới gara. Thiệu Hoa mở cửa xe cho Nguyệt Tâm, chờ cô ngồi ổn định anh mới đóng cửa xe lại rồi trực tiếp ngồi vào chỗ lái.

“Cái gì? Anh lái xe sao?”

“Việc gì em phải lo lắng thế, không phải anh đã nói với em không phải là anh đâm chết người sao?”

“Nhưng mà hiện tại anh có bằng lái không?”

“Bằng lái giả còn sử dụng được nữa cơ mà.”

“Anh?”

Nguyệt Tâm đang định mở cửa xuống xe, Thiệu Hoa liền khóa cửa lại, quay đầu lại cười với cô: “Yên tâm đi, bằng lái thật.”

Nguyệt Tâm cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Khoảng 20 phút sau Thiệu Hoa rẽ vào một khu dân cư.

“Di Tinh, là cháu, Thiệu Hoa.” Thiệu Hoa nói trước bộ đàm.

“Đại thiếu gia” Di Tinh lập tức mở cửa, về mặt tràn đầy ý cười

“Đại thiếu gia, Chu tiểu thư”

“Cháu chào đi.” Năm năm không gặp lại, Nguyệt Tâm có chút ngượng ngùng.

Nhà không to lắm, vốn dĩ Thiệu Hoa muốn mua một căn lớn hơn nhưng di nhất quyết không cho, nói rằng như vậy quá lãng phí, Thiệu Hoa đành mua một căn hai phòng ngủ một phòng khách mà di vẫn còn kêu quá lớn. Thiệu Hoa còn muốn thuê người giúp việc nhưng di cũng không chịu, đều nói rằng tự tay di làm quen rồi.

Di Tinh kéo tay Nguyệt Tâm đi vào nhà: “Nhìn xem, đồ ăn di đều chuẩn bị xong hết rồi, hai đứa mau ngồi xuống đi.”

Thiệu Hoa đi đến bên cạnh bàn, quay đầu lại hỏi: “Chị Minh Lệ đâu đi? Gọi chị ra chúng ta cùng nhau ăn.”

“Hôm nay thì không, ha ha.” Nói xong, di Tinh đem đến hai cây nến cắm trên giá, sau đó lại tắt hết đèn chùm đi, chỉ để lại ánh đèn mập mờ nơi hành lang, di còn kính cẩn nói: “Đại thiếu gia, Chu tiểu thư, mời dùng.”

Thiệu Hoa nhất thời bị bất ngờ đến mơ hồ không biết chuyện gì chứ đừng nói đến Nguyệt Tâm.

Di Tinh cười thật vui vẻ, cũng có chút kỳ quái: “Đại thiếu gia trước kia theo đuổi bạn gái, còn lên trộm bảo di ở một nơi đặc biệt chuẩn bị một bàn đồ ăn, còn phải thấp cả nến... Khụ khụ, đại thiếu gia, hai người ăn xong rồi thì bảo di một tiếng là được rồi, di cùng với Minh Lệ ăn trong phòng.” Di Tinh không đợi Thiệu Hoa trả lời liền quay người đi vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

Thiệu Hoa cảm thấy thật ngại, anh ngẫm lại những hành động ngày xưa rất nhiều năm về trước thật quá quê mùa ấu trĩ, cứ như vậy mà bị di vạch trần ra. Đúng vậy, nhোáng một cái, đã mười sáu năm trôi qua.

Nguyệt Tâm nghĩ thầm, muốn cười mà lại muốn khóc: nhân sinh đôi người với anh mà nói là một sợi dây đứt đoạn, trọn mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Những ngày tươi đẹp (1): Ngày nhập học

Năm ấy Thiệu Hoa 17 tuổi.

“Đại học H khoa địa chất” Di Tinh nhìn vào giấy đăng ký nguyện vọng của Thiệu Hoa, nhíu mày nói: “Đại thiếu gia, sao cậu không điền cái gì Thanh Hoa, Bắc Đại ấy? Mọi người đều nói những trường đó rất tốt. Đại học H ở cái thành phố này cũng không tính là có danh tiếng gì, chẳng qua chỉ mang danh là đại học thôi.”

“Địa chất học của đại học H là nơi trọng điểm đào tạo trên cả nước.” Nói xong Thiệu hoa liền nâng mấy cục đá ở trên bàn lên ngắm nghía thưởng thức. “Cháu rất thích chơi mấy thứ này, sau này còn có thể đào vàng về cho di, hắc hắc.”

Cái sân ở trong nhà cũng từng bị Thiệu Hoa đào lên mấy lần.

“Aiiiiii” Di Tinh lắc đầu, rồi đi ra khỏi phòng.

Không một chút lo lắng hay hồi hộp, Thiệu Hoa vào được khoa địa chất của đại học H như nguyện vọng. Hôm nhận được giấy thông báo nhập học, điều làm cho Thiệu Hoa cảm thấy bất ngờ nhất chính là bố anh tháo chiếc đồng hồ Breguet trên tay ông xuống rồi đeo vào tay anh, còn vỗ vỗ vai anh, cười tươi nói: “Đợi con chơi đủ rồi, lúc ấy đến giúp bố làm việc.”

“Con cảm ơn bố.”

Chiếc đồng hồ này là được một sư phụ già chuyên gỡ mìn mà ông nội anh quen biết sáng chế, toàn thế giới này chỉ có duy nhất một chiếc, ở mặt dưới không chỉ khắc “Breguet” mà còn khắc thêm một chữ “S”

Ngày ngập học hôm đó Thiệu Hoa dẫn đi Tinh cùng chị Minh Lệ cùng đi. Cả ba người ở cổng trường đạo học chụp vài bức ảnh. Thiệu Hoa phải khom lưng xuống, kề sát mặt vào mặt dì, cười đến vô cùng rạng rỡ.

Những tân sinh viên khác đều mang theo những chiếc ba lô lớn nhỏ, còn Thiệu Hoa anh chỉ mang theo chính mình, dẫn theo dì Tinh, chị Minh Lệ cùng với người lái xe đến trường, còn đầu thì anh vẫn chưa mang theo bất cứ thứ gì khác. Đúng rồi, còn có thêm một chiếc camera. Thiệu Hoa hôm nay tới trường thăm thú cũng để báo danh luôn, đương nhiên phải mang theo cả chiếc Sinar nặng muốn chết này (một loại máy ảnh chuyên nghiệp kỹ thuật số).

Vườn trường rất rộng, đi thăm quan một chút bọn họ mới đi báo danh. Sau đó, anh cùng dì Tinh và Minh Lệ chụp vài bức ảnh rồi anh lại tiếp tục công việc đam mê nhiếp ảnh của mình. Đang lững lự không biết đi bên nào anh liền nhìn thấy một bạn học đang xách một cái túi xách to, không để ý đã làm rơi một cái túi nhỏ. Thiệu Hoa nói với dì Tinh mấy câu, thật có chút ngại khi đưa cho Minh Lệ cầm giúp cái máy ảnh vô cùng nặng này, nói với bọn họ có thể đi dạo quanh đây hoặc là đi về trước.

“Đề tứ giúp bạn.” Thiệu Hoa chạy đến chỗ bạn học kia, cầm lấy cái ba lô to, cười nói: “Cậu cũng học khoa địa chất à? Vừa rồi tớ thấy cậu cũng đi ra từ phòng báo danh của khoa địa chất.”

“Ừ” Người bạn này ngại ngần để Thiệu Hoa xách hộ, muốn đưa tay ra cầm lại cái túi: “Đề mình tự xách.”

Thiệu Hoa lại đẩy tay cậu bạn ra, lại đỡ lấy cái túi đang trượt khỏi vai cậu ấy: “Cái này sắp rơi xuống rồi.”

“Cảm ơn”

“Không có gì. Đúng rồi, tớ tên Thiệu Hoa.”

“Tớ tên là Hàn Quốc Khánh.”

“Cậu sinh vào ngày quốc khánh à?”

“Ừ. Đồ đạc của cậu đem hết đến ký túc xá rồi à?”

“À, cái đó.....” Thiệu Hoa lúc này mới nhớ đến, vừa rồi nhân viên trực phòng đưa cho cậu một chiếc chìa khóa, còn nói cho cậu số phòng ký túc mà cậu sẽ ở, nhưng mà cậu không nhớ được..... “Nhà của mình ở ngay thành phố H này, hôm nay chỉ đến báo danh trước, ngày mai mới mang đồ đến.”

“À, ra vậy.”

Quốc Khánh ngẩng đầu nhìn Thiệu Hoa, trong đầu chỉ có thể hiện mấy chữ – Optimus Prime ! Thiệu Hoa nhìn ít nhất cũng 1m 82 – 83 gì đó, có khi còn có thể cao hơn nữa, mà nhìn lại bản thân cậu mới cao có 1m70. Thiệu Hoa xách giúp cậu cái túi to nhất nhưng bộ dáng không nhìn ra một chút vất vả nào.

Quốc Khánh đi bên cạnh Thiệu Hoa, cảm giác thật đúng là Bumblebee đi cạnh Optimus Prime.

(Chắc tác giả là fan của Transformer, nhắc lại qua cho những bạn đã xem phim này nhưng quên, Bumblebee là cái bạn xe chevrolet màu vàng của nam diễn viên chính hay đi đây, còn Optimus Prime là cái ông thủ lĩnh xe container to đùng cách mạng ý. Muốn biết thêm chi tiết mời ghé thăm Google. Cơ mà phục bên Tàu thật, dịch mấy cái tên tiếng Anh sang tiếng Trung nghe rất chi là củ chuối: Optimus Prime là Kinh Thiên Trụ, còn bumblebee là Đại Hoàng Phong)

Thiệu Hoa giúp Quốc Khánh xách đồ đến ký túc xá, bọn họ là hai người đầu tiên đến. Ở đây đều là những gian phòng sáu người, có giường tầng, giữa phòng có một cái bàn dài, vốn là có thể đặt bốn cái giường ngủ nhưng một trong những chỗ đó đặt một chiếc tủ quần áo có sáu ngăn.

Ở mỗi đầu giường đều có dán bảng tên, Quốc Khánh nhìn một lượt cuối cùng cũng tìm ra chỗ của mình, là tầng dưới của chiếc giường bên cạnh cửa sổ. Cậu chỉ vào tầng trên của chiếc giường đó, quay lại nói với Thiệu hoa: “Này, người anh em, cậu nằm ở ngay phía trên tớ đây.”

Thiệu Hoa tiến đến xem, quả nhiên tên của anh dán ở đầu giường.

Quốc Khánh thu thập đủ thứ đồ đạc lớn nhỏ, vừa nói chuyện phiếm với Thiệu Hoa: “Nhà cậu ở ngay trong thành phố?”

“Hả? Ừ. Nhà cậu ở đâu? Cậu đến đây bằng cách nào?”

“Nhà mình ở Sơn Tây, mình ngồi xe lửa đến. Trường học có tổ chức một chuyến tàu riêng ở ga, mình bắt chuyến tàu đó đến đây.”

.....

Bọn họ nói chuyện một lúc, sau đó có một người nữa đến, cậu bạn gọi là Vương Cường. Nam sinh thường thân nhau rất nhanh, vừa mới gặp mặt không lâu, ba nam sinh đã rù nhau cùng ăn com trưa.

Quốc Khánh cùng Vương Cường đều sắp xếp đồ đạc này nọ, Thiệu Hoa không có việc gì làm liền đi siêu thị trong trường mua chổi, khăn lau, vãn vãn..., sau đó quét tước dọn vệ sinh. Anh có thói quen sạch sẽ mà ký túc xá này thực sự rất bẩn, đến cái bàn cũng phủ đầy bụi...

Ba người đều bận việc của mình, chợt nghe thấy có giọng nữ sinh càng ngày càng gần

“Chào các cậu, chúng tôi đều là sư tỷ của mấy người, có cần hỗ trợ gì không?”

“Ách...” Quốc Khánh và Vương Cường nhìn mấy nữ sinh nhiệt tình như vậy mà có chút ngại ngùng.

“Không cần đâu, cảm ơn” Thiệu Hoa quay đầu đầu lại nở một nụ cười mà nói, sau đó lại chuyên tâm lau cái bàn bám bụi kia. Anh hạ quyết tâm nhất định phải xử lý nó.

“Chính là cậu ấy, đẹp trai không?” Sư tỷ A lấy tay ôm mặt, nói nhẹ với hai người bên cạnh.

“Ừ, ừ”

“Nam sinh khóa chúng ta đều không có mấy ai được như thế này, bao lâu nay trong khoa đều mất mặt so với các khoa khác. Năm nay cuối cùng cũng tìm ra được một sư đệ như thế này, chị đây thật sự thỏa mãn rồi! Năm nay chúng ta nhất định mạnh hơn bên khoa máy tính kia.”

.....

Bởi vì là ngành học trọng điểm, tuy rằng ngành này ít được nhiều người để tâm đến nhưng khoa địa chất của đại học H cũng không tính là một ngành nhỏ, cũng không ít soái ca. Nhưng xét theo phương diện về “lương” thì khoa máy tính vẫn có ưu thế tuyệt đối, từ trước đến nay luôn luôn không thiếu trai đẹp.

Hằng năm mỗi khi có tân sinh viên đến báo danh, luôn có rất nhiều đàn anh đàn chị khóa trên tự nguyện đến hỗ trợ. Vừa rồi Thiệu Hoa đi báo danh, chẳng may bị hai sư tỷ năm hai “nhìn trúng” sau đó lập tức kêu gào gọi đồng bọn tỷ muội tốt đến “dòm ngó”.

Các nàng nhẹ giọng trao đổi một lúc, vị sư tỷ A còn nói: “Có cái gì không hiểu cứ hỏi bọn này. Đúng rồi, cũng sắp đến giờ ăn trưa, bọn này đưa mấy cậu ra căng tin nhé, tuy rằng không xa lắm nhưng đường cũng khá lằng nhằng, lần đầu tiên chắc rất khó tìm”

“Không cần, cảm ơn, bọn em có bản đồ trường rồi.” Thiệu Hoa lại cười rất chân thật mà cự tuyệt.

Các sư tỷ chỉ có thể cảm nhận ra một điều, vị sư đệ này cười lên thật sự như ánh nắng mặt trời tỏa sáng, nhưng cậu ấy cứ nhất quyết cự tuyệt thế này thật khiến cho người ta cảm thấy quá lạnh lùng!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Những ngày tươi đẹp (2): Nội trú

Thiệu Hoa dường như rất yêu thích bầu không khí trong ký túc xá, buổi tối anh sắp một cái túi rồi kêu lái xe đưa đến trường học.

Lái xe muốn trực tiếp đưa anh đến cửa ký túc xá nhưng Thiệu Hoa nói không cần thiết, vừa đến cổng trường cậu đã kêu lái xe dừng lại. Xách cái túi kia, đối với anh mà nói cũng chỉ là cái việc con con mà thôi.

“Áy, sao cậu lại đến đây? Không phải nói là ngày mai mới đem đồ đến sao?” Quốc Khánh hỏi.

“À, thì cứ mang đến trước mấy thứ.” Thiệu Hoa ngượng ngùng nói, anh thực rất thích ký túc xá, thích cùng mọi người ở cùng một chỗ...

“Con kiến chuyển nhà a.”

“Ha ha...”

Thiệu Hoa đang chuẩn bị đem cái gì đó từ trong túi ra thì liền phát hiện: trái giường rồi những thứ linh tinh khác anh mang đến đều là dùng cho giường lớn thế nhưng giường ở trong ký túc xá chỉ toàn là giường đơn chỉ dành cho đủ một người nằm, anh còn đem theo cái chăn to bởi vì trong nhà có điều hòa, buổi tối đi ngủ đều phải đắp chăn, nhưng ký túc xá thì làm gì có điều hòa, những người khác còn nóng đến độ muốn cởi hết ra rồi kia kia... Thiệu Hoa lại kéo cái khóa túi lại, sau khi trò chuyện với mấy chiến hữu cùng phòng, anh lại mang nó về nhà.

Thiệu Hoa gọi một chiếc taxi về nhà.

Buổi tối anh trần trọc mãi mà chẳng thể ngủ được, ở trên giường cứ lật qua lật lại, tính toán xem ngày mai rốt cục nên mang cái gì đến trường. Anh đang hồi tưởng lại những thứ mà Quốc Khánh với Vương Cường sắp xếp sáng nay: có chiếu rải giường, có gối nằm, rồi chậu rửa mặt, khăn mặt,...

Ngày hôm sau, Thiệu Hoa đến ký túc xá, sắp xếp giường chiếu hoàn hảo, đem chậu rửa mặt đặt trên bồn, lấy ra cái khăn mặt, giống như những khác làm, anh lấy ra bàn chải đánh răng ra, phết một lớp kem đánh răng lên đó...

Vương Cường vỗ vỗ bả vai của Thiệu Hoa, nói: “Anh em, đồ của cậu thật sự ít quá.”

“Ha ha, nhà của tớ ở ngay gần đây nên rất tiện.” Thiệu Hoa lo lắng không biết mình còn mang thiếu cái gì, mà còn phải xin lời “chỉ giáo” của mấy ông bạn cùng phòng quả thực quá ngại ngùng a.

Quốc Khánh trêu chọc Thiệu Hoa một câu: “Một đứa nhỏ điển hình sống trong thành phố nha.”

“Hả? Ha ha.”

Quốc Khánh lại tiếp tục trêu chọc: “Cậu sẽ không phải cứ cuối tuần sẽ đem cả bọc quần áo về nhà sau đấy nhờ mẹ giặt hộ đấy chứ?”

“Có máy giặt mà.”

“Nhìn một cái là biết cậu không thể chính mình giặt được rồi.”

“Tớ sẽ không đem về nhà đâu, tự mình giặt cũng được mà.” Thiệu Hoa thực sự rất xấu hổ.

Vương Cường lại vỗ vai Thiệu Hoa “Đừng nghe lời Quốc Khánh nói, mấy việc giặt quần áo này, tương lai sau này vợ cậu làm hết mà...”

“Ha hahaha.” Tất cả mọi người đều cười phá lên.

“Đúng rồi, tối hôm qua lúc mà cậu không ngủ ở đây, quản lý ký túc xá đến. Thầy ấy nói bây giờ nữa sẽ có tiệc tối chào đón tân sinh viên mới đến như chúng ta, cho nên mỗi ký túc xá phải làm một tiết mục...”

“Tớ vốn là có một cây ghi-ta nhưng để ở nhà mất rồi.” Bạn cùng phòng Trương Thái nói.

“Nếu không ai xung phong nhận việc thì thôi đi, hoặc cả lũ đứng lên hát, cùng lắm là không nhận nữa.”

“...”

Mọi người đều thảo luận chỉ riêng có Thiệu Hoa là im lặng nãy giờ không nói gì, che miệng nói một câu: “Tớ đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về.”

“Đi nhanh về nhanh, chúng ta còn phải thảo luận bài nào nữa đấy.”

“Ừ”

Thiệu Hoa gọi cho tài xế đem cây vi-ô-lông của anh đến. Vừa rồi anh nghe thấy từ “không nhận nữa” liền cảm thấy có một cái gì đó không thoải mái. Ký túc xá rất chật mà anh là một trong số đó lẽ nào bản thân lại không mất mặt?

Đại khái 20 phút trôi qua, Thiệu Hoa cuối cùng cũng trở lại, trên lưng vác theo một cái rương lớn, Quốc Khánh liền thốt lên: “Anh em, cậu cao to như vậy, không nghĩ tới cái ghi-ta của cậu cũng lớn như thế a.”

Trương Thái không nhận được cũng bật cười to.

Thiệu Hoa cười cười, đem cái rương dựng thẳng ở góc tường, nói: “Đây là đàn Cello”

“Anh em, tất cả mọi người ở đây đều phục cậu thật đấy.”

“Ha ha “tất cả mọi người đều cười lớn. Hiện tại rốt cục bọn họ cũng có tiết mục của mình rồi.

Thảo luận một hồi cùng chọn ra anh bạn Hàn Quốc Khánh. Lý do được chọn chính là tên của cậu là cách mạng nhất, chính là tinh thần cách mạng hăng hái có chí tiến thủ nhất.

“Đi, 12 h rồi, chúng ta đi ăn trưa thôi.”

“Được”

“Được”

Mấy ông bạn kết giao cùng nhau đi ăn trưa.

Hôm nay Thiệu Hoa “hạn chế” chỉ gọi 3 món. Ngày hôm qua anh không chú ý, gọi “mấy” thứ liền, đến khi bê ra bàn thì đã thấy hai cậu bạn kia đều đã gọi hết một lượt suất ăn của mình, anh đành cười cười nói: “Mình mua luôn phần cho hai bạn, không ngờ hai người đã mua hết rồi.”

Ăn trưa xong, mọi người lại ngồi thảo luận xem chiều nay định làm gì.

“Buổi chiều làm gì? Hôm qua đã đi dạo hết một lượt khuôn viên trường rồi.”

“Chơi bóng đi.”

“Được được! Gọi mấy chiến hữu phòng bên cạnh, chúng ta cùng thi đấu.” Quốc Khánh nhìn sang Thiệu Hoa, vỗ vỗ vai anh: “Có người đây rồi, chúng ta nhất định thắng.”

“Hà?” Thiệu Hoa ngơ ngơ như nghe không có hiểu.

“Nhìn dáng người này biết ngay là dân chơi bóng rổ rồi.”

Nói chung là nam sinh mà cứ mở miệng ra nói là chơi bóng thì đó chính là đánh bóng rổ, hơn nữa mọi người đều cho rằng, cứ con trai là đứa nào cũng biết chơi bóng rổ hết.

“À, Tớ không biết.” Thiệu Hoa khoát tay nói.

“Cái gì? Cậu đừng đùa nha!”

“Thật sự. Chơi bóng thì đúng là mình không biết chơi thể nhưng đánh nhau mới chính là nghề của tớ, cho đến bây giờ chưa từng thua ai hết! Thế nên nói đến đánh nhau thì cứ tìm tớ.” Thiệu Hoa cảm thấy có chút ngại, đây đều là do bố anh từ nhỏ quá nuông chiều mà ra, trước kia bố anh đều nói: “Cứ đi ra ngoài đánh nhau, khí thế của gia tộc họ Thiệu nhất định không bao giờ thua. Nếu đánh người ta bị thương, tiền thuốc men cứ để đấy bố lo.”

Tư Mã kéo tay Thiệu Hoa: “Thì cứ đi xem một chút.”

“Ừ”

Thiệu Hoa ngồi ở bên sân bóng rổ nhìn bọn họ chơi, cảm thấy cũng thực thú vị, trên đường trở về, nhất định phải bảo bọn họ dạy anh.

“Đi, chúng ta đi tắm gội.”

Bọn họ vừa nói xong Thiệu Hoa mới phát hiện bản thân không mang theo quần áo: “Các cậu cứ đi trước đi, tớ có thói quen tắm rửa buổi tối.”

“Phòng tắm chỉ mở đến 8 giờ tối thôi.” Quốc Khánh nhắc nhở anh.

“Ừm, cảm ơn.”

Vương Cường quay sang nói với Quốc Khánh: “Trời nóng như thế này, về nhà vệ sinh dội nước lạnh là sướng nhất. Nhìn cái là biết, xem ra cậu cũng là cái đồ con nít sống trong thành phố a.”

.....

Ăn xong cơm chiều, Thiệu Hoa đi ra ngoài mua mấy bộ quần áo, học theo mấy ông bạn, chuyển sang đi dép lê, cầm cái chậu đi đến phòng tắm.

Đại khái ở khoảng một tuần Thiệu Hoa cuối cùng cũng sắm sửa đầy đủ cho cái cuộc sống hằng ngày ở ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Những ngày tươi đẹp (3) Không hiểu phong tình

Tiệc chào đón tân sinh viên.

“Ai, ai, ai vậy? Đẹp trai chết mất!”

“Đúng, đúng, cậu ấy tên là gì?”

.....

Tốp năm tốp ba những nữ sinh khóa trên đang nhìn nhau nhỏ giọng nghị luận, còn trên khán đài kia là một nam sinh đang tấu một khúc Cello. Ai? Chẳng phải là Thiệu Hoa thì là ai.

(Cello là loại đàn 4 dây, họ hàng với violon nhưng lớn hơn violon, khi biểu diễn dựng đứng xuống sàn, bạn nào tò mò search google để biết thêm chi tiết)

Thiệu Hoa kéo đàn xong, từ trên đài bước xuống mà thiếu chút nữa vấp chân ngã. Anh cảm nhận được rất nhiều ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, trong lòng thấy mà phát hoảng...

Thiệu Hoa vừa mới quay trở lại chỗ với lũ bạn cùng phòng thì ngay lập tức được vỗ vai, chiến hữu ghé sát vào lỗ tai anh nói: “Thiệu Hoa! Tớ nói cậu nghe này, nữ sinh toàn cái trường này đều bị cậu hấp dẫn hết rồi à!” Nói xong xòe từ trong tay ra một tờ giấy “Cậu xem, đây là sổ điện thoại của bà chị năm 3 đội trường ký túc xá, nhờ tớ gửi cho cậu...”

“Hả?” Thiệu Hoa vẻ mặt kinh ngạc.

“Nữ hơn ba, ôm cả núi vàng”, hiểu không, bây giờ đang rất lưu hành.”

(Ý đại khái là kết hôn với nữ hơn 3 tuổi thì sau này nhất định giàu to, hạnh phúc. Bên Trung Quốc có tổng cộng 10 câu kiểu này ứng với nữ hơn nam từ 1 đến 10 tuổi, bạn nào có nhu cầu biết thêm thì liên lạc với google nha)

“Hơn ba?” Thiệu Hoa nghĩ thế thì có cái ý nghĩa gì đặc biệt.

“Cậu đã nghe thấy bao giờ chưa?”

Thiệu Hoa lắc đầu.

“Đơn giản mà nói chính là nhà gái lớn tuổi hơn nhà trai, nếu mà kết hôn thì nam nhân nhất định chiếm được tiện nghi a.”

“À, à” Thiệu Hoa nghe mà cái hiểu cái không.

“Còn có ‘nam truy nữ, ngàn núi cách trở; nữ truy nam, chỉ cách một tầng sa’ hiểu không?”

“Hả?”

“Aiiii, cậu như thế nào mà cái gì cũng đều không hiểu thế? Lớn thế này rồi mà mấy thứ đấy còn không biết à”

“Cái gì?” Thiệu Hoa càng nghe càng rơi vào trạng thái mù mịt.

“....”

Sau cái buổi biểu diễn Cello tối hôm ấy đến giờ, bộ dáng Thiệu Hoa kéo đàn được kể qua hết người này đến người khác quá là ly kỳ, khả năng chơi đàn được miêu tả vô cùng vi diệu, cứ như thể là tối hôm đó tuyệt đại đa số mọi người không phải đến để thưởng thức đàn hát vậy. Từ đó, tất cả nữ sinh đại học H đều biết khoa địa chất có một nam sinh tên là Thiệu Hoa.

“Các cậu nói xem cậu ấy có bạn gái chưa?”

“Không biết, thế nhưng mà chưa từng thấy cậu ấy đi cùng nữ sinh nào a”

“Tiểu Hân, chẳng lẽ cậu định theo đuổi người ta thật à?”

“Vẫn chưa quyết định.” Tiểu Hân đáp lại bằng một câu không mấy thuyết phục, nữ sinh theo đuổi nam sinh, tuy rằng gần đây rất thịnh hành, nhưng dù sao cũng có điểm hơi mất thể diện.

“Khăng định nhà cậu ấy rất giàu!” Nữ sinh đeo kính nói, còn đẩy đẩy mắt kính.

“Sao cậu biết?”

“Bạn học Sở Yến đánh violon lớp mình, còn có cả bạn học Đinh Linh Linh nữa kia, nhà các bạn ấy có bao nhiêu tiền? Học violon đều là thú vui của mấy người giàu có, người học violon đã chẳng mấy ai, học cello càng hiếm thấy.”

“Cũng có lý!”

“Đàn càng lớn thì tiền mua càng nhiều...”

“Lần trước mình còn nhìn thấy cậu ấy cầm điện thoại!”

“Cái gì?”

“Mình khẳng định không nhìn lầm đâu, khi ấy cậu ấy đang gọi điện cho ai đó.”

“Nhiều tiền thế sao? Một chiếc điện thoại đủ cho tiền ăn của mình một năm chưa hết ý?”

“Nghe nói cậu ấy cũng không bao giờ ngồi xe công cộng như chúng ta, ra cổng đều gọi taxi đi.”

“Mấy người mau theo đuổi đi, tóm được người ta rồi thì chúng ta tha hồ ăn bám nha”

.....

Thiệu Hoa nhận được không ít thư tình, cũng có mấy lần được người khác bày tỏ trước mặt. Nhưng khổ nỗi là Thiệu Hoa một chút kinh nghiệm cũng chẳng có, đành ôm một bụng áy náy, về mặt hết sức chân thành mà nói với người ta: “Thực xin lỗi bạn, hiện tại tớ phải học bài...”

Dần dần sau này, anh cũng quen với việc nhận được thư tình hay bị tỏ lộ, cũng không còn áy náy như những lần trước nữa. Chỉ là có mấy lần, nhìn thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng của mấy nữ sinh sau khi bị anh từ chối, anh chỉ biết đứng đơ một chỗ, lại còn rất hăng hái nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Còn có một lần, một nữ sinh sau khi bị anh cự tuyệt, đột nhiên ôm lấy anh khóc, anh cả người hết như bị điện giật, nhưng lại ngại đẩy người ta ra, sợ lúc ấy nữ sinh này khóc lóc càng lợi hại hơn... Thật may có ông bạn cùng phòng Trương Thái đi qua thay anh giải vây. Trương Thái tách bọn họ ra, nói với nữ sinh kia: “Bọn mình giờ phải đi học, tạm biệt.”

Thiệu Hoa tiếp xúc với các nữ sinh dường như chính là không có một chút phản ứng hóa học nào, anh chỉ thích chơi cùng anh em chiến hữu. Bất quá tuy rằng anh từng trải qua không ít lần cảm giác lúng túng, khó xử khi bị tỏ lộ nhưng anh đối với các bạn học nữ vẫn luôn rất tốt đẹp, anh cũng chẳng bao giờ keo kiệt nở nụ cười với người khác, nếu không muốn nói thực ra là rất “tích cực, cho nên danh tiếng của anh trong mắt các nữ sinh càng ngày càng tốt đẹp với độ phủ sóng lan rộng.

Năm nhất nhanh chóng kết thúc, thế nhưng cái cậu cực phẩm nam sinh kia vẫn trong tình trạng độc thân, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Lúc ấy cũng không có ai biết cái gì gọi là “tính tình lãnh đạm” hay “đồng tính luyến ái” hết, đều là những cụm từ xa lắc xa lơ. Cho nên ai cũng đoán chắc là Thiệu Hoa ở nhà bị quản nghiêm lắm.

Có một ngày, vị sư tỷ A đang nằm trên giường bỗng nhiên nhớ tới một cái gì đó, kích động bật dậy nói với bạn cùng phòng: “Sư đệ đẹp trai kia, cái ngày đến báo danh ấy, ta nhìn thấy có một di đi theo cậu ấy đến, hình như bên cạnh còn có một cô gái, trông tuổi tác cũng ngang nhau.”

“Chẳng lẽ là bạn gái cậu ta?”

“Không biết đâu, sau đây cũng chưa từng gặp lại.”

.....

Các nữ sinh không ngừng phỏng đoán phương diện tình cảm về Thiệu Hoa, tiếc là từ trước đến nay đều đoán không nổi.

Trương Thái vừa ý với một bạn nữ cùng lớp tên là Ban Hoa, Hàn Quốc Khánh cũng thích một bạn nữ cùng lớp. Nhưng sự thật chó tre là mấy bạn này đều gửi gắm tâm hồn thiếu nữ của mình nơi Thiệu Hoa! Tuy rằng bạn bè cùng phòng đối mặt với số đào hoa của Thiệu Hoa đều hóng đỏ con mắt, nhưng quan hệ giữa họ vẫn vô cùng tốt đẹp, theo như lời của Hàn Quốc Khánh chính là “Thiệu Hoa, làm anh em, tuyệt đối khỏi bàn cãi; còn làm bạn trai, trừ phi người nọ không phải là con gái!”

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Anh em

“Thiệu Hoa, cậu thực sự không tham gia trận đấu sao?”

“Tớ đánh chán như vậy lên sân quả thực sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất.”

“Cậu không lên thì biết tìm ai bây giờ. Cậu nói xem năm nay chúng ta có phải trùng tà hay không? Hai tên chủ lực đều bị thương ở chân.”

“Thiệu Hoa, cậu cứ tùy tiện đánh thế nào chẳng được, kỹ thuật không quan trọng, chỉ cần cậu đứng đúng chỗ, ngăn đối phương đánh bóng là được.” A

Bản – đàn anh năm 3 kiểm đội trưởng đội bóng rổ của trường nói.

“Cái gì mà kỹ thuật không quan trọng?” Thiệu Hoa xem trọng nhất chính là sĩ diện, nếu mọi người đều nói kỹ thuật đánh bóng của anh dở thì anh tuyệt nhiên không bao giờ lên sân để mà tự rước lấy xấu hổ. Thiệu Hoa lườm A Bản một cái, nhưng ngẫm lại người ta cũng không phải là cố ý, hơn nữa kỳ thật cậu ấy cũng là “xem trọng” anh nên mới nói như vậy, anh nghĩ rồi nói: “Em trai tớ đánh bóng rổ cũng không tồi, hay là gọi cậu ấy đi.”

“Nếu bị phát hiện thì sẽ không tốt đâu.”

“Làm gì có ai để ý đến như thế! Không phải chỉ là một trận giao lưu thôi sao, còn không phải là đại hội Olympic.” Thiệu Hoa vẻ mặt rất thoải mái, tiếp tục nói: “Dù sao thì em trai mình ngày mai cũng rảnh, gọi cậu ấy mai đến tập với mọi người.”

“Được, được”

Thiệu Hằng rất nỗ lực học tập, hai tháng trước cậu đã được nhận vào Bắc Đại, cho nên giờ có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Thiệu Hoa cùng Thiệu Hằng tình cảm anh em thực sự rất tốt, chỉ là cùng cha khác mẹ. Nói đến việc này thì phải quay về 18 năm trước.

Bố của Thiệu Hoa là Thiệu Mộc Phong, phong cách chính trực, hơn nữa còn rất yêu vợ. Ngoài mẹ của Thiệu Hoa, Thiệu Mộc Phong không hề liếc mắt đến những người phụ nữ khác. Nhưng rượu thực sự khiến cho con người ta loạn tính, lời này tuyệt đối là kinh nghiệm để đời. Một lần nào đó Thiệu Mộc Phong bị chuốc say, thư ký của công ty đối thủ Dịch Vân Vân “tiếp đón”, chuyện cứ thế mà tiếp diễn.

Có lúc, tính lực của đàn ông quả thực ngoài dự đoán, mới chỉ một lần, vậy mà thực nhanh, chuẩn, lợi hại...

Thiệu Mộc Phong không phải không muốn phụ trách thế nhưng ông đối với Dịch Vân Vân một chút cảm tình cũng không có, chỉ có thể dùng tiền bồi thường, bình thường cũng bỏ ra một chút thời gian đến thăm hai mẹ con họ.

Dịch Vân Vân là một phụ nữ rất thông minh, thực sự vô cùng thông minh. Những năm này bà rất kín đáo, không đòi hỏi yêu cầu nhiều, dần dần khiến Thiệu Mộc Phong nảy sinh một loại tình cảm thương xót, tuy rằng đó không phải là thứ tình yêu như ngọn lửa cháy âm ỉ nhưng cũng đủ để ông đưa bà về tiếp nhập gia môn.

Cứ như vậy, năm Thiệu Hoa 9 tuổi cậu có thêm một người em trai Thiệu Hằng và một người mẹ kế, cậu gọi bà là “mẹ Vân”. Dịch Vân Vân đối với Thiệu Hoa quả thực không tồi, luôn mỉm cười gọi “Tiểu Hoa, Tiểu Hoa”, còn thường xuyên mua đồ chơi cho cậu, thoạt nhìn còn đối xử tốt hơn so với Thiệu Hằng

Trước sự xuất hiện bất ngờ của Thiệu Hằng, Thiệu Hoa quả thực vô cùng mừng rỡ. Một nam hải tử, vậy chẳng phải là có thêm một bạn chơi sao. Thiệu Hằng rất nghe lời, cũng thích cùng Thiệu Hoa chơi đùa, tình cảm hai anh em tốt đến mức không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả.

Có một ngày, sau khi ăn xong cơm tối, Thiệu Hoa tìm Thiệu Hằng rủ đi chơi. Thiệu Hằng lại chưa làm xong bài tập, Dịch Vân Vân không cho cậu ra ngoài, còn khóa cửa nhốt cậu trong phòng. Thiệu Hoa men theo cái ống nước, bám vào cây đại thụ bên cạnh trèo lên đến tầng hai, gõ vào cửa sổ phòng Thiệu Hằng: “Thiệu Hằng, Thiệu Hằng”

“Anh” Thiệu Hằng lập tức mở cửa sổ ra.

“Nhanh nhanh, trèo ra đây.”

Thiệu Hằng do dự, cậu nhìn xuống phía dưới mà sợ, lắc đầu không muốn xuống.

“Em xem anh làm rồi bắt trước theo nhé.” Thiệu Hoa trượt một cái thoát đã xuống đến mặt đất, ngẩng đầu lên nói với Thiệu Hằng: “Trèo xuống như anh vừa làm đấy.”

Thiệu Hằng vẫn lắc đầu.

“Có anh ở dưới đây rồi, chắc chắn không sao đâu!” Thiệu Hoa giang rộng tay ra nói: “Có anh ở đây, em cứ xuống đi.”

Thiệu Hoa nhả mặt một chút rồi bắt chước Thiệu Hoa trèo xuống an toàn.

“Anh, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi công viên Nhạc Dương đi.”

“Nhưng muộn thế này chắc chắn đóng cửa rồi.”

“Hắc hắc, anh có cách.”

“Không thể nào, lại trèo tường? Lần trước em trèo tường bị ngã, cái sẹo còn chưa đủ dài sao?” Nói xong Thiệu Hằng còn chìa tay ra cho Thiệu Hoa xem. Cậu thực sự rất buồn bực, cậu kém Thiệu Hoa có hai tuổi, thấp hơn Thiệu Hoa, kỹ thuật trèo tường như thế nào cũng kém cỏi hơn anh trai.

“Nam tử hán, như thế có là gì?” Thiệu Hoa chụp lấy tay cậu tiếp tục nói: “Em yên tâm, lần này không cần trèo tường.”

“Vậy chúng ta vào thế nào?”

“Cứ đi theo anh là được.” Nói xong Thiệu Hoa kéo Thiệu Hằng chạy ra ngoài.

Bọn họ đi tới dòng sông nhỏ, trèo lên bờ đê, Thiệu Hoa trèo lên trước rồi kéo Thiệu Hằng lên sau. Hai người bám sát mép tường vây mà đi, đi một lúc thì có gặp một cái lỗ nhỏ rồi cứ thế mà chui vào công viên.

“Thì ra nơi này có một cái động.” Thiệu Hằng vẻ mặt hưng phấn nói.

“Không thể tin được đúng không. Anh cũng vừa mới phát hiện ra nên phải dẫn em đi xem liền. Thế nào, thấy anh tốt không?”

“Vâng, vâng.” Thiệu Hằng tích cực gật đầu.

Chơi trong công viên một vòng, Thiệu Hoa còn mua cho Thiệu Hằng một que kem.

“Anh, anh lấy tiền ở đâu vậy?”

“Ừ, anh đập con lợn đất đấy.” Thiệu Hoa vừa ăn kem vừa cười nói.

“Bố có biết không?” Thiệu Hằng lo sợ nói.

“Em ngốc lắm! Dùng tiền này lại mua một con lợn mới ai biết được.” Con lợn của Thiệu đại thiếu gia có rất nhiều tiền mệnh giá lớn chính là tiền mừng tuổi bao lâu nay.

“Anh thật thông minh”

“Hắc hắc”

.....

Năm ấy Thiệu Hoa 10 tuổi, Thiệu Hằng 8 tuổi.

Như vậy nhìn vào gia đình này thoạt thấy rất hòa thuận vui vẻ nhưng sự bất công của bố vẫn vô cùng rõ ràng. Sự thiên vị của ông dành cho cậu con trai Thiệu Hoa khiến Dịch Vân Vân không thể tiếp nhận nổi.

Lớn lên bản thân Thiệu Hoa cũng nhận ra sự thiên vị này cho nên anh đối với Thiệu Hằng càng tốt hơn. Thiệu Hoa cảm thấy hai anh em thì tình yêu của bố cần phải được san sẻ đều, nhưng mà cái cân tình cảm ấy lại mất đi sự cân bằng, như vậy anh sẽ hướng những tình cảm của mình dành cho em trai. Đương nhiên anh cũng cảm giác được Vân mẹ ngoài thì cười thực chất bên trong thì không cười. Nhưng em trai anh vẫn luôn thật thà như vậy, vui vẻ gọi anh một tiếng “anh trai”, cũng chẳng để ý gì đến thái độ của Vân mẹ.

.....

Ngày hôm sau Thiệu Hoa đến trường học, đương nhiên là bằng taxi.

Thiệu Hoa đối với tác phong của chính mình rất vừa ý, từ khi cậu vào đại học liền cự tuyệt đi xe riêng, đều là thuê taxi, bình thường không cần dùng đến điện thoại là tuyệt nhiên không động đến, ăn cơm cũng gọi ít đi...

Hai anh em đi trong trường khiến cho không biết bao nhiêu nữ sinh phải nhìn ngó. Thiệu Hằng cũng xem như cao xấp xỉ anh trai, không những vậy còn có thể xem là đẹp trai hơn anh trai vài phần. Thiệu Hoa thật hối hận khi không để cho Thiệu Hằng đeo cái khẩu trang, không phải bởi vì ghen tị cậu đẹp trai hơn mình mà là lo lắng nhờ đâu bị phát hiện là người ngoài thì tư cách thi đấu của bọn họ sẽ bị hủy bỏ.

Sau vài ngày luyện tập, người vây xem ngày một nhiều, Thiệu Hoa cảm thấy không được thích hợp, nhủ mày nói với A Bản: “Vẫn là để mình lên sân đi.”

“Cậu lại nói cái gì vậy? Em trai cậu đánh tốt như vậy, chúng ta cũng không muốn để mất một cao thủ như vậy.”

“Nhờ đâu bị điều tra ra thì sao, chúng ta sẽ bị tước quyền thi đấu.” Thiệu Hoa quét mắt nhìn xung quanh, còn ra hiệu cho A Bản cũng quay ra mà nhìn, rất nhiều nữ sinh đang hưng phấn hô tên Thiệu Hằng “Cậu xem, đến ngay cả tên của cậu ấy mà họ cũng tra ra rồi, không phải do mình nói đâu.”

“Aiiii, cậu ấy quá nổi tiếng rồi...”

Chính xác là giờ tất cả mọi người đều cảm giác được cái tên Thiệu Hằng quá rêu rao, chỉ sợ hiện tại ai cũng biết đến cậu ấy.

Thiệu Hoa tuy rằng cảm thấy thực mất mặt, chính mình gọi người ngoài đến rồi chính mình lại bị lôi lên sân, anh chỉ có thể kiên cường đội cái nón “kỹ thuật chẳng liên quan gì” mà đánh bóng.

Khoa địa chất học mất đi hai chủ lực đương nhiên không vào được trận chung kết. Nhưng mà mỗi một trận đấu với khoa nào đi chăng nữa thì cổ động viên của khoa địa chất vẫn là đông đảo nhất, ngoài nữ sinh trong khoa ra thì có rất nhiều những “tình nguyện” viên từ các khoa khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tai nạn

“Anh! Anh đang ở đâu? Em xảy ra chuyện rồi, em, em...” Thiệu Hằng gọi điện cho Thiệu Hoa, ngữ khí vô cùng khẩn trương, còn mang theo cả tiếng khóc nức lên.

“Thiệu Hằng, bình tĩnh, nói chậm một chút, hiện tại em làm sao?”

“Em ở ngoại ô phía Bắc, anh, em rất sợ, anh mau tới đây, mau lên đi.” Nói xong Thiệu Hằng bật khóc.

“Xảy ra chuyện gì? Có muốn báo cảnh sát trước hay không?”

“Không, không, không, anh, anh cứ đến đây trước đi, ngàn vạn lần đừng báo cảnh sát.”

“Được rồi, em cụ thể đang ở đâu?”

“Chờ, từ từ để em tìm biển báo đường.”

Thiệu Hoa căn cứ vào địa điểm Thiệu Hằng cung cấp, lái xe đến rồi tìm được cậu.

Anh dừng xe, hình ảnh trước mắt làm anh sợ run người: một chiếc xe lái lệch khỏi đường, đầu xe đã méo mó do đâm vào một gốc cây, bên ghế phụ còn có một cô gái nằm sấp xuống.

“Sao lại thế này?” Nói xong Thiệu Hoa liền cầm lấy di động bấm 120.

Thiệu Hoa lập tức với lấy điện thoại của Thiệu Hoa, vừa quỳ xuống vừa khóc nức nở: “Cô ấy chết rồi. Ở kia còn có một người nữa.”

Dọc theo phương hướng mà Thiệu Hằng chỉ tay, Thiệu Hoa nhìn thấy trong bãi cỏ còn có một người. Anh đi qua nhìn thử, thiếu chút nữa nhỏ ra: đó là một phụ nữ có thai. Hình như đâm vào đúng đứa trẻ trong bụng. Người phụ nữ giống như là bị kéo lê trên đường lớn, đường cái bên cạnh còn có một vết máu dài.

“Em, là em đâm?”

“Vâng” Thiệu Hằng càng khóc càng lớn “Anh, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ....”

“Xe của ai?”

“Của cô ấy.” Thiệu Hằng chỉ vào cô gái còn ở trong xe.

“Cô ấy để em lái chơi. Vừa rồi em uống rượu, đột nhiên nhìn không được muốn nôn ra, mắt không để ý đến phía trước, liền đâm phải...” Thiệu Hằng nói đứt quãng.

Thiệu Hoa thở dài nặng nề, nói: “Em đi tự thú đi.”

“Không được, không được, nếu như bố biết, bố đánh chết em mất. Còn mẹ em, khẳng định bà sẽ tức đến chết.”

Thiệu Hoa vung tay tát Thiệu Hằng một cái: “Loại thời điểm như thế này, mà còn muốn thế nào nữa?” Nói xong anh lại cầm điện thoại muốn gọi điện.

Thiệu Hằng nắm chặt lấy tay Thiệu Hoa: “Anh, em van anh, anh đừng báo cảnh sát, đừng báo cảnh sát...”

Thiệu Hoa giằng tay lại, tiếp tục bấm.

“Anh, anh thật sự làm vậy em sẽ chết cho anh xem” Nói xong Thiệu Hằng liền hung hăng đâm đầu vào cái cây gần đó. Cậu đâm thật, đâm cho chính mình muốn hôn mê bất tỉnh, trên trán chảy đầy máu.

“Em làm gì vậy?” Thiệu Hoa nâng Thiệu Hằng dậy “Tự thú sẽ không bị phán tử hình”

“Chết em không sợ, em chỉ sợ mẹ không chịu nổi...”

Thiệu Hoa ôm chặt Thiệu Hằng, vỗ vỗ lưng cậu: “Không sợ, không sợ...”

“Anh, làm sao bây giờ...”

Thiệu Hoa nhắm mắt lại, thật lâu không nói lời nào. Dần dần, ngực anh phập phồng, anh mở to mắt, Thiệu Hoa nhìn trời mà thở dài một hơi, anh đứng lên nói với Thiệu Hằng: “Người, là anh đâm...”

Thiệu Hằng nhìn anh mà không hiểu ý tứ.

“Là anh uống say đâm chết người.”

“Không, không!” Thiệu Hằng giống như rót cục cũng hiểu ra chuyện gì, cậu liếc mạng lác đầu “Không được, em không thể để anh thay em nhận tội.” Nói xong cậu khóc lớn.

“Ha ha, thế em sẽ đi tự thú sao?”

Thiệu Hằng nhìn Thiệu Hoa không nói lời nào.

“Xem như anh ngu cũng được, thần kinh có vấn đề cũng được, hôm nay chính là anh đâm chết người.” Thiệu Hoa lau nước mắt trên mặt Thiệu Hằng, cười nói với cậu: “Thiệu Hằng, thay anh chăm sóc bố cho tốt. Em ở chỗ này chờ một chút.” Nói xong anh liền đi đến xe của mình, khởi động xe đi mất.

Một lát sau Thiệu Hoa trở về, uống hết hơn nửa chai rượu, lại ném chìa khóa cho Thiệu Hằng: “Xe đậu ở trạm xăng phía trước, hôm nào gọi bác Chương đến lái về.” Thiệu Hoa lại chỉ chỉ vào cô gái trong xe: “Cô ta tên gì? Quen như thế nào?”

“Lý Quyên, bà chị học cùng em.”

“Chúng ta ba người đi hóng gió, anh lái xe... biết rồi chứ?”

Thiệu Hằng quỳ xuống đất, ôm lấy chân Thiệu Hoa: “Anh, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Thiệu Hoa gọi 110: “Tai nạn xe, tôi đâm chết người rồi...!”

p/s: Có ai đọc xong ước muốn học mấu như ad không...

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngồi tù

“Thiệu Hoa, sao lại thế này? Tại sao có thể như vậy?” Thiệu Mộc Phong đi tới đồn cảnh sát, cảnh sát cũng đã nói đại khái tình hình xảy ra, về mặt ông biến đổi từng trận từng trận kích động.

“Con lái xe đưa Thiệu Hằng cùng một bạn học khóa trên của cậu ấy đi ra ngoài chơi, uống chút rượu nên đã đâm chết một phụ nữ có thai, bạn học kia cũng đã chết.” Thiệu Hoa nói vô cùng bình tĩnh, chỉ là đầu anh vẫn luôn cúi thấp để không phải nhìn vào mặt bố.

“Thiệu Hoa! Hãy nói với bố con không thể làm ra loại sự tình như thế này đi! Tuy rằng con ham chơi nhưng con tuyệt đối không bao giờ phạm phải những sai lầm như thế...” Thiệu Mộc Phong vô cùng hiểu rõ đứa con trai của mình, ông tuyệt đối không tin Thiệu Hoa là người thích uống rượu, càng không tin nó uống rượu say còn dám lái xe. Nếu không thì ông đã chẳng mua cho nó một chiếc xe ngay khi nó vừa vào đại học. Thiệu Mộc Phong không phải nhìn không ra nét khác thường trên mặt đứa con trai: “Thiệu Hoa, có phải là...”

“Bố! Con xin lỗi, con thực sự xin lỗi! Là con đâm chết người...!” Vành mắt bỗng ướt nhoe nhưng nước mắt không chảy xuống. Anh, chán ghét nước mắt.

“Thiệu Hoa, con đừng lo lắng, Bố sẽ xử lý tốt vụ này!”

“Vâng”

Thiệu Hoa bị giam ở sở cảnh sát nửa tháng, bố anh chắc chắn tốn không ít tiền cho nên trong thời gian này anh không phải chịu bất cứ ủy khuất nào. Đương nhiên về phía luật sư, quan tòa và những người liên quan, Thiệu Mộc Phong đều nhét không ít tiền, đối với gia đình người bị nạn thì lại càng không cần

phải nói.

Nhưng người kia lại là một phụ nữ có thai, có thể nói là một người hai mệnh, không những thế người còn lại cũng là có xe có nhà, gia đình người ta cũng là người có tiền thì bọn họ cần gì tiền nhận tiền của Thiệu Mộc Phong?

“Thiệu Hoa, con yên tâm, nhiều nhất là 3 năm là có thể ra tù.” Thiệu Mộc Phong an ủi đứa con mặc dù sự thật có thể lên tới 7 năm.

“Bố, bố nhớ chú ý thân thể, xem bố kia, bố dạo này gầy quá.” Thiệu Hoa cúi đầu “Bố, con thực sự xin lỗi.”

“Con cũng gầy lắm, đừng nghĩ nhiều nữa... Ăn nhiều một chút, bố đi trước, ngày mai lại đến thăm con.”

“Bố, bố đừng lo cho con nữa, con sẽ tự chăm sóc cho bản thân mình.”

Tuy rằng Thiệu Mộc Phong được cho là nhân vật hô phong hoán vũ trong giới truyền thông nhưng lần này chính đứa con của mình gây chuyện, ông như thế nào cũng không thể ngăn nổi dư luận.

Áp lực đại chúng cũng được, áp lực đứt lót người bị hại cũng được, thế nhưng khi quan tòa phán Thiệu Hoa mười năm tù, Thiệu Mộc Phong nghe xong liền hôn mê bất tỉnh, Thiệu Hoa lúc đó nhất thời cảm giác như cả sáu giác quan đều ngừng hoạt động, giống như một người đầu gối cứ đứng ngây ra ở đó, mãi cho đến khi cảnh sát kéo anh rời khỏi.

“Luật sư, tại sao có thể như vậy? Anh không phải nói với tôi nhiều nhất chỉ có thể lên tới 7 năm hay sao? Tại sao giờ lại là 10 năm?” Thiệu Mộc Phong nằm trên giường bệnh kích động quát lớn.

“Thiệu tiên sinh, có lẽ đó là do quan tòa gộp tội... Thiệu Hoa đâm chết một người, nhưng người trong xe cũng đã chết...”

Thiệu Mộc Phong không thể nào lý giải nổi vì sao quan tòa rõ ràng đã nhận tiền của ông tại sao lại vẫn phán xử nặng như thế? Thực ra ông không biết rằng nếu như không có phong bì kia thì có lẽ số năm tù mà Thiệu Hoa đáng nhẽ bị phán phải là 7×2, còn chưa có tính đến mạng của đứa trẻ trong bụng kia đâu.

Tóm lại, Thiệu Hoa phải ngồi tù 10 năm.

“Đi mau”

Lúc xuống xe chở tù nhân, Thiệu Hoa bị cảnh sát đẩy một cái. Phía trước là cổng nhà tù, có ai muốn nhanh để được đi vào đó? Thiệu Hoa nhìn tám biển nhà tù mà nuốt xuống một ngụm, lẻ từng bước một.

Sau khi nghe tiếng cửa sắt nặng nề phía sau lưng đã bị đóng lại, anh lại nhắm mắt thở dài. Mười năm, mười năm sống trong này sao? Chỉ là nghĩ thôi anh cũng không dám nghĩ.

Buổi chiều hôm đó, Thiệu Hằng đến.

“Thiệu Hằng, bố thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói là xuất huyết não, hiện tại bố đã khá ổn rồi, đang được chăm sóc trong bệnh viện.”

“Thay anh quan tâm đến bố nhiều hơn nữa.”

“Vâng, em biết rồi anh.” Hốc mắt Thiệu Hằng lại đỏ lên.

“Đừng nói gì nữa, cẩn thận đừng để người khác nghe được gì, rõ chưa?”

Thiệu Hằng lau nước mắt nói: “Di Tình đang ở bên ngoài, để em gọi di ấy vào.”

Thiệu Hoa cúi đầu, ánh mắt giao động trong vài giây, cuối cùng ngẩng đầu mỉm cười nói: “Được.”

“Đại thiếu gia!” Di Tình vừa nhìn thấy Thiệu Hoa đứng sau song sắt, nước mắt liền trào ra, nói đứt quãng. Minh Lệ đứng bên cạnh cũng khóc.

Thiệu Hoa an ủi hai người mấy câu, nói rằng điều kiện trong nhà tù cũng không đến nỗi tệ lắm, anh tranh thủ trong tù, nếu có nhiều biểu hiện tốt chắc chắn sẽ được ra tù sớm trước hạn.

Thiệu Hằng về đến nhà lập tức bị Dịch Vân Vân kéo vào trong phòng, nói: “Thiệu Hằng, về sau Thiệu gia chính là của chúng ta.”

Thiệu Hằng nhìn Dịch Vân Vân, đột nhiên nổi giận: “Mẹ, sao mẹ có thể nói những lời này?”

“Ha ha” Bà vỗ vỗ lưng đứa con trai, ngồi xuống ghế, nói: “Thiệu Hằng, con làm tốt lắm!”

Thiệu Hằng đột nhiên không hiểu ra sao: “Mẹ?”

“Người là con đâm chết, đúng hay không?”

Thiệu Hằng căng thẳng, mặt lập tức đỏ bừng, cúi đầu không nói lời nào.

“Thiệu Hoa làm việc như thế nào mẹ đều biết, cậu ta dù có chơi bời nhưng tuyệt đối không lỗ mắng. Ngày đó lúc trở về nhìn con căng thẳng như thế, lại nhìn đến ngày hôm nay, lúc cậu ta bị đưa đi, con liền lập tức đi theo bằng được để nhìn cậu ấy, như vậy mẹ liền biết rốt cục chuyện là xảy ra như thế nào. Con là con trai mẹ mà nghĩ lừa được mẹ sao?” Dịch Vân Vân uống một ngụm trà, lại tiếp tục nói: “Ba con ông ta sắp không xong rồi, sớm muộn gì nếu ông ta chết thì hiện tại tất cả đều sẽ là của con.”

“Mẹ, ý mẹ là sao?” Thiệu Hằng thực khẩn trương nói.

“Từ giờ trở đi con chỉ cần nghe theo lời mẹ là được.”

Thiệu Hằng nghe mà mơ hồ, cảm giác mơ hồ ấy là những dự cảm sẽ có những chuyện không tốt phát sinh: “Anh, anh là vì con...”

“Miễn bàn chuyện này đi” Dịch Vân Vân đứng lên, đưa cho Thiệu Hằng một tập tiền: “Đây là tiền tiêu vặt tháng sau con cầm trước mà đi chơi.”

“Mẹ.....”

“Buổi tối mẹ đến nhà bạn đánh bài.”

.....

Dịch Vân Vân ngày nào cũng đến bệnh viện xem Thiệu Mộc Phong, ở trong phòng bệnh lúc nào cũng tỏ ra vẻ đau thương thế nhưng vừa ra khỏi phòng bệnh thì liền chuyển ngay sang bộ mặt thật, lúc nói chuyện với bác sĩ chủ trị, lông mi không ngừng nhếch lên vui sướng mặc cho bác sĩ có nói đến tình huống xấu như thế nào.

Dịch Vân Vân mỗi ngày đều đến bệnh viện, không bao lâu thì “thân quen” với vị bác sĩ chủ trị này. Dần dần có một ý tưởng nổi lên trong đầu bà ta.

“Mộc Phong, em đến thăm anh.”

“Ừ. Có thay anh đến thăm Thiệu Hoa không?”

“Ha ha, Thiệu Mộc Phong, anh không nghĩ tới phải không, đưa con anh yêu thương nhất lại phải ngồi tù mười năm.”

“Bà có ý gì?” Thiệu Mộc Phong thấy Dịch Vân Vân trở mặt, còn nói một câu như vậy làm ông hít thở không thông.

“Thiệu Mộc Phong, chỉ trách ông bất công! Thiệu Hoa cuối cùng đã chết trong nhà tù rồi.”

“Cái gì, cái gì.....” Nói xong, Thiệu Mộc Phong hai mắt đăm đăm, người ngã xuống, hô hấp trở nên dồn dập.

Dịch Vân Vân không gọi bác sĩ đến, cho đến khi nhìn thấy hơi thở của Thiệu Mộc Phong đã rất yếu, lúc ấy mới hô lớn: “Bác sĩ đâu, bác sĩ đâu....?”

Bác sĩ cùng y tá đều chạy tới, Dịch Vân Vân đưa mắt với bác sĩ chủ trị một cái. Sau khi cấp cứu, được tiêm một liều, không lâu sau, Thiệu Mộc Phong liền tắt thở.

Trại giam

“Anh.....”

“Làm sao vậy?”

“Bố... bố mất rồi.”

“Cái gì? Sao lại như thế? Sao có thể...?”

Thiệu Hằng một bên khóc lóc, Thiệu Hoa một bên như lạc ở nơi nào, không một chút biểu cảm, đầu cứ cúi gằm xuống.

Trong phòng thăm tù nhân, hai anh em đều trầm mặc không nói thẳng cho đến khi hết giờ thăm người thân.

“Anh, em đi trước, ngày mai lại đến thăm anh.”

“Ừ”

Trước khi vào đại học Thiệu Hằng hầu như ngày nào cũng trốn đến nhà tù thăm Thiệu Hoa. Sau khi khai giảng cuối tuần nào cậu cũng bay về nhìn anh một lần.

“Thiệu Hằng” Dịch Vân Vân lại kéo Thiệu Hằng vào thư phòng, đóng cửa lại, mắng: “Con từ nay về sau không được trở về thăm Thiệu Hoa nữa.”

“Mẹ!”

“Mày đồ đại học không phải để học đúng không hả? Mỗi tuần đều về chẳng phải để thăm mẹ mày mà thăm một tên phạm nhân!”

“Nhưng anh ấy là anh con! Hơn nữa.....”

“Đưa cho mày tiền tiêu vặt mặt lại nhét túi cho mấy thằng canh trại phải không?”

“Lần trước con thấy mắt anh trai sưng lên, xương gò má đều bầm tím, anh ở trong đó chắc chắn bị người ta đánh...”

“Ba” Một cái tát vang dội hạ xuống. “Nó đâm chết người, nó ngồi tù, nó bị đánh thì liên quan gì đến con? Lão già kia đối xử với con, với mẹ thế nào thì mẹ cũng sẽ đối xử với nó như thế?”

“Bố, bố đối với chúng ta rất tốt.”

“Mày!” Định Văn Văn tức giận, lấy tay gạt hết giấy tờ đồ dùng trên bàn xuống đất, bỗng nhiên khóc nức lên: “Những năm trước con có biết mẹ sống khổ như thế nào hay không? Không kết hôn mà lại sinh con, con có biết người ta nhìn mẹ với ánh mắt như thế nào hay không?”

Nghe đến đó Thiệu Hằng cũng khóc theo.

Định Văn Văn bình tĩnh lại tâm tình kích động vừa rồi, nắm lấy hai bả vai Thiệu Hằng: “Con trai, con đừng ngốc như vậy! Bọn họ thiếu chúng ta nhiều như vậy, đây chính là cái giá họ phải trả.”

Thiệu Hằng vẫn không nói một lời nào.

“Con lại nghĩ xem, hiện tại sản nghiệp Thiệu gia mẹ thay con quản lý, sau này tất cả đều là của con.”

“Chờ anh ra tù, con sẽ trả lại cho anh.”

“Ba” Lại một cái tát nữa. “Mày như thế nào lại không nghĩ đến bản thân sẽ tiếp nhận Thiệu gia? Tốt xấu gì mày cũng là người nhà họ Thiệu mà con.”

“Con.....” Thiệu Hằng cúi đầu.

“Con trai!” Định Văn Văn nâng mặt Thiệu Hằng lên, nhìn thẳng vào mắt cậu nói: “Mẹ chỉ có một đứa con trai là con, tất cả những gì tốt nhất mẹ đều dành cho con. Về sau con đừng đến gặp Thiệu Hoa nữa, nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến con”

Thiệu Hằng chỉ nhìn lướt qua gương mặt Định Văn Văn rồi quay đầu sang hướng khác.

Định Văn Văn lại nói tiếp: “Chuyện tài sản, chờ Thiệu Hoa ra tù rồi nói sau, con cứ yên tâm đi học đi, được không?”

Thiệu Hằng gật đầu một cái.

“Cuộc sống trong trường thế nào? Đã quen chưa?”

“Dạ.”

.....

Sau khi tin tức Thiệu Hoa đâm chết người được đăng báo, sinh viên trong trường mới biết được thì ra nhà anh lại lắm tiền đến như vậy, khó trách..... lại ăn chơi đến thế. Chỉ có người lác đầu, chẳng có ai thờ dài, còn có những kẻ đứng một bên cười trộm ngầm xem kịch vui.

Ngày thứ ba Thiệu Hoa ngồi tù, mấy bạn cùng phòng đều đến thăm anh.

“Thiệu Hoa”

“Quốc Khánh, Vương Cường!” Nhìn bạn cùng phòng đến, Thiệu Hoa vô cùng vui mừng.

“Trương Thái bọn họ cũng đến, đang đứng chờ ở bên ngoài.”

“Các cậu.....” Thiệu Hoa cảm động đến nghẹn lời. “Trường học gần đây có chuyện gì không?”

.....

“Bọn mình đi đây, hôm nào lại đến.”

“Cảm ơn các cậu đã đến thăm tớ.”

“Đều là anh em, đừng khách khí như thế.”

“Ha ha, ha ha.”

Buổi tối, Thiệu Hoa nằm ở trên giường suy nghĩ thật lâu.

Mười năm sau, Thiệu Hằng trưởng thành, không cần phải bận tâm cho nó nữa.

Mười năm sau, bọn Quốc Khánh khẳng định đều đã kết hôn hết.

Mười năm sau, chính mình được ra tù—— Thiệu Hoa lắc đầu, anh phải cố gắng làm việc tốt, tranh thủ cơ hội ra tù sớm.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngồi tù (2)

Vượng ca, có thể xem là kẻ cầm đầu trong trại giam, có quan hệ khá tốt với quản trại, các phạm nhân khác nếu như muốn được sống yên ổn thì đều phải nịnh bợ hắn.

“Lão đại, tiểu tử mới tới có bối cảnh thế nào?” Vượng ca đưa cho quản trại một điều thuốc rồi nói tiếp: “Tại sao người nhà hắn hôm nào cũng đến thăm vậy? Không phải là có giới hạn số lần đến thăm theo quy định sao?”

“Cậu nói người kia?” Cảnh ngục chỉ về phía Thiệu Hoa đang ở phía xa xa: “Đại công tử tập đoàn công nghiệp báo chí ‘Quang Hô’, nhà hắn có rất nhiều tiền.”

“Vậy sao? Đã phạm phải tội gì?”

“Lái xe đâm chết người” Quản trại giơ hai ngón tay lên, rồi lập tức giơ thêm một ngón nữa “Là 3 người chết.”

“***, phán tử hình cho hắn có khi còn chưa đủ.”

“Lại chẳng không?” Quản trại ghé sát nói: “Gia đình cậu ta đứt lót không ít tiền, em trai còn đứt cho anh đây mấy cái phong bì, bảo chúng ta ‘tha’ cho cậu ta...”

“Ha ha, thì ra là thế.”

Quản trại hạ giọng nói: “Về sau cho cậu ta chút bài học xem xem... anh đây sẽ chia cho cậu ít tiền phong bì.”

“Đã hiểu, ha ha”

Thời điểm ăn trưa, Vượng ca ngồi xuống bên cạnh Thiệu Hoa.

“Mới tới tên gì?”

“Thiệu Hoa.”

“Hiểu quy tắc không?”

“Quy tắc gì?”

Vượng ca đặt chiếc đũa của mình lên bát của Thiệu Hoa, nói: “Thịt là phải biết kính đại ca.” Nói xong liền gấp lấy miếng thịt duy nhất trong bát Thiệu Hoa rồi đứng lên.

“Tao ***” Vượng ca đập đũa xuống bàn, lực hạ xuống rất mạnh, làm cho cả bàn ăn rung chuyển: “Tiểu tử này ở trong này còn muốn bày ra cái tình cậu ấm với tao à?”

Thiệu Hoa không thèm để ý đến hắn, đi ra phía cửa. Vượng ca hất mặt, vài tên liền chạy ra chặn.

“Tránh ra.”

“Mày là ai mà đòi lớn tiếng với bọn tao?” Mấy tên đệ đệ cất tiếng.

Thiệu Hoa nắm chặt thành quyền, bộ dạng như chuẩn bị đánh nhau.

“Bụp”

“Àm ỉ cái gì?” Nói xong, quán trại lại dùng côn đập lên lưng Thiệu Hoa một cái “Không được làm hành vi tùy tiện, mày không hiểu sao? Mày muốn làm gì? Muốn chết? Trờ về ăn cơm!” Nói xong lại một côn nữa hạ xuống.

Thiệu Hoa lúc này máu nóng dồn lên, nhin đau, mắt trừng lên nói: “ Anh ta ăn hết rồi tao còn ăn cái gì?”

Quán trại nhìn, nháy mắt với mấy đàn em: “Chúng mày đều thấy rồi đấy, cho nó thấy đánh nhau thì bị dạy bảo thế nào.”

Thiệu Hoa còn chưa phản ứng thì đã bị vây lại đập cho mặt trận như tử.

“Được rồi, được rồi, chúng mày đều đi ăn cơm cả đi.” Quán trại giải tán đám người sau đó ngồi xuống trước mặt Thiệu Hoa, dùng gậy côn hung hăng chọc vào người anh: “Đứng lên đi ăn cơm cho tao.”

Thiệu Hoa nằm rạp trên mặt đất căn bản không nghe thấy cái gì. Quán trại nhìn anh bị đánh không nhẹ, cũng chẳng thêm quân nữa mà đi mất. Thiệu Hoa nương theo vách tường chậm rãi đứng lên, ngồi lên ghé thở dốc.

Vượng ca sau khi com nước xong xuôi, đi tới ngồi xuống bên cạnh Thiệu Hoa, khoác lên vai anh nói: “Tên là Thiệu Hoa đúng không? Gọi anh một tiếng Vượng ca, sau này lễ phép, biết điều thì anh đảm bảo cậu sẽ được thoải mái.”

Thiệu Hoa chẳng còn hơi đâu mà nói chuyện, cũng chẳng buồn nói, vừa định nâng tay lên thì một trận co rút truyền đến đau chảy mồ hôi.

Vượng ca đứng lên, vỗ vỗ bả vai Thiệu Hoa: “Nhìn cậu cũng thông minh, về sau nhớ lấy lời anh nói.”

Thiệu Hoa quay đầu đi không để ý đến hấn, nhìn chăm chăm xuống đất.

“Hừ” Vượng ca gio tay xoa cái đầu trọc của hấn rồi rời đi.

Buổi tối, người ở cùng gian phòng với Thiệu Hoa là Triệu Bảo Căn nói với anh: “Cậu tốt nhất đừng chọc đến Vượng ca, người ở đây đều phải ‘kính’ hấn ba phần.”

Hai người bên cạnh cũng nói: “Hôm nay cậu chịu khổ rồi, nên tuân theo quy tắc đi?”

“Quy tắc cái gì.” Thiệu Hoa lại một lần nữa kích động, bụng liền co rút một trận đau đớn.

“Haizzz,... tiểu tử, còn trẻ lắm...”

Mấy người bạn hữu trong tù đều tận tình khuyên bảo, khai thông Thiệu Hoa, nhưng anh vẫn không thể nào hiểu nổi: “Đánh phạm nhân chẳng phải là trái phép sao?”

“Xuyt, nói nhỏ một chút, một khi đã vào đây rồi ai còn thèm quản cậu làm gì? Vợ tôi còn cầu không được tôi chết quách cho xong kia...”

Bữa trưa ngày hôm sau, Vượng ca lại ngồi xuống bên cạnh Thiệu Hoa, cũng không nói năng gì, cứ thế gấp miếng thịt duy nhất trong bát anh mà ăn. Thiệu Hoa theo thường lệ để bát đầy rồi bỏ đi. Cái này thế nhưng lại chọc tức Vượng ca. Hấn túm áo của anh, quát lớn: “Xử tiểu tử, mày chán sống rồi phải không?”

Thiệu Hoa hất tay hấn ra: “Đúng vậy, tao cũng không kiên nhẫn nổi đâu, có bản lĩnh thì đánh đi?”

“Mẹ nó!”

Vượng ca vung nắm đấm đầm đẫm về phía Thiệu Hoa thế nhưng anh tránh thoát được, không những thế hấn còn bị anh cho một quyền vào bụng. Vượng ca tức giận đến máu dồn lên não, mắt đỏ lôm, hấn vừa định nhấc chân lên đã bị Thiệu Hoa tóm lấy cổ, ấn lên mặt bàn.

Thiệu Hoa cầm lấy cái bát, dí vào mặt hấn: “Ăn đi, mày ăn đi! Mẹ nó!”

Vượng ca gầy dựa, muốn dùng chân đá Thiệu Hoa nhưng chưa kịp hành động thì mắt cá chân đã bị anh hung hăng dẫm lên, hấn đau đến mờ mắt. Thiệu Hoa lại cầm lên cái chậu dí vào mặt hấn: “Ăn, bảo mày ăn, ăn hết cho tao!”

Vốn mấy tên đệ đệ không có chí thị của Vượng ca thì đều không dám manh động, nhưng đến mức này, phòng chừng lão đại không ổn rồi, vậy là cả lũ xông lên. Đương nhiên ít khó địch lại nhiều, Thiệu Hoa lại bị đánh đập lẫn ra đất.

Vượng ca được người nâng dậy, lau mặt một phen, trên mặt từng đường gân xanh đều co giật. Hôm nay, hấn thật sự mất mặt. Hấn đẩy đồng bọn ra, cầm bát trên bàn ném xuống người Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa vừa bị đánh cho thừa sống thiếu chết, tay không động đậy nổi nhưng vừa nhìn thấy Vượng ca, anh tự nhiên bùng phát lửa giận, khí lực không biết từ đâu lại hồi phục. Anh đột nhiên đứng lên, đập hấn đánh tường, dùng đầu gối thúc vào bụng hấn mấy cái, còn dùng đầu của chính mình đập vào đầu hấn.

Vượng ca choáng váng, mấy tiểu đệ của hấn nhìn thấy mà cũng tròn tròn mắt. Đúng lúc đó quản trại đi tới, hấn tách Thiệu Hoa ra. Vượng ca muốn tự mình đi tới đánh cho Thiệu Hoa một trận thể nhưng bản thân cũng đã bị đánh cho không còn chút sức lực nào, chỉ đành ngồi bệt xuống đất nhìn đàn em thay mình “báo thù”.

“Cậu... đã nói sao còn không nghe.” Triệu Bảo Căn nhìn mặt mũi bầm dập của Thiệu Hoa thờ dài lắc đầu.

“Mẹ nó, có bản lĩnh thì một đầu một. Thế này thì tính là cái gì? Thế mà được gọi là đàn ông sao?”

“Thôi, cậu tỉnh ngộ lại đi, có gì nói sau, giờ thì đi ngủ.”

Ngày thứ ba, Vượng ca còn chưa có ngồi xuống bên cạnh Thiệu Hoa thì anh đã chạy mất rồi. Vượng ca vừa định đánh anh thì quản trại đã đi vào ngăn lại, ghé lỗ tai hấn nói nhỏ: “Em trai hấn đã đưa phong bì rồi, mấy ngày nay cho hấn yên ổn chút, đợi anh chia tiền cho cậu...”

Buổi tối mấy ngày này, mấy người cùng phòng giam với Thiệu Hoa đều ngồi “khai đạo” cho anh, câu trả lời của anh càng ngày càng ngắn gọn đi, chỉ “ừ”, “được”,.... Anh biết quy tắc nhưng anh tiếp nhận không nổi.

Mấy ngày nay, Vượng ca gặp Thiệu Hoa, xương cốt đều đã muốn ngứa ngáy, một chút éo bở cũng không được chạm vào, hơn nữa quản trại chia cho hấn phong bì, hấn chỉ có thể tạm tha cho anh. Nếu không bỏ qua, hấn còn có thể bị Thiệu Hoa đánh, mặt mũi đều bị ném xuống biển Thái Bình Dương hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ngồi tù (3)

Dần dần về sau, bạn học không còn đến thăm Thiệu Hoa nữa, Thiệu Hằng cũng không đến thăm anh nữa.

Đại khái hơn tám tháng sau, Thiệu Hoa nhận được thư của Thiệu Hằng nói cậu ấy đi Mỹ du học, trong thư viết: “Anh, em hiện đi du học bên Mỹ, không thể thường xuyên đến thăm anh được. Anh nhớ tự chăm sóc tốt cho bản thân. Chờ đến khi em có kỳ nghỉ về nước, em sẽ lại đến thăm anh...”

Xem xong thư Thiệu Hoa chỉ cười, anh thay Thiệu Hằng chịu tai tiếng, không phải để cho cậu ấy có thể sống tốt hay sao? Thiệu Hoa chỉ là không ngờ đến, Thiệu Hằng đi, vận rủi của anh cũng vì thế mà kéo đến.

Thiệu Hoa với quản trại quan hệ không được tốt cho lắm, có lẽ nào bởi vì tính tình đại thiếu gia ngang ngược của anh? Khi anh vừa mới đến, một nhóm những phạm nhân cũ đều bảo anh phải có phí bảo hộ, phải dứt lốt này nọ, anh cảm thấy việc này chẳng ra làm sao hết, hết lần này đến lần khác anh đều không làm theo. Thực ra không phải anh không có tiền dứt cho chúng mà là anh cảm thấy việc làm này thật “phi pháp”. Càng không cần nói đến cái gì mà “quy củ” của Vượng ca, Thiệu Hoa đều không bao giờ chịu cúi đầu nịnh bợ. Anh đối nghịch với Vượng ca bởi vậy mà ăn cũng không ít đòn, tuy rằng trước đây anh cũng từng đánh nhau và chưa từng bị thua, nhưng một mình anh cũng chẳng thể nào đánh lại được cả một nhóm phạm nhân hung hấn cùng xông vào. Vài lần anh đều bị đánh cho nằm sấp ra đất, cố gắng lắm cũng chẳng thể đứng dậy nổi. Thiệu Hoa tìm quản trại nói chuyện thì đều bị hấn xem như gió thổi qua tai. Không những thế còn có tên quản trại có lần đứng bên cạnh Vượng ca, giúp hấn trút giận lên người anh.

Nhiều lần sau đó, những tên phạm nhân kia nhìn anh có ép cũng chẳng ra nước luộc, lâu cũng chán, chẳng buồn quản đến anh nữa. Gió êm sóng lặng một thời gian, Thiệu Hoa cũng đã quen với cuộc sống trong tù, một lòng nghĩ muốn có biểu hiện tốt, tranh thủ cơ hội giảm hình phạt. Nhà tù đối với anh mà nói cũng chẳng là gì. Chỉ là sau khi nhận được bức thư của Thiệu Hằng không lâu thì vận rủi của anh ập đến.

Ba tù nhân ở cùng phòng đối xử với anh cũng không tệ, Triệu Bảo Căn thì chẳng bao giờ thấy ai đến thăm cho nên Thiệu Hoa thường xuyên đem đồ ăn đi Tỉnh làm chia cho cậu ta một nửa. Hai người kia thì có thứ gì tốt cũng hay san sẻ với cả phòng, “cuộc sống gia đình” mới này xem như cũng được coi là “ấm áp”. Đột nhiên có một ngày, nhà tù có sự thay đổi, Thiệu Hoa bị xếp ở cùng phòng với Vượng ca.

“Tiểu tử, mày vào đây lâu như vậy nhưng vẫn chưa thấy biếu quà tao đâu.” Vượng ca vẻ mặt đầy hưng phấn nhìn Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa không buồn để ý đến hấn, trở mình nằm úp mặt đối diện với cái tường.

Vượng ca liếc mắt ra hiệu, hai tên đệ đệ của hấn liền tiến tới đập Thiệu Hoa xuống giường.

“Các người muốn làm gì?” Thiệu hoa trừng mắt nói.

“Mày nói xem.” Một tên vẻ mặt khiêu khích đáp lại.

Thiệu Hoa cũng không nói cái gì, chỉ xoay một quyền đâm vào mặt tên này.

“Tiểu tử, mày phản rồi, phản rồi!” Vượng ca vừa nói vừa xông lên.

Vậy là “3 đầu 1” bắt đầu. Kết quả đương nhiên chẳng cần bàn, Thiệu Hoa chọi lại được mấy quyền cuối cùng lại bị đá đảo trên mặt đất.

“Gọi ‘ông nội’ đi!”

“Tao chính là ông nội mày đây!” Thiệu Hoa bị đâm lên tay, trên mặt đã sưng lên đến tím ngắt nhưng miệng thì nhất định không chịu thua.

“Mẹ nó, vẫn còn già mồm à.” Vượng ca túm tóc Thiệu Hoa, kéo anh đến gần giường, ấn đầu anh tới gần mép, sau đó nháy mắt bảo một tên nhấc ván giường lên còn mình thì kéo tay trái của Thiệu Hoa đặt phía dưới, hấn ra hiệu cho tên kia buông tay ra, ván giường vì thế mà sập xuống tay anh làm anh kêu lên một tiếng.

“Gọi ông nội”

“Tao là ông nội mày, cả nhà mày.”

Vượng ca giận tím mặt, tát Thiệu Hoa một cái, sau đó để một tên tiểu đệ giữ chặt Thiệu Hoa còn hấn thì nhảy lên trên ván giường, đứng chỗ để lên tay trái của anh mà nháy thật mạnh mấy cái. Thiệu Hoa dường như còn nghe thấy tiếng xương cốt đứt đoạn, đau, rất đau, nhưng anh cắn chặt răng, không muốn bật ra dù chỉ một tiếng.

“Gọi ông nội!”

“Tao...”

Không đợi Thiệu Hoa nói hết, Vượng ca đã nhảy xuống đá vào mặt anh. Sau đó kéo tay trái anh ra, nhấc chân giường lên, đá tay anh vào đó rồi sập chân giường xuống, sau đó hấn còn ngồi vắt chân trên giường.

“A——” Thiệu hoa cuối cùng nhịn không được kêu lên.

“Gọi ông nội! Còn nữa, nếu mày đập đầu nhận sai, tao sẽ tha cho mày!”

Vừa rồi hai tên đệ đệ kia của hấn cũng ngồi lên giường, hét lớn: “Mau nhận lỗi với bọn tao!”

Thiệu Hoa vẫn là nói không ra tiếng, thở không ra hơi.

“Hừ” Vượng ca rốt cục cũng không thể tiếp tục gây sức ép nữa, liền kêu mấy tên tiểu đệ cũng đứng lên, đem Thiệu Hoa kéo sang một bên rồi mặc kệ anh nằm đó.

Thiệu Hoa há miệng thở hồng hộc, đi tới cửa gọi quản trại.

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn gặp bác sĩ.”

“Trẻ thế này rồi không bác sĩ gì hết.”

“Ngón tay tôi gãy mất rồi, cần gặp bác sĩ ngay.”

Quản trại nhìn thoáng qua bàn tay trái của anh, còn dữ tợn nói: “Không phải nó vẫn hoàn hảo mọc trên tay mày à?”

Thiệu Hoa nhìn vào tay trái của chính mình, có thể nhìn rõ nó đã sưng tấy lên, da đều đã bị rách, xương ngón tay có chỗ còn có thể thấy dường như chọc thủng ra ngoài. Anh định nói gì đó nhưng đã bị quản trại dùng gậy côn thọc qua song sắt đập một cái vào người: “Đừng âm ỉ nữa, để cho người khác còn ngủ.” Nói xong liền rời khỏi.

Đêm này Thiệu Hoa đau đến không ngủ được. Ngày hôm sau quản trại vẫn không cho anh đi gặp bác sĩ, ngày thứ ba cũng không cho anh đi, rồi ngày thứ tư cũng thế. Đồn trưởng của trại giam này chỉ cho anh nghỉ một tuần, không cần đi nhà xưởng lao động nữa.

Ngày thứ năm, cũng là ngày cuối tuần đã tới, di Tĩnh theo thường lệ đều đến thăm Thiệu Hoa. Thiệu Hoa quả thực tinh thần không tốt chút nào, anh không muốn gặp di Tĩnh, nhưng mà không thể nghĩ ra nổi lý do nào để cự tuyệt, đành phải đem tay trái dấu phía dưới, không để di nhìn thấy. Thế nhưng cũng chỉ cần nhìn những vết bầm dập tím tái của anh cũng đủ để di chảy rất nhiều nước mắt.

“Đại thiếu gia, cậu làm sao vậy?”

“Đánh nhau.”

Nhìn mặt Thiệu Hoa đi Tĩnh lại không ngừng lau nước mắt : “ Tại sao lại đánh nhau ra nông nổi này chứ?”

“Không đau, không có việc gì đâu. Di Tĩnh đừng khóc, cháu trước đây chẳng phải cũng hay đánh nhau sao? Lần đó gãy xương nằm bệnh viện di cũng chưa có mắng cháu mà.” Nói xong Thiệu Hoa liền cúi xuống nhìn bàn tay trái của mình.

“Đại thiếu gia, cậu xem mặt cậu này, đều xưng thùng cả rồi...”

“.....”

Cuối cùng Thiệu Hoa cũng an ủi được di Tĩnh, lúc đi đi, vẫn là khóc không hết nước mắt.

Lần này gãy xương không được chữa trị, mãi cho đến mười năm sau, khi Thiệu Hoa mở nhà xưởng, có tiền rồi, anh mới tìm đến bác sĩ chữa trị bàn tay trái này.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Ngồi tù (4)

Có lẽ nhờ “phúc” của cái tay trái này mà những việc nặng nhọc cần nhiều thể lực như khuôn vác Thiệu Hoa làm không nổi, cho nên, anh thường xuyên được giao cho những công việc gọi là “kỹ thuật sống” như làm hộp giấy hay những thứ linh tinh khác. Nhưng cho dù là anh có đi chỗ nào thì Vượng ca cũng sẽ bám theo anh. Lúc này hẳn cũng đi theo anh “huờng lợt” làm mấy thứ nhàn nhả cái gì mà “kỹ thuật hóa” này, ngoài miệng còn có thể phì phò hút thuốc.

Bình thường không có chuyện gì, cứ đến buổi tối Vượng ca đều có thể tìm cơ gây chuyện với Thiệu Hoa. Dần dần Thiệu Hoa cũng thành thói quen: bị gây sự — đánh người — bị người đánh. Trong nhà tù này, nếu ngày nào đó Thiệu Hoa cùng Vượng ca không gây gổ thì có lẽ mọi người sẽ cảm thấy không quen.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Thiệu Hoa nhờ di Tĩnh mang đến hai cái áo len, di Tĩnh trong mắt lóe lên, nói một tiếng “Được.” Ngày cuối tuần đến, di Tĩnh đem hai chiếc áo đến cho Thiệu Hoa, còn có thêm cả một chiếc quần ấm, đều là chính tay di đan.

“Di Tĩnh, di còn tự tay đan cho cháu, cái này phiền toái di quá! Cháu ở trong tù thì chỉ cần tùy ý lấy hai bộ là tốt lắm rồi.”

“Đại thiếu gia không muốn quần áo di đan sao?”

“Không phải, không phải!”

“Đại thiếu gia, sau này cần gì cứ nói với di, lần sau di sẽ mang đến cho.”

“Không cần thêm nữa đâu di.”

Hai bộ quần áo ấm, đã là nhiều lắm rồi.

Dùng cách xử phạt về thể xác, nghe nói tới giờ chưa từng có? Vậy mà đây chính là cái đang nghiêm nhiên tồn tại trong cái nhà tù này. Thiệu Hoa từ trước đến nay chưa bao giờ cho phép mình lười biếng, anh tự cho rằng cứ làm việc thì sẽ không bị soi mói, nhưng mà anh vẫn cứ luôn bị người ta bới móc ra những khuyết điểm, cho nên vẫn là thoát không khỏi bị xử phạt, mà đó tuyệt đối là hình phạt “tích cực” nhất.

Mùa đông, cách xử phạt về thể xác đơn giản nhất mà lại tuyệt đối không cần hao phí sinh lực chính là đuổi người ra đứng ở ngoài trời một đêm, hơn nữa còn không được mặc áo ấm. Có một lần Thiệu Hoa bị bắt đứng hai buổi tối, đến sáng ngày thứ ba, khi bị kêu đến nhà xưởng làm việc, hai mắt anh vừa nhắm lên thì lập tức sau đó liền ngất đi. Ai ngờ lần này mở mắt thể nhưng lại được nằm bệnh viện hơn hai tuần. Bác sĩ rất quan tâm anh, cả y tá cũng rất cẩn thận. Trừ việc phát sốt, bệnh viện còn chủ động kiểm tra phát hiện ra viêm ruột thừa cấp tính. Khi Thiệu Hoa tỉnh lại, bác sĩ nói đã phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa cho anh. Thiệu Hoa xúc động không biết phải nói gì cho tốt, sau khi xuất viện, anh nhất định phải kể cho di Tĩnh chuyện vui này.

Ở trong nhà tù này, hai bộ quần áo ấm là quá ít. Cho dù có hai mươi bộ cũng chẳng đủ. Cùng Vượng ca ở chung một chỗ, thật sự là Thiệu Hoa đã bị khuyết mất đạo đức mấy đời! Nửa đêm, anh thường bị dội nước lạnh làm tỉnh giấc, chăn gối toàn bộ đều ướt, quần áo cũng ướt. Mà với cái mùa đông lạnh thấu xương này, Thiệu Hoa cũng chỉ kiên cường chịu đựng được hai ngày, thật sự chống đỡ không nổi nữa, đến ngày cuối tuần, anh nhất định phải nhờ di Tĩnh đem thêm hai bộ quần áo nữa đến. Mà trong cái tuần chờ đợi này, Thiệu Hoa thật sự bị cái lạnh tàn phá thân thể, cũng may có bạn cùng

phòng cũ là Triệu Bảo Căn cho anh mượn một chiếc áo ấm. Ba bộ quần áo cứ thay phiên bị ướt rồi lại phơi khô (thật ra cũng chỉ mới khô một nửa), rồi cục cung sống quá một tuần.

Ngày chủ nhật đến, di Tinh cảm thêm hai bộ quần nữa đến, vẫn là chính tay di tự đan.

Lần thứ ba, Thiệu Hoa lại vẫn phải da mặt dày nhờ di mang áo len đến, vẫn là di tự tay đan. Thiệu Hoa thật ra cũng thấy lạ tại sao di không lấy quần áo ở trong tủ của anh, mỗi lần hỏi di đều nói qua loa rồi chuyển chủ đề.

Di Tinh không biết phải nói với Thiệu Hoa thế nào, phòng của anh, sớm đã bị thanh lý toàn bộ, tất cả mọi thứ của anh, cho dù là đáng giá hay không đều bị Dịch Vân Vân ném vào thùng rác. Cũng may di Tinh lén giữ lại một vài thứ quan trọng: ba tập album ảnh, hai cái hộp đựng đá suu tâm và cái máy ảnh kỹ thuật số. Còn chiếc đàn cello của anh, thời điểm di Tinh đến ký túc xá tìm lại thì nó đã không còn nữa. Thì ra một người bạn cùng phòng của anh sớm đã đem chiếc đàn đó bán đi lấy tiền rồi.

Di Tinh cũng thấy lạ, Thiệu Hoa tại sao lại cần nhiều áo ấm như vậy, di tò mò hỏi: “Cậu sao lại cần nhiều áo như vậy?”

“À... có một cậu bạn ở cùng cháu, không có ai đến thăm cậu ấy, cho nên cháu cho cậu ấy hai bộ rồi.”

“Ra vậy.”

“Đúng rồi, chị Minh Lệ đâu đi? Lâu rồi không thấy.”

“Nó... nó đi nước ngoài rồi!” Nói xong, di Tinh nâng tay lên lau nước mắt: “Cậu xem, cứ nhắc đến là di lại nhớ nó !”

“Ha ha.”

“Di về trước, đại thiếu gia, cậu nhớ chú ý sức khỏe đấy!”

“Vâng, hẹn gặp lại di.”

Bị giày vò suốt mùa đông này, Thiệu Hoa tự cảm nhận được thân thể của mình đã kém hơn rất nhiều. Trước kia, thời điểm đầu tháng 5 anh đã mặc áo sơ mi ngắn tay, anh rất sợ nóng. Năm nay, đến tận tháng 7 anh vẫn mặc áo dài tay, có nhiều lúc còn cảm thấy lạnh.

Mùa hè, nói đến hình phạt về thể xác thực ra lại càng đơn giản, chỉ là có chút lãng phí sức lực. Đó chính là để cho tù nhân đứng dưới trời nắng chói chang 5 tiếng đồng hồ, việc này đương nhiên là muốn chiếm dụng thời gian lao động của họ. Đứng thế nào chẳng là đứng, thế nhưng lại còn phải đứng đúng tư thế. Mẹ nó, rõ ràng là phạm nhân, còn tư thế cái gì? Mà thất lung của Thiệu Hoa cũng thật kiên cường, chính là suốt thời gian đó cứ đứng như vậy.

Với tình trạng này, hạ đi đông đến, sau mấy năm bị hành hạ giày vò, Thiệu Hoa phải mua một cái đồng hồ báo thức, mỗi buổi sáng nhất định phải đặt chuông trước 1 tiếng, nếu không sẽ không thể dậy được.

Có một ngày, Thiệu Hoa nhìn vào chính mình trong gương, đột nhiên bị cái người trong gương kia làm cho hoảng sợ, đây còn được gọi là người sao? Quả thực phải gọi là quỷ mới đúng. Khó trách mỗi lần di Tinh đến đều thờ dài rồi nước mắt ròng ròng.

“Di Tinh, di đừng tới thăm cháu nữa.”

“Làm sao vậy?”

“Dù sao thì di cũng đừng tới nữa.” Nói xong, Thiệu Hoa đứng dậy rồi đi.

Sau đó, vài lần di Tinh vẫn đến thăm anh, anh đều kiên quyết không ra. Di Tinh mỗi lần đến đây đều khóc không biết bao nhiêu nước mắt, Thiệu Hoa lần này đã quyết định sẽ không ra gặp di nữa. Anh còn nói lại với quản trại gửi lời cho di, nếu di còn đến thăm anh, anh sẽ lại gặp phiền toái. Cuối cùng di cũng không đến nữa.

Thiệu Hoa rất muốn gặp di nhưng anh cảm nhận được chính mình không biết sống được bao lâu nữa, vẫn là nên chậm rãi để di quên đi sự tồn tại của anh.

3 năm trước khi Thiệu Hoa ra tù, đồn trưởng của nhà tù này được đề bạt thăng chức; hay trước đó 2 năm, Vương ca ra tù. Cứ như vậy, hai năm này Thiệu Hoa được sống yên ổn qua ngày cho đến ngày anh được thả.

Thiệu Hoa ngồi tù đúng 10 năm, sự nỗ lực không đủ để giúp anh được giảm án.

p/s: tác giả ngược anh thăm quá T_T

Chương 43: “Thiệu Hằng, hẹn gặp lại”

<< Mười năm sau, anh cùng người em trai nói một tiếng “hẹn gặp lại”, nhưng thực lòng không hề muốn gặp lại thêm một lần nào nữa >>

Nhà nghỉ Khoái Tiệp.

Tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, cứ thế cứng người nằm trên giường suốt một tiếng, Thiệu Hoa nâng tay lên nhìn đồng hồ, 10 giờ, ngoại trừ cái lần ở bệnh viện lúc ấy thì 10 năm trở lại đây lúc này anh mới có cảm giác được ngủ ngon đến như thế. Đi vào phòng vệ sinh, Thiệu Hoa nhìn vào chính mình đầu tóc rối bù ở trong gương mà cười, sau đó liền tắm rửa một phen. Hôm nay đương nhiên cũng là lần tắm dưới vòi hoa sen mà anh cảm thấy khoan khoái nhất suốt 10 năm qua.

Quần khăn tắm đi ra, Thiệu Hoa bắt đầu đánh răng rửa mặt rồi cạo râu chỉnh tề. Anh mặc quần áo, sửa sang gọn gàng rồi rời khỏi phòng.

Lúc này trong tay Thiệu Hoa chỉ còn lại 113,3 tệ. Trên đường đi anh mua hai cái bánh bao, một hộp sữa, đứng một chỗ rồi ăn hết. Mua mấy đồ ăn sáng ấy tiêu mất của anh hai tệ.

Thiệu Hoa đi tới tòa nhà Quang Hối, vào đến đại sảnh hỏi nữ tiếp tân: “Xin chào, cho hỏi Thiệu Hằng có ở đây không?”

“Ngài tìm Thiệu tổng sao, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

“Không, cô nói với cậu ấy tôi là Thiệu Hoa, là...” Thiệu Hoa dừng lại không nói hai chữ “anh trai”, chỉ nói tiếp: “Cứ nói là Thiệu Hoa tìm cậu ấy.”

“Vâng, xin ngài chờ một chút.” Nữ tiếp tân ấn số máy nội bộ nói vài câu, sau đó quay sang Thiệu Hoa: “Thiệu tổng nói ở phòng họp đợi ngài, mời ngài lên phòng 601.” Nói xong nữ tiếp tân chỉ tay về phía thang máy rồi nói: “Thang máy ở bên kia.”

“Cảm ơn.” Thiệu Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Đi đến phòng 601, nhìn thấy cửa khép hờ, Thiệu Hoa gõ nhẹ hai cái.

“Mời vào.”

“Thiệu Hằng” Thiệu Hoa thực sự kích động, tiến tới ôm chầm lấy Thiệu Hằng.

“Anh” Thiệu Hằng vỗ vỗ lên lưng Thiệu Hoa, đợi hai người buông ra, Thiệu Hằng đóng chặt cửa rồi nói: “Anh, anh được ra rồi.”

“Ừ” Thiệu Hoa cảm thấy ngữ khí của Thiệu Hằng có điểm kỳ lạ, có thể là do đã 10 năm không gặp. Có phải hay không? Thiệu Hằng trước mắt so với trước kia hoàn toàn không giống, đó là bộ dáng thực sự của một ông chủ: “Nhìn em xem ra rất có tinh thần.”

“Vâng” Thiệu Hằng nhìn Thiệu Hoa, thiếu chút nữa không dám nhận... người trước mắt chính là anh trai mình, sợ rằng sẽ kêu một tiếng “chú”. Thiệu Hằng hạ ánh mắt, nói quanh co: “Anh, thực xin lỗi.”

“Ha ha, đừng nói nữa, đều là quá khứ rồi.” Thiệu Hoa muốn kéo lấy cánh tay Thiệu Hằng cùng ngồi xuống sofa nói chuyện nhưng lại bị Thiệu Hằng giữ lại.

“Anh...” Nét mặt Thiệu Hằng giống như cứng lại.

“Làm sao vậy? Lâu rồi không gọi một tiếng “anh”, giờ ngay cả “anh” cũng nói không ra hả...?”

“Anh” Thiệu Hằng nhắm mắt, sau đó rút ra một tờ giấy bạc, nói: “Đây là chi phiếu một trăm vạn, về sau...” Thiệu Hằng nhìn thoáng qua Thiệu Hoa, cũng không nói thêm gì nữa.

Thiệu Hoa khẽ nhếch miệng, cau mày, khuôn mặt nghi hoặc cùng khó hiểu, cũng không nhận lấy tờ chi phiếu.

“Anh, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ đi.”

Thiệu Hoa nhất thời phản ứng không kịp, Thiệu Hằng cũng không hề tiếp tục nói nữa, hai người ở trong phòng duy trì một bầu không khí trầm mặc thật lâu, mãi cho đến khi có tiếng mở cửa, ngay sau đó là tiếng đóng cửa, lúc đó bọn họ mới giật mình.

“Thiệu Hoa.” Dịch Vân Vân bước thật nhanh đến trước mặt Thiệu Hoa, chỉ vào mặt anh nói: “Tôi nói cho cậu biết, Quang Hối hiện tại đều là do Thiệu Hằng một tay phát triển, tài sản so với trước kia không biết lớn gấp bao nhiêu lần.”

Tài sản? Chính là tiền? Thiệu Hoa rút cục cũng phản ứng lại được.

“Còn có, bố cậu trước kia lập di chúc, quyền thừa kế tất cả đều thuộc về Thiệu Hằng, cậu một phần tiền cũng không có đâu.” Nói xong Dịch Vân Vân giật lấy tờ ngân phiếu trong tay Thiệu Hằng quơ quơ trước mặt Thiệu Hoa, nói tiếp: “Một trăm vạn này là niềm tình trước kia cậu đối xử với Thiệu Hằng cũng không tệ!”

Thiệu Hoa dời đi ánh mắt, chớp mắt hai cái liền xoay người đi về phía cửa.

“Anh...”

Thiệu Hoa quay đầu lại nhìn Thiệu Hằng, nói: “Lúc trước không hề hối hận, hiện tại lại càng không hối hận những chuyện của mười năm trước. Hối hận, chỉ những kẻ ngốc mới làm. Thiệu Hằng, hẹn gặp lại.”

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tìm việc

Đi ra khỏi tòa nhà Quang Hối, ngẩng mặt lên trời hít thở một hơi thật sâu, Thiệu Hoa lấy tay vỗ vỗ vào mặt mình, xem như chấn chỉnh lại tinh thần. Trên người còn 111,3 tệ, giờ biết làm sao? Tìm công việc! Thiệu Hoa đã quyết phải sống tự dựa vào sức mình, cho dù có chết đói ở đầu đường anh cũng không thêm một trăm vạn “thương hại” kia.

Trong đầu anh lập tức hiện lên một kế hoạch: mau chóng tìm một công việc, cho dù là việc gì cũng được; đi mua một bộ quần áo sạch sẽ, đêm nay, có thể vài đêm nữa nhưng sớm muộn gì cũng phải ngủ ngoài đường... Anh biết, với cái lý lịch đã vương tiền án hình sự này thì việc tìm được một công việc tốt là điều không thể.

Anh không thể cứ tiếp tục thuê nhà nghỉ được nữa, anh đi dọc con đường phồn hoa, cũng chẳng biết mình rẽ đi đâu, chợt nhìn thấy một cửa hàng bên ngoài có treo tấm biển “Toàn bộ chỉ 10-30 tệ”, anh liền đi vào mua một chiếc áo khoác 20 tệ, một chiếc quần 30 tệ sau đó tìm một nhà vệ sinh công cộng để thay quần áo. Hiện tại trong túi anh còn lại 61,3 tệ.

Anh nhìn thấy không ít quán xá dán biển tuyển nhân viên, muốn tìm một công việc rửa chén bát hay bưng bê hay bất kể là công việc gì cũng được nhưng anh vào mấy nhà hàng, ông chủ ở đó sau khi nhìn tay trái của anh liền nhất quyết không muốn nhận anh vào làm, cho dù anh nói tiền lương có thể giảm một nửa họ cũng không nhận.

Thiệu Hoa đành từ bỏ việc tìm một công việc ở nhà hàng, anh đến một tiệm bán báo mua một tờ báo chuyên đăng thông tin tìm kiếm việc làm. Cảm lên một tờ, anh liền cười rộ lên: trên báo đăng toàn những tin tuyển dụng phần lớn đều yêu cầu trình độ đại học chính quy, cũng có một vài chỗ chỉ cần trình độ trung học phổ thông, còn trình độ cơ sở thì ít vô cùng. Mà anh hiện tại trong tay không có bất cứ một tấm bằng nào cả, kể cả tiểu học cũng còn chẳng có. Đang muốn ném tờ báo vào thùng rác thì anh đột nhiên nhớ tới tới có lẽ phải ngủ ngoài đường, chẳng hiểu sao anh lại thu tay nắm chặt tờ báo.

Cơm trưa, Thiệu Hoa ăn 3 cái bánh bao, còn mua một chai nước suối, tổng cộng 2,5 tệ, vậy là còn 58,8 tệ.

Suốt một ngày không tìm được công việc nào, Thiệu Hoa có chút thất vọng, nhưng điều đó tuyệt đối không hề làm anh nản lòng. Thiệu Hoa cứ tiếp tục đi, bỗng nhiên một tấm biển quảng cáo làm cho anh cảm thấy vô cùng hưng phấn “McDonald’s – phục vụ 24/24” Như vậy không phải có thể ở bên trong ngủ một đêm sao? Thiệu Hoa đi tới cửa, do dự thật lâu, anh lo đồ ăn trong này chắc hẳn đắt lắm nhưng anh vẫn đi vào bởi vì ngoài trời thật sự rất lạnh.

Thiệu Hoa nhìn vào thực đơn, thức ăn quả thực là rất đắt nhưng nghĩ đến việc có thể nán nà ngủ lại nơi này một buổi anh cảm thấy cũng đáng giá. Nghĩ ổn thỏa, anh liền tính toán đến xuất ăn nào có lợi nhất, mua cái kia đi vậy, giá 22.5 tệ. Vậy là chỉ còn 36.3 tệ nữa.

Ăn xong phần của mình, Thiệu Hoa liền cầm tờ báo lên đọc, đọc hết một lượt anh lại đọc thêm một lượt nữa, xem thật tỉ mỉ đến từng câu chữ trong bài báo.

Trong cửa hàng, người càng ngày càng ít dần, Thiệu Hoa ghé đầu lên bàn ngủ.

Ngày hôm sau, Thiệu Hoa theo thói quen dậy sớm mà tỉnh lại, trong cửa hàng hình như vẫn chưa có khách. Anh nâng cổ lên, thật tốt rồi, nằm trong tư thế úp như vậy không còn cương cứng lại như bình thường, rất nhanh đã có thể tỉnh táo. Anh cắn chặt môi vịn vào bàn đứng lên. Hai nhân viên cửa hàng cứ nhìn anh, anh chỉ đành ngượng ngùng cười đáp lại rồi đi tới phòng vệ sinh. Anh lấy nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, đang định lấy kem đánh răng và bàn chải đánh răng ra thì tự nhiên lại cảm thấy như vậy thật khó xử, anh lại vốc nước lạnh vỗ vào mặt mấy cái nữa rồi đi ra ngoài.

Thiệu Hoa ghé vào bên đường mua một cái bánh trứng, một hộp sữa, vậy là đồ ăn sáng hết 2.5 tệ, còn lại 33.8 tệ. Anh quyết định đêm nay sẽ không

quay trở lại cái cửa hàng McDonald's kia nữa, mặc dù đối với anh rất có lời nhưng chi phí bỏ ra thật quá tốn kém. Anh cũng không phải loại người thích chiếm tiện nghi của người khác, bảo anh không mua cái gì ở đó mà lại còn chiếm dụng không gian của họ để ngủ, anh sống chết cũng không làm được.

Một ngày lại trôi qua, Thiệu Hoa vẫn chưa tìm được công việc nào. Trời đêm đã buông xuống, anh bắt đầu lo đến vấn đề ngủ nghỉ của chính mình. Ngày qua ngày lại, anh để ý thấy phía dưới chân cầu vượt hình như luôn có người tá túc qua đêm, mà thực ra nơi đó cũng không phải một sự lựa chọn tồi. Chỉ là bọn họ đều có đệm có chăn, còn anh cái gì cũng không có! Thời tiết tháng 2 vẫn rất lạnh, Thiệu Hoa cứ đứng trong gió đêm lạnh lẽo quật ngã sự sống, anh có chút lo lắng liệu bản thân có trụ nổi đến ngày mai không.

Cứ đi, cứ đi, cuối cùng Thiệu Hoa lại tới cửa hàng McDonald's. Com tới anh đã ăn rồi, thôi thì cứ vào gọi một cái nào đó rẻ nhất, như thế chắc cũng không bị xem là vô duyên. Nhìn qua một lượt, rẻ nhất là kem... Thiệu Hoa nhú mày, cuối cùng mua một cốc cà phê.

Cà phê! Đây chính là cà phê! Thiệu đại thiếu gia thế mà 10 năm rồi chưa uống cà phê. Uống một ngụm anh thiếu chút nữa đã phun ra, anh liền vội cho thêm ít đường. Uống cà phê, anh tính nhắm một chút, bây giờ còn lại 23.8 tệ.

Ngày thứ ba, Thiệu Hoa rời khỏi khu vực này mà anh đã ở lại suốt hai ngày này. Đi cũng đã lâu, anh thấy đói bụng, nhìn xuống chiếc đồng hồ, đã qua 12 giờ trưa, anh cũng nên đi tìm một quán bán bánh bao rồi dừng lại mua ba cái.

Bánh bao là thứ đồ ăn mà anh cảm thấy là rẻ nhất, mà cũng rất tiện lợi. Ăn xong bánh bao, tinh thần cũng tốt lên một chút, Thiệu Hoa lại tiếp tục đi mà chẳng có chút định hướng nào. Anh nhìn thấy phía trước có một bác gái đang quét rác, tự nhiên lại cảm thấy thực hăng hái, công việc này có thể thấy được hình như chẳng có mấy ai là hứng thú, anh có lẽ có thể tìm được công việc rồi.

Thiệu Hoa đi về phía trước hỏi: “Chào bác, xin hỏi chỗ bác có nhận người quét rác không?”

Bác gái nhìn anh, cảm thấy người này nhất định đầu óc có vấn đề, bác gái ấy cũng không để ý tới anh nữa mà tiếp tục quét rác.

“Chào bác, xin hỏi chỗ bác có nhận người quét rác không?” Thiệu Hoa hỏi lại một lần nữa.

Bác gái liếc nhìn anh một cái: “Cậu tìm sở trường đi.” Bác gái nghĩ thầm: gần đây có đợt tuyển công nhân, như thế nào lại vừa vặn có một cậu thanh niên từ đâu chạy đến đòi xin việc? ...

Thiệu Hoa cảm giác chính mình đang kích động đến mức nước mắt như muốn trào ra đến nơi: “Bác à, xin hỏi sở trường của các bác ở đâu?”

“Đương nhiên là ở trong sở rồi.”

“Là ở chỗ nào ạ?”

“Cậu đi đến phía trước, đến chỗ giao lộ thứ nhất thì rẽ trái, lại đi tiếp đến chỗ giao lộ thứ ba thì rẽ phải, rồi đi tầm 500m nữa là đến nơi. Sở môi trường Bảo Khánh.”

“Dạ, cảm ơn, cảm ơn bác!” Thiệu Hoa vui vẻ bước đi.

Bác gái nhìn thấy Thiệu Hoa mà trong lòng thấy buồn bực: Thời buổi này thế mà vẫn còn quái nhân? Đi quét đường mà cũng vui vẻ như vậy.

Thiệu Hoa tìm được đường đến sở bảo vệ môi trường, ở cửa quả nhiên có dán thông báo tuyển người. Anh đi vào bên trong tìm được sở trưởng, nói rõ mục đích của mình.

Sở trưởng nhìn anh có chút không tin nỏi: “Cậu muốn tới quét đường?”

“Vâng. Cháu vừa mới từ trong trại giam ra, không tìm được công việc nào thích hợp, hơn nữa tay trái của cháu cũng không tốt.” Nói xong, Thiệu Hoa nâng tay trái lên cho sở trưởng nhìn qua. “Nhưng bác yên tâm, công việc quét rác này thì không thành vấn đề. Trước kia ở trong trại giam, việc quét tước đều do cháu làm.”

Sở trưởng nhú mày một chút: “Tay cậu không làm ảnh hưởng thật chứ?”

“Không đâu, không thành vấn đề! Nếu thật sự không được thì bác chỉ cần tính một nửa lương thôi cũng được.”

“Ha ha, không cần phải khoa trương như vậy. Ở đây, chúng tôi đều ký hợp đồng chính thức.”

Thiệu Hoa nghe nhưng không hiểu lắm. Cho tới bây giờ anh chưa từng ký một đồng lao động nào, không biết từ “chính thức” ở đây là có ý tứ gì.

Sở trưởng cảm thấy Thiệu Hoa tuy rằng đã từng ngồi tù nhưng nhìn cậu xem ra là một người rất thành thật, hơn nữa đi thẳng vào vấn đề, nói rõ tình huống bất lợi của bản thân, ông rất hài lòng, quyết định ký hợp đồng với anh.

Ký xong hợp đồng, Thiệu Hoa có chút ngại ngùng hỏi: “Xin hỏi, cháu khi nào thì có thể nhận được tiền lương?”

“Mùng 5 mỗi tháng, nếu rơi vào ngày nghỉ thì sẽ rời sau một ngày.”

“Vâng, cảm ơn. Mai cháu có thể làm việc ở đâu?”

“Ngày mai tôi sẽ thông báo cho cậu khu vực cụ thể, dù sao thì vẫn còn một số quy định khác nữa, ngày kia cậu có thể chính thức đi làm. 8 giờ sáng ngày mai cậu có thể đến đây.”

“Vâng.”

Đi ra khỏi sở bảo vệ môi trường, Thiệu Hoa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, anh quay đầu lại nhìn tấm biển to lớn của sở rồi nở một nụ cười ————— anh đã tìm được công việc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: “đại thiếu gia”

Sau khi ăn xong bữa tối, Thiệu Hoa nhắm lại trong đầu, chỉ còn 18.8 tệ. Công việc thì đã tìm được nhưng phải chờ một tháng nữa mới có thể lấy được lương, vậy giờ phải làm sao? Thôi thì đến đâu tính đến đó.

Đêm nay có lẽ thật sự phải ngủ ngoài đường rồi. Thiệu Hoa đi hết mọi ngõ ngách, phát hiện một hoa viên nhỏ, bên trong có một cây tử đằng, cũng có thể xem như là cái “mái nhà”. Thiệu Hoa dãi tờ báo ra, tay vừa chống xuống dưới đất thì liền cảm thấy trên mặt đất thực sự rất lạnh, vẫn là quyết định ngồi ngủ. Anh biết bản thân không chịu được lạnh, hơn nữa hai ngày nay đều ngồi ngủ, đối với anh chuyện này lại có chút lợi vì sáng sớm ngủ dậy, căn bệnh cương cứng của anh có vẻ đỡ hơn.

Thiệu Hoa đặt đồng hồ báo thức lúc 6 giờ, dựa vào thân cây ngồi xuống, ôm lấy đầu gối, rất nhanh anh đã có thể tiến vào giấc ngủ và cũng rất nhanh lại tỉnh. Lạnh, thực sự rất lạnh. Thiệu Hoa nhìn đồng hồ, anh mới ngủ được 25 phút. Vươn người một cái, Thiệu Hoa lại ngồi tựa vào thân cây, xuyên qua từng kẽ lá, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời thờ dài một hơi, đêm nay sẽ rất khó khăn. Sau này, cũng không biết sẽ phải trải qua mấy đêm thế này nữa. Có khi chưa kịp nhận được tháng lương đầu tiên thì anh đã chết lúc nào rồi không hay, xem như làm không công cho cái sở môi trường kia. Nghĩ rồi Thiệu Hoa cười cười, thôi thì trước hết cứ được ngày nào hay ngày đó.

Đứng một lúc, ngồi một lúc, đi một lúc rồi lại ngồi một lúc, cứ lặp lại như vậy hai ba lần, đi lại xung quanh mấy vòng, một buổi tối cứ như vậy mà qua đi. Đồng hồ báo thức vừa reo lên anh liền với tay ra tắt nó đi.

Hai cái bánh bao, một hộp sữa, ăn sáng xong, Thiệu Hoa không có chuyện gì làm nên lại đi lòng vòng thêm lần nữa rồi đến trước sở môi trường đứng đợi.

“Này, sớm như vậy đã tới rồi sao?” Sở trưởng vừa nhìn thấy Thiệu Hoa liền bắt chuyện.

“Vâng.”

“Cậu thật chịu khó.”

“Ha ha.”

Sau màn chào hỏi, sở trưởng liền dẫn Thiệu Hoa đến khu vực tiếp quản, giải thích rõ cho anh những công việc phải làm, còn cấp cho anh một bộ quần áo lao động, một đôi găng tay, một chiếc khẩu trang, sau đó bảo anh có thể trở về.

Thiệu Hoa lúc này thật sự vô cùng buồn ngủ, anh chỉ vào bên trong sở nói: “Sở trưởng, cháu có thể ngủ trong này một chút được không?”

Sở trưởng cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng nghĩ lại cũng không phải là không thể, liền gật đầu một cái.

Toàn bộ gia tài của Thiệu Hoa giờ chỉ là cái bọc hành lý nhỏ này, anh đem cái bọc để ở đầu chiếc ghế, gối đầu lên rồi ngủ.

Giữa trưa, một bác gái trở về ăn trưa bỗng nhiên nhìn thấy một người nằm như chết trên ghế, liền hoảng sợ. Thiệu Hoa định ngồi dậy xin lỗi thế nhưng thân thể anh, kể cả biểu tình cũng cương cứng lại. Bác gái nhìn anh, khó xử cười một tiếng rồi cầm lồng com đi ra ngoài.

Ăn xong bữa tối, kỳ thật cũng chỉ ba chiếc bánh bao, Thiệu Hoa lại bắt đầu run lên. Ngồi như thế này thật sự lạnh quá. Đi trên con đường lớn, Thiệu Hoa cảm thấy hơi mệt, anh ngồi ở ven đường nhìn ngắm dòng xe tấp nập qua lại. Trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh những vệt sáng chói lọi trải dài trên con đường.

Một nụ cười nhàn nhạt trong một buổi tối lạnh lẽo.

Sau khi nhắm nhìn đường phố, Thiệu Hoa đứng lên, tiếp tục đi mà chẳng có mục đích. Anh không biết mình đã đi tới nơi nào, chỉ thấy nơi này thật náo nhiệt, các cửa hàng đều rực sáng ánh đèn, hai bên đường còn có rất nhiều những quán ăn vỉa hè, Thiệu Hoa cảm giác hình như mình đã đi tới một khu chợ đêm.

“Đại thiếu gia”.

Thanh âm này thật quen thuộc quá. Thiệu Hoa muốn quay đầu nhưng lại không dám.

“Đại thiếu gia” Thanh âm của dì Tình có chút xúc động. “Cháu ra rồi sao?”

“Vâng” Thiệu Hoa cúi đầu che đi sự run rẩy của chính mình. “Cháu ra rồi.” Nói xong, Thiệu Hoa lại thói quen cũ mà cong lưng xuống, cọ cọ mặt vào má dì.

Dì Tình nâng hai tay chạm lên mặt Thiệu Hoa, không thể tin nổi vào mắt mình, đại thiếu gia của bà cuối cùng cũng ra rồi, họ sẽ không cần phải nói chuyện với nhau qua tấm song sắt của nhà tù kia nữa. Chỉ là khuôn mặt này so với lần gặp cuối cùng của 5 năm về trước đã kém sắc bao nhiêu: mới tuổi này đã có tóc trắng, khi cười lộ lên còn có thể thấy được những nếp nhăn ở khóe mắt, hai bên má không có một chút thịt nào...

“Đại thiếu gia...” Dì Tình khóc nức lên đến không nói được lời.

“Dì Tình.” Thiệu Hoa muốn cười an ủi dì một cái, thế nhưng không nghĩ tới mắt anh cũng rơi xuống hai giọt nước mắt, Thiệu Hoa nhanh tay lau đi, anh nắm bà vai dì, nói: “Dì tình thật thích khóc.”

“Dì là vui mừng quá, vui mừng quá mà.” Dì tình nâng tay lên lau nước mắt, dì muốn kéo Thiệu Hoa đến một chỗ ngồi nói chuyện, nhưng khi vừa chạm vào tay trái của anh thì chợt có cảm giác không đúng. Dì nâng tay trái của anh lên, hốt hoảng nói: “Sao lại như thế này?”

“Cháu gãy xương, không kịp trị liệu.”

Nhìn bàn tay của Thiệu Hoa, dì Tình lại khóc, Thiệu Hoa đứng bên cạnh cũng không biết phải nói gì cho phải. Cuối cùng dì Tình cũng bình tĩnh lại, dì hỏi: “Đại thiếu gia hiện tại có thời gian rảnh không?”

“Có ạ!”

“Đến nhà dì ngồi đi.”

“Được !”

Dì Tình vừa thu dọn quầy bán hàng, vừa nói với Thiệu Hoa: “Bán hàng vỉa hè cũng kiếm được ít tiền. Ha ha. Nhà dì cách chỗ này không xa lắm, chỉ cần đi một chút là tới, chưa đến nửa tiếng là đến nơi.” Dì Tình chợt nhớ tới gì đó rồi nói tiếp: “Gọi xe thì không tới 10 phút.”

“Đi bộ thôi dì, cháu không có việc gì.”

“Như vậy làm sao được.”

Dì Tình kiên quyết muốn gọi xe, Thiệu Hoa đành nghe theo ý dì, đương nhiên tiền xe là anh trả, tốn 12 tệ, cũng không có vượt quá phạm vi năng lực của anh lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngủ ngoài đường

“Đại thiếu gia, mau vào đi.” Dì Tình vô cùng nhiệt tình tiếp đón.

Nhiều năm rồi không nghe xưng hô thế này, cả đêm liền nghe lại không biết bao nhiêu lần mấy từ “đại thiếu gia” làm cho Thiệu Hoa thực sự có chút không quen. Lại nói, anh sớm đã chẳng còn phải là đại thiếu gia gì. Kỳ thật từ rất lâu trước kia Thiệu Hoa đã nói với dì Tình: “Đừng gọi cháu là đại thiếu gia nữa, dì hãy gọi cháu là Thiệu Hoa.” Nhưng dì Tình lại lắc đầu nói: “Dì gọi quen rồi.” Thiệu Hoa cũng không để ý nhiều, dù sao cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi, trong lòng anh vẫn luôn yêu dì mới là quan trọng.

“Chị... Minh Lệ” Thiệu Hoa vừa bước vào nhà liền nhìn thấy một người ngồi bên cạnh bàn. Anh chắc chắn đó chính là chị Minh Lệ nhưng anh không thể tin được, chị Minh Lệ so với anh trông còn già hơn.

“Haizz...” Di Tình ánh mắt chợt âm trầm, di nói: “Sau khi từ nước ngoài trở về nó liền biến thành như vậy, cứ si si ngốc ngốc, không nhận ra bất cứ một ai, một câu cũng không nói.”

Thiệu Hoa ngồi xuống bên cạnh Minh Lệ, gọi một tiếng: “Chị Minh Lệ.” Thế nhưng Minh Lệ không có phản ứng gì. Thiệu Hoa quay ra nhìn di Tình, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Di Tình rót một ly nước ấm đưa tới, chính mình cũng kéo một chiếc ghế tới ngồi bên cạnh, nói: “Đại thiếu gia, hiện tại cháu đang ở chỗ nào?” Bà đương nhiên biết Thiệu Hoa chắc chắn không thể quay về Thiệu gia.

“Cháu... cháu...” Thiệu Hoa thật sự nghĩ không ra phải nói như thế nào, anh muốn giấu giếm đi, nhưng cũng có thể là hiện tại anh cũng đã xoay sở tới đường cùng, liền thốt ra: “Ngủ ngoài đường.”

Di Tình lộ biểu tình vô cùng kinh ngạc làm cho Thiệu Hoa lấy lại chút tinh thần, anh nâng miêng, cười cười: “Gạt đi thôi, cháu hiện tại đang ở trên đường Bảo Khánh.”

Di Tình có chút nghĩ ngợi dăm chiêu.

Nói chuyện nửa giờ, Thiệu Hoa trông di đã mệt mỏi, thời gian cũng không còn sớm, anh phải đi về.

Di Tình đứng lên, cần lấy cái túi hành lý, nói: “Đi đi về với cháu.”

Thiệu hoa vội vàng xua tay: “Không cần, không cần.”

Di Tình nửa đùa nửa thật nói: “Đi, Đêm nay cháu không cho đi đưa về, đi không cho bước khỏi đây đâu.”

Thiệu Hoa hết cách, đành phải cùng di Tình đi ra ngoài. Di Tình vội gọi một chiếc taxi, Thiệu Hoa nhất quyết không ngồi vào, anh biết, tiền trong túi anh hiện giờ, dù thế nào cũng không đủ.

Thiệu Hoa liền quay sang nói với di Tình: “Cháu hiện tại sức khỏe không tốt, vừa rồi ngồi xe đã có chút say, bây giờ tốt nhất nên đi bộ về.”

“A” Di Tình ngẫm lại, đường Bảo Khánh cách đây cũng không xa lắm, đi bộ cũng được.

Thiệu Hoa dẫn di Tình đến một tiểu khu, đứng lại trước cổng, anh nói với di: “Di tiền cháu đến đây là được rồi, di mau về nghỉ ngơi đi.”

“Sao không mời di lên ngồi.”

“À... cái đó” Thiệu Hoa không nghĩ tới di lại hỏi anh một câu như thế, vậy là anh cứ lắp lững nói không ra câu nào.

“À cái gì mà à?” Di Tình liền kéo lấy cáo túi đồ của anh, mở ra. “Cháu mang theo cái túi hành lý như vậy đi dạo phố? Hiện tại cháu đang ngủ ngoài đường đúng không?” Nói xong, di Tình lại khóc nức lên.

Thiệu Hoa cúi đầu nhìn cát sỏi mà không nói lời nào.

“Đi, theo di trở về!” Di Tình kéo tay Thiệu Hoa đi về nhà.

Thiệu Hoa đi theo sau lưng di, cúi mặt, cũng không dám nhìn bóng lưng di. Anh cảm thấy mình hình như phạm phải sai lầm, nói dối là tội của những đứa trẻ không ngoan.

Đi tới cửa, di Tình tức giận mở cửa, nói với Thiệu Hoa như ra mệnh lệnh: “Đi vào.”

Thiệu Hoa ngoan ngoãn đi vào phòng, ngồi xuống cạnh bàn, cúi đầu không nói gì.

“Nơi này chỉ có một phòng ngủ duy nhất, ăn ở đều trong cùng một gian, đại thiếu gia đừng ghét bỏ, di dọn cái chỗ cho đại thiếu gia nằm dưới đất, di và Minh Lệ ngủ trên giường.” Di Tình vốn định để cho Thiệu Hoa ngủ trên giường còn bà và Minh Lệ ngủ dưới đất nhưng lại nghĩ Thiệu Hoa chắc chắn không đồng ý, mà bà tất nhiên cũng không thể nói ra được.

“Được.” Thiệu Hoa thực ra rất muốn cảm ơn trời đất, đêm nay ban đầu vốn không biết phải đi nơi nào ngủ, cứ đi như vậy sớm muộn anh gì cũng chết rét ở ngoài đường. Hiện tại không những gặp lại di Tình mà anh còn có nơi ngủ lại, anh cảm thấy bản thân mình hôm nay vận khí thật tốt.

Di Tình rút một cái đệm từ trên giường xuống, gấp lại làm hai rồi trải ra đất, di đặt một cái gối và một cái chăn xuống, nói với Thiệu Hoa: “Đêm nay cháu chịu khó một chút, chỉ có một cái chăn, ngày mai di sẽ đi mua thêm cái nữa.”

“Được. Cháu đi đánh răng rửa mặt trước.”

Thiệu Hoa lấy đồ đạc ra rồi đi tới phòng bếp, thực ra cũng chỉ là một cái bồn nhỏ nằm cạnh cửa, đánh răng thật lâu, rửa mặt cũng thật lâu. Tự nhiên trong nhất thời Thiệu hoa cảm thấy trong lòng ngũ vị hỗn tạp, anh không biết phải nói với di như thế nào nữa.

Di Tình cảm theo cái chậu đi vào, rửa mặt cho Minh Lệ.

Đánh răng rửa mặt xong, Thiệu Hoa vào nhà, thay quần áo rồi nằm xuống. Anh định nói với dì một tiếng “Ngủ ngon” nhưng lời đến miệng rồi lại không nói ra được. Năng lực ngôn ngữ của anh hôm nay rơi xuống đáy vực mất rồi.

Di Tình sau khi tắm rửa xong, dắt Minh Lệ về giường, cởi quần áo ngoài cho cô rồi đỡ cô nằm xuống giường sau đó dì mới nằm xuống rồi với tay tắt đèn. Thiệu Hoa bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, liền hỏi: “Dì bình thường mấy giờ dậy?”

“5 giờ.”

“3h rưỡi có thể gọi cháu dậy được không?” Thiệu Hoa không muốn đặt đồng hồ báo thức, đồng hồ báo thức của anh một khi đã kêu lên là kêu liên 5 phút. Cũng bởi vì việc này mà Thiệu Hoa khi còn ở trong tù đã ăn không ít gậy, sau đó mấy phạm nhân ở cùng phòng giam cũng hết cách đành phải nhẫn nhịn. Còn mấy phòng bên cạnh đều phải đóng cửa. Buổi sáng ngày mai đồng hồ mà kêu lên 5 phút thì thể nào cũng làm dì thấy kỳ quái, còn không bằng bảo dì gọi dậy sớm.

“Tại sao lại dậy sớm như vậy?”

“Bây giờ cháu làm ở sở môi trường, công việc bắt đầu từ rất sớm.”

“Vậy để dì đặt chuông.” Di Tình ngẫm nghĩ một chút, mấy người làm công ở sở môi trường đều phải dậy từ rất sớm. Đặt đồng hồ xong, dì xoa người, nước mắt lại trào ra, đại thiếu gia của bà, hiện tại lại phải đi quét đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: “Sinar”

<< Không có tiền thì nói gì đến mấy thứ sở thích, cho dù có thì cũng phải đổi nó thành tiền >>

Mấy hôm liền Di Tình đều gọi Thiệu Hoa dậy từ 3h rưỡi, nhưng phải đến 4h rưỡi Thiệu Hoa mới đứng lên. Di Tình nghĩ đến mấy điều gì đó. Một ngày trời mưa, Di Tình nhìn sắc mặt Thiệu Hoa thật sự rất kém. Di gọi mãi mà dậy không nổi. Di Tình mặc xong quần áo, vành mắt đỏ ửng đi tới, dì ngồi xuống, vuốt mái tóc của Thiệu Hoa, nói: “Đại thiếu gia, cháu chính là bị thần cương đây đúng không. Thật không nghĩ tới, không nghĩ tới bệnh tình so với dì còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.” Nói xong nước mắt dì lại trào ra, dì bắt đầu giúp Thiệu Hoa xoa bóp cổ tay, vừa khóc vừa nói: “Dì nằm trên giường 20 phút là có thể đứng dậy được rồi, cháu như thế nào lại nằm lâu như vậy...”

Thiệu Hoa nhìn dì, thấp giọng nói: “Cứ nằm là sẽ tốt lên thôi, đợi một lúc là có thể đứng lên.”

Di Tình đau lòng nói không ra lời, chỉ đành cúi đầu chăm chú xoa bóp cánh tay cho anh.

Ngày đó căn bệnh thần cương của Thiệu Hoa có chút nghiêm trọng hơn mọi hôm, vì thế mà anh đi làm muộn. Thật may sở trưởng không có ở đây, bác gái phụ trách khu vực này cũng không nói thêm câu gì, chỉ vỗ vỗ bả vai Thiệu Hoa, trêu anh: “Người trẻ tuổi, không rời được giường cũng là chuyện bình thường.” Nói xong liền đưa cho Thiệu Hoa cái áo mưa: “Ha ha, nhanh làm việc thôi, trời mưa không cần quét rác đâu, chỉ cần nhìn thấy rác thì nhặt lên thôi...”

Hai tháng cuối mùa, không giá buốt nhưng cũng rất lạnh, làm việc trong những ngày trời mưa thế này, cho dù đã mặc áo mưa nhưng cả người đau nhức làm Thiệu Hoa gặp nhiều trở ngại. Trước kia trong khoảng thời gian lao động cải tạo, tốt xấu gì thì cũng được làm việc trong nhà nhưng mà hôm nay, phải làm ngoài trời mà thật không may trời lại mưa, Thiệu Hoa cảm thấy vô cùng chật vật.

Sau khi tan làm, Thiệu Hoa nhìn sắc mặt nhợt nhạt, làn môi tím ngắt của mình trong gương, anh bỗng nhiên nghĩ tới: giá mà có thể hóa trang che đi một chút thì tốt rồi. Anh biết Di Tình hay khóc, lại thương anh, hôm nay đi về với sắc mặt thế này chỉ sợ lại làm cho dì phải đau lòng. Thiệu Hoa lắc đầu đi ra khỏi sở môi trường, cũng chẳng còn cách nào khác.

Khi đang ngang qua chợ, anh mua một chút gừng, định là lúc trở về nhà sẽ rửa nhỏ ra pha với nước, tránh lại bị ốm.

“Dì Tình, cháu về rồi!” Thiệu Hoa đi tới phòng bếp thấy Di Tình đang nấu cơm, anh đem gừng đặt lên bàn: “Dì Tình, dì giúp cháu pha một cốc nước gừng nhé!”

Di Tình quay đầu lại nhìn Thiệu Hoa, thấy sắc mặt anh tái mét, nước mắt lại ứa ra. Dì chỉ kêu “ừ” một tiếng.

Trước khi đi ngủ, Thiệu Hoa lại thực khó xử nhờ vả dì: “Mai dì lại gọi cháu dậy lúc 3 giờ được không?”

Di Tinh thở dài một tiếng, giúp Thiệu Hoa đặt đồng hồ báo thức rồi nằm lên giường. Bỗng di dài thêm cái chân xuống dưới đất rồi kéo Minh Lệ xuống, nói với Thiệu Hoa: “Từ hôm nay trở đi, đi cùng Minh Lệ ngủ dưới đất, Đại thiếu gia cháu ngủ trên giường đi.”

“Không thể được!”

“Bệnh phong thấp của cháu nghiêm trọng như vậy, không thể ngủ dưới đất được.”

.....

Thiệu Hoa kiên quyết không ngủ trên giường, di Tinh nói: “Ngày mai đi sẽ đi mua một chiếc giường đơn, hôm nay tạm thời đi cùng Minh Lệ ngủ dưới đất cũng được.”

“Không được!”

“Đại thiếu gia, xin cậu!”

Sự tình này di Tinh vô cùng khó xử, Thiệu Hoa nhất quyết không chịu đáp ứng, di không cách nào lay chuyển được ý của anh, chỉ đành lại để anh ngủ dưới đất.

“Di Tinh, cháu muốn... muốn mượn đi ít tiền, cháu sẽ thuê một căn phòng ở.” Thiệu Hoa cảm thấy thời gian này anh thật sự quấy rầy cuộc sống của di. Hiện tại anh đã kiếm được việc làm, chỉ đợi đến ngày được trả lương anh sẽ trả lại tiền cho di.

“Đại thiếu gia không vừa ý...”

Không đợi di Tinh nói xong Thiệu Hoa đã nói: “Dù sao cháu cũng là nam, ở cùng hai người cháu thấy có chút bất tiện.”

Di Tinh thấy Thiệu Hoa nói cũng có lý, hơn nữa để cho anh chen chúc cùng hai mẹ con bà ngủ chung một phòng cũng thật làm khổ cho anh. “Hiện tại tiền thuê phòng rất đắt, để đi hỏi xung quanh xem có người quen nào cho thuê phòng hay không?”

“Cảm ơn di Tinh.”

Ngày hôm sau, di Tinh hỏi mấy người bạn cùng bán hàng bên cạnh, một người nói có người họ hàng đang muốn cho thuê một phòng gác xép cách đây không xa, tiền thuê một tháng là 450, di Tinh ngay lập tức liền đồng ý.

Buổi tối, bà vô cùng vui mừng nói với Thiệu Hoa: “Tìm được phòng thuê rồi, rất gần chỗ làm của cháu.”

“Tiền thuê bao nhiêu một tháng ạ?”

“200”

“Ha ha, di Tinh, cháu biết đi rất tốt với cháu.” Thiệu Hoa còn làm mặt cười với di, nói tiếp: “Nếu di không nói thật cho cháu biết thì cháu sẽ đưa toàn bộ tiền lương của cháu cho di.”

“300”

Thiệu Hoa lại lắc đầu, anh vẫn không tin cái giá này.

“450. Là thật, nếu di lừa cháu, ngày mai đi sẽ bị xe tông chết.”

“Di Tinh!”

Một tháng lương của Thiệu Hoa là 800, nhưng là tháng lương đầu tiên vẫn chưa lấy được, cho nên di Tinh tạm thời ứng trước 1350 tệ. Nhưng sau đó vốn là phải đóng tiền ba tháng một lần nhưng là vì có người quen giới thiệu cho nên chỉ cần đóng hai tháng trước.

Ngày đó, khi Thiệu Hoa dọn vào ở căn gác xép, nói đúng ra là cứ thế mà vào ở vì anh cũng chẳng có đồ đạc gì để mà nói là “chuyển nhà”, di Tinh đột nhiên nhớ ra mấy thứ đồ vật ngày xưa, liền lấy ra đưa cho Thiệu Hoa.

Nhìn thấy những đồ vật này, Thiệu Hoa trầm mặc hồi lâu. Anh không dám lật quyển album ra, anh không muốn nhìn thấy quá khứ đã qua của chính mình, những quá khứ hết sức tươi đẹp ấy. Thiệu Hoa vuốt tấm bìa cuốn album, quay đầu nói với di Tinh: “Hay là đi cứ giữ nó giúp cháu đi.”

Di Tinh cười cười. Trước kia bà thường hay mở cuốn album ra xem nhưng từ khi gặp lại Thiệu Hoa bà lại quên mất sự hiện diện của nó. Bà thực sự rất yêu những tấm hình này, khi có ý định đưa cuốn album cho Thiệu Hoa bà vẫn còn cảm thấy vô cùng luyến tiếc. Thiệu Hoa chỉ cảm lấy chiếc máy ảnh Sinar, còn tất cả những thứ khác anh đều bảo di Tinh giữ lại.

Thiệu Hoa tìm đến một tiệm cầm đồ rất lớn, bên trong còn dựng một vài chiếc xe, hẳn là cũng bị đem đi thế chấp.

“Tôi muốn cầm cố cái này.” Thiệu Hoa đặt chiếc Sinar lên quầy.

Ông chủ cửa hàng nhìn nhìn, không nói gì, đi ra gọi mấy người trẻ tuổi lại nhìn, họ cúi đầu nói vài câu gì đó sau đó quay đầu về phía Thiệu Hoa hỏi: “Cậu muốn cầm cố trong bao lâu, giá cả của cái này bao nhiêu?”

“2 năm, 10 vạn.”

“Cậu có hóa đơn không?”

“Không có.”

“Không có thì chúng tôi sẽ không nhận.”

Thiệu Hoa cầm lấy chiếc Sinar định đi về thì ông chủ lại gọi lại: “Nếu như cậu không bế tắc thì cũng không đến đây cầm đồ, tôi có thể trả cậu một vạn rưỡi.”

Một vạn rưỡi? Năm đó, chiếc Sinar này ở trong nước có thể nói là không có chiếc thứ hai. Tuy rằng hiện tại nó chỉ là còn là một loại máy ảnh phim nhựa kiểu cũ nhưng vì là hàng “cổ” do vậy mà so với trước kia nó càng đáng giá hơn.

Thiệu Hoa cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu nói với ông chủ: “Ba vạn.”

“Không được, không có hóa đơn chúng tôi không thể làm được.”

Thiệu Hoa cầm lấy chiếc máy ảnh đi ra ngoài, chủ quán thấy vậy liền đuổi theo anh, vỗ vỗ vai, vẻ mặt tươi cười nói: “Hai vạn thế nào?”

Thiệu Hoa không buồn để ý đến người này, vẫn tiếp tục đi.

“Được rồi, được rồi, ba vạn thì ba vạn.”

Sau khi ký giấy tờ, cầm được tiền rồi, Thiệu Hoa nhìn chiếc Sinar rồi đi ra khỏi tiệm cầm đồ.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuyện của Minh Lệ

Tiền, thật sự tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Thiệu hoa mua rất nhiều đồ ăn, tâm tình vô cùng vui vẻ đi đến nhà dì Tinh: “Dì Tinh, cháu tới rồi.”

“Đại thiếu gia.” Dì Tinh nhìn thấy Thiệu Hoa trên tay xách một đống những túi to nhỏ đặt lên bàn, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bà biết Thiệu Hoa vẫn chưa nhận được tháng lương đầu tiên, hai ngày nay trừ việc mượn của bà tiền thuê nhà mà còn mượn cả tiền sinh hoạt phí, sao hôm nay lại có thể mua được lắm đồ như vậy. “Cái này là...”

“Cháu bán chiếc máy ảnh rồi, ba vạn.” Nói xong, Thiệu Hoa còn rút ra một cái phong bì, bên trong là một tập tiền đưa cho dì Tinh: “Đây là tiền cháu trả cho dì, còn có cả tiền ăn sau này nữa.”

“Không cần nhiều như vậy đâu.” Dì Tinh nhìn tập tiền rất dày, đi biết chắc hẳn là Thiệu Hoa lại đưa hết tiền cho dì cầm.

“Cháu có giữ lại một chút rồi, dì yên tâm.” Thiệu Hoa cười vô cùng vui vẻ.

“Đại thiếu gia.” Dì Tinh cầm tiền mà tay run run, đột nhiên nước mắt trào ra lăn dài trên má.

“Dì Tinh, làm sao vậy?” Thiệu Hoa thấy hơi nghi hoặc, anh nhìn ra dì Tinh không phải vì nhận được tiền mà xúc động đến phát khóc. Anh nhanh chóng đỡ dì ngồi xuống ghế.

“Đại thiếu gia!” Dì Tinh khóc thật sự lợi hại, nhất thời không nói ra được, Thiệu Hoa đỡ dì ngồi xuống để cho dì bình tĩnh trở lại. “Đại thiếu gia, Minh Lệ, Minh Lệ nó bị suy thận, bác sĩ nói tốt nhất là phải đổi thận, nếu không sẽ không thể sống được bao lâu.”

Minh Lệ mỗi ngày đều phải tiêm Insulin, Insulin thực sự rất đắt, dì Tinh đã không có đủ tiền để mua cho Minh Lệ nữa rồi. Hôm nay đột nhiên trước mắt dì xuất hiện nhiều tiền đến như vậy, bà giống như lại thấy được hi vọng, nhưng cứ nghĩ đến việc bác sĩ nói phải thay thận, chỉ với chừng này tiền cũng đâu

có ăn thua gì? Hơn nữa số tiền này cũng duy trì chẳng được bao lâu, Insulin rất đắt mà mỗi ngày đều phải tiêm. Hiện tại Thiệu Hoa chính mình còn thân mang đầy bệnh, lại nghèo khó, thật vất vả mới bán được chiếc máy ảnh liền lập tức đưa cho đi. Nhưng đi thực sự nhịn không được nói ra sự tình. Có một vài chuyện đi đã nhịn mười năm rồi.

(Insulin là một loại hormone do các “tế bào đảo tụy” của tuyến tụy tiết ra với tác dụng chuyển hóa carbohydrate. Ngoài ra, hormone Insulin còn tác dụng đến chuyển hóa mô mỡ và gan thành năng lượng ATP cung cấp cho các hoạt động sống của cơ thể. Insulin là Hormon duy nhất, làm giảm được nồng độ glucose trong máu. Khi lượng Insulin tiết ra bị giảm sẽ gây ra bệnh tiểu đường. Insulin được bào chế nhân tạo dùng điều trị cho bệnh đái tháo đường.)

“Tại sao lại như vậy?” Thiệu Hoa không nghĩ đến Minh Lệ lại lại mắc bệnh nghiêm trọng đến như vậy.

“Nó bị bệnh tiểu đường, đều là, đều là ...”

“Đều là cái gì?”

“Không, không có gì, chính là do mấy năm nay bị ngốc, ngồi bất động, lâu ngày thì mắc bệnh tiểu đường thôi.”

“Di Tinh!” Thiệu Hoa nắm lấy hai bả vai di, nói: “Di nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra? Minh Lệ tại sao từ khi trở về nước lại biến thành như thế này?”

“Nó ở nước ngoài chắc bị kích động cái gì đó?”

“Kích động cái gì?”

“Di, di cũng cũng không rõ.”

“Di Tinh, di đừng gạt cháu nữa được không! Nếu như di còn gọi cháu một tiếng “đại thiếu gia” thì xin di hãy nói cho cháu biết.”

“Đại thiếu gia!” Di Tinh úp mặt vào lồng ngực Thiệu Hoa khóc rống lên thật to.

Thiệu Hoa cũng không biết phải an ủi di thế nào, chỉ đành đứng đó đợi di bình tĩnh trở lại.

“Đại thiếu gia! Mười năm trước, vào một buổi tối, di nhìn thấy trong sân có bóng người liền đi đến xem là ai thì nhìn thấy nhị thiếu gia cùng một người nữa vội vàng chạy đi. Tuy rằng nhị thiếu gia cúi đầu nhưng chỉ cần nhìn bóng lưng của cậu ấy di khẳng định không thể nhận nhầm người. Di đi đến phía sau cái cây thì nhìn thấy Minh Lệ nằm trên mặt đất, hạ thân đều là máu, cứ nằm đó bất động như người đã chết vậy.” Nói tới đây, di Tinh không thể nói nổi được nữa, bà lại khóc, trong chốc lát di lại nói tiếp: “Nó chính là bị người ta ***, hơn nữa bác sĩ còn nói, nó bị một vật cứng nhọn phá hủy tử cung, do bị thương rất nghiêm trọng chỉ còn biện pháp cắt bỏ tử cung đi... từ hôm đó trở đi nó cứ ngày ngốc như bây giờ!”

“Súc sinh!” Thiệu Hoa dùng lực hung hăng đập vào cái bàn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Di Tinh ôm lấy Thiệu Hoa ngăn lại, di như phát điên lên nói: “Đại thiếu gia, xin cậu đừng đi tìm nhị thiếu gia! Xin cậu, xin cậu...” Di Tinh hiểu rất rõ tính tình của Thiệu Hoa, hiện tại nói cho anh biết sự thật ngày đó, anh chắc chắn sẽ đi tìm Thiệu Hằng tính sổ, nhưng thái độ của Thiệu Hằng hay Dịch Vân Vân thì bà cũng chẳng lạ gì. “Đại thiếu gia, nếu như cậu đi tìm nhị thiếu gia, di sẽ lập tức chết trước mặt cậu!”

“Di Tinh!”

“Đáp ứng di, chuyện này cháu đừng truy cứu nữa!” Di Tinh thực sự hối hận đã đem chuyện này nói với Thiệu Hoa nhưng vì vừa rồi bà thực sự nhịn không được, bà nhịn mười năm rồi, càng bởi vì bà xem Thiệu Hoa như con trai mình nên mới phát tiết mà nói ra.

“Di Tinh!”

“Đáp ứng di, nếu không di và Minh Lệ sẽ chết trước mặt cậu!”

Thiệu Hoa xoay người ôm lấy di, sợ di xúc động quá lại làm chuyện gì dại dột.

“Cậu nhất định phải đáp ứng di. Nếu không sau khi cậu đi rồi di sẽ giết Minh Lệ sau đó tự sát.”

“Di Tinh! Cháu.. đáp ứng di.” Thiệu Hoa vô lực ngồi xuống ghế, một lúc sau anh mới mở miệng nói: “Đem thận của cháu ghép cho Minh Lệ là được.”

“Không được!”

“Tại sao lại không được? Người nào cũng có hai quả thận mà!” Thiệu Hoa cười an ủi di: “Di Tinh, di đưa bệnh án của chị Minh Lệ cho cháu, cuối tuần cháu sẽ đến bệnh viện kiểm tra một chút xem có thể làm phẫu thuật thay thận được hay không.”

“Được rồi!” Di Tinh biết, bọn họ vốn không có quan hệ huyết thống, hơn nữa thân thể Thiệu Hoa lại yếu như vậy, bác sĩ chắc chắn sẽ không đồng ý.

Cuối tuần. Trong bệnh viện.

“Bác sĩ, thế nào?”

“Tiên sinh, anh chỉ còn một quả thận thôi, không nói giỡn được đâu.”

“Cái gì?” Thiệu Hoa cảm thấy bác sĩ mới đang nói giỡn với anh.

“Cậu xem đi!” Bác sĩ đưa cho Thiệu Hoa tờ giấy kiểm tra, sau đó vạch áo Thiệu Hoa lên, chỉ vào vết sẹo trên bụng anh, giống như đang giúp anh nhớ lại chuyện cũ: “Trước kia cậu đã từng phẫu thuật lấy đi một bên thận.”

“Tại sao lại... như thế được!” Bỗng nhiên Thiệu Hoa hiểu ra, anh thực ra không phải bị viêm ruột thừa gì hết, thận của anh chính là bị bọn họ “lấy trộm” đi rồi.

Đi ra khỏi bệnh viện Thiệu Hoa nghĩ mà cười chính mình ngu dốt đến bị người ta đánh cắp thận mà còn không biết!

Cả một buổi chiều anh cứ đi mà như một cái xác không hồn, đi trong vô thức mà không có đích đến, cho đến lúc chạng vạng tối, trở về nhà đi Tinh, anh đành bất đắc dĩ nói dối đi: “Di Tinh, thực xin lỗi, bác sĩ nói sức khỏe cháu không tốt, không thể làm phẫu thuật cho thận.”

Kết quả này vốn đã nằm trong dự tính của Di Tinh: “Cháu xem, cháu phải bồi bổ thân thể nhiều vào!”

“Ha ha” Thiệu Hoa cảm thấy chính mình nên bồi bổ đầu óc thì tốt hơn. Anh lúi ghé ra ngồi cạnh Minh Lệ, nói mấy câu gì đó, như vậy cũng thật tốt giúp anh quên đi một chút ưu tư của chính mình.

Di Tinh bê đồ ăn tối, hôm nay di làm món cá chuối. Cá chuối đối với họ mà nói giờ tuyệt đối là một món xa xỉ. Di Tinh gấp rất nhiều thức ăn vào bát Thiệu Hoa: “Cháu ăn nhiều một chút mà bồi bổ thân thể. Minh Lệ nó cứ như vậy thôi, haizz, cháu ăn đi!”

“Vâng.”

Ăn xong cơm tối, Thiệu Hoa lại tới tiệm cầm đồ hôm trước, anh do dự trong chốc lát rồi đẩy cửa bước vào.

Đi đến quầy, anh tháo chiếc đồng hồ đưa cho ông chủ rồi nói: “Ông xem cái này đáng giá bao nhiêu?”

Ông chủ cầm lấy chiếc đồng hồ, cởi mắt kính ra thay vào một chiếc kính khác, tỉ mỉ xem qua một lượt, lắc đầu nói: “Mười tệ.” Nói xong trả lại đồng hồ cho Thiệu Hoa.

“Cái gì?” Thiệu Hoa cảm thấy “mười vạn” có khi còn tính là chưa nhiều.

“Người anh em, cậu cho là viết cái chữ ‘Breguet’ thì nó là ‘Breguet’ thật sao? Chúng tôi ở đây là tiệm cầm đồ lớn, đủ loại đồng hồ đều đã từng nhìn thấy, đồng hồ ‘Breguet’ có bao nhiêu kiểu dáng thì ở đây cũng đều có.” Ông chủ liền lôi ra một quyển sách, mở ra cho Thiệu Hoa nhìn: “Cậu thấy không? Từ cũ đến mới, kiểu dáng nào cũng có.”

Đồng hồ của Thiệu Hoa thoát nhìn cũng không tệ, ông chủ phải xem xét thật lâu, hiện tại cũng không ít bọn lừa đảo. Ông chủ cảm thấy Thiệu Hoa giống bọn lừa đảo cho nên tùy tiện nói ra một con số, chọc anh một vỏ. Cái loại này là hàng giả, thật không biết biết xấu hổ mà mang ra ngoài.

Thiệu Hoa chỉ nhớ cha anh từng nói cái này là ‘Breguet’. Có thể là vì mặt sau có một chữ ‘S’ mà chiếc đồng hồ này tụt giá chỉ còn “10 tệ”. Thiệu Hoa cầm lấy chiếc đồng hồ, đi ra khỏi tiệm cầm đồ mà không nói gì.

Anh đi trên đường thật lâu mới trở về căn gác xép. Hôm nay trừ việc lắc đầu cười chính mình ngu dốt thì anh chẳng còn biểu tình nào khác trên khuôn mặt. Nếu là trước kia, anh có khi còn nghĩ tới đi làm ‘tên trộm’, có lẽ còn có thể cướp được không ít tiền, còn hiện tại thân thể suy nhược, gầy gò giống như gió cũng có thể thổi bay đi, còn có đầu óc nữa, thật mẹ nó chắc cũng bị hỏng rồi nên mới nghĩ đến chuyện này.

Sau đó, Thiệu Hoa chợt nghĩ về vấn đề tài sản, anh đột nhiên nhớ tới ngày đó Dịch Vân Vân nói cái gì đó liên quan đến di chúc, chắc chắn hoàn toàn là lừa anh nhưng lúc bấy giờ anh cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Hiện tại thật sự cần tiền Thiệu Hoa mới nhớ tới chuyện di chúc. Bố anh yêu anh đến như vậy, trước kia còn vì chuyện của anh mà chạy khắp nơi thu xếp cho người ta, làm sao có thể lập một cái di chúc như vậy? Thiệu Hoa hoài nghi, anh muốn tìm luật sư giúp anh kiện lên tòa án. Rồi anh tìm đến Kim Mậu, gặp được Chu Nguyệt Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bạn trai của tôi

Sau khi hưởng thụ bữa tối với ánh nến, Nguyệt Tâm còn thu hoạch được 3 quyển album ảnh. Thứ này đối với Chu Nguyệt Tâm mà nói so với ba nghìn

vạn còn đáng giá hơn, đó chính là tất cả ảnh chụp của Thiệu Hoa từ nhỏ cho đến khi 18 tuổi.

Thời gian như chảy ngược về quá khứ, tất cả đều lưu lại trong mấy cuốn album này...

Di Tình từ ngăn kéo lấy ra quyển album, theo thói quen vuốt tấm bìa một cách cẩn thận. Tuy rằng không có bụi bẩn nhưng bìa sách đã rất cũ, bên ngoài đã bạc phếch theo năm tháng. Di Tình đưa cuốn album cho Nguyệt Tâm: “Chu tiểu thư, đây đều là ảnh chụp của đại thiếu gia trước kia.”

“À” Nguyệt Tâm tâm tình kích động nhận lấy cuốn album, ánh mắt dừng trên mặt bìa một lúc lâu. Cô hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi mở từng trang, nhưng mới lật được hai trang nước mắt đã trào ra.

Thiệu Hoa ở trong trang sách chính là hình ảnh mà thế nào Nguyệt Tâm cũng nghĩ không ra: lúc còn nhỏ hơi béo, khuôn mặt mỗm mĩm trông đáng yêu cực kỳ, nhìn ảnh chụp thôi cũng khiến cho người ta nhìn không được muốn đến véo một chút cái khuôn mặt nhỏ nhắn ấy; lúc lớn hơn một chút đã có thể nhìn ra tính cách nghịch ngợm, mọi bức ảnh của tiểu Thiệu Hoa dường như không bức ảnh nào là cậu bé trong đó chịu ngồi yên, không phải là chạy thì là đang treo cây; những bức ảnh thời thiếu niên thì nhìn thấy một cậu thanh niên có phần cứng trạc hơn, rất nhiều ảnh đều mặc những bộ tây trang nghiêm túc nhưng khuôn mặt thì bán đứng chủ nhân của nó, vẫn cứ buống bình nghịch ngợm như ngày nào...

Nước mắt của Nguyệt Tâm hình như chính là xúc tác khiến cộng minh của cô là Di Tình đứng bên cạnh cũng khóc theo, nước mắt cứ chảy ra như suối, và rồi hai người ôm nhau khóc rống lên. Thiệu Hoa nhìn tình cảnh này mà mặt có chút đỏ, anh cảm giác như mình vừa phạm phải tội gì lớn lắm khiến cho hai người khóc thật thương tâm. Thôi thì anh đành tạm “trốn” sang phòng khách để cho hai người “tha hồ” mà khóc.

Khóc trong chốc lát, Nguyệt Tâm cũng bình tĩnh trở lại, cô lật các trang ảnh lại từ đầu, chậm rãi từ này đến tờ khác, Di Tình ngồi cạnh giải thích cho cô từng bức ảnh một. Lật đến bức ảnh Thiệu Hoa đang ngồi chơi đàn cello, Di Tình lại khóc: “Đây là ảnh chụp lúc đại thiếu gia 14 tuổi khi tham gia một cuộc thi đàn, lão gia đích thân chụp nó.” Di Tình chỉ tay vào tấm ảnh, trên môi nở một nụ cười: “Cháu xem, đại thiếu gia khi đó cũng rất tài giỏi đúng không?”

“Vâng” Nguyệt Tâm chăm chú nhìn bức hình, cũng không khó nhận ra được cái thần trong đó.

Bộ dáng Thiệu Hoa khi nhắm mắt lại, nhập tâm chơi đàn, quả thực rất đẹp. Nguyệt Tâm cũng không biết dùng từ gì để hình dung. Đương nhiên không chỉ bức hình này mà vô vàn những bức hình khác cũng khiến cho cô không khỏi cảm thán: tên cương thi này trước kia thật đúng là mẹ nó cực kỳ đẹp trai. Tuy rằng hiện tại nhìn cũng không khác lắm, hơn nữa thoát nhìn so với 5 năm trước còn trẻ ra một chút nhưng trên mặt rõ ràng đã nhuộm màu “tàng thương”. Thanh xuân của một người con trai cũng dễ dàng qua đi, thời thanh xuân qua rồi, những gì nó để lại có khi là thứ gì đó thật lộng lẫy hào nhoáng có khi lại chỉ là những giây phút bình thản. Mà thanh xuân của Thiệu Hoa, chỉ có một chữ duy nhất – thảm!

“Haiz” Di Tình thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Đàn của đại thiếu gia không tìm thấy nữa, và lại tay cậu ấy cũng không tốt lắm.”

Chỉ một lời khiến cảm xúc lại dâng trào, trong lời nói lại nghẹn ngào nước mắt.

“Đây là ảnh chụp trong buổi sinh nhật thứ 16 của đại thiếu gia tổ chức ở nhà, đại thiếu gia rất thích ăn bánh ngọt, nhưng lão gia quản rất nghiêm, hiếm khi cho cậu ăn mấy thứ gì mà không có chất dinh dưỡng, lại dễ gây sâu răng...”

Nguyệt Tâm nghe mà cũng vui lây.

Đột nhiên Nguyệt Tâm mở đến một bức ảnh khiến mặt cô đỏ lên, tức giận rút nó ra xé thành hai mảnh, cô phẫn nộ nói: “Hắn không xứng đứng cạnh Thiệu Hoa.”

Nguyệt Tâm lật tất cả các trang, đem tất cả những bức hình nào có mặt Thiệu Hằng ra xé hết. Di Tình cũng hận nhưng di cũng không giống thanh niên hiện đại bây giờ, hơn nữa những bức ảnh này dù sao cũng là ảnh chụp Thiệu Hoa.

Thật lâu sau hai người mới lật hết ba quyển album. Khép lại quyển cuối cùng, cả hai đều không biết phải nói gì nữa, vậy là nhìn nhau cười rạn rở. Từ phòng khách mà Thiệu Hoa còn có thể nghe thấy tiếng cười, anh đoán hẳn là tâm tình hai người đã chuyển biến tốt lên, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm. Anh nhìn đồng hồ một chút rồi bước đến nói với Nguyệt Tâm: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, Di Tình còn phải đi ngủ, chúng ta về thôi.”

“Được.” Nguyệt Tâm đưa cho di một quyển, nói: “Di giữ lại một quyển đi, cháu cầm hai quyển, hi hi.”

“Ha ha. Đi đường nhớ chú ý an toàn.”

Đêm này Di Tình thật vô cùng vui vẻ. Bà biết Chu Nguyệt Tâm là một cô gái tốt, cho dù hiện tại Thiệu Hoa đã là người có tiền nhưng di chắc chắn tình yêu của cô bây giờ cũng giống như trước kia, không phải yêu anh bởi vì tiền.

Từ trong nhà đi ra cho tới chỗ để xe, Nguyệt Tâm đầu mím môi, cau mày. Thiệu Hoa mở cửa sau cho cô mà cô mãi không chịu bước vào, xoay người nhìn thẳng vào mặt anh nói: “Thiệu Hoa...”

“Ừ?”

“Hay là anh đi phẫu thuật thẩm mỹ đi?”

“Hả?”

“Cứ theo mấy cái ảnh trước kia của anh mà làm mẫu, dù sao vẫn là chính mình thôi, cho nên chính sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Ách...”

“Nếu không thích thì ngày mai đi thẩm mỹ viện em chọn cho anh mấy khuôn mặt đẹp.”

“Anh..?”

“Người ta chỉ là đau lòng anh thôi.” Nói xong Nguyệt Tâm ôm lấy Thiệu Hoa khóc.

“Ha ha, được rồi. Cứ lên xe trước đã.” Thiệu Hoa ôm lấy Nguyệt Tâm, giúp cô vén tóc ra sau tai, sau đó nâng mặt cô lên, mỉm cười nhìn khuôn mặt cô lấm lem đầy nước, anh lấy tay lau những giọt nước mắt trên má cô.

“Vi sao cho tới bây giờ anh vẫn không thêm để ý bộ dạng chính mình chứ? Bàn tay này không phải bàn tay vốn có của anh, tuổi thanh xuân này cũng không phải là thứ mà anh phải đón nhận, cái mạng này cũng không đáng phải chịu đựng như thế... Đừng nói đến sau này, người phụ nữ của anh cũng không phải như trước kia nữa.”

Câu cuối cùng là Nguyệt Tâm cố ý trêu anh, nhưng cô thực sự đau lòng cho quá khứ của anh. Nếu không có mười năm kia, nếu không phải bàn tay này không bị chậm trễ chữa trị, nếu như thân thể anh có thể khỏe mạnh như bạn bè đồng trang lứa... Những điều này Nguyệt Tâm không dám nghĩ tới, bởi vì càng nghĩ càng đau, càng nghĩ càng không cam lòng...

“Nguyệt Tâm” Thiệu Hoa nâng bàn tay trái lên, nói: “Em xem, bàn tay này anh đã điều trị tốt rồi, hiện tại anh vẫn thường đi khám định kỳ đều đặn, bác sĩ bảo anh ăn gì thì ăn cái đó, bảo anh uống cái gì thì anh uống cái đó, cơ thể này so với trước kia đã tốt lên rất nhiều, còn thanh xuân, hồi ức tất cả chỉ còn là quá khứ.” Anh dừng một chút, hai tay giữ lấy bả vai của Nguyệt Tâm, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Người phụ nữ của anh vĩnh viễn đều là của anh.”

Thiệu Hoa cho đến bây giờ vẫn đang cố gắng sống tốt.

Nguyệt Tâm mỉm môi, ngượng ngùng cười, lại ôm Thiệu Hoa trong chốc lát rồi mới bước vào trong xe.

“Thiệu Hoa, đưa em về nhà, hôm nay mà không về, Janet chắc sẽ báo cảnh sát tìm người thất lạc mất.”

“Được.”

Thiệu Hoa đưa Nguyệt Tâm đến khu nhà cô ở, trước khi rời nhau vẫn còn triền miên một lúc.

“Sáng mai anh đến đón em đi làm.”

“Anh làm sao dậy sớm được.” Nguyệt Tâm hôn chụt lên má Thiệu Hoa một cái. “Ngày mai có phiên tòa buổi chiều ở tòa án nhân dân trên đường Hoàng Hà, 5 giờ anh đến đón em về nhà nhé.”

“Được.”

Nguyệt Tâm lại hôn lên mặt anh một cái thật lớn, nói to: “Ngày mai gặp lại.” cô vẫn đứng ở đó thật lâu không chịu đi lên lầu. Dọc đường đi Nguyệt Tâm cứ cười không ngừng hệt như mấy mẹ mê trai, trước khi mở cửa cô còn phải ổn định tâm tình một chút mới dám bước vào, tránh làm cho Janet giật mình.

“Nguyệt Tâm, sao tối hôm qua chị không về nhà? Làm em lo muốn chết.” Janet còn cố tình làm cái biểu tình thực khoa trương: “Gọi điện thoại thì chị không thèm bắt máy. Em gọi 110 bọn họ nói mất tích không quá 24 giờ thì không xử lý.”

Nguyệt Tâm thề lời nói với cô nàng: “Chị đây hôm qua đi ngủ với đàn ông.”

Nguyệt Tâm đặt túi xách xuống, ngồi lên chiếc ghế sofa nói tiếp: “Ngủ cùng người đàn ông của chị.”

“Cái gì? Chị quay lại với Lâm Vỹ sao? Không phải chị nói hấn tự kỷ muốn chết sao? Không phải chị nói có chết cũng không thèm ăn cái loại đấy sao?”

“Ách, không phải hấn, là người trước kia mà chị đã nói qua một lần.”

“Chị cứ nhiên lại gạt em.” Janet thực sự tức giận, cô cứ nghĩ họ là chị em tốt nào ngờ Nguyệt Tâm còn giấu cô một chuyện lớn như thế.

“Quen nhau ba tháng, bốn năm năm trước đã từng chia tay...” Nguyệt Tâm ôm gối nói.

“Nói mau, rốt cục là ai?”

“Thiệu Hoa.”

“A” Qua vài giây, Janet đột nhiên phản ứng lại, cái tên này hình như cô đã từng nghe qua, Thiệu Hoa này không phải Thiệu tổng ở tầng 23 kia đấy chứ? “Người mà chị nói không phải là Thiệu Tổng của Hoa Duyệt đấy chứ?”

“Ừ”

“Anh ấy... Chị... Các người...” Janet bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Cái gì mà anh, chị, các người? Thiệu Hoa hiện tại là bạn trai của chị, có muốn chị gọi cho anh ấy trừ lương của em không? Hừ?”

“Thật sự là Thiệu tổng của Hoa Duyệt sao?”

“Phải, phải, có muốn mai chị mang em đến đó xác nhận không?” Nguyệt Tâm sớm đã chuẩn bị ứng phó với phản ứng chậm chạp của Janet.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc công việc ở tòa án, Nguyệt Tâm thu dọn đồ đạc, nhìn đồng hồ, mới 4 rưỡi, cô liền đứng ở trước cửa chờ Thiệu Hoa. Nguyệt tâm cũng không muốn đi bộ đâu xa, cô thích cảm giác chờ đợi, thực sự rất thích. Đương nhiên còn phải xem là chờ ai.

Nguyệt Tâm đang đứng ở lối đi bộ, chốc lát lại nhìn đồng hồ rồi đi qua đi lại vài bước, cứ lặp đi lặp lại mấy lần như thế. Đột nhiên có một chiếc xe tiến về phía cô, còn thấy chiếc xe này chuẩn bị đi lên cả đường đi bộ như chuẩn bị đâm vào người cô, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng phanh kít rất vang, xe đậu sát đường đi bộ dừng ngay trước mặt. Nguyệt Tâm sợ đến mức lùi ra phía sau vài bước, tay thủ trước ngực.

Lái xe nhòm người sang vị trí lái phụ, mở cửa kính gọi một tiếng “Chu luật sư”

Tri Hiểu Phong! Bị cáo trong vụ kiện của cô chính là anh ta! Nguyệt Tâm nhất thời nổi trận lôi đình, đi đến trước mặt hắn, mở miệng mắng: “Mẹ nó! Cái tên súc sinh này.”

Tri Hiểu Phong về mặt đắc ý đầy khiêu khích nói: “Chu luật sư là gan thực sự không nhỏ, lần sau nhớ cẩn thận.”

Nguyệt Tâm sừng sốt một chút, đột nhiên chạy lại đá vào lớp xe, hung dữ chỉ tay vào mặt Tri Hiểu Phong nói: “Tri Hiểu phong, tôi nói cho anh biết. Lão nương đây là gan lớn thì làm sao? Đừng bức lão nương đây phải nổi điên lên chém chết anh. Bạn trai lão nương từng ngồi tù do giết người, chém chết anh rồi vừa hay lão nương càng hợp với bạn trai.”

Tri Hiểu Phong lập tức giật mình, nhìn Nguyệt Tâm không biết nói gì.

Nguyệt Tâm trừng mắt tiếp tục nói: “Tôi lại nói cho anh biết, nếu lão nương bất hạnh bị anh chém chết trước, bạn trai lão nương sẽ thay lão nương nhặt xác về sau đó sẽ trả thù cho lão nương.”

Tri Hiểu Phong nghe mà có điểm khó hiểu, nhưng hắn cũng nghe ra có chút uy hiếp, hắn lui về vị trí lái, nhấn ga rồi đi.

“Mẹ nó dám đe dọa lão nương!” Nguyệt Tâm trong miệng vẫn còn mắng, chợt nhận ra bên cạnh mình có người, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa nhìn Nguyệt Tâm cười: “Bạn trai em đến đón em rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Gặp mặt

“A Nguyệt, nghe Janet nói em có bạn trai, tại sao không kể cho chị biết hả? Há?” Lisa liếc mắt lườm Nguyệt Tâm một cái.

“À... “Nguyệt Tâm không phải không biết Janet thích tám chuyện nhưng không nghĩ đến mới tối hôm trước vừa kể cho cô nàng vậy mà hôm nay Lisa đã biết chuyện mà chấp vắn cô rồi. Chắc hẳn là hôm qua Janet đã kể cho chị Lisa nhưng vì lúc ấy cô không có ở văn phòng nên mới không bị hỏi. Nguyệt Tâm cười nói: “Ngày hôm qua không phải là em không có việc ở văn phòng sao? Chị Lisa đối với em tốt nhất, có chuyện gì em cũng kể với chị đầu tiên mà.”

“Ha ha, hôm nay vừa thấy quả nhiên thay đổi rồi nha, tình yêu quả nhiên làm cho người ta có tinh thần.”

“Đó là... Chị Lisa...” Nguyệt Tâm ghé sát vào tai Lisa: “Em nói cho chị biết nhưng mà chị giúp em giữ bí mật được không, em lo sẽ có ảnh hưởng không tốt đến anh ấy.”

“Đàn ông thì sợ cái gì?” Lisa quay sang nhìn cô một cái xem thường, nghĩ thầm nếu tên đàn ông này bảo cô giữ bí mật, như vậy cũng chẳng phải loại đàn ông tốt đẹp gì.

Nguyệt Tâm cũng nghĩ thầm: xem ra Janet cũng kín miệng, mới chỉ nói chút tin tức cho Lisa. Nguyệt Tâm gật đầu vừa lòng với “việc tốt” của Janet, sau đó lại thì thầm vào tai Lisa: “Chính là Thiệu tổng của Hoa Duyệt phía trên chúng ta, Thiệu Hoa.”

“Cái gì?!”

“Chính là anh ấy.” Nguyệt Tâm nhét một miếng khoai tây chiên vào mồm, tay còn cầm một miếng nữa đưa cho Lisa, sau đó còn giải thích thêm: “Đúng rồi, chị Lisa, thực ra mấy năm trước anh ấy cũng từng đến chỗ chúng ta tìm luật sư nhưng lúc đó chị lại đi vắng, nếu không đã sớm có thể nhìn thấy anh ấy rồi.”

“À Nguyệt, anh ta nhiều tiền như vậy, có phải đang đùa cợt với em không hả?”

“Đừng nói thế!” Nguyệt Tâm có chút tức giận, nhưng cô cũng cảm thấy phản ứng của mình hơi quá, hơn nữa cô biết Lisa cũng là vì suy nghĩ cho cô nên mới nói như vậy, vì thế cô đang cười đáp lại: “Chị Lisa à, anh ấy là một người tốt, một người đàn ông vô cùng tốt, Chu Nguyệt Tâm cả đời này chỉ có duy nhất một người đàn ông chính là anh ấy, không phải anh ấy thì không lấy chồng.”

“.....”

Lisa dù sao cũng là đàn chị, cô nhìn Nguyệt Tâm thất tình cũng mấy lượt rồi, xuất phát từ quan tâm nên cô mới nhắc nhở Nguyệt Tâm một chút, tránh cho cô sau lại thất tình thêm lần nữa rồi tìm cô khóc rống lên.

Buổi tối, Nguyệt Tâm cùng Janet theo thường lệ vẫn vừa xem TV vừa tám chuyện.

“Janet...”

“Chuyện gì?”

“Chị sẽ dọn đến ở cùng Thiệu Hoa, mai thứ sáu rồi, mai chị sẽ chuyển đồ.”

“Cái gì?!”

Nguyệt Tâm ôm lấy bả vai của Janet nói: “Tiền thuê nhà chị vẫn trả, nhưng nơi này thì toàn bộ cho em ở. Em xem em lời rồi nhé.”

“Em, em ở một mình thấy sợ lắm.” Nói xong, Janet liền ôm lấy Nguyệt Tâm khóc lớn.

Nguyệt Tâm cũng có chút ngại ngùng, cô cảm thấy việc mình quyết định chuyển nhà có phải có chút vội vã hay không, hơn nữa cũng chưa nói với Thiệu Hoa... Cô biết Janet vốn là gan rất nhỏ liền vỗ vỗ vai Janet nói: “Vậy thì chờ bao giờ em tìm được bạn cùng phòng mới thì chị chuyển, được không?”

“Hu hu...”

“Đừng khóc nữa, đều là người lớn rồi mà.” Nguyệt Tâm đưa cho Janet chiếc khăn tay: “Buổi tối ngày mai em có rảnh không? Cùng nhau ăn tối đi, cho em gặp bạn trai chị, thế nào?”

“Mấy ngày này ngày nào em cũng gặp rồi!”

Nguyệt Tâm nghĩ cũng phải, dù sao Janet cũng là luật sư cố vấn cho Hoa Duyệt. Cô nhún vai, vậy thì gọi điện cho Lisa, bảo chị ấy cùng đến.

.....

“Được.”

Nguyệt Tâm cầm điện thoại, cô vừa cùng Lisa nói chuyện, Lisa cũng đã đáp ứng sẽ đến cùng ăn cơm tối. Lisa đương nhiên còn muốn gặp Thiệu Hoa để thay Nguyệt Tâm chấn chỉnh qua một lượt.

Nói chuyện với Lisa xong, Nguyệt Tâm liền gọi điện cho Thiệu Hoa: “Ngày mai em đã gọi Janet và Lisa cùng chúng ta ăn cơm tối, sắp xếp xong rồi mới gọi cho anh.”

“Được. Đón bọn em ở chỗ nào?”

“Lisa nói cô ấy tự đi, vậy anh cứ đến trước cửa công ty đón em, 4 rưỡi.”

“Được.”

Ngày hôm sau, sau tan làm, Nguyệt Tâm đứng dưới lầu. Thiệu Hoa chỉ một lúc sau đã tới, nhìn thấy mấy người các cô đã đi ra, anh liền xuống xe mở cửa.

Nguyệt Tâm nhìn anh, càng nhìn càng yêu. Năm năm trước cô đã từng mơ đến cảnh tượng này, cuối cùng hiện tại cũng trở thành hiện thực. Lại nhìn anh kỹ hơn, con ma ốm ngày nào giờ mặc nguyên một bộ tây trang, quả thật rất đầu ra đấy, rất đẹp trai.

“Thieu... Thieu tổng, chào anh!” Janet còn không biết mình sắm vai gì ở đây nữa.

“Chào cô, Janet.”

Janet lúc này chắc hẳn đang rất khẩn trương kích động, Nguyệt Tâm liền vỗ vỗ vai Thieu Hoa nói: “Em nói anh này, anh mau cấp tiền lương cho Janet đi a.”

“Hả... Được.”

“Đúng rồi, trực tiếp cấp tiền mặt luôn đi, tránh phải bị trừ thuế.”

“Được.”

.....

Nhìn hai người họ nói chuyện với nhau như vậy Janet lại càng khẩn trương hơn.

Janet cũng được một phen đãi ngộ cao cấp, Thieu Hoa kéo ghế giúp cô nàng rồi còn mời cô ngồi xuống làm cô nàng mặt đỏ bừng lên. Sau khi ngồi xuống cô nàng còn không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ đành nghịch cái túi xách của mình.

Một lát sau Lisa tới. Nguyệt Tâm giới thiệu: “Chị Lisa, đây là Thieu Hoa. Thieu Hoa, chị Lisa.”

“Chào anh.”

“Chào cô.”

“Nghe nói Thieu tiên sinh làm bên giới giải trí, có phải là rất bận hay không?” Lisa hỏi Thieu Hoa.

“Cũng không nhất định.”

“Nghe nói những người làm nghề này, yêu đương đều phải giữ bí mật.”

Nguyệt Tâm nghe xong mà trên mặt đầy vạch đen.

“Người khác nói như thế nào tôi không quan tâm lắm” Thieu Hoa cầm lấy tay của Nguyệt Tâm nói: “Tôi cũng không ngại đăng báo tuyên cáo chúng tôi đang yêu nhau. Ha ha.”

“Đừng! Đừng! Đừng!” Nguyệt Tâm vội vàng chen vào nói, cô biết anh cái tên thần kinh này nói được là làm được: “Chúng ta cứ bình thường như thế này là tốt rồi.”

.....

Bữa tối hôm nay thật sự khiến Nguyệt Tâm cảm thấy như đang mang bạn trai ra mắt bố mẹ vậy, Janet ở bên cạnh thì cứ như không khí, chỉ ngồi ăn gì thì gắp nấy.

Sau buổi hôm nay, Lisa gọi điện cho Nguyệt Tâm, đơn giản chỉ nói Thieu Hoa cũng không tệ, nhưng khuyên cô đừng nên quá chủ động, lại nhắc nhở cô trước kia đã thất tình rất nhiều lần rồi.

Nguyệt Tâm cứ vâng vâng dạ dạ nghe lời thế nhưng mà điện thoại vừa ngắt là ai đó liền ôm lấy bạn trai anh anh em em, sớm đã để mấy lời nói của Lisa như gió thổi bên tai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thieu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tiểu Trần

Trần Lập – Tiểu Trần đi theo Thieu Hoa cũng đã năm năm, tuy rằng cậu hiện tại mới 21 tuổi nhưng những kinh nghiệm có được khi ở cạnh Thieu Hoa suốt năm năm qua có thể nói là hơn rất nhiều người cho dù là bảy năm, tám năm, thậm chí mười năm kinh nghiệm.

Cậu chính là do Thieu Hoa “nhặt được”, hai người quen biết như vậy quả thực là không hề bình thường. Giả làm tài xế cùng anh “diễn kịch” xây dựng

quan hệ; khi Thiệu Hoa đón khách thì cùng anh tiếp rượu, khi cùng Thiệu Hoa đến thành phố H làm truyền thông. Tiểu Trần còn học được những “văn hóa tri thức” còn nhiều hơn gấp bội những gì cậu được học ở trường trước kia...

Còn nhớ một buổi tối hôm nào đó, cậu với Thiệu Hoa đi ra từ khách sạn bậc nhất thành phố, thời điểm cách chiếc xe đang đậu vài bước chân thì bỗng nhiên từ đâu nhảy ra ba kẻ cầm dao găm xông tới muốn cướp tiền của họ. Hai người không nói lời nào xông lên tay không đánh lại bọn cường đạo. Ba tên kia có dao thế nhưng lại không đánh lại được hai người Thiệu Hoa và Tiểu Trần vốn chẳng có vũ khí. Mới vài quyền mấy con dao đã bị đá văng ra xa, trong đó hình như lão đại của bọn chúng không biết còn hét lên câu gì đó rồi cả ba tên cùng chạy bán sống bán chết tẩu thoát, muốn “kiếm cơm” cũng chẳng nổi.

Tiểu Trần 21 tuổi có thể nói sự đời trải qua cực kỳ phong phú. Nhưng là cậu mỗi khi ở trước mặt Thiệu Hoa vẫn cứ ngại ngùng như một đứa nhỏ, thậm chí còn có chút cung kính quá mức... lúc nào cũng trước “Thiệu tổng”, sau cũng “Thiệu tổng”. Thiệu Hoa đánh nhau cũng thật dũng mãnh, nhưng thân thể cũng thật nhiều bệnh, dù cho là bệnh nhẹ cậu cũng gấp đến độ toát mồ hôi, nhiều lúc còn mất hết cả mặt mũi mà rơi biết bao nhiêu nước mắt, cảm giác đau không hề giống với những lúc cậu đánh nhau sứt đầu mẻ trán mà lại cũng chẳng thấy cậu rơi một giọt lệ nào...

Trước kia khi đến năm mới, Thiệu Hoa đều phát cho cậu một tấm chi phiếu để cho cậu mua đồ về cho gia đình làm quà nhưng tiểu Trần cũng thực biết tiết kiệm, hơn nữa thời gian về thăm nhà cũng không nhiều nhưng Thiệu Hoa luôn cố gắng sắp xếp cho cậu được về quê nghỉ ngơi nhiều hơn một chút thể mà cậu vẫn luôn vội vã trở lại. Miệng thì nói là “trở về đi làm” nhưng thực chất trong lòng không phải là đang lo lắng cho “ma ồm” Thiệu tổng hay sao?

Mỗi lần tiết kiệm mua quà về quê mừng năm mới thì không nói nhưng mỗi lần từ nhà trở lại thì lúc nào cũng bao lớn bao nhỏ không biết bao nhiêu tặng cho Thiệu Hoa làm quà chúc tết. Có một năm, Thiệu Hoa đưa cho Tiểu Trần tổng cộng mười vạn, thế nhưng Tiểu Trần lại trả lại anh tám vạn, chỗ còn lại đã là quá nhiều rồi...

Lần này Tiểu Trần chọn được hai căn phòng khá rẻ. Đương nhiên cậu muốn ở chỗ nào gần với căn hộ của Thiệu Hoa để tiện đi qua đó, cậu lo sức khỏe của anh không tốt.

“Thiệu tổng, phòng em đã mua xong rồi.” Tiểu Trần đưa chi phiếu cho Thiệu Hoa xem, sau đó lại đỏ mặt đặt chìa khóa lên bàn. “Cách khu chung cư Quốc Hòa không xa, nằm trong tiểu khu Tam Giang gần mấy con đường lớn, phòng 509 tòa nhà số 1, một phòng khách một phòng ngủ.”

“Đưa tôi chìa khóa làm gì?” Thiệu Hoa nhìn Tiểu Trần đang cúi đầu, cũng biết trong đầu cậu đang nghĩ cái gì: “Cậu theo tôi lâu như vậy, tôi sớm đã nên mua cho cậu một căn hộ riêng, ha ha. Cậu trưởng thành thế này rồi cũng nên tìm bạn gái đi, không thể cứ ở với tôi như trước được.”

“Thiệu tổng, nhưng mà sức khỏe của anh không tốt.”

Nghe mấy chữ “sức khỏe không tốt” Thiệu Hoa rất buồn bực. “Chẳng lẽ cậu muốn cả đời này làm bảo mẫu cho tôi sao? Nhiều việc của công ty giao cho cậu như vậy, cổ phần công ty cậu cũng có, hiện tại cậu hẳn là nên cân nhắc đến chuyện làm ăn thế nào, còn cả việc tìm bạn gái nữa, phải không?” Nói xong Thiệu Hoa kéo Tiểu Trần đến trước gương, tay còn đặt trên đầu cậu, xoa tay múa chân một chút nói: “Cậu xem cậu đã cao như vậy, sắp vượt tôi rồi. Hiện tại còn rất ra dáng... Bất quá vẫn là không đẹp trai bằng tôi thôi. Nhanh đi tìm bạn gái đi.”

Thiệu Hoa một khi nói dóc thì cậu nào theo được anh. Tiểu Trần đứng là cũng đã cao đến một mét bảy hai bảy ba rồi. Thế nhưng cậu sau thì Thiệu Hoa đúng là nói thật, Tiểu Trần không thể đẹp trai như anh được, hắc hắc.

“Thiệu tổng...” Tiểu Trần thanh âm có chút run rẩy.

“Đừng nói là cậu chuẩn bị khóc nha! Cậu đánh nhau so với tôi còn ác liệt hơn, như thế nào nói khóc liền khóc luôn?” Thiệu Hoa huych Tiểu Trần một cái: “Tôi cũng không phải tuyệt giao với cậu, cậu kích động cái gì?”

“Vâng.” Tiểu Trần nhin xuống rơi nước mắt.

Thiệu Hoa vỗ bả vai cậu nói: “Yên tâm, sức khỏe tôi bây giờ tốt hơn trước rất nhiều, rất lâu rồi không còn ngắt xiu nữa.”

“Vậy buổi sáng ai giúp anh xoa bóp?”

“Tôi nằm trên giường lâu thêm một chút là được rồi, phải không?”

“A”

“A cái gì mà a?” Thiệu Hoa lờm cậu một cái xem thường. “Cậu yên tâm đi. Có Chu tiểu thư, chính là người mà hai ngày trước chúng ta cứu, cô ấy sẽ tiếp nhận thay công việc của cậu.”

Tiểu Trần trong lòng thâm bội phục, công phu tán tỉnh của Thiệu tổng cũng quá lợi hại rồi.

“Thiệu tổng...”

“Lại làm sao vậy?” Thiệu Hoa cảm thấy đôi khi Tiểu Trần lảm nhảm cũng chẳng kém mấy mẹ mấy bà là bao nhiêu.

“Em có bạn gái rồi.”

“Sao?”

“Hai ngày trước đã chính thức xác nhận quan hệ, chính là hôm anh bảo em đi ngủ khách sạn đó...”

“Ha ha, thì ra ngày đó tôi bảo cậu đi ngủ ở khách sạn, cậu liền ngủ cùng bạn gái cậu luôn sao?” Thiệu Hoa vỗ bả vai của Tiểu Trần nói: “Ngủ ngon lắm đúng không!” Đương nhiên Thiệu Hoa biết Tiểu Trần cũng không phải kiểu người làm càn như thế.

“.....” Mặt Tiểu Trần đỏ như gan lợn.

Thiệu Hoa đưa chìa khóa trả lại cho Tiểu Trần: “Đưa chìa khóa này cho bạn gái cậu, đừng đưa cho tôi.”

“Cố ấy có rồi.”

“... Vậy cậu đưa cho tôi làm gì?”

“Là chìa khóa ở đây, anh, anh có thể đưa cho...”

“Ha ha.”

“Thiệu tổng...”

“Còn có chuyện gì?”

“Cô ấy là biên tập tin tức mới của công ty chúng ta, tên là Đường Ngọc San, vừa tốt nghiệp đại học năm trước, lớn hơn em hai tuổi... Bọn em quen nhau tại một buổi hội thảo thông báo tin tức mới. Cô ấy tốt lắm...”

Thiệu Hoa thật giống như bậc cha mẹ, kiên nhẫn ngồi nghe toàn bộ tình sử yêu đương của Tiểu Trần. Bất quá tất cả đều là do Tiểu Trần chủ động nói ra, là can tâm tình nguyện nói. Chờ Tiểu Trần nói xong, Thiệu Hoa lại ghi lên một tờ ngân phiếu: “Ngày mai đi mua một chiếc xe, thuận tiện cho việc đi hẹn hò.”

“Ách, em..., em có thể tự mua.” Tiểu Trần đỏ mặt, cậu ngại nhận tiền của Thiệu Hoa, hơn nữa tiền lương của cậu hiện tại có thể xếp vào loại thu nhập cao, tuyệt đối có thể tự mua một chiếc xe.

Thiệu Hoa trừng mắt nhìn Tiểu Trần một cái: “Đừng dài dòng.”

Tiểu Trần mím chặt môi, đành nhận lấy tờ ngân phiếu, trong đầu nghĩ mua một chiếc tầm 10 vạn là tốt rồi, cậu ngồi không nổi một chiếc Bentley.

Kinh phí yêu đương của vị phụ huynh này cấp cho cậu cũng thật cao quá rồi.

p/s: Ai nói cho tui biết không phải là cái chương này tui đang đọc đam mỹ trá hình đi, pleaseeeeeee!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cuộc sống mới ở chung

Khoảng hai tháng sau Janet cũng tìm được một người bạn mới ở cùng phòng. Nguyệt Tâm cuối cùng cũng có thể chuyển đến ở với Thiệu Hoa. Giống như nhiều năm về trước, chỉ cần không tăng ca, cô sẽ lại làm cơm chiều cho anh ăn. Đại thiếu gia từ trước đến giờ đều không nấu cơm bao giờ, trước kia đều là Tiểu Trần nấu cho anh, hiện tại Nguyệt Tâm không có ở đây, anh đều ăn ngay trong khách sạn.

Nguyệt Tâm tìm rất nhiều sách dạy nấu ăn, còn xin cố vấn của chuyên gia dinh dưỡng. Dưới bàn tay chăm sóc của cô, mới ba tháng mà Thiệu Hoa rõ ràng đã béo ra một vòng. Không chỉ cơm tối mà cơm trưa hai người bọn họ cũng tranh thủ đi ăn cùng nhau, Nguyệt Tâm luôn tỉ mỉ chọn lựa thức ăn cho anh. Có những hôm nghỉ giữa giờ Nguyệt Tâm đều chạy đến văn phòng của Thiệu Hoa đưa cho anh một miếng bánh ngọt nhưng trước đó đã bị cô cắn mất một miếng, sau đó mới đặt lên bàn anh...

“Hi hi...” Nguyệt Tâm kéo Thiệu Hoa sau khi ăn xong đi tản bộ, nhện không được cười lên tiếng.

“Có chuyện gì mà vui vậy?”

“Anh đẹp trai em không được hạnh diện à. Anh xem hiện tại không phải rất tốt sao?”

“Đúng, đều là công lao của em hết.”

“Biết là tốt!”

Trước kia xem trên TV thấy mấy người tổng giám đốc gì đó, quản lý gì đó đều mang bộ dáng vội vội vàng vàng nhưng hiện tại nhìn Thiệu Hoa, xã giao cũng không nhiều, cái gì mà tiệc rượu rồi đi công tác này nọ. Nguyệt Tâm không khỏi nghĩ thầm TV quả nhiên là gạt người. Nếu không mấy lão tổng các người đều sớm chết vì lao động quá khổ cực rồi.

Bây giờ thu nhập của Nguyệt Tâm cũng không tồi, Thiệu Hoa thì chẳng cần nói ra, hai người này giờ thật đúng là thoải mái. Chẳng những ăn no mặc ấm mà nay còn ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống cũng có thể xem là viên mãn. Thật mà nói thì cả thể xác và tinh thần đều thư thái. Có khi Thiệu Hoa còn tâm huyết dâng trào cứ dụ Nguyệt Tâm nghỉ phép tính ra cũng phải 5 lần rồi, nói dối đi gặp đối tác, bắt cô cùng anh bay ra nước ngoài du lịch một vòng. Nguyệt Tâm lúc nào cũng lờm anh đây xem thường, làm bộ cười khổ nhưng nội tâm không biết có bao nhiêu là vui vẻ.

Cuối tuần Thiệu Hoa dẫn Nguyệt Tâm tới khu công trình xây dựng trụ sở điện ảnh truyền thông mới “Gia Duyệt”.

“Gia – Duyệt – Ảnh – Thị – Thành” Nguyệt Tâm nhìn dòng chữ to đùng phía trước, nghĩ nghĩ rồi hỏi Thiệu Hoa: “Gia” trong gia tộc, “Duyệt” trong Hoa Duyệt, “Hoa” trong Thiệu Hoa, còn chữ “Duyệt” kia rốt cục là từ đâu?

“Là “Duyệt” trong Chu Nguyệt Tâm”

(Duyệt và Nguyệt trong tiếng Trung đều đọc là “yue”)

“Hi hi” Nguyệt Tâm nghe xong tràn đầy vui sướng, thì ra anh những năm sau đó vẫn luôn nhớ đến cô. Phụ nữ thì thường có bản tính đa sầu đa cảm, tuy rằng nghe những lời này thực vui vẻ nhưng Nguyệt Tâm vẫn không nhịn được muốn hỏi: “Anh sẽ còn bỏ đi nữa không?”

“Sẽ không” Thiệu Hoa nói “Nếu em đi rồi, dù là chân trời góc biển anh đều sẽ đuổi theo em. Nếu có người ngăn cách...”

Không cần Thiệu Hoa nói xong, Nguyệt Tâm biết anh sẽ nói gì: “Anh liền chém hấn...”

“Thật thông minh!”

“Nhờ có ngày em cùng người khác bỏ trốn thì làm sao?”

Thiệu Hoa ấn tay vào đầu Nguyệt Tâm một cái: “Vay chứng minh đầu óc em hỏng rồi, phải trị chứ sao.”

“...”

Giao thừa năm nay cũng không có ngoại lệ, Nguyệt Tâm vẫn ghé qua nhà bà nội. Tuy rằng cô cùng Thiệu Hoa cũng ở bên nhau được một thời gian rồi nhưng cô vẫn chưa muốn đưa anh về ra mắt. Nguyệt Tâm tự cảm thấy người nhà cô quá nịnh bợ, nhìn lúc nào cũng ra vẻ đại lão bản thế kia lại chỉ biết a dua nịnh hót, cái mặt thì khỏi phải nói, không biết có bao nhiêu chán ghét. Nhất là thằng em trai Chu Hiểu Lỗi, cái khác thì không nói chứ công phu bám người thì phải gọi là mặt dày nhất lưu, chắc chắn nó sẽ dính lấy Thiệu Hoa không dứt miệng không ngừng gọi “Anh rể” rồi nhờ vả giới thiệu công việc tốt, hay nhất là cho nó làm luôn mấy cái chức vụ chủ nhiệm, quản lý hay vân gì đó ở Hoa Duyệt đi.

“Thiệu Hoa, em qua nhà bà nội ăn cơm tất niên, rất nhanh sẽ về.”

“Em cứ ở cùng bọn họ thêm một lúc cũng được.”

“Không thích.”

“Ha ha.”

Nguyệt Tâm nhìn ra cửa sổ, rồi đi đóng hết lại, kéo rèm xong mới quay lại nói: “Em sẽ nhanh về giúp anh che lỗ tai lại.”

“Anh sẽ đến đón em, nhà bà nội em ở đâu?” Thiệu Hoa dừng một chút lại bổ sung: “Đi, để anh đưa em qua đó.”

“Không cần, em tự lái được mà.”

“Để anh đưa em đi, sau đó anh sẽ tìm một chỗ phụ cận ăn cơm tối chờ em luôn.”

“Hi hi.”

Nguyệt Tâm vẫn giống như ngày trước, sau khi ăn xong thì đi hỏi thăm mấy câu rồi ra về, thời gian cũng mới chỉ đến 8 giờ.

Thiệu Hoa nhìn đồng hồ hỏi: “Còn sớm, giờ muốn làm gì?”

“Xem pháo hoa”

“Sớm mà? Còn chưa ai đi bắn pháo đâu.”

“Có muốn cùng anh lại đi chốn về không?” Thiệu Hoa chớp chớp mắt .

Nguyệt Tâm mỉm cười không nói. Thiệu Hoa khởi động ô tô, chỉ một lúc sau họ đã tới công viên Nhạc Dương.

“Lên đây.” Thiệu Hoa vươn một bàn tay ra.

Nguyệt Tâm lắc lắc đầu cười với anh. Thiệu Hoa nhảy xuống, giống như lần trước ôm lấy cô. Hai người chui qua một cái lỗ nhỏ, không đứng vững, hai bờ môi liên tục chạm vào nhau.

“Anh, anh muốn làm gì?” Tay Nguyệt Tâm đề giữ lấy tay Thiệu Hoa.

“Em nói gì cơ?” Tay Thiệu Hoa vẫn không chịu an phận.

“Bây giờ là mùa đông, giờ còn ở bên ngoài! Lạnh!”

“Anh hiện tại rất khỏe mà.” Thiệu Hoa vẫn tiếp tục “không an phận”, nhưng thân thể anh thật đúng là cũng không phải là tốt đến như thế, vừa mới dứt lời thì liền khụ khụ hai tiếng.

“Đẩy anh xem anh kia!”

“Em nói thật nhiều.”

Nguyệt Tâm ôm ở những trên mặt vẫn đang chưng ra biểu tình “anh ngàn vạn lần không cần “không bằng cảm thú” đâu”.

Sự thật chứng minh vận động đương nhiên sẽ sinh nhiệt, mà nhiệt lượng này chẳng những hoàn toàn có thể chống đỡ được mùa đông giá lạnh mà còn có tác dụng chữa ho! Bên ngoài nhiệt độ thấp nhưng lại giống như một loại thuốc kích thích, kích thích tinh thần của “nam nữ vận động viên”, khiến bọn họ tha hồ mà phát huy... Hường thụ xong “tính...hoang dã??”, hai người thực thỏa mãn mà chui ra khỏi công viên, trèo lên xe.

“Hiện tại mới mười giờ, giờ chúng ta đi mua quần áo đi, đều bán hết rồi.” Nguyệt Tâm ngồi lên xe, nhìn vào kính nói.

“Khuya như vậy rồi vẫn còn có cửa hàng mở nữa sao?”

“Ừ. Hôm nay các cửa hàng có khi vẫn còn mở đến rạng sáng, không những thế còn đại hạ giá! Anh xem đi, em đang giúp anh tiết kiệm đấy.”

“Cái gì? Không phải em nói không tiêu tiền của đàn ông sao?”

“Đi chết đây!”

“Ha ha”

Bùm.... bùm, đã qua 23:30, pháo hoa đã bắt đầu được phóng lên trời.

“Không nhìn, không nhìn, mau về nhà!” Nguyệt Tâm ở trong lòng ngực Thiệu Hoa lắc lắc người anh.

“Ồ lại nhìn thêm lát nữa.”

Nguyệt Tâm lấy tay chỉ chỉ vào ngực anh nói: “Anh nghe xem, tim anh lại đập nhanh rồi, còn không mau về nhà?”

Thiệu Hoa sờ sờ vào túi quần rồi lấy ra một vỉ thuốc, nuốt thuốc xuống cổ họng, anh nói: “Đi thôi.”

Thời khắc 0 h, pháo hoa nổ vang trời, Thiệu Hoa quả nhiên lại thấy khó chịu, anh nhăn mày che ngực. Nguyệt Tâm lấy chân bực đầu anh lại, hai tay bịt hai lỗ tai anh, miệng không ngừng lầm nhảm: “Không thể nghe, không thể nghe...” Trong lòng cô không biết đang ngẫm rủa pháo hoa kia mấy ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Lễ điện ảnh

Mùa xuân tháng 3 hằng năm đều nghênh đón một sự kiện trọng đại trong làng giải trí – Liên hoan phim điện ảnh Từ Kinh.

“Nguyệt Tâm, tối thứ 6 tuần này là lễ khai mạc chính thức liên hoan phim năm nay, em cùng anh đi đi.”

“Em không đi.” Nguyệt Tâm vừa nói vừa xem TV, giống như không muốn quan tâm đến.

“Làm sao vậy?”

“Anh tốt nhất là nên đi với cái cô Kỳ tiểu thư gì đó ở công ty anh đấy, cô này hiện tại đang rất nổi, đáng người cô ta còn đẹp hơn em nữa.”

“Cô ấy cũng tới.” Thiệu Hoa nắm lấy tay Nguyệt Tâm nói: “Nhưng em mới là bạn gái anh mà.”

“Em không tham gia mấy hoạt động này đâu, em sẽ bị căng thẳng xong rồi làm mất hết mặt mũi của anh đấy.”

“Ai dám nói xấu em anh chém.”

“...”

Ăn xong cơm tối, Thiệu Hoa kéo Nguyệt Tâm tới trung tâm thương mại mua lễ phục.

“Em muốn bộ này.”

Thiệu Hoa liếc mắt một cái liền nói: “Em không trắng, màu này không hợp với em đâu.”

Nguyệt Tâm lườm anh một cái xem thường, lại chỉ vào một bộ khác: “Cái này thì sao?”

“Cổ chữ V quá trẻ, người châu Á thường không thích nhìn kiểu này.”

“Anh!”

“Em hiểu ý anh là được!”

Nguyệt Tâm lại tùy tiện cầm lên một bộ khác, hung hăng nói: “Cái này thì sao?”

“Em không đủ cao, đi giày cao gót vào thì cũng vẫn ngắn một mẩu không có gì khác cho lắm.”

“Đi chết đây!” Nguyệt Tâm tức giận vô cùng, xoay người đi ra ngoài.

Thiệu Hoa đuổi theo Nguyệt Tâm, giữ chặt lấy tay cô nói: “Chúng ta đi chỗ khác.” Nói xong liền kéo Nguyệt Tâm đi vào trong xe, hơn mười phút sau, hai người đã có mặt tại một cửa hàng khác. Thiệu Hoa bảo Nguyệt Tâm xuống xe, Nguyệt Tâm lại khoanh tay nhất quyết ngồi ở vị trí lái phụ, cô cứ không muốn xuống đấy.

“Lần này cho em tự chọn, anh sẽ không phát biểu ý kiến nữa, được chưa?”

“Được phát biểu ý kiến. Không đẹp cũng phải nói đẹp!”

“Được rồi!”

Trong gian hàng, lễ phục không có nhiều nên phạm vi lựa chọn của Nguyệt Tâm cũng không quá lớn, Thiệu Hoa nhìn dáng vẻ chần chừ của cô liền hỏi: “Nếu không tìm được bộ nào thích thì đi may cũng được?”

“Người ta gọi đó là son trại*.”

“Phải gọi là “định chế*”. Bình thường tây trang của anh đều là may, như vậy mới có thể vừa người.”

(*Son trại: ý nói miền núi, nhà quê.

“Định chế”: tự sản xuất, số lượng hạn chế.”)

Nguyệt Tâm khoanh tay trước ngực, trở mình xem thường liếc anh một cái: “Vậy anh cứ tùy tiện chọn giúp em một bộ đi.” Nguyệt Tâm nghĩ thầm: em đây chẳng cần mặc cái gì đó tự chế như anh.

“Tự em chọn đi, anh không phát biểu ý kiến.” Thiệu Hoa nói thực tự nhiên, không thấy có chút gì là tức giận, nhưng Nguyệt Tâm nhìn ra anh chắc chắn đang giận đối với cô.

Nguyệt Tâm tức giận rằng, cô cầm lấy chiếc đất nhất ở đây đưa cho nhân viên. Khi Thiệu Hoa trả tiền, anh liền bảo cô nhân viên này lấy luôn chiếc váy màu đen anh nhìn trúng cùng kích cỡ với cái vừa rồi gói lại.

Đi ra khỏi cửa hàng, Nguyệt Tâm nheo mắt nhìn anh nói: “Anh có ý gì?”

“Tuy rằng em không trắng nhưng mặc màu đen không nói là không đẹp.” Vừa rồi Thiệu Hoa nhìn bộ y phục Nguyệt Tâm chọn, thực ra anh rất muốn nói với cô: Cái này thật xấu!

“Hừ!”

Thiệu Hoa đem túi đồ ném vào sau xe rồi ngồi vào vị trí lái, khởi động xe rồi đi.

“Tại sao lại dừng ở đây?”

Thiệu Hoa xuống xe mở cửa cho Nguyệt Tâm, kéo cô ra ngoài rồi nói: “Chiều đến nội dung rồi, đưa em đi xem phim chứ sao nữa.” Nói xong, Thiệu Hoa kéo Nguyệt Tâm đến quầy mua hai tấm vé xem phim. Tức giận của cô tất cả đều bay hết, cô có chút xấu hổ nép phía sau người anh. Đây là lần đầu tiên bọn họ đi xem phim cùng nhau!

Bọn họ cũng không nhớ rõ rốt cục đã xem cái gì nữa, chỉ cảm thấy đầu lười mõi mừ, cả cổ xoay cũng có chút cứng nhắc.

Về đến nhà Nguyệt Tâm ngay lập tức chui vào phòng mặc thử bộ lễ phục màu đen. Cô nhìn vào gương, trừ việc quá kinh ngạc không ngờ mình lại trở nên xinh đẹp quý phái như vậy mà còn kinh ngạc bởi mắt nhìn của Thiệu Hoa: “Anh nên đi làm nhà tạo mẫu đi.”

“Anh mà đi làm nhà tạo mẫu thì phải gọi là phí nhân tài.” Thiệu đại thiếu gia đắc ý hãnh diện, da mặt quả đúng là dày.

“...”

Liên hoan phim điện ảnh.

Cách ăn mặc hôm nay đem lại cho Nguyệt Tâm không ít tự tin. Ngoài bộ lễ phục kia, Thiệu Hoa còn mua cho cô một bộ trang sức, kết hợp với chiếc váy này thực sự phải nói là đẹp miễn bàn. Nguyệt Tâm rất thích cách phối đồ này, cô khoác tay anh đi vào thăm dò, còn rất đúng kiểu đúng cách.

“Thiệu Hoa, Thiệu Hoa, Thiệu Hoa...” Mới đi lên mấy bậc thềm Nguyệt Tâm đã nghe thấy những tiếng hét của rất nhiều nữ sinh gọi “Thiệu Hoa”. Cô nhìn lướt qua, còn có cả người giơ bảng đề tên “Thiệu Hoa” nữa. Đầu năm nay, quả nhiên chỉ số IQ của mọi người đều được nâng cao, ngoài mấy mình tinh mặt mảy sáng lạn bên ngoài đều có fan hâm mộ, bây giờ ngay cả đạo diễn, biên kịch cũng đều có fan, càng miễn bàn đến tổng tài lão bản đầu tư tiền vào lĩnh vực điện ảnh, hướng chỉ lại là một lão tổng ngọc thụ lâm phong như thế này! Anh còn có mắt nhìn, có phong cách, còn có... còn có bệnh, bệnh thần kinh!... Nguyệt Tâm vội vã dẹp mấy cái suy nghĩ viển vông trong đầu, cẩn thận từng bước đi phòng ngừa bị vấp. Bỗng nhiên cô nhìn thấy một nữ sinh giơ cái bảng đề tên anh té ngã... Thiệu Hoa à, fan hâm mộ của anh cũng cuồng nhiệt quá rồi.

Đi hết mấy bậc thềm trải thảm Nguyệt Tâm lại nghe thấy những tiếng hét trời tai hơn nữa: “Thiệu Hằng, Thiệu Hằng, Thiệu Hằng...” Cô quay lại nhìn, mẹ nói, mấy tấm biển hình như còn nhiều hơn.

Hai năm trước, khi mà sự thật Thiệu Hoa từng ngồi tù bị lộ ra ngoài, chuyện anh và Thiệu Hằng có quan hệ cũng làm xôn xao dư luận một thời gian. Việc hai anh em nhà họ Thiệu trở mặt thành thù làm trao đảo giới giải trí, luôn luôn xuất hiện tại trang nhất của hàng loạt tờ báo lớn. Có thể nói hai anh em đẹp trai giàu có bất hòa đã trở thành một đề tài cho những bộ não phong phú... Khi đó cư dân mạng còn chia thành hai phái là “Hoa sơn phái” và “Hằng sơn phái”. Đương nhiên con dân của “Hằng sơn phái” đông hơn “Hoa sơn phái”. Dù sao thì đại đa số nữ sinh đều thích người có hồ sơ “sạch sẽ” hơn, không những thế Thiệu Hằng so với Thiệu Hoa trẻ hơn lại đẹp trai hơn. Nhưng đệ tử của “Hoa sơn phái” cũng không phải dạng vừa, sống chết trung thành với đảng phái, ở trên mạng khuấy đảo cũng quá lợi hại rồi, cứ một câu là lại: “Ta chém chết ngươi.” Bọn họ cũng thật đúng là quá xứng với Lão đại của họ mà.

Dần dần truyền thông cũng không còn bất quái với câu chuyện của hai anh em nhà này nữa. Vì sao? Những trang báo mạnh hàng đầu giới giải trí hầu như đều nằm trong tay hai anh em này, kể cả các trang báo Internet cũng dường như đều là thiên hạ của bọn họ. Ai dám đối đầu với lão bản của chính mình cơ chứ? Hiện tại hai người này trong giới điện ảnh truyền hình lại nổi lên làm mưa làm gió, dù vẫn là đối nghịch nhưng ai dám chạm vào họ? Ông em có thể thuê người chém người, cơ mà ông anh còn ác hơn, trực tiếp vác dao ra trận... Haizz, nếu hai huynh đệ nhà này mà liên thủ, treo cái bảng hành nghề “huynh đệ sát thủ” cũng hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay, cùng lắm thì... cùng lắm thì trực đi khám người!

Sau lễ thăm dò, buổi biểu diễn bắt đầu. Thiệu Hằng ngồi cách Thiệu Hoa không xa, Nguyệt Tâm liếc mắt qua nhìn Thiệu Hằng một cái rồi nhẹ nhàng gọi Thiệu Hoa.

“Sao?” Thiệu Hoa ngả đầu sang bên một chút.

“Anh mở nhiều nhà xưởng ở phía Bắc như vậy, hơn nữa từ chỗ đó kiếm về không ít tiền nhưng còn cố tình chạy về thành phố H làm truyền thông, anh không phải đang tuyên chiến với Thiệu Hằng đấy chứ?”

“Ha ha.” Thiệu Hoa không nói gì coi như là ngầm thừa nhận.

“Anh hận Thiệu Hằng cho nên anh muốn cướp Quang Hối về tay sao?”

Thiệu Hoa hơi xoay người, néo cằm Nguyệt Tâm một cái nhẹ, nói: “Cùng với thời gian hoang phí trên người mình hận, không bằng dùng thời gian đó chia sẻ với người mình yêu.”

Anh cười nhẹ. Nguyệt Tâm cũng cười, cô biết trong lòng Thiệu Hoa không có chữ hận.

Chỉ một lúc sau, Nguyệt Tâm nhìn thấy Thiệu Hằng dắt tay một nữ minh tinh lên sân khấu nói vài câu, cô bỗng nhiên thấy căng thẳng, cô lo lắng nghĩ: Thiệu Hoa sẽ không kéo cô lên trên đây nói vài câu đấy chứ? Cái này thì thật kinh người rồi! Cô chính mình ở trên tòa án thì còn biết ăn nói chứ trường hợp này bảo cô lên nói thì đây là lần đầu tiên... Thật may, Thiệu Hoa dắt cái cô Kỳ tiểu thư kia lên đài. Nguyệt Tâm không ghen một chút nào, trong lòng thầm cảm ơn trời đất còn chẳng kịp.

Thiệu Hằng từ trong phòng vệ sinh trùng hợp lại gặp Thiệu Hoa. Thiệu Hoa rất bài bản theo nghi thức mà cười một cái, Thiệu Hằng vẻ mặt cứng nhắc.

Người đi cùng Thiệu Hằng cũng đi ra, nhìn Thiệu Hoa một cái, ánh mắt có điểm khác thường. Anh ta chính là công tử bên tập đoàn Thánh Đạt, Miêu Nhất Lâm.

Trở lại vị trí ngồi, Miêu Nhất Lâm cúi đầu hỏi Thiệu Hằng: “Vừa rồi chính là anh trai cậu à?”

“Ừ”

“Rất có vị đàn ông nha.”

“Bớt nói nhảm đi! Xem biểu diễn trên sân khấu kìa!” Thiệu Hằng lườm một cái.

“Hắc hắc.”

Lúc lễ khai mạc chấm dứt thì cũng đã khuya. Thiệu Hằng lái xe dạo một vòng rồi mới về nhà. Khi về đến nhà thì thấy Dịch Vân Vân vẫn còn đang chơi mặt chược, Thiệu Hằng chào hỏi một câu rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Một lát sau Dịch Vân Vân gõ cửa: “Con trai, đã ngủ chưa?”

“Còn chưa ạ.”

“Mẹ vào được không?”

“Vâng.”

Dịch Vân Vân vào ngồi bên giường, cười tươi nói: “Buổi tối nay mẹ nhìn thấy con trên TV, trông con so với Thiệu Hoa còn có mặt mũi hơn nhiều.” Dịch Vân Vân nhìn con trai mình rồi nói tiếp: “Hôm nay hai người có chào hỏi nhau không?”

“Không có.”

“Tùy tiện chào hỏi một hai câu cũng không sao, có khi sau này làm ăn lại có chút qua lại. Không nghĩ tới Thiệu Hoa cũng có bản lĩnh, Hoa Duyệt của nó phát triển rất nhanh.

“Mẹ, con muốn đi ngủ.”

“Được rồi, con ngủ đi, mẹ cũng đi ngủ đây.”

Ngày hôm sau.

“Thiệu tổng, có một vị tiên sinh tên là Miêu Nhất Lâm tìm anh, anh ta nói anh ta là người của Thánh Đạt.”

“Mời vào.”

“Thiệu tiên sinh, chào anh.” Miêu Nhất Lâm chia danh thiếp ra nói: “Tôi là phó tổng giám đốc của Thánh Đạt, Miêu Nhất Lâm.”

“Chào anh.” Thiệu Hoa cùng người này bắt tay. “Xin hỏi có việc gì?”

“Không biết Thiệu tiên sinh có muốn cùng tôi bàn chút chuyện hợp tác hay không?”

“À?”

“Hiện tại mà nói thì giới giải trí này xem như là thiên hạ của Thiệu gia hai anh em các vị rồi, nhưng hệ thống này còn có Thánh Đạt cũng cùng hai vị nằm trong vị trí ba thế chân vạc, chỉ cần chúng ta hai bên hợp tác thì nhất định có thể tiêu diệt bên thứ ba.” Miêu Nhất Lâm nói có vẻ rất tự tin.

“Ha ha, hy vọng các người cùng Quang Hội hợp tác thuận lợi.” Khóe môi Thiệu Hoa cong thành một độ cung.

“Thiệu tiên sinh anh không cần cân nhắc chuyện hợp tác một chút hay sao?” Miêu Nhất Lâm nói không nhanh không chậm.

“Tôi chỉ sắp nhập, không hợp tác.” Thiệu Hoa hơi ngẩng đầu lên, ý hỏi: “Anh có hiểu ý tôi không?”

“Thiệu tiên sinh thật hài hước. Lần này làm phiền thực xin lỗi. Hẹn gặp lại.”

“Tái kiến.”

“Thiệu Hằng, cậu xem chuyện chúng ta hợp tác thấy như thế nào?”

“Để tôi cân nhắc thêm.”

“Cậu hẳn là biết nếu tôi và anh trai cậu hợp tác, Quang Hối của cậu sẽ rất nhanh bị bài trừ khỏi phạm vi hệ thống này.”

“Ha ha, tôi biết. Tôi cũng biết cậu đã đến tìm anh trai tôi.”

“Vậy sao? Việc buôn bán nói ra cũng phải có thứ tự trước sau, cậu bên này vẫn còn chưa đưa ra quyết định thì tôi làm sao có thể chạy đến chỗ người khác được.” Miêu Nhất Lâm nghĩ thầm: hai anh em nhà này quả nhiên đều không dễ đối phó.

“Cậu là một kẻ làm ăn rất thông minh, ha ha.”

Thiệu Hằng biết chính mình khôn ngoan, cũng biết Thiệu Hoa và Miêu Nhất Lâm cũng rất nhạy bén. Tại sao nhà họ Thiệu lại tách ra làm hai? Nếu nhà họ Thiệu đã tách ra rồi, thì vì sao anh ta còn muốn hợp tác với bên một bên thứ ba. Bảo trì cục diện ba cực như bây giờ cũng không hẳn là một chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cùng anh đi ngắm phong cảnh

Thời gian khó chịu nhất trong năm, cũng chính là lúc mưa dầm rả rích lại đến.

“Nguyệt Tâm, cuối tuần có rảnh không? Có muốn cùng anh đến Thành phố D thăm Khương tiên sinh không?”

“Khương tiên sinh là ai?”

“Là sư gia của anh.”

“Sư gia?! Khó không thành vẫn còn Khương Tử Nha sao?” Nguyệt Tâm cảm thấy Thiệu Hoa lại đang trêu cô rồi.

(Tề Thái Công, tên thật là Khương Thượng (姜尚), tự là Tử Nha (子牙), nên thường được gọi là Khương Tử Nha (姜子牙), là khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ 12 trước Công nguyên và là vua khai lập nước Tề tồn tại từ thời Tây Chu đến thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Khương Tử Nha được biết đến như một vị tướng tài vĩ đại và là người góp phần lập nên sự nghiệp nhà Chu kéo dài hơn 800 năm, là triều đại kéo dài nhất trong lịch sử Trung Quốc. Nguồn: wiki)

“Có thể gọi là Khương Tử Nha cũng được đấy, nhưng anh đúng là không biết Khương tiên sinh tên thật là gì mà.”

“Quên đi, quên đi, anh nói thế nào cũng được.” Nguyệt Tâm đối với vị Khương tiên sinh này cũng không có chút tò mò gì, cô chỉ biết là xung quanh Thiệu Hoa, mấy chuyện kỳ lạ xuất hiện cũng không phải là ít.

“Anh có lẽ sẽ đi khoảng nửa tháng, sau khi tới thành phố D còn phải tới thị trấn M, mùa mưa lại tới rồi, anh đi tới mấy nơi đó tránh mưa.”

“Ừ. Em không xin nghỉ được thời gian dài như thế, nhưng 2 ngày thì được, có thể cùng anh đi gặp vị sư phụ kia.”

“Tốt.”

Nguyệt Tâm xin nghỉ hai ngày cuối tuần.

Ngồi trên máy bay gần ba tiếng đồng hồ, họ tới thành phố D, vừa ra khỏi sân bay thì có người đến tiếp đón. Lại ngồi trên xe khoảng 1 giờ đồng hồ tới ngoại ô thành phố, nhà xưởng của Thiệu Hoa đều được đặt ở đó.

“Khương tiên sinh, chào!” Thiệu Hoa thăm hỏi.

“Chào.” Khương tiên sinh quay về phía Nguyệt Tâm “Chu tiểu thư, xin chào.”

“Chào tiên sinh.” Nguyệt Tâm có chút kỳ lạ, Thiệu Hoa còn chưa có giới thiệu Khương tiên sinh đã biết họ của cô, ngắm lại có thể Thiệu Hoa cùng vị này chắc đã nói chuyện qua. Trên thực tế thì Thiệu Hoa chưa từng đề cập chuyện gì liên quan đến Chu Nguyệt Tâm với Khương tiên sinh. Khương tiên

sinh biết bởi vì ông là thầy bói sao?

“Khương tiên sinh, tôi dẫn Nguyệt Tâm đi dạo một vòng, buổi tối sẽ trở về chơi cờ với ông.”

“Được!”

Thiệu Hoa mỗi lần đến thành phố D, việc đầu tiên khẳng định chính là đến nhà xưởng gặp Khương tiên sinh trước, những việc sau đó thì sẽ có tính toán sau.

Thiệu Hoa không dùng xe riêng, anh kéo tay Nguyệt Tâm đi tới bên đường. Đây là một thị trấn nhỏ, không có giao thông công cộng, không có taxi, chỉ có loại xe bánh mì cỡ nhỏ với ba cái bánh xe và mái che phủ phía trên, thôi thì cứ xem như là “taxi” vậy.

“Ngồi trên chiếc xe ba bánh này sao?”

“Đương nhiên.” Nguyệt Tâm lườm Thiệu Hoa một cái, anh cho rằng bản thân là “người nhà quê” à?

“Loại xe này chắc chắn em chưa từng được ngồi qua đâu.” Thiệu Hoa chỉ chỉ chiếc xe phía trước, thuận tiện liền vẫy một cái. Loại xe này là xe ba bánh có lều che, trên lều còn treo hoa, màu sắc rất tươi đẹp những cũng rất bình dân. . . “Xe ba bánh ở những vùng xung quanh đây phần lớn đều như thế này, rất mang phong cách Triều Tiên.”

Thành phố D giáp với Triều Tiên, đem đến cảm giác có chút ngoại quốc. Nhất là ngoại ô biên cảnh, thông qua sông Áp Lục có thể nhìn thấy Triều Tiên, thường thì còn có thể nhìn thấy đối diện phía bên kia còn có người chèo thuyền, trên thuyền cắm quốc kỳ Triều Tiên.

“Phong cảnh ở đây thật đẹp.” Nguyệt Tâm rất thích, nói xong cô liền ôm lấy cổ Thiệu Hoa rồi hôn anh.

Người lái xe ngồi bên cạnh cửa kính nhìn một màn phản quang như vậy, thiếu chút nữa thì va vào chiếc xe khác...

“Tiên sinh, ông có biết đập chứa nước kia không?” Thiệu Hoa hỏi người lái xe.

“Biết. Đương nhiên biết! Đập chứa nước này là nơi nổi tiếng nhất ở địa phương này.”

“Vậy thì đi tới đó đi.”

“Được.”

Chỉ một lát sau người lái xe đã đưa bọn họ tới nơi. Đứng chỗ này mới thấy đập này thực lớn, kéo dài vắt qua sông Áp Lục, cũng là giáp giới với Triều Tiên, nghe nói đây là công trình Trung – Triều hợp tác xây dựng.

Xuống xe, Nguyệt Tâm vịn lại thắt lưng, sau đó lại vịn tay lên cổ Thiệu Hoa: “Hướng dẫn viên du lịch Thiệu Hoa, chúng ta chơi thế nào đây?”

“Đầu tiên chụp mấy tấm ảnh sau đó có thể đi vào đó nhìn xem” Thiệu Hoa chỉ tay vào một hang động: “Chúng ta đi vào đi, nghe nói bộ phim truyền hình “Lưu lão căn” trên TV quay ở đó.”

“Chụp ảnh sao, được! Còn “Lưu lão căn” gì đó thì thôi khỏi cần, em đối với lão cũng không có hứng thú.”

“Ha ha.”

Ngoại trừ việc nhìn con đập này trông cũng khá là hiện đại thì phong cảnh xung quanh đây vẫn rất nguyên thủy: không có nhà cao tầng, không có đường phố nườm nượp người qua lại, thậm chí còn không có những ngôi nhà kiểu mới. Nhà mà mọi người ở vẫn là những căn nhà bằng đá, hơn nữa đa số đều chỉ có một tầng, cột điện cũng không nhiều...

“Thật đẹp.” Cả thôn chỉ có mình Thiệu Hoa và Nguyệt Tâm là “ngoại nhân”, Nguyệt Tâm thực sự say mê nơi này, tự nhiên mà lại yên tĩnh.

“Chính vì không khai phá nơi này thành khu du lịch cho nên nơi này mới đẹp như vậy. Chờ đến khi bị khai phá thì cũng chẳng còn gì để chơi, đều là người tự ngắm người.”

Nguyệt Tâm thu lại cảm xúc ngây ngất, giọng điệu chân thật nói: “Anh có thể phát triển du lịch ở đây thì khẳng định kiếm bội tiền.”

“Anh trí tuệ đủ những thế lực không đủ.”

“...”

Chụp vài bức ảnh, sau đó lại đi xung quanh dạo một vòng, Thiệu Hoa gọi một chiếc xe ba bánh. “Tới quán nướng Thủ Nhĩ.”

“Đã biết.”

Quán nướng Thủ Nhĩ là tiệm ăn lớn nhất ở thị trấn này, bởi vì gần với Triều Tiên cho nên nghi thức ăn uống ở đây rất thuần túy.

“Ở thành phố H, nhà hàng Hàn Quốc nhiều đến mức đếm không hết được, chạy tới một nơi vô cùng vô cùng xa như thế này, chúng ta thì ra lại tới để ăn đồ ăn Hàn Quốc à?”

“Khẩu vị ở đây mới là chân chính.”

“À, vậy thì cứ thử xem đi, dù sao cũng vẫn còn thời gian, vẫn có cơ hội nếm thử món ăn ở những nơi khác.”

“Ừ.”

Thiệu Hoa gọi xong đồ ăn, người bán hàng hỏi bọn họ xem bọn họ muốn tự mình nướng hay để quán nướng thay. Hai người bọn họ đều đồng thanh nói là để quán nướng thay. Thì ra hai người này đều lười a.

Ăn xong, sau khi Thiệu Hoa đặt phòng khách sạn cho Nguyệt Tâm, dặn dò cô không được ra ngoài đi lung tung vì nơi này an ninh không tốt như ở thành phố H, còn anh thì đi tới nhà xưởng, Khương tiên sinh đang đợi anh ở đó.

“Khương tiên sinh.”

“Về rồi sao.”

“Àn.” Nói xong, Thiệu Hoa sắp một bàn cờ vây. Thiệu Hoa cho tới bây giờ vẫn chưa lần nào thắng được Khương tiên sinh, hơn nữa lần nào cũng thua rất nhiều con nhưng Khương tiên sinh vẫn luôn thích chơi cờ cùng anh.

“Kỹ nghệ không có tiến bộ.”

“Còn kỹ nghệ của Khương tiên ngày càng cao tay.”

“Phía nam thế nào rồi?”

“Rất tốt.”

“Ngay cả bạn gái tìm khắp nơi cũng trở lại rồi.”

“Tiên sinh biết trước kia tôi có bạn gái sao?” Thiệu Hoa dừng lại một chút, bỗng nhiên cảm thấy câu hỏi của mình có chút dư thừa “Tiên sinh đã tính toán từ trước đến nay chưa bao giờ sai.”

“Câu tin tương lai mà tôi nói sao?”

““Không tin” cũng là một loại “tin”.”

“Thiệu Hoa, chú ý thân thể.”

“Được.”

Qua đợt mưa vừa rồi, Thiệu Hoa đã trở lại.

Bộ phim điện ảnh mới mà Hoa Duyệt bỏ vốn vào chủ yếu lấy cảnh quay ngay tại Mai Viên của công trình mới hoàn thành – công ty điện ảnh truyền thông Hoa Duyệt, Thiệu Hoa tham dự nghi lễ bấm máy. Không nghĩ tới vừa mới cắt xong dải lụa thì xung quanh nổi lên tiếng pháo, Thiệu Hoa giật mình nghe thấy tiếng pháo đột ngột nổ vang, trong phút chốc tim liên đập rất nhanh. Anh nói với người bên cạnh một tiếng rồi nhanh chóng chạy vào ngồi trong xe uống thuốc rồi gọi Tiểu Trần lái xe rời đi.

“Tiểu Tàn, tiệc rượu tối nay tôi không đi được, cậu thay tôi đón tiếp bọn họ.”

“Vâng.”

Trở lại khách sạn, Thiệu Hoa tắm rửa sạch sẽ xong liền tới giường nằm xuống luôn, ngực vẫn có chút không thoải mái. Sau khi ngủ được một giấc anh liền đi tới bệnh viện, bác sĩ cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo anh phải chú ý nghỉ ngơi, cố gắng giữ môi trường làm việc xung quanh thật im lặng. Thiệu Hoa chính mình cũng biết trái tim này của anh đã không còn bất cứ biện pháp nào chữa trị tận gốc, tiếng pháo hôm nay quá bất ngờ làm trái tim anh như muốn nổ tung.

Khi đi ra khỏi bệnh viện, Thiệu Hoa vừa bước xuống một bậc cầu thang liền biết mình bước hụt vào khoảng không rồi ngã xuống. Anh đứng lên, cũng không nghĩ gì nhiều thế những trước mắt lại một trận tối đen, anh đoán là bị hôm nay “đọa” cho một trận, trái tim này bệnh cũng chút nghiêm trọng rồi.

Vài ngày sau, đúng lúc đèn đỏ có người chạy xông tới thiếu chút nữa thì đâm vào xe Thiệu Hoa, cũng may Tiểu Trần dừng đúng lúc, không thì đã gây tai nạn rồi. Nhưng cũng đúng lúc dừng lại này làm cho Thiệu Hoa thực sự bị dọa, khi anh bước xuống xe, trước mắt lại biến thành màu đen, vẫn may anh bám chắc vào cửa. Anh dùng sức nhắm mắt lại, lắc lắc đầu rồi mở mắt ra, tầm nhìn vẫn bình thường. Anh không nghĩ nhiều, đóng cửa xe lại rồi bước vào tòa nhà.

Cuối tuần, Thiệu Hoa dẫn Nguyệt Tâm tới nhà di Tinh ăn cơm. Lúc trở về xảy ra chút tình huống.

“Làm sao vậy?” Nguyệt Tâm khẩn trương quay sang anh hỏi.

Thiệu Hoa phanh gấp rồi lái xe tới vệ đường, anh vươn người qua cô rồi mở cửa nói với Nguyệt Tâm “Em lái xe đi.”

“Anh làm sao vậy?”

Thiệu Hoa thở dài một hơi: “Anh cũng không rõ, cứ đến bệnh viện trước rồi nói sau.”

“Được.” Nguyệt Tâm ngồi sang vị trí lái, khởi động xe đi tới bệnh viện.

Đây là lần thứ ba, trước mắt anh lại chìm vào bóng tối. Hai lần trước nếu không phải thực sự là anh bị dọa, chỉ cần đứng tại chỗ trong chốc lát, nhắm mắt hít thở thở sau đó lại tốt thì lần này, trước mắt lại tối sầm, cũng may anh lái xe tốc độ không nhanh nếu không thật sự có thể xảy tai nạn. Thiệu Hoa xác định rõ ràng lần này bản thân không hề bị dọa bởi tác nhân nào, anh đột nhiên nhớ tới lời nói của Khương tiên sinh, trong lòng chợt nổi lên một nỗi bất an.

Bệnh viện.

“Cậu bị bệnh tim?”

“Phải.”

“Cậu theo tôi đi làm kiểm tra một chút.”

...

“Bác sĩ, thế nào?”

“Cái này...” Bác sĩ nhìn thoáng qua Nguyệt Tâm.

“Không có việc gì, bác sĩ cứ nói đi.” Thiệu Hoa không ngại có Nguyệt Tâm đứng ở bên cạnh cùng nghe.

“Buổi tối chỉ có thể khám qua loa, ngày mai cậu đến đây khám lại để bệnh viện kiểm tra cẩn thận.” Bác sĩ dừng một chút rồi nói: “Tình huống của cậu có lẽ là chứng tắc động mạch trung ương vòng mạc.”

“Sao?” Thiệu Hoa và Nguyệt Tâm nghe nhưng không hiểu.

“Cậu xem như cũng may mắn, có một vài người không để ý, cứ tưởng là do khó thở, sau khi ngủ dậy thì không còn nhìn thấy gì nữa.”

“Tại sao đột nhiên lại mắc bệnh này được?” Nguyệt Tâm cả người toát mồ hôi lạnh: “Không có cách nào cứu chữa sao?”

Bác sĩ lắc đầu: “Bệnh này chính là như vậy, bệnh nhân bị mất thị lực đột ngột. Nếu tình huống tái phát sinh phải lập tức dùng thuốc, nếu để trễ thì vĩnh viễn có thể bị mù... Ngày mai cậu nhất định phải đến làm kiểm tra toàn diện. Hôm nay cậu cứ uống thuốc trước để phòng bệnh tái diễn.”

“Được, ngày mai nhất định sẽ đến.” Nguyệt Tâm trả lời.

Bác sĩ lại nói: “Về sau cậu lúc nào cũng phải mang theo bên mình thuốc Amyl nitrite và loại thuốc dạng viên Nitroglycerin. Khi nào cậu thấy trước mắt biến thành màu đen thì lấy Amyl nitrite cho vào khăn tay đập vụn rồi đưa mũi vào hít cho tới khi hết mùi thì mới được dừng lại, sau đó kẹp một viên Nitroglycerin dưới lưỡi. Đồng thời tốt nhất là lấy ngón tay đặt cách xa mí mắt một chút rồi mát xa, mỗi phút 100 lần...”

“Vâng, vâng...” Nguyệt Tâm còn lắng nghe chú tâm hơn cả Thiệu Hoa.

Nghe xong lời nói của bác sĩ, Thiệu Hoa cầm đơn thuốc cùng Nguyệt Tâm đi ra khỏi bệnh viện.

“Đừng khóc.” Thiệu Hoa lau nước mắt trên mặt Nguyệt Tâm, nói: “Bác sĩ nói anh cũng rất may mắn, hơn nữa cũng chỉ cho phương pháp cấp cứu tạm thời, không có việc gì đâu.”

“Anh nói cứ như thể đôi mắt này không phải của chính mình vậy.”

Thiệu Hoa nhún vai, an ủi Nguyệt Tâm mấy câu rồi bước đến quầy mua thuốc.

Nguyệt Tâm đề lại tay anh, nói: “Từ từ, mua bốn phần, anh mang một phần, em mang một phần, Tiểu Trần mang một phần, anh để ở văn phòng anh một phần.”

“Ha ha.”

Ngày hôm sau, khi đã hoàn thành kiểm tra toàn diện cho Thiệu Hoa, bác sĩ kết luận chính xác anh đã mắc chứng bệnh “tắc động mạch trung ương vòng mạc”. Nghe xong Nguyệt Tâm liền rơi nước mắt.

Hiện tại, mỗi ngày cứ đến tối Nguyệt Tâm đều phải hỏi Thiệu Hoa xem anh có phải trước mắt là màu đen hay không. Có thì nói có, không thì nói không, đối với bệnh tình của mình Thiệu Hoa chưa bao giờ giấu diếm.

Thế nhưng dần dần câu trả lời “có” của Thiệu Hoa ngày một nhiều, hơn nữa phạm vi tầm nhìn của anh bình thường cũng ngày càng mờ mịt.

Một buổi tối, sau khi tản bộ về, Thiệu Hoa nghiêm túc quay sang hỏi Nguyệt Tâm “Nguyệt Tâm, chúng ta đi du lịch, được không?”

“Anh...” Du lịch vốn nên là một chuyện vui vẻ nhưng Nguyệt Tâm lại cảm giác được sự tình ngày một không ổn.

“Nguyệt Tâm!” Thiệu Hoa điều chỉnh lại tư thế, nói: “Gần đây thời gian không nhìn rõ ngày càng nhiều, anh nghĩ, anh...”

“Không cho phép nói lung tung. Không cho anh nói mình như thế.” Nói xong, Nguyệt Tâm liền khóc: “Em bằng lòng bị mù, lấy mắt của em chuyển cho anh...”

“Anh... chỉ là lo lắng thế thôi.” Thiệu Hoa nâng tay lau nước mắt cho Nguyệt Tâm, còn nói: “Năm sau anh còn muốn cùng em ngắm pháo hoa, năm sau nữa cũng muốn cùng em ngắm, cả đời này đều muốn bên cạnh em.”

“Được.”

Thiệu Hoa, thật sự không yên lòng.

Gần đây, tình trạng mắt thị lực ngày càng nhiều, lúc Nguyệt Tâm hỏi đến thì có vài lần chứ đừng nói là lúc không có cô. Đưa Thiệu Hoa đến bệnh viện, bác sĩ luôn dặn anh cần phải nghỉ ngơi nhiều, không được tức giận, phải luôn chuẩn bị thuốc phòng bị và thuốc cấp cứu. Thiệu Hoa đã giảm bớt lượng công việc, thật sự không thể tính là lao động vất vả nhưng tình huống vẫn không có chuyển biến tốt. Chỉ sợ đây gọi là bệnh cuối đời, hai lần kính hách trước đó lại làm anh kích động quá lớn. Thiệu Hoa, 37 tuổi tròn vẫn còn chưa tới không phải sao? Chẳng phải bác sĩ nói anh có thể sống tới 60 tuổi sao? ...

“Nguyệt Tâm, thứ sáu tới em xin nghỉ phép chúng ta đi du lịch.”

Trước kia Thiệu Hoa cũng thường đưa ra chủ ý bắt Nguyệt Tâm sau ngày thứ 6 cùng anh đi đâu đó chơi nhưng từ ngày từ thị trấn M trở về, Thiệu Hoa lại không còn nói những lời đó nữa. Hôm nay tự nhiên nghe anh nói thế Nguyệt Tâm bỗng siết chặt tay.

“Anh...”

“Anh nghĩ anh thật sự sớm sẽ không còn nhìn thấy gì nữa.”

“Anh nói lung tung!” Nguyệt Tâm dùng tay đánh lên người anh nhưng không được vài lần liền nhào vào ngực anh khóc lớn.

Thiệu Hoa để Nguyệt Tâm khóc trong chốc lát rồi kéo người cô ra khỏi thân thể anh, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Về sau, em nhất định phải kể cho anh nghe phong cảnh bên ngoài đẹp thế nào, được không?”

“Em đổi mắt cho anh! Nếu anh không chịu lấy toàn bộ thì chúng ta mỗi người một bên! Nguyệt Tâm xem trên TV, mỗi lần người ở trong đó có mắt không tốt thì đều là do giác mạc có vấn đề, cho nên cô nghĩ mắt của anh có phải cũng là do giác mạc không tốt?”

“Không phải vấn đề ở giác mạc.”

“Vậy là vì sao? Không thể mổ sao?”

Thiệu Hoa lắc đầu: “Không thể phẫu thuật, chỉ có thể cao áp phụ trợ trị liệu.” Thiệu Hoa hạ ánh mắt, hít sâu một hơi, anh muốn bản thân bình tĩnh lại: “Bác sĩ nói nguyên nhân chủ yếu là do tim tạo thành, tim anh vốn không tốt.” Bác sĩ còn nói đến rất nhiều nguyên nhân khác, cái gì động mạch, cái gì bức xạ, cái gì thiếu dưỡng, đến cùng, câu nói cuối của bác sĩ Thiệu Hoa nghe rất hiểu: “Bệnh của cậu nguyên nhân máu chốt do trái tim có vấn đề.” Thiệu Hoa cười khổ. Tim bệnh là bởi vì phong thấp; mà phong thấp là bởi vì...

“Tại sao, tại sao...?” Nguyệt Tâm khóc đến mệt mỏi, vô lực ngã vào lòng Thiệu Hoa. Cô nằm trong ngực anh không ngừng lẩm bẩm “tại sao”: tại sao người tốt không được đền đáp? Tại sao người tốt lại sinh nhiều bệnh tật? Vì sao ngay cả mười năm cũng không để cho anh được sống tốt... “Ngày mai em sẽ xin từ chức, cùng anh đi ngắm phong cảnh, sẽ đi cho đến khi nào anh không còn nhìn thấy nữa...”

“Nguyệt Tâm” Thiệu Hoa nâng mặt cô, cười thoải mái: “Để anh nhìn em nhiều thêm một chút, chỉ cần nhớ rõ khuôn mặt này thôi cũng đủ lắm rồi.”

Thứ sáu, Nguyệt Tâm nói đi gặp khách hàng. Sáng sớm, cô xách va li cùng Thiệu Hoa tới sân bay.

Trên máy bay có chút nhàm chán, Nguyệt Tâm không biết đang làm gì, lại càng không ngừng quay đầu hết trái lại phải. Thiệu Hoa thấy nghi hoặc liền hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

“Quay đầu! Anh có nghe nói hay không “Kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn lại. Đôi lấy kiếp này gặp thoát qua”. Em kiếp này ngày ngày sẽ quay đầu nhìn anh đủ năm trăm lần, như vậy kiếp sau không chỉ là gặp thoát qua mà còn có thể ở bên nhau.”

Nói xong, Nguyệt Tâm liền nâng mặt Thiệu Hoa quay ngược quay xuôi, rồi cô lại nói: “Mau mau, anh cũng quay đầu nhìn em đi, nếu không chờ đến khi anh không còn thấy nữa, sẽ không thể ngoái đầu nhìn lại...”

“Kiếp này chúng ta cứ bên cạnh nhau thế này đã tốt lắm rồi.”

“Anh thật keo kiệt. Đều không nỡ nhìn em...”

Có bao nhiêu chuyện, Thiệu Hoa đều chỉ cười cho qua. Anh không hận, cũng không oán, cho tới hiện tại vẫn luôn tích cực mà sống. Bởi vì anh có thể gồng mình chống đỡ, cho nên muốn anh phải chịu đựng chấp nhận nhiều đến như vậy sao? Thì ra, thế giới này thật sự không có thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mất trí nhớ

Tác giả cũng thật biết hành người. Haizzzzz!!!

“Thiệu Hoa, ngày một em phải cùng khách hàng đi tỉnh khác, đây là vị khách hàng cuối cùng rồi, sau đó em sẽ toàn tâm toàn ý giữ chức vụ cô bảo mẫu của anh.”

“Ha ha.” Thiệu Hoa cung chiêu véo cái mũi của Nguyệt Tâm một cái.

“Anh nhất định lúc nào cũng phải nhớ mang thuốc trên người đấy! Thuốc chữa tim, thuốc chữa mắt đều phải mang đủ, cuối tuần tốt nhất đừng đi làm để em đỡ lo...”

“Em yên tâm đi, ra ngoài nhớ chú ý an toàn, đừng ăn mấy đồ linh tinh này nọ.”

“Anh không nghe ăn bẩn sống lâu à.” Nguyệt Tâm lè lưỡi trêu anh.

Tin tức khẩn cấp: Chuyến bay mang số hiệu F9022 gặp phải dòng khí lưu động mạnh, hạ cánh khẩn cấp. Máy bay được xác định lao về phía khu rừng... Trước mắt đội cứu viện đang khẩn trương tiến hành tìm kiếm người gặp nạn...

Thiệu Hoa nhìn đồng hồ, có lẽ nào chính là máy bay mà Nguyệt Tâm đi. Nguyệt Tâm mặc dù không nói cho anh cụ thể chuyến bay của cô nhưng khi Thiệu Hoa gọi điện cho bên hãng hàng không thì luôn trong tình trạng không kết nối được.

“Tiểu Trần.” Thiệu Hoa đứng dậy gọi Tiểu Trần đưa anh tới sân bay thì hai mắt chợt lại bị bao phủ bởi một màu đen. Tiểu Trần tiến vào, chạy nhanh tới cho Thiệu Hoa uống thuốc rồi đưa anh tới bệnh viện.

“Tiên sinh, anh đừng quá kích động, như vậy đối với mắt anh không tốt.”

“Tôi đã biết, hiện tại tôi có thể đi được chưa?” Thiệu Hoa hỏi.

“Được, có thể. Nhớ kỹ, dù có chuyện gì cũng đừng kích động. Động mạch ở mắt anh quá hẹp lại xơ cứng, tình hình rất nghiêm trọng, nếu lại phát sinh tình huống như vừa rồi chỉ sợ cấp cứu cũng vô dụng.”

“Được. Cảm ơn.” Thiệu Hoa quay đầu nói với Tiểu Trần: “Tiểu Trần, tới sân bay!”

“Vâng!”

Thiệu Hoa ngồi yên trên ghế, trong danh sách có tên “Chu Nguyệt Tâm”...

“Thiệu tổng?”

Thiệu Hoa khoát tay, ý bảo không có việc gì. Ngồi thật lâu, Thiệu Hoa đứng lên, lại nói: “Chúng ta trở về đi.”

“Thiệu tổng. Mắt anh không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Trần thấy mắt Thiệu Hoa có vẻ không đúng, nghĩ đến hay là anh lại phát bệnh.

“Không có việc gì.” Thiệu Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Trần. Vừa rồi anh quá thất thần. Anh không thể không nhìn thấy, anh còn muốn được nhìn Nguyệt Tâm, cho dù là thi thể cũng tốt! Anh không tin, Nguyệt Tâm tại sao có thể cứ như vậy mà chết!

Một tuần sau, “Chu Nguyệt Tâm” đã cứ như vậy mất tích trong danh sách.

Buổi tối, đài truyền hình thông báo một tin bất ngờ: “Buổi sáng hôm nay, bên phía cảnh sát đã tìm được một người mất tích còn sống sót trong vụ tai nạn máy bay số 912 vừa rồi, sau khi xác định danh tính chính xác, bên cảnh sát đã thông báo người này là một phụ nữ họ Chu, làm việc ở thành phố H, chiều nay cô đã được về thành phố H...”

“Nguyệt Tâm!” Thiệu Hoa nhắc di động gọi vào số máy Nguyệt Tâm, không kết nối. Anh không có số điện thoại nhà cô, vậy thì gọi trực tiếp vào tổng đài của đài truyền hình, người ta nói, Chu Nguyệt Tâm trước mắt đang nằm trong một bệnh viện nhân dân. Nguyệt Tâm một mình sinh tồn trong núi một tuần, cô cố gắng đi, đội cứu hộ cũng không ngừng tìm kiếm, những họ luôn mất dấu nhau. Tới nay lâu như vậy, Nguyệt Tâm dựa vào nước suối, ăn cỏ dại sống qua ngày, thật may mắn, có thể nói năng lực sinh tồn của cô ở nơi hoang vu rất mạnh mẽ. Hôm nay một người nông dân lên núi đã phát hiện ra cô. Lúc thấy cô ngất ngốc, hỏi cô cái gì cô cũng đều không biết. Người nông dân kia muốn đưa cô xuống núi nhưng cô lại sợ chạy mất. Người nông dân này đã thông báo cho cảnh sát và họ đã đưa cô trở về.

Rất nhanh Thiệu Hoa đã chạy tới bệnh viện.

“Xin chào cô, cho hỏi bệnh nhân Chu Nguyệt Tâm nằm ở phòng nào?”

“Anh là...?”

“Tôi là bạn trai của cô ấy.”

Y tá nhìn Thiệu Hoa rồi cúi xuống tra danh sách: “Phòng 304.”

“Cảm ơn!”

“Thiệu tông, cẩn thận!” Tiểu Trần đỡ lấy Thiệu Hoa, anh vừa rồi thiếu chút nữa đã đâm vào một chiếc xe kéo đồ. Trước mắt Thiệu Hoa liền rơi vào mông tối.

Phía cửa phòng 304 bị vây bởi rất nhiều phóng viên, các bác sĩ y tá đều đứng chắn ở cửa. Thiệu Hoa nhăn chặt mày, nhanh chóng đẩy đám người ra, đi tới trước mắt bác sĩ nói: “Tôi là bạn trai của cô ấy, tôi muốn vào đó.”

Bác sĩ do dự một chút, nhìn Thiệu Hoa cũng không giống phóng viên liền thấp giọng nói: “Chu tiểu thư hiện tại đang bị kích động, cô ấy đã mất trí nhớ, hơn nữa cũng rất sợ gặp người ngoài.”

“Tôi biết rồi.”

“À!” Nguyệt Tâm nhìn thấy một người lạ bước vào liền sợ hãi kêu lên.

“Xin hỏi cậu là...?” Một người đàn ông hỏi chính là bố của Chu Nguyệt Tâm.

“Cháu là bạn trai của Nguyệt Tâm.”

“À.” Bố Chu đánh giá Thiệu Hoa một chút, Nguyệt Tâm chưa bao giờ nói với người trong nhà chuyện cô đã có bạn trai.

“Nguyệt Tâm...” Thiệu Hoa nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!...” Nguyệt Tâm lấy chăn che đầu, chân không ngừng quẫy đạp.

Thiệu Hoa sợ phát run, liền đi ra. Dù sao, chỉ cần Nguyệt Tâm còn sống là tốt rồi. Còn những chuyện khác, có thể từ từ sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cuộc sống chân thực

“Tiểu Trần” Ngày hôm sau Thiệu Hoa tỉnh lại phát hiện bản thân không còn nhìn thấy được nữa, mặc dù anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng sớm muộn cũng mù nhưng khi chính bản thân thật sự không còn khả năng thị giác, anh vẫn có chút sững sờ. Thật may, thời điểm Nguyệt Tâm không có ở đây, Tiểu Trần đều ở bên cạnh chăm sóc cho anh.

“Thiệu Tổng, mất anh...”

“Không nhìn thấy nữa rồi!”

Tiểu Trần lập tức đưa thuốc cho Thiệu Hoa nhưng vô dụng. Thiệu Hoa nghe thấy âm thanh nước nở của Tiểu Trần anh liền tức giận: “Cậu khóc cái gì mà khóc? Là tôi mù, cũng không phải là cậu mù.” Tiểu Trần làm gì cũng tốt, chỉ là rất thích khóc mà Thiệu Hoa lại ghét nhất việc phải nhìn cậu khóc. Thiệu Hoa nghĩ muốn xoa đầu cậu nhưng thật bất đắc dĩ, người anh vẫn còn cương.

“A...!” Thiệu Hoa kêu lên một tiếng: “Cậu muốn làm gì vậy?”

“Em đưa anh đến bệnh viện.” Tiểu Trần cõng Thiệu Hoa đi ra khỏi nhà.

“Vô dụng thôi, không cần đi.” Thiệu Hoa muốn giãy dụa thế nhưng thân thể này cũng không nghe lời anh nữa rồi.

Tiểu Trần không trả lời, đặt Thiệu Hoa vào xe rồi đi đến bệnh viện.

Tới bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng dùng điện cao áp thế nhưng lúc sau trước mắt Thiệu Hoa vẫn là một mảnh tối đen. Bác sĩ lắc đầu, biết mắt của Thiệu Hoa không trị được nữa nhưng xuất phát từ thói quen an ủi người bệnh, bác sĩ vẫn nói: “Mắt cậu ngày mai tiếp tục đến trị liệu, có thể sẽ có kết quả.”

Thiệu Hoa mặt không chút thay đổi đáp lại một tiếng.

Sự thật chứng minh đến bệnh viện vẫn hữu dụng, trừ việc “hường thụ” mấy chục phút điều trị, bác sĩ còn dặn dò Thiệu Hoa rất nhiều điều cần chú ý khác, còn nói với Tiểu Trần những kỹ năng chăm sóc người mù, thuận tiện nên mua luôn một cây gậy chống. Thiệu Hoa vẫn không nói chuyện, cứng nhắc ngồi trên ghế. Anh cảm thấy chính mình đã đạt tới mức độ cực hạn của một “thần sĩ.”

Bác sĩ nói xong, Tiểu Trần nhận ra Thiệu Hoa hình như vẫn còn chút cương cứng, cậu định đỡ anh ra ngoài xe nhưng tay cậu vừa chạm vào cánh tay anh thì bị anh vung tay đẩy ra: “Tôi mù nhưng không liệt.” Nói xong, Thiệu Hoa đứng lên, mò tường đi ra ngoài, nhưng vừa mới đi được hai bước Thiệu Hoa liền dừng lại, anh không biết phải đi sang hướng nào. Tiểu Trần do dự một chút, tiến lên đỡ lấy anh đi ra cổng, lần này Thiệu Hoa cũng không nói thêm gì.

“Thiệu tổng, tới rồi.” Tiểu Trần mở cửa xe, cẩn thận đỡ Thiệu Hoa bước ra ngoài: “Cẩn thận bậc cầu thang, ba bước...” Tiểu Trần dắt Thiệu Hoa vào trong phòng, cậu nhớ rõ bác sĩ nói, thời điểm mới bị mù nhất định phải có người đi cùng, cho dù có điều người bệnh qua đường cũng phải nói thật rõ cho họ biết tình hình giao thông trước mặt thế nào...

“Nhà vệ sinh ở đâu?”

“Để em dắt anh qua.”

“Cậu ra ngoài đi.” Thiệu Hoa biết rõ mọi thứ được bài trí ở đâu nhưng khi anh với tay lấy chiếc cốc xúc miệng vẫn đụng phải vật gì đó làm rơi xuống đất. “Không được đi vào” Thiệu Hoa nghe thấy Tiểu Trần mở cửa muốn tiến nào, lập tức quát lên.

“Vâng.” Tiểu Trần nhặt mấy thứ đồ rơi xuống đất đặt lại vị trí cũ rồi rời khỏi phòng. Lúc Thiệu Hoa tìm được bàn ăn rồi ngồi xuống, anh xoa xoa cẳng chân, chắc là vừa rồi vấp phải thứ gì đó.

Tiểu Trần đặt bát cháo trước mặt Thiệu Hoa nói: “Thiệu tổng, ăn cháo.”

“Ừ” Thiệu Hoa mò tay tìm bát nào ngờ chạm vào phía bên trong, cháo dính vào tay... Anh nghĩ muốn phát hỏa nhưng lại nhịn xuống. Anh biết hôm nay mình đã tức giận, một chút phong độ cũng đều mất sạch. Tiểu Trần căn bản không sai lại phải hứng chịu cơn giận của anh. Đúng vậy ai cũng không sai. Là ông trời không có mắt, cũng không muốn cho Thiệu Hoa có mắt.

Tiểu Trần khẩn trương lo lắng đến không nói được gì.

Thiệu Hoa thở dài, tâm tình bình ổn lại mới nói: “Tiểu Trần, cậu giúp tôi đến bệnh viện thăm Chu tiểu thư.”

“Anh?”

Thiệu Hoa cau mày, biểu tình có chút giận nhưng ngữ khí vẫn giữ bình tĩnh: “Giúp tôi đến xem cô ấy thế nào rồi, tôi ở nhà một mình không sao đâu.” Nói xong lại khoát tay ý bảo Tiểu Trần hãy mau đi đi.

Tiểu Trần do dự một chút rồi trả lời: “Được, em đi nhanh về nhanh.”

Tiểu Trần đi rồi, Thiệu Hoa lại mò đường đi tới ban công, anh đi rất chậm, tuy rằng không tránh khỏi đụng phải một số vật cản nhưng cũng không đến mức làm đau chính mình, lại càng không dễ bị vấp ngã. Dù rằng chỉ có một mình anh nhưng anh biết anh sẽ không thể chịu nổi sự chật vật này của chính bản thân mình.

Hôm nay ánh nắng mặt trời chắc hẳn là không tồi, đứng ở ban công, hít sâu một hơi, anh mơ hồ có thể cảm nhận được hương vị của vàng thái dương. Trong đầu Thiệu Hoa bỗng nhiên vẽ ra một tia hy vọng xa vời: có lẽ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt trời có thể sẽ nhìn thấy chút ánh sáng? Nghĩ đến đây anh lập tức lắc lắc đầu rồi cúi xuống, cảm thấy ý nghĩ vừa rồi thật đáng cười.

Khoảng một giờ sau Tiểu Trần trở lại, nhìn thấy Thiệu Hoa đang ngồi trên ghế sofa, hai mắt vô hồn nhìn về phía trước.

“Tiểu Trần? Cậu về rồi sao.” Thiệu Hoa dịch người về nhích lên.

“Vâng”

“Chu tiểu thư thế nào rồi?”

“Bác sĩ không cho em vào, nói em và cô ấy không quen biết... Em hỏi một y tá thì cô ấy nói Chu tiểu thư mất trí nhớ, tình huống cụ thể cô ấy cũng không nói rõ ràng.”

“Được rồi, tôi đã biết. Đúng rồi, Tiểu Trần, cậu giúp tôi đi mua chút bánh mì.”

“Vâng.”

Ăn xong bánh mì Thiệu Hoa ngồi trên sofa nghe nhạc. Buổi tối vẫn là bánh mì, ăn xong lại ngồi trên sofa nghe nhạc. Bỗng nhiên anh nghĩ tới xem TV. Mấy cái nút trên chiếc điều khiển đối với Thiệu Hoa cũng đã quá quen thuộc cho nên khi anh ấn vào một nút điều khiển, TV liền được bật lên. Thiệu Hoa cuối cùng cũng nở nụ cười.

Tắm rửa – việc này thực tế lại làm khó Thiệu Hoa một phen. Tiểu Trần giúp anh mở vòi xả nước, vắt khăn tắm lên, đứng bên cạnh chờ anh phân công. Lúc này bệnh sĩ diện của vị tiểu thư “cánh vàng lá ngọc” lại bộc phát: “Tôi tắm rửa, cậu đi ra ngoài đi.”

Tiểu Trần nhớ bác sĩ nói: “phải cẩn thận trượt ngã”, cậu có chút lo lắng Thiệu Hoa một mình ở trong nhà tắm nhưng nhìn sắc mặt của anh giống như lập tức biến thành than, Tiểu Trần cũng biết thức thời mà tránh ra ngoài, đóng cửa lại rồi đứng đó luôn.

Quả nhiên không nghe lời bác sĩ thế nào cũng xảy ra chuyện, chỉ nghe thấy trong phòng tắm huyên một tiếng, Thiệu Hoa ngã sấp xuống sàn. Tiểu Trần trong lòng căng thẳng; vừa rồi cậu để áo choàng tắm trên móc treo ở cửa mà quên mất phải treo ở gần bồn tắm. Thiệu Hoa chắc chắn là đi tìm áo tắm nên mới ngã. Tiểu Trần hiện tại không dám đi vào, anh biết Thiệu Hoa rất sĩ diện. Nghe thấy tiếng động Thiệu Hoa chuẩn bị đi ra ngoài, Tiểu Trần nhanh chóng chạy ra ngồi an vị trên sofa giả bộ xem TV. Cậu nhìn thấy Thiệu Hoa tay mò tường cuối cùng cũng đi vào được phòng ngủ của anh, cậu liền thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Tiểu Trần nói muốn đưa anh đến bệnh viện điều trị cao áp nhưng Thiệu Hoa nói không cần. Cậu luôn miệng nhắc lại: “Bác sĩ nói sẽ có hiệu quả.” Thiệu Hoa biết nói gì với cậu cũng không có biện pháp, lại biết cậu có lòng tốt nên cũng đành theo ý cậu đến bệnh viện làm mấy cái điều trị vô tác dụng ấy. Sau khi trở về anh lại làm lặp lại những việc làm hết như ngày hôm qua.

Hai ngày này Thiệu Hoa cứ một mực chỉ ăn bánh mì, anh cảm thấy ăn như vậy mới đủ “chân thực”. Ít nhất anh có thể chắc chắn là mình còn có thể đưa thức ăn vào miệng. Anh uống nước cũng uống rất chậm, sau khi ngủ, ngum nước đầu tiên lần nào cũng chảy gần hết ra ngoài, anh cảm thấy mình chật vật đến cực điểm.

Ngày thứ ba có thể Thiệu Hoa thật sự đã chán ghét bánh mì, cũng có thể là tâm tình của anh đã điều chỉnh lại được như lúc đầu, anh kêu Tiểu Trần nấu cơm tối.

“Thiệu tổng, em đã gấp thức ăn vào bát anh rồi.” Nói xong Tiểu Trần nhắc bát chạm tay trái của anh, xong lại đặt đôi đũa vào tay phải, miễn cho việc ngày đầu tiên ăn cơm lại phát sinh tình huống khó xử.

“Cảm ơn. Hôm nay cậu nấu món gì vậy? Kể tên cho tôi nghe.” Tâm tình hôm nay của Thiệu Hoa xem ra không tệ.

“Cà chua xào trứng, canh măng...”

“Gà nấu cà ri! Ha ha, món này tôi đoán được.”

Tiểu Trần cắn môi, nước mắt như muốn tuôn ra. Món này anh nấu chính xác là thịt bò nấu cà ri.

“Này này, cậu làm sao vậy?” Tiểu Trần có lòng gì, Thiệu Hoa thật sự “nhìn” mà không cần “nhìn” cũng biết.

“Không có gì, em chỉ là nghĩ ngày mai sẽ nấu món gì thôi.” Cảm ơn trời đất Tiểu Trần cuối cùng cũng không khóc. Cậu đã là một đại nam tử 23 tuổi rồi.

“Mùi thơm thật đấy.”

“Vâng” Tiểu Trần thấy Thiệu Hoa đã ăn xong một bát cơm liền múc cho anh một bát canh, nhắc tay anh chạm vào bát rồi nói: “Thiệu tổng, ăn canh.”

“Được.”

Canh múc hơi nhiều, Thiệu Hoa cầm lên có chút lung lay làm đổ một ít ra ngoài, Tiểu Trần thấy vậy liền đỏ mặt, trách bản thân mình thật không cẩn thận.

Ăn xong bữa cơm tối này Thiệu Hoa cảm thấy ăn cơm còn có thể thì cũng không tính là việc gì khó, vậy là anh quyết định ngày mai bắt đầu không ăn bánh mì nữa.

“Tiểu Trần, cậu có mua báo không?”

“Có”

“Lại đây đọc cho tôi nghe. Đọc mấy mẩu tin nhỏ là được rồi.”

“A?”

“Ha ha, cứ thoải mái.” Thiệu Hoa thật sự cần nhẹ nhõm một lúc.

Nghe xong Thiệu Hoa nói với Tiểu Trần: “Gần đây cậu phải mệt mỏi rồi, mấy ngày vừa qua, Hoa Duyệt toàn bộ đều phải dựa vào cậu. Bắt đầu từ ngày mai chúng ta sẽ cùng đi làm, đương nhiên vẫn lấy cậu làm chính! Cậu mau chóng tìm một người mới thay cậu làm mấy việc nhà này, không tôi lo là cậu sẽ làm cho Hoa Duyệt của tôi sụp đổ luôn đấy.”

“Vâng.”

“Biết nấu cơm, biết chữ là được rồi, nếu như là người làm công ở tỉnh ngoài đến đây mà không có chỗ thuê nhà thì ở lại đây cũng được.”

“Vâng.”

“Đúng rồi, giúp tôi tìm một thầy giáo dạy chữ nôm.”

“Vâng.”

Sáng hôm sau Thiệu Hoa gọi Tiểu Trần đưa anh tới bệnh viện thăm Nguyệt Tâm nhưng sau khi đến đó thì y tá nói cho anh biết Nguyệt Tâm đã xuất viện. Thiệu Hoa vốn định đến nhà tìm cô nhưng nghĩ đến tình trạng hiện tại của bản thân cũng không tốt, bác sĩ còn nói cô mỗi lần nhìn thấy người lạ vẫn sinh ra cảm giác sợ hãi, anh còn nhớ ngày đó khi anh bước vào cô còn sợ đến mức giãy giụa, chân đạp loạn, vì vậy anh đành phải về trước, còn những chuyện sau này sẽ từ từ tính đến.

Buổi tối, Di Tinh gọi điện cho Thiệu Hoa, kêu anh cuối tuần đến ăn cơm, Thiệu Hoa cảm điện thoại do dự trong chốc lát rồi nói cho Di Tinh chuyện mình bị mù. Tuy rằng anh thật sự không muốn cho Di Tinh biết anh giờ không còn khả năng thị lực, không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nhưng khó tránh khỏi có ngày thế nào cũng phải gặp, anh vẫn là nên nói cho Di Tinh tình hình thực tế lúc này.

Di Tinh nghe xong liền khóc lớn trong điện thoại, nức nở vài câu rồi gác máy, nói sẽ đến nhà thăm anh.

“Đại thiếu gia” Di Tinh giận dữ, mắt đỏ hoe bước vào, vừa vào đến phòng là nước mắt vỡ òa, bà ôm lấy Thiệu Hoa khóc lớn. Thiệu Hoa trong lòng cười khổ: mắt của anh dường như thật sự không phải là của anh vậy...

“Di Tinh” Thiệu Hoa định lấy khăn lau nước mắt cho Di Tinh nhưng nghĩ đến bộ dạng mình lần lần mờ mờ xung quanh khẳng định Di Tinh sẽ càng khóc lớn hơn cho nên anh chỉ có thể ngồi bất động.

Qua một lúc lâu Di Tinh cuối cùng cũng có thể nói được: “Không trị được sao?”

Thiệu Hoa lắc đầu. Đương nhiên anh đã chuẩn bị tốt Di Tinh sẽ lại khóc lớn trận nữa. Quả nhiên... Nước mắt của Thiệu Hoa đều cho người thân nhất của anh rồi sao?

“Đại thiếu gia, Di Tinh sẽ ở lại đây chăm sóc cho cậu.”

“Không cần, không cần, Di Tinh còn phải chăm sóc cho chị Minh Lệ nữa mà.”

Di Tinh lúc này mới nhớ ra trong nhà còn có Minh Lệ còn đang chờ bà chiều cố: “Di Tinh mỗi ngày đều sẽ đến đây.”

“Thật sự không cần đâu. Có Tiểu Trần ở lại đây rồi, hai ngày nữa cháu lại thuê một người giúp việc nữa mà. Ha ha.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười thoải mái của Thiệu Hoa, Di Tinh lại muốn khóc nhưng nhịn xuống. Hôm nay Di Tinh ở lại nhà Thiệu Hoa mãi cho đến đêm khuya, bà vẫn không muốn rời đi nhưng Thiệu Hoa nhất quyết muốn bà về nhà.

Thiệu Hoa đã chuẩn bị bắt đầu nhận thức một cuộc sống thực sự của một người mù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tiểu Hồ và thầy giáo Hà

“Thiệu tiên sinh.” Cô Lý công nhân vệ sinh khu nhà gọi Thiệu Hoa một tiếng.

Thiệu Hoa quay đầu hướng về nơi âm thanh phát ra “Cô Lý?”

“Ừ, là cô. Nghe Tiểu Trần nói cháu muốn tìm một người biết nấu cơm, biết chữ đến giúp việc đúng không?”

“Vâng.”

“Cô... cô là muốn nhờ cậu giúp một việc.” Cô Lý ngại ngùng nói.

“Cô cứ nói đi.”

“Con cô vì ăn trộm đồ của người ta phải ngồi tù nửa năm, hiện tại đã được thả. Nó không tìm được công việc gì cả, năm nay mới 17 tuổi. Nó... nó biết nấu cơm, biết chữ, vấn đề đó không thành vấn đề, không biết cháu có đồng ý hay không...?”

“Ha ha, cô cứ cho cậu ấy đến làm thử xem thế nào.”

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Cô Lý hiểu Thiệu Hoa rất biết đối nhân xử thế, cô hy vọng đứa con của mình làm giúp việc cho anh ít nhiều có thể học được của người ta vài đức tính tốt đẹp.

“Buổi chiều cô gọi cậu ấy đến đây.”

“Được.”

Giữa trưa Tiểu Trần mua thức ăn ngoài cho Thiệu Hoa, chờ anh ăn xong Tiểu Trần liền lôi một chiếc điện thoại di động đặt vào tay anh, nói: “Thiệu tổng, em mua cho anh một chiếc điện thoại có thể bấm số.”

Thiệu Hoa sờ sờ, khóe miệng cong lên. Tiểu Trần đúng là rất chu đáo, anh muốn tìm một thêm một trợ lý như thế nữa cũng thực không dễ dàng. “Đồ nhất được” quả nhiên cũng vẫn là bảo bối.

“Em đã lưu số của em, Khương tiên sinh và của di Tinh vào máy, anh chỉ cần bấm mấy cái nút là được.” Tiểu Trần cầm lấy một ngón tay của Thiệu Hoa chỉ dẫn tỉ mỉ cho anh cách sử dụng điện thoại.

Cốc, cốc, cốc. Có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

“Thiệu tiên sinh.”

“Cô Lý?”

“Đúng rồi, là cô, cô đưa thẳng con cô đến.”

“Được. Hai người vào đi.” Thiệu Hoa vẫy vẫy tay ý bảo bọn họ đến bàn ngồi.

“Con trai cô, Lâm Tiểu Hồ. Mau chào Thiệu Tiên sinh.”

“Thiệu tiên sinh, chào anh.”

“Chào.” Thiệu Hoa hướng về phía cô Lý nói: “Tôi nay để cậu ấy ở lại đây nấu cơm cho cháu, có thể không ạ?”

“Có thể, có thể. A đúng rồi, Thiệu tiên sinh, cô còn phải đi làm, đưa con này giao lại cho cháu.”

“Ha ha, cô cứ đi ạ. Tiểu Hồ, lấy tờ báo lại gần đây.”

Tiểu Hồ nhìn xung quanh thấy một chiếc giá sách ở cạnh cửa có một tập báo rất dày, nhìn qua một lượt thì thấy toàn bộ là báo ngày hôm nay. Làm truyền thông mà, đương nhiên phải không thể không có nhiều báo. Mỗi ngày đều có người giao hàng tới đặt báo trên giá. Tiểu Hồ cầm tờ báo trên cùng rồi nói: “Thiệu tiên sinh, em cầm đến đây.”

“Cậu đọc một chút cái đầu đề cho tôi nghe xem.”

“...”

Lúc sau Thiệu Hoa cùng Tiểu Hồ cùng ngồi nói chuyện gì đó cho đến khi không nhảm thì chắc là 4 giờ chiều, Thiệu Hoa hỏi thời gian rồi nói: “Đi thôi, chúng ta bây giờ ra ngoài mua đồ ăn.”

Thiệu Hoa nói với Tiểu Trần anh đi trước, Tiểu Trần nhất quyết đòi sau đó lái xe đưa Thiệu Hoa trở về nhưng lại bị anh cự tuyệt. “Tôi cùng Tiểu Hồ đi mua thức ăn, cậu cứ yên tâm, cậu giúp tôi quản lý tốt Hoa Duyệt là được rồi.”

“Vâng.”

“Tiểu Hồ cậu có biết cửa hàng tiện lợi gần đây không?”

“Biết ạ.”

“Vây chúng ta đi quá đó, chỗ này cách nơi đó rất gần.” Thiệu Hoa một tay chống gậy, một tay vịn vào tay Tiểu Hồ. Anh vẫn chưa thể dùng gậy mà có thể đi ra ngoài đường một mình được.

Tới cửa hàng tiện lợi, Tiểu Hồ liền lấy một chiếc xe đẩy, Thiệu Hoa liền khoát lên tay cậu nói: “Cậu có biết chọn đồ ăn không?”

Tiểu Hồ lắc đầu.

“Cậu có biết chọn đồ ăn không?” Thiệu Hoa hỏi lại một lần.

Tiểu Hồ vẫn lắc đầu.

“Cậu phải dùng miệng nói cho tôi biết, cậu có biết chọn đồ ăn không?”

Tiểu Hồ lúc này mới phản ứng lại được. “Không biết.”

“Ha ha, không sao. Đầu là đồ ăn cả, cậu cứ chọn loại nào đắt nhất, đương nhiên không phải chọn dựa vào trọng lượng nặng nhất đâu đấy. Chọn loại thực phẩm hữu cơ được đóng gói, chứ đừng chọn hàng bán rời. Thịt cũng chọn loại đắt nhất, hoa quả cũng...”

“Vâng, em biết rồi.”

Rất nhanh sau đó thức ăn đều đã được mua xong. Thiệu Hoa nghĩ hình như bỏ sót thứ gì đó, anh chợt đứng lại, nói với Tiểu Hồ đang đi bên cạnh: “Tiểu Hồ, cậu đi vào lấy giúp tôi một chai bia, à không, Vodka.”

“Vodka?” Tiểu Hồ chưa bao giờ uống loại rượu này.

“À, cậu cứ đến quầy bán rượu thôi, chắc chắn là có, tôi đứng ở đây đợi cậu.”

“Vâng.” Tiểu Hồ cũng rất nhanh trí chạy đến nơi bán rượu, chọn chai đắt nhất rồi đi ra.

Khi tính tiền ở quầy thu ngân, nhân viên đưa phiếu cho Tiểu Hồ, Tiểu Hồ nói lại hóa đơn cho Thiệu Hoa nghe. Thiệu Hoa rút từ trong ví ra mấy tờ một trăm đưa cho cậu. Tiểu Hồ nhìn cả một xấp tiền nhân dân tệ, thật sự nhìn mà ngưỡng mộ. Càng làm cho cậu ngưỡng mộ hơn là khi cậu đưa lại cho Thiệu Hoa tiền thừa, Thiệu Hoa không thu lại mà nắm chặt trong tay, anh bảo Tiểu Hồ dẫn anh đến cửa, chỗ có hòm quỳên góp rồi thả toàn bộ tiền vào, chỉ là vài chục thôi!

Sau khi về đến nhà, Tiểu Hồ bắt đầu rửa đồ nấu cơm.

“Tiểu Hồ, đưa chai Vodka cho tôi.”

“Vâng.” Tiểu Hồ đem chai Vodka đưa cho Thiệu Hoa.

“Cậu giúp tôi mở ra.”

Thiệu Hoa không dùng ly mà nhấc cả chai lên uống thẳng. Anh cũng không biết tại sao tự nhiên lại muốn uống Vodka, chỉ là ngay lập tức cảm giác được tim đập nhanh hơn, mặt đỏ lên, bất quá anh tựa như rất thích cảm giác này. Anh gọi Tiểu Hồ vắt khăn mặt đem tới cho anh, rồi đặt khăn lên trên mặt, anh không muốn uống thuốc, mặc cho trái tim đang đập đến khó chịu. Một lát sau khi vị thường rượu qua đi, anh cầm lấy lấy chai Vodka đi về phòng ngủ của mình, đặt chai rượu vào kệ trên tường. Đóng cửa lại, chính anh cảm thấy bản thân thực buồn cười: là sợ Tiểu Trần nhìn thấy sẽ “mắng” anh sao? Ha, anh lại tự cười khò.

Thiệu Hoa uống rượu nhưng không phải là gặp dịp thì chơi. Anh không biết tại sao nhưng cũng có thể anh biết, chỉ là anh không muốn thừa nhận mà thôi.

Đại khái qua một tuần, Tiểu Trần tìm được cho Thiệu Hoa một thầy giáo, người này họ Hà.

Ngày hôm đó, Tiểu Trần đi tới các trường khuyết tật tìm người, anh nhìn thấy thầy giáo Hà, cảm thấy người này rất nghiêm túc chăm chỉ, anh liền đi tìm hiệu trưởng hỏi một chút về lý lịch của người ta.

Thầy giáo Hà, Hà Khiêm Bình trước đó không lâu tới làm công tác tình nguyện, quá khứ cậu đã từng học chữ nổi ở đây. Năm nay cậu mới 18 tuổi, vừa thi đỗ học viện âm nhạc, cha mẹ lại đều là giảng viên của ngôi trường này do đó từ nhỏ đã cậu đã được bồi dưỡng về bảo âm nhạc. Năm 9 tuổi bởi vì hỏa hoạn mà cậu bị thương ở mắt do đó chỉ có thể nhìn thấy những vật xung quanh một cách rất mơ hồ nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nhiều đến

việc cậu kéo đàn. Cậu cảm thấy bản thân phải tự biết thu xếp cho chính mình, vậy là cậu đến trường dành cho những người mù làm công tác tình nguyện, dạy chữ nổi. Việc này cần kiên nhẫn, đương nhiên quan trọng nhất là “có kinh nghiệm”, ở đây thực sự thiếu những nhân tài như thế.

Tiểu Trần thấy người này không tồi, liền tới chào hỏi một câu: “Xin chào, xin hỏi anh là thầy giáo Hà phải không?”

“Đúng vậy, xin hỏi anh là?”

“Tôi là Trần Lập...” Tiểu Trần nói hết mục đích cho thầy giáo Hà nghe, thầy giáo Hà liền vui vẻ đáp ứng, cuối cùng còn nói: “Không cần trả thù lao cho tôi, quyền góp cho trường học là tốt rồi.”

Thứ bảy, Tiểu Trần đưa thầy giáo Hà đến nhà.

“Thieu tổng, đây là thầy giáo Hà.” Tiểu Trần giới thiệu.

Thieu Hoa đứng lên, theo phép lịch sự muốn bắt tay đối phương nhưng thật lâu không thấy người ta có phản ứng, anh đành thu tay lại rồi tự giới thiệu: “Thầy giáo Hà, xin chào, tôi tên Thieu Hoa, cứ gọi Thieu Hoa là được.”

“Thieu tiên sinh, cứ gọi tôi là Tiểu Hà đi.” Hà Khiêm Bình thật sự cảm thấy chính mình thực sự rất “tiểu”, vừa rồi khi Thieu Hoa đứng lên anh chỉ thấy trước mắt là một mảnh tối mịt.

Tiểu Trần ghé sát tai Thieu Hoa nói vài câu gì đó, Thieu Hoa lúc này mới biết được thì ra thầy giáo Hà cũng là người mù cho nên vừa rồi không thấy được tay anh vờn ra. Anh không nghĩ đến thầy giáo dạy chữ nổi vậy mà cũng là một người mù nhưng sau đó liền lập tức nghĩ đến, không phải người mù thì việc gì phải biết chữ nổi?

Lần đầu tiên gặp mặt tùy ý hàn thuyên một chút, chủ yếu là làm quen, sau khi nghe được chuyện người này 9 tuổi đã bị mù, Thieu Hoa không khỏi thờ dài một hồi, thì ra anh cũng coi như là may mắn, so với người ta anh còn có nhiều hơn hai mươi mấy năm để nhìn thế giới, nhìn thói đời...

Thieu Hoa vô cùng sẵn lòng đáp ứng sẽ đem thù lao quyền góp cho trường học, còn nói sẽ quyền góp nhiều hơn nữa. Anh cảm nhận được thầy giáo này rất được, tuy rằng mới chỉ 18 tuổi nhưng rất có thái độ làm người, nhất định là một tấm gương tốt. Thieu Hoa rất vừa lòng với mắt nhìn người của Tiểu Trần.

Thứ bảy tuần sau đó.

“Thầy giáo Hà, cậu đến rồi sao?”

“Thieu tiên sinh.” Tiểu Hà có chút ngượng. “Anh cứ gọi là Tiểu Hà là được.”

“Ha ha, Tiểu Hà.”

“Thieu tiên sinh, hôm nay chúng ta bắt đầu học chữ nổi, tôi có mang theo một quyển sách chữ nổi tới.” Tiểu Hà vừa nói vừa mở ra một quyển sách, cầm lấy tay Thieu Hoa đặt trên mặt sách sờ sờ một chút. Cơ bản là vẫn nhìn được dáng người cho nên Tiểu Hà cũng không đến mức phải sờ loạn khắp người Thieu Hoa mới tìm được tay của anh... Đây cũng là một nguyên nhân Tiểu Trần “nhìn trúng” thầy giáo Hà, nếu thầy giáo Hà cũng hoàn toàn không nhìn thấy gì hết thì Tiểu Trần thật sự có chút khó xử, cậu không biết phải đồng thời “hầu hạ” hai người mù như thế nào nữa.

“Đây là gì?” Thieu Hoa nhíu mày “Ờ giấy này thật thô ráp.” Đương nhiên, ngón tay của anh cũng có chút chai sạn.

“Thieu tiên sinh, đây là sách chữ nổi, tôi đầu tiên muốn cho anh nhận biết cảm giác trước, chúng ta sẽ từ từ học.”

“Được.” Thieu Hoa cảm thấy anh căn bản không có biện pháp học, vừa rồi anh cẩn thận sờ từng chút một nhưng cũng không có cảm giác gì khác biệt, anh có chút không muốn học, dù sao cũng có người có thể đọc cho anh nghe mà.

“Đây là chữ cơ bản, do 6 điểm cấu thành...” Tiểu Hà giảng nhiều giờ nhưng cảm giác được Thieu Hoa với bộ dạng này xem ra một chút cũng không hiểu. Thế nhưng cậu cũng giải thích chuyện này hết sức bình thường, tuổi đã lớn từng này đột nhiên mù chắc chắn sẽ khó thích ứng được. “Thieu tiên sinh, anh đừng nóng vội, từ từ sẽ học được. Hôm nay chỉ cần biết cấu thành cơ bản của chữ nổi là tốt rồi. Còn nữa, hôm nay phải học xong chữ “a”.” Nói xong, Tiểu Hà chạm tay vào chữ “a” rồi nhắc ngón tay Thieu Hoa đặt xuống chạm vào: “Anh có thể cảm nhận được không? Từ trái lên góc chỗ thứ nhất gồ lên một chút, đây là chữ “a”.”

“A” Thieu Hoa tùy ý lên tiếng, anh chẳng cảm nhận được gì, chỉ thấy chỗ nào cũng như một cái chấm? Hơn nữa anh thật sự không ngại mình học hành tiến độ chậm chạp, anh chỉ cảm thấy sờ không ra được chữ gì thật có chút phiền toái.

Học xong buổi hôm nay, Tiểu Hà còn dạy anh một vài kinh nghiệm, ví dụ như, đi đường phải nhớ số bước chân, trường hợp gặp mặt nhiều người, tốt nhất là nhớ kỹ tên và phương hướng của họ... “Chỉ sợ đâm phải vỏ chuối, người mù không nhận ra được trừ khi cái mũi quá minh mẫn đến mức có thể ngửi thấy.”

“Ha ha. Cậu ngửi được mùi vỏ chuối à?”

“Không ngửi được.”

“Cậu còn có thể nhìn được quang cảnh?”

“Đúng.”

“So với tôi thì còn tốt hơn nhiều, tôi giờ cái gì không thấy nữa rồi.”

“Ách, người ta có câu ‘nhắm mắt làm ngơ’.”

“Ha ha, bắt quả tôi còn có thể nhìn thấy màu đen.”

“À...” Tiểu Hà cảm nhận được Thiệu tiên sinh này thực thoải mái cõi mờ, rất lạc quan, không hề có một chút nào cái gọi là “cảm xúc” của một người bị mù.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nhấn ngón áp út tay trái

Số di động của Nguyệt Tâm không thể gọi được, Thiệu Hoa lại không có số điện thoại nhà cô nhưng anh nhớ rõ nhà cô ở đâu. Ngày đó đi bệnh viện không tìm được cô, ngày hôm sau Thiệu Hoa đã kêu Tiểu Trần lái xe đưa anh đến khu nhà cô ở.

“Tiểu Trần, cậu bấm chuông từ nhà số 101, nói tìm Chu Nguyệt Tâm.” Thiệu Hoa không biết cụ thể nhà cô là nhà số mấy.

“Vâng.” Tiểu Trần bấm chuông cửa: “Xin chào, tôi tìm Chu Nguyệt Tâm tiểu thư.”

“Không có người này.”

“Cậu tìm nhầm nhà rồi.”

“...”

“Chính là tôi, xin hỏi anh là ai?”

Thiệu Hoa ghé sát vào cửa nói: “Anh là Thiệu Hoa.”

“Thực xin lỗi, tôi không biết anh.”

“Nguyệt Tâm, anh là bạn trai em.”

“Ai cần bạn trai! Đi chết đi!”

Câu “đi chết đi” quả nhiên là phong cách của Nguyệt Tâm.

Nguyệt Tâm hung hăng nói, thờ phỉ phò ngồi xuống sofa, nghĩ thầm: lão nương đây giờ cái gì cũng đều không nhớ, như thế nào đột nhiên xuất hiện làm bạn trai như thế?

Hai ngày trước cô đi siêu thị gặp lại Lâm Vĩ, Lâm Vĩ cười đầy cao hứng tiến gần về phía cô nói: “Hi, không biết có thể cho bạn trai đầu tiên của em chào hỏi một câu không?” Nói xong, Lâm Vĩ tiến tới định “ôm ấp” kiểu Tây Âu. Tội qua Nguyệt Tâm đang dắt chó đi dạo thì đụng phải cậu thực tập sinh, cái cậu thực tập sinh này cũng hưng phấn nhìn cô nói: “Thật tốt quá! Chị Tâm không chết! Em đã xem trên TV rồi.” Nhìn thấy bộ dáng không hiểu ra sao của Nguyệt Tâm, cậu thực tập sinh còn sỗ sàng thêm câu: “Chúng ta trước kia đã từng hẹn hò, haiz, đáng tiếc bố mẹ em lại không đồng ý...” Cậu thực tập sinh blabla một thôi một hồi. Hôm nay lại đụng thêm một Thiệu Hoa, mở miệng ra chính là: “Anh là bạn trai em.”

Nguyệt Tâm lấy tay day day trán, trong lòng chột tức giận, cô hận toàn bộ đàn ông trên thế giới này sao không chết hết đi.

Ngày hôm sau Thiệu Hoa gọi điện đến văn phòng luật Kim Mậu tìm Lisa.

“Chị Lisa, tôi là Thiệu Hoa.”

“A... Có chuyện gì không?”

“Tôi muốn hỏi một chút về tình hình của Nguyệt Tâm bây giờ.”

“Sao cậu không tự mình đi mà hỏi?” Lisa tức giận, Nguyệt Tâm nằm viện hai ngày, cô một mực trông ở bệnh viện thế nhưng lại không thấy bóng dáng của Thiệu Hoa xuất hiện.

“Tôi đã đến nhà tìm cô ấy nhưng cô ấy không nhớ rõ tôi.”

“Cô ấy đương nhiên không nhớ anh! Tôi nói cho anh biết bác sĩ nói cô ấy mất trí nhớ, có thể vĩnh viễn không khôi phục được!” Nói xong Lisa liền tức giận ngắt điện thoại. Lisa là tức giận Thiệu Hoa không đến thăm Nguyệt Tâm nhưng cô xác thực không nói sai, Nguyệt Tâm đã mất trí nhớ.

Ngày đó bác sĩ đã nói cho Thiệu Hoa biết Nguyệt Tâm mất trí nhớ nhưng anh không nghĩ đến bệnh tình lại nghiêm trọng như vậy. Vĩnh viễn không thể khôi phục được sao? Thiệu Hoa cầm điện thoại, tay run run, bỗng nhiên anh giống như đã suy nghĩ thông suốt: từ từ chuyển gì đến sẽ đến, Nguyệt Tâm nhất định sẽ nhớ lại. Nếu như cô thật sự không thể nhớ lại đoạn ký ức trước kia, vậy thì anh sẽ theo đuổi cô một lần, giống như trước kia cô đã từng theo đuổi anh.

Cuối tuần Thiệu Hoa lại đến nhà Nguyệt Tâm nhưng người nhà cô nói cô đi vắng, ngày hôm sau, vẫn là cuối tuần, anh lại đến, người nhà cô vẫn nói cô đi vắng. Sau đó Thiệu Hoa chọn những khoảng thời gian khác nhau đến nhà cô nhưng cũng không gặp được cô lần nào. Anh biết Nguyệt Tâm đang cố tình trốn tránh anh, đương nhiên là không phải chỉ trốn tránh mỗi mình anh.

Nguyệt Tâm từ sau khi về nhà, rất nhiều phóng viên từ các tòa soạn muốn tới phỏng vấn cô, muốn viết bài về cô, còn có nhà xuất bản muốn viết hẳn một cuốn sách về cô nữa. Nguyệt Tâm cảm thấy phiền đến mức muốn nhảy lầu cho nên cô không bao giờ tiếp họ, còn nữa, cô nhờ người nhà, cứ là đến tìm cô thì đều nói là cô đi vắng. Sau khi mất trí nhớ, ngoài Lisa và Janet thường đến thăm cô thì tất cả bạn bè trước kia cô đều cắt đứt tin tức, cô chắc chắn những người tìm đến cửa nhà cô cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì. Bởi vì cô cùng Lisa, Janet đều liên lạc bằng di động, nếu như các cô ấy đến gõ cửa không được thì chắc chắn sẽ gọi điện cho cô.

Nguyệt Tâm cố gắng hồi tưởng lại quá khứ nhưng mỗi lần cô muốn nhớ lại, đầu sẽ đau như muốn nổ tung. Sau đó cô nghĩ thông suốt, cô không cần quá khứ, cô sẽ bắt đầu sống một cuộc sống mới. Dù sao người ta đã nói cho cô biết cô vô cùng may mắn thoát chết từ vụ tai nạn máy bay, vậy thì cứ coi như cô được đầu thai, một lần nữa trở lại làm người đi.

Nguyệt Tâm nhận được một khoản bảo hiểm lớn, do đó cô chuẩn bị mở một cửa hàng thời trang. Hôm nay cô đến văn phòng luật lấy lại mấy đồ dùng trước đây, nhưng kỳ thực thì mấy thứ đó cũng không phải là quan trọng gì, chủ yếu là cô muốn tới gặp Lisa, cô muốn mời Lisa đi ăn cơm. Không biết vì lý do gì nhưng cô cảm thấy đối với cô, bố cô thực có chút đáng sợ nhưng cô lại rất thân thiết với Lisa. Sau khi mất trí nhớ cô chỉ biết tìm Lisa để tâm sự.

“A! Tiên sinh, thực xin lỗi!” Nguyệt Tâm vừa gọi điện thoại vừa chạy chậm, không để ý va phải Thiệu Hoa làm gây của anh rơi xuống đất. Cô nhanh chóng giúp anh nhặt gây lên, đặt vào tay anh rồi nói vài câu “xin lỗi”

Thanh âm của Nguyệt Tâm Thiệu Hoa làm sao có thể không nhận ra. Chỉ là anh nhất thời phản ứng chậm chạp. Anh rất kích động, nhiều lần anh đến nhà tìm cô nhưng đều không gặp được, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội, Thiệu Hoa nhất định phải nói với cô vài câu, anh không sợ cô thực sự đã quên anh, anh muốn nói cho cô biết anh chính là bạn trai cô, nếu như cô nhất mực phủ nhận vậy thì từ nay trở đi anh sẽ theo đuổi cô từ đầu.

Nguyệt Tâm kéo lấy tay anh rồi đặt cây gậy vào, anh định vươn tay ra cầm lấy tay cô nhưng chỉ vừa mới đụng vào thì tay anh chợt run lên: “Nguyệt ...” Thiệu Hoa chợt dừng lại, chỉ nói: “Cảm ơn.”

Nguyệt Tâm vẫn chân thành nói: “Thực ngại quá, xin lỗi anh.” Mãi cho đến khi thanh âm biến mất theo hướng thang máy, Thiệu Hoa di chuyển từng bước từng bước một sang bên cạnh, anh không muốn lại va vào người vào nữa. Anh hiện tại hi vọng Tiểu Trần mau chóng trở lại, giúp anh xác nhận một chuyện. Nếu không phải anh không nhìn thấy gì, anh có thể dùng chính mắt của mình xác nhận chuyện đó, với tự tin của Thiệu đại thiếu gia, anh nhất định sẽ lập tức theo đuổi Nguyệt Tâm, cùng lắm thì đi bắt người lại. Chỉ là anh hiện tại không nhìn thấy gì, không còn phong thái tự tin như trước kia nữa.

“Lisa chị thật tốt, cảm ơn chị thay em mang xuống, em vừa rồi gọi điện cho chị định bảo chị đợi em một chút.” Nguyệt Tâm gặp Lisa từ thang máy đi ra, lập tức chạy tới ôm một cái.

“Sao em lại đeo cái này?” Lúc Nguyệt Tâm đưa tay ra đỡ lấy thùng đựng đồ, Lisa liếc qua là thấy trên ngón tay cô đeo một chiếc nhẫn kim cương lớn rất chói mắt.

“Nhẫn kết hôn a, vị bác sĩ tâm lý kia muốn theo đuổi em, em nói với anh ta em đã kết hôn rồi, trước đó không lâu vừa mới kết hôn...”

Sau đó còn nói gì đó nhưng Thiệu Hoa lại không còn nghe thấy gì nữa cho đến khi hai người đi xa. Anh chỉ nghe được Nguyệt Tâm nói đã kết hôn. Vừa rồi lúc anh chạm vào tay trái của cô, ngón áp út có đeo nhẫn, trong đầu anh liền hiện lên một ý niệm – nhẫn cưới, nhưng anh không chắc chắn, huống chi cũng có thể là cô chỉ đeo cho vui. Hiện tại anh lại nghe từ chính miệng cô nói cô đã kết hôn... Anh vô cùng bất ngờ, chỉ một thời gian ngắn như vậy cô đã kết hôn sao, anh vẫn còn chưa kịp theo đuổi cô, vậy mà... Nhưng bộ dáng của cô giống như vô cùng vui vẻ, còn dùng lý do đã kết hôn để cự tuyệt người khác theo đuổi. Cô vui là tốt rồi, người mù như anh sẽ không tới ngăn cản cô nữa.

“Kia không phải là Chu tiểu thư sao?” Tiểu Trần vừa rồi lên lầu cầm xuống mấy đồ vật này nọ, từ thang máy đi ra cậu liền nhìn thấy Nguyệt Tâm đang đi xa, cậu định đuổi theo thì bị Thiệu Hoa kéo lại, anh lắc đầu nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

“Thiệu tổng?!” Đến nhà Nguyệt Tâm tìm bao lần đều không gặp được, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy người, Tiểu Trần trông hai người kia, gấp đến độ muốn chạy đi ngăn lại. Cậu nghĩ muốn thay Thiệu Hoa đuổi theo cô nhưng nào ngờ lại bị anh kéo lại.

“Chu tiểu thư đã kết hôn rồi.”

“...”

“... Em nói với anh ta em đã kết hôn rồi, trước đó không lâu đã kết hôn.” Nguyệt Tâm giờ giờ chiếc nhẫn trong tay, lại nói tiếp: “Thật may em đeo nhẫn, liền chìa tay ra cho anh ta nhìn, lúc này anh ta mới tin em nói thật.”

“Em lại không phải kết hôn thật, sao lại nghĩ đến muốn đeo nhẫn?”

“Thật sự là quái đản, trước đó một thời gian em lại đụng vào một người từng nói là bạn trai em! Em phiền muốn chết, vậy là đi mua nhẫn đeo vào. Chị Lisa chị xem, chiếc nhẫn này làm thật khéo, giống hệt nhẫn kim cương!” Nói xong, Nguyệt Tâm lại đưa bàn tay ra phía trước ngắm nhìn, miệng lẩm bẩm: “Ma quỷ khỏi tới làm phiền nữa! Ha ha!”

Về đến nhà, Thiệu Hoa trực tiếp đi vào phòng ngủ, anh lôi chai Vodka từ kệ tủ ra uống một hơi hết sạch. Cũng may trước đó mỗi ngày anh đều lôi ra uống vài ngụm cho nên đến lúc này trong chai cũng chẳng còn bao nhiêu. Nhưng với sức lực của anh lúc này chỉ nhiều đó cũng coi như là rất nhiều, sau khi anh một hơi uống hết, trái tim liền trở lên khó chịu. Thiệu Hoa cũng không phải muốn tự sát, anh ôm ngực gọi Tiểu Trần đưa anh đến bệnh viện. Tiểu Trần bị anh dọa cho chết khiếp.

Thiệu Hoa không nghĩ muốn tiếp tục lãng phí sức khỏe chính mình nữa, sau đó anh cũng chẳng còn sức đâu mà khiêu chiến với trái tim đã đến cực hạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tiểu Hồ “bệnh cũ tái phát”

Nếu không có chuyện gì quan trọng Thiệu Hoa sẽ không đến công ty mà ngồi ở nhà, Tiểu Hồ sẽ đọc báo cho anh nghe, đọc các tin tức trên Internet rồi lại cùng anh ngồi tán gẫu. Thế nhưng giữa hai người cũng không có nhiều chủ đề để cùng nhau bàn luận, hơn nữa tuổi tác cách nhau không phải là ít, quan điểm cũng bất đồng. Nếu như cùng có hứng thú với một vấn đề gì thì điểm xuất phát giữa anh và Tiểu Hồ cũng không giống nhau. Nếu như cái Thiệu Hoa quan tâm là “hậu trường” thì cái Tiểu Hồ quan tâm lại là xu hướng nổi tiếng. Bởi vì Thiệu Hoa là ông chủ của một số minh tinh bây giờ, Tiểu Hồ có cơ hội được ở gần anh nên tiện thể xin chữ ký đem về khoe với bạn bè anh em. Thời gian không còn gì để tán gẫu, Thiệu Hoa thường ngồi một mình nghe nhạc còn Tiểu Hồ ngồi xem TV, chơi game,... Thỉnh thoảng Thiệu Hoa cũng nói với Tiểu Hồ: “Đọc thêm nhiều sách một chút sẽ có lợi cho bản thân.” Tiểu hồ ngoài miệng “Vâng” một tiếng nhưng trong lòng không ngừng kêu khổ Thiệu Hoa thật giống bố mẹ cậu, suốt ngày bảo cậu phải “đọc nhiều sách.”

Mỗi ngày vào buổi chiều, trừ những ngày mưa Thiệu Hoa đều cùng Tiểu Hồ đi mua đồ ăn, hơn nữa còn nhất định phải đi bộ bởi vì từ khi anh bị mù thì đây là hoạt động giải trí ngoài trời duy nhất của anh lúc này.

Tiểu Hồ đương nhiên cũng không quan trọng nhiều vấn đề này, cậu vốn cũng không quen ngồi xe riêng của Thiệu Hoa. Hơn nữa đường đi cũng không xa, từ nhà đến cửa hàng tiện lợi đại khái cũng chỉ mất khoảng 15 phút nhưng bởi vì Thiệu Hoa bị mù do đó thời gian đi cũng phải kéo dài hơn một chút, cùng lắm cũng chỉ mất thêm chục phút nữa. Điều duy nhất khiến Tiểu Hồ cảm thấy hơi khác thường chính là cậu cảm giác mình giống như người hầu nhỏ của người ta vậy. Trong các mối quan hệ của cậu, tuy rằng không lên được thành “lão đại” thì ít ra sự từng trải cũng khá dày dặn, nhiều người còn gọi cậu là “anh Tiểu Hồ”. Tiểu Hồ vẫn luôn cho rằng chính mình rất đẹp trai, không ít cô gái còn nói cậu lớn lên rất giống Hoàng giáo chủ, cậu rất được nhiều nữ sinh ưa thích. Nhưng khi cậu cùng với Thiệu Hoa ở cùng một chỗ, ánh mắt của mọi người dường như đều hướng về người mù đi đang đi bên cạnh cậu. Người này trừ bỏ đôi mắt không hoàn hảo thì tất cả những mặt khác đều tốt hơn. Tiểu Hồ có chút nén giận, cuối cùng một người đẹp trai lại kiện toàn trẻ tuổi như cậu lại bại trong tay Thiệu Hoa, cho dù nhìn ở khía cạnh nào, tổng hợp lại nếu chấm điểm thì cậu đều sẽ phải cao hơn Thiệu Hoa, chỉ là không hiểu nổi một “lão nam nhân” mù sao lại có thể có mị lực đến như thế. Tiểu Hồ trong đầu “hừ” một tiếng: còn không phải bởi anh ta có tiền sao!

Ngày mưa là lúc Tiểu Hồ vui sướng nhất. Hôm đó Thiệu Hoa cùng Tiểu Hồ vẫn như trước cùng đi mua đồ ăn thì trời chợt đổ mưa, tuy rằng Tiểu Hồ đã bật ô nhưng Thiệu Hoa vẫn thấy khó chịu, anh không muốn hai người chen chúc trong một cái ô nhỏ. Vậy là Thiệu Hoa quyết định tự mình bật ô lên nhưng nếu vậy thì một tay che ô, một tay cầm gậy chống, anh không thể bám vào Tiểu Hồ đi ngoài đường được. Cho dù bị mù cũng nhiều ngày rồi nhưng anh vẫn không thể thích ứng, làm quen được việc một mình đi ngoài đường lớn. Do đó mới đi không bao xa, anh bảo Tiểu Hồ đưa anh về nhà rồi để cho cậu tự đi mua đồ ăn một mình. Thiệu Hoa lôi từ trong ví hai tờ một trăm, đưa cho Tiểu Hồ: “Cậu đi một mình vậy.”

“Vâng.”

Bình thường khi đi mua đồ, nếu không phải là mua hải sản gì đó, cho dù có là loại đắt nhất thì cũng dùng không thể quá được một trăm. Thiệu Hoa dù bảo cậu mua đồ đắt nhất nhưng lại dặn chỉ được mua ít nhất có thể, anh nói đó ăn đều phải ăn loại tươi mới, không được để thừa qua ngày. Hôm nay

Tiểu Hồ cầm hai trăm tệ bỗng nhiên trong đầu nảy ra một kế. Trước kia cậu luôn nói cho Thiệu Hoa nghe đơn giá trong hóa đơn, bởi vì không nhìn được cho nên việc ký tên gặp phải không ít khó khăn cho nên Thiệu Hoa không muốn dùng đến thẻ tín dụng, mỗi lần trả tiền đều trả bằng tiền mặt, hơn nữa mỗi lần lấy tiền trong ví đều thấy chỉ có tiền mệnh giá một trăm. Chờ thu ngân trả lại tiền thừa cậu đều đưa lại cho Thiệu Hoa, anh không nhét lại vào ví mà cầm ở trong tay, ra đến bên ngoài sẽ nhét vào hòm quyên góp tiền ở cửa siêu thị. Vài ngày sau Tiểu Hồ liền rất hối hận tại sao từ ngày đầu tiên cậu không mở miệng nói muốn giúp Thiệu Hoa nhét tiền vào hòm. Nếu như cậu nói thì số tiền này không phải có thể trực tiếp “quyên” vào túi mình hay sao?

Trên mỗi tờ tiền giấy thường có những điểm nhỏ chuyên để người mù có thể phân biệt mệnh giá của tiền, hơn nữa mười tệ so với trăm tệ rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều nhưng Thiệu Hoa không phải mới bước vào hàng ngũ người mù sao, anh làm sao có thể phân biệt được. Do vậy mỗi buổi tối Thiệu Hoa đều bảo Tiểu Trần rút tiền mặt rồi đặt vào ví cho anh, hơn nữa đều phải là tiền mệnh giá đến trăm tệ. Anh thật sự lười phải phân biệt mệnh giá lớn nhỏ của mấy tờ tiền.

Tiểu Hồ nhận lấy hai tờ trăm tệ, vô cùng cao hứng đi mua đồ ăn. Sau khi trở về Tiểu Hồ trả lại cho Thiệu Hoa một trăm, nói: “Thiệu tiên sinh, vẫn còn chút tiền lẻ em đã thay anh đi nhét vào hòm quyên góp rồi.”

Thiệu Hoa nghe xong rất hài lòng, xem ra Tiểu Hồ cũng có thể học tập một chút từ anh: “Được, được, tốt lắm!”

Ngày hôm sau trời vẫn mưa, Tiểu Hồ lại càng không biết vui sướng đến nhường nào, như vậy nếu mỗi ngày đều có thể ăn bớt được mấy chục tệ thì cũng coi như một khoản thu thêm khá ổn. Ngày thứ ba Tiểu Hồ phát hiện ra một việc, không khỏi trách mình không có đầu óc. Ở siêu thị, nhân viên thu ngân trên cơ bản vốn là không cần nói cho khách hàng biết số tiền mua hàng là bao nhiêu bởi vì tất cả đều đã được in trên hóa đơn, hơn nữa số tiền cũng được hiển thị rất rõ trên bảng thông báo của máy tính tiền. Tiểu Hồ chẳng phải là người cầm hóa đơn hay sao, giờ cậu muốn nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu, Thiệu Hoa sao biết được. Do đó những lúc lại phải đi mua đồ với Thiệu Hoa, Tiểu Hồ cũng đã biết trắng trợn nói dối, đem mấy tờ tiền lẻ té nhét vào tay Thiệu Hoa, còn lại đa phần số tiền thừa đều bị cậu lấy đi.

Cuối tuần Tiểu Trần được nghỉ, Tiểu Hồ không cần phải đến nhà Thiệu Hoa, cũng xem như là một công việc như công chức bình thường làm năm ngày nghỉ hai ngày, công việc này không những thoải mái mà mấu chốt chính là khá béo bở.

“Đến đây, hôn một cái!” Tiểu Hồ kéo tay một nữ sinh, hôn một cái rồi lấy ra một cái hộp, nói: “Tặng cho em, mở ra xem, đẹp không?”

“Oa! Đẹp quá! Anh lấy đâu ra món đồ thủy tinh đẹp như thế này vậy?”

“Lấy từ nhà ông chủ của anh.”

“Anh lại ăn trộm đồ nhà người ta sao? Cần thận không lại bị bắt... anh mà bị bắt lại lần nữa em thật sự đến lúc đó muốn đi tìm một bạn trai mới a.!” Nữ sinh này tên Fenny, là bạn gái của Tiểu Hồ, cũng là đồng bọn chuyên ăn trộm vặt.

“Anh đây chính là quang minh chính đại lấy đấy!”

“Ít lời thôi, về điểm này thì đừng có khoe khoang với em làm gì.”

“Anh nói cho em nghe ông chủ của anh là một người mù. Anh ta làm sao nhìn thấy được gì?”

“Thế anh ta mua mấy đồ vật như thế này làm gì trong khi mình lại không ngắm được.” Fenny nghĩ Tiểu Hồ chẳng qua chỉ nói lung tung.

“Hình như vừa mới mù thôi. Với lại nói cho em nghe, anh ta có rất nhiều tiền! Ngồi Bentley, ở tòa chung cư “Quốc Hòa”, căn hộ nằm ở vị trí có thể bao quát phong cảnh toàn thành phố. Hôm nào đi mua đồ ăn cũng đều đưa cho anh hai trăm tệ, nói phải mua đồ đắt nhất, hơn nữa không bao giờ cầm lại tiền thừa, trực tiếp nhét luôn vào cái hòm quyên góp...”

“A?” Fenny chớp mắt. “Vậy anh làm gì ở đó?”

“Mua đồ ăn, nấu cơm, đọc báo, bởi anh ta nói chuyện phiếm”

“Hai người?”

“Ừ, có khi anh ta đến công ty anh liền đi cùng anh ta. Bình thường cũng chỉ làm từ thứ hai đến thứ 6, buổi sáng từ 9 giờ cho đến 6 giờ tối, nếu không phải mẹ anh bắt anh về sớm ăn cơm tối thì có phải tối nào anh cũng được ăn đồ ngon không.”

“Anh đi rồi anh ta ở nhà một mình?”

“Anh ta ở cùng trợ lý Tiểu Trần, cuối tuần cũng toàn là cậu trợ lý này chăm sóc cho anh ta.”

“Tiểu Hồ...”

Qua vài ngày Tiểu Hồ lại mời Fenny ăn một bữa lớn.

Tiểu Hồ vừa nhai một miếng thịt lớn vừa khoác vai Fenny nói: “Không nghĩ tới một chiếc máy ảnh lại có thể bán được nhiều tiền như vậy.”

“Em sớm đã nói với anh rồi, Giai Năng (1) Canon 5D rất đắt anh còn không chịu tin. Làm nghề như chúng ta nhất định phải nắm rõ giá cả thị trường.” Fenny liếc mắt nhìn một cái xem thường, xong lại gấp một miếng thịt bỏ vào miệng nhai

<<(1) Giai Năng là tên tiếng Trung của Canon. Canon 5D khoảng gần trăm triệu.>>

“Cho em!” Tiểu Hồ ôm lấy Fenny, từ trong túi quần lấy ra một tập trăm tệ, rút ra vài tờ đưa cho Fenny.

“Anh đúng là đồ keo kiệt!” Fenny lại trở mình một cái xem thường. Cầm lấy tiền, cô ta nhìn Tiểu Hồ nói: “Đúng rồi anh không phải nói trong nhà đây có vài cái máy ảnh nữa hay sao? Kia...”

“Từ từ, nếu cầm hết, cho dù ông chủ không nhìn thấy thì trợ lý Tiểu Trần của anh ta thế nào cũng phát hiện.”

“Xem ra lần này anh cũng thông minh.” Fenny đẩy vai Tiểu Hồ, tiếp tục nói: “Máy cái máy ảnh còn lại đều là Canon kỹ thuật số phản xạ ống kính đơn (2) chứ?”

<< (2) Dòng máy ảnh kỹ thuật số (Máy ảnh DSLR hay Máy ảnh phản xạ ống kính đơn kỹ thuật số) sử dụng hệ thống gương cơ học và hệ thống gương phản xạ để đưa ánh sáng từ ống kính tới ống ngắm ở phía sau máy ảnh.

Tất cả các quy trình tự động xảy ra trong khoảng thời gian của phần trăm giây, với mật độ từ 3-10 lần trên giây Các máy ảnh DSLRs thường được sử dụng bởi các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp bởi chúng cho phép ngắm khung hình trên thời gian thực và bởi DSLRs cho phép người dùng sử dụng các ống kính khác nhau. Phần lớn các máy ảnh DSLRs đều có tính năng xem trước độ sâu của ảnh

Các nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp chọn DSLR bởi kích thước chip cảm biến ảnh lớn hơn máy ảnh nhỏ (máy ảnh du lịch). Máy ảnh DSLRs có kích thước chip cảm biến gần với kích thước của kích thước phim của máy ảnh phim mà họ đã quen sử dụng. Cho hiệu quả giống nhau về Độ sâu của ảnh và khung ảnh. (Nguồn: wiki) >>

“Không biết, để anh về xem lại.”

“Anh còn phải học tập nhiều lắm! Chơi di động chỉ là bọn nghèo, chơi máy ảnh mới đích thực là hội giàu có, hiểu chưa?”

“Đã biết, đã biết, phiền chết đi được.”

“Đúng rồi còn có ống kính cũng rất đáng giá, ống kính tốt so với thân máy còn đắt hơn, nếu nhìn thấy ống kính thì cũng cầm lấy luôn, biết chưa?”

“Đã biết.”

Qua vài ngày.

“Fenny!” Tiểu Hồ hưng phấn nói: “Máy hôm nay anh về xem lại kỹ, không xem thì không biết, đến khi nhìn thấy rồi thì đúng là bị dọa muốn nhảy dựng lên luôn.”

“Làm sao vậy?”

“Giai Năng, Canon, hãng này anh biết rồi. Nhưng cái máy lần này ở đầu có chữ H gì đó, tuy anh không biết nhưng nhìn qua thôi cũng biết rất đáng tiền. Sau đó anh lên mạng xem một chút, em có biết là cái gì không?”

“Cái gì?” Fenny nghĩ nghĩ cô ta không nhớ ra có chữ H ở đầu là của hãng camera nổi tiếng nào, chẳng lẽ là một sản phẩm trong nước tên là Hải Nhĩ? Dù sao thì hiểu biết của cô ta đối với máy ảnh cũng không nhiều lắm, chỉ là muốn trước mắt Tiểu Hồ muốn ra về chút thôi.

“Anh nói cho em nghe, là Cáp Tô (3)! ”

<<(3) Cáp Tô là Hasselblad – một hãng máy ảnh nổi tiếng của Thụy Sĩ, một trong những loại máy ảnh đắt nhất thế giới, khoảng tỷ thời T_T @@@@ >>

“Cáp Tô?” Fenny hiển nhiên là chưa nghe nói tới bao giờ.

“Phải. Anh đã xem qua giá cả, một chiếc này thừa đủ cho chúng ta tiêu sài thoải mái một năm.”

“Trời đất! Vậy anh tính khi nào thì...”

“Em cho rằng anh là thằng ngốc sao? Máy cái bao đựng máy ảnh anh đều không động vào, vẫn để ở chỗ cũ, bán ba cái máy ảnh này đủ cho chúng ta tiêu xài.”

.....

“Tiểu Trần! Cậu có thấy máy ảnh của tôi không?”

“Không phải anh đều đặt ở trong tủ sao?”

Thiệu Hoa luôn để máy ảnh trong tủ kính. Tuy rằng anh không còn nhìn thấy gì nhưng vẫn thường xuyên lấy chúng ra. Những người chơi máy ảnh thì ít nhiều cũng có chút cổ quái.

“Tiểu Trần cậu giúp tôi nhìn lại xem, xem những chỗ khác có không.”

“Vâng.” Tiểu Trần cẩn thận tìm khắp một lượt: “Không có.”

Thiệu Hoa nhủ mày. Anh để chiếc Hasselblad ở ngoài cùng, mỗi ngày đều lấy nó ra chơi đến nghiện, nhưng hôm nay anh chạm vào máy chỉ biết là không đúng, không phải là Hasselblad, từ lúc nào đã biến thành hàng loạt Canon thế này. Anh lại sờ lại một lần nữa, ba cái bao đựng máy ảnh... trống không.

Ngày hôm sau.

“Tiểu Hồ.”

“Thiệu tiên sinh, chuyện gì vậy?”

“Cậu có nhìn thấy máy ảnh của tôi không?”

“Không thấy.”

“Tiểu Hồ cậu không cần gạt tôi.” Tuy rằng Thiệu Hoa không nhìn thấy nhưng ánh mắt của anh có thể thấy trong lòng Tiểu Hồ chắc hẳn sợ hãi, Tiểu Hồ cuối cùng lại làm chuyện gian trá như vậy sao.

“Không phải, thực sự là không phải.”

Thiệu Hoa bước gần từng bước, thờ dãi nói: “Tiểu Hồ, cậu cứ thành thật nói cho tôi biết, có phải cậu cầm máy ảnh của tôi không?” Thiệu Hoa không cần chút tiền ấy, anh chỉ hy vọng Tiểu Hồ có thể nhận ra sai lầm, hơn nữa về mặt anh lúc này cũng không phải là tức giận.

“Không phải, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi lấy? Anh không nhìn thấy được thì đừng nói bừa! Đừng tưởng rằng anh có tiền là có thể vu oan cho người khác!”

Không biết có phải hay không Tiểu Hồ cố tình nói đến chuyện không nên nói, tóm lại một người với khí phách thân sĩ như Thiệu Hoa sau khi nghe được “con mắt nào của anh nhìn thấy tôi lấy? Anh nhìn thấy được thì đừng nói bừa...” cũng không nhịn được phát hỏa, anh liền tiến tới túm áo của Tiểu Hồ xốc lên, quát lớn: “Theo tôi đến cục cảnh sát.”

“Anh buông tay! Tôi đã nói với anh là tôi không lấy chính là không lấy.” Tiểu Hồ hai tay nắm lấy cổ tay của Thiệu Hoa, liều mạng vùng ra.

“Nếu cậu không lấy, vậy cứ theo tôi đến cục cảnh sát nói rõ ràng là được.”

“Anh buông tay! Buông tay!” Tiểu Hồ dùng hết sức lực của mình cuối cùng cũng gỡ được tay Thiệu Hoa ra, còn đá anh một cước. Không nghĩ tới Thiệu Hoa lại lao đảo đứng không vững, ngã xuống sàn nhà. Tiểu Hồ nhìn thấy mà luống cuống, chạy bỏ đi thật nhanh.

Thiệu Hoa đứng lên, ngồi xuống ghế sofa, anh với được một chiếc cốc thủy tinh ở trên bàn sau đó liền dùng lực quăng vỡ tan tành. Anh chẳng qua chỉ là ần nhẫn. Thiệu Hoa lại với được một chiếc bát thủy tinh đựng hoa quả rồi quăng ra ngoài, tiếp theo bất cứ thứ gì bị anh đụng phải đều chịu một kết cục bị anh hung hăng ném bể. Anh nén giận, chính mình lúc nào lại hiền lành đến như vậy? Mới một cước lại có thể đá cho anh ngã? Trước kia trong tù, thời điểm một tội ba anh còn vẫn có thể vùng được không ít quyền, cho dù sau đó thân thể trở nên yếu đi, thậm chí lúc phong thấp phát tác hành hạ anh, bọn Vương ca cũng không dám một mình đấu cùng anh. Nghĩ đến đây Thiệu Hoa đứng lên lật luôn cả cái bàn trà.

Buổi tối Tiểu Trần trở về, mở cửa ra, bên trong có tiếng nhạc rất lớn, nhất thời đầu óc không nghĩ ra nổi. Vừa vào cửa cậu liền nhìn thấy một phòng khách đồ vỡ lộn xộn, cậu tìm khắp nhà một lượt nhưng lại không nhìn thấy Thiệu Hoa đâu. Tiểu Trần lấy di động ra gọi cho anh lại phát hiện di động của anh để ở trong phòng, anh không mang điện thoại theo mình. Tiểu Trần lại gọi điện cho Tiểu Hồ nhưng không ai nghe máy. Tiểu Trần nóng nảy, cậu gọi 110 thì cảnh sát nói mất tích không quá 24 giờ thì không thụ lý. Lúc sau cậu bình tĩnh nói lại sự việc một cách tỉ mỉ, bởi vì người mất tích là một người mù, trong nhà lại trông giống như hiện trường một vụ đột nhập cướp bóc cho nên cảnh sát liền đáp ứng lập tức tới giúp cậu tìm người, cũng phái người tới nhà điều tra tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thiệu Hoa V.S. Tiểu Trần

Cảnh sát đến nhà xem xét tình hình, cuối cùng xác định không phải là trộm cướp. Tiểu Trần sau đó nhìn lại, đúng là cũng không mất thứ gì, chỉ là khi mới tiến vào nhà thấy một phòng lộn xộn đồ vỡ, lại không thấy Thiệu Hoa đâu nên cậu mới nghĩ nhầm là có bọn trộm cướp tới.

Cảnh sát nói với cậu, một khi họ tìm được người nhất định sẽ thông báo ngay cho cậu biết, cậu cứ kiên nhẫn ở nhà chờ tin tức. Tiểu Trần làm sao có thể ngồi không chờ đợi? Cảnh sát vừa mới rời khỏi Tiểu Trần liền ra xe đi khắp thành phố tìm người.

“Thiệt tổng!” Tiểu Trần tìm không lâu thì nhận được điện thoại của cảnh sát, nói Thiệu Hoa đang nằm trong bệnh viện trên đường Tân Hải. Tiểu Trần lập tức lái xe đến bệnh viện. Đến nơi Tiểu Trần thấy Thiệu Hoa đang ngồi trên ghế, sau đầu còn dán một miếng gạc trắng, trên áo sơ mi rõ ràng còn có cả vết máu.

“Cậu là gì của anh ấy?” Cảnh sát hỏi Tiểu Trần.

“Tôi là trợ lý của anh ấy.”

Cảnh sát quay ra hỏi Thiệu Hoa: “Phải không?”

Thiệu Hoa cúi đầu, mặt mày nhẩn lại, quay đầu không thèm để ý đến cảnh sát. Đợi một lúc lâu không có phản ứng cảnh sát cũng tự biết đây là ngầm thừa nhận, liền quay sang nói với Tiểu Trần: “Chúng tôi đi trước, cậu mau đưa anh ấy về nhà! Chúng tôi nói muốn đưa anh ấy về nhưng anh ấy sống chết không chịu đi.”

“Vết thương kia là?” Tiểu Trần chỉ tay vào chỗ gạc trắng dán sau đầu Thiệu Hoa.

“Lúc chúng tôi đi tuần tra thì nhìn thấy anh ấy ngã ở trên mặt đất, sau đó chúng tôi đã đưa anh ấy đến bệnh viện. Khâu mấy mũi, cũng không có việc gì.” Nói xong cảnh sát ghé sát vào tai Tiểu Trần nói nhỏ: “Cậu ấy rất cứng đầu, vừa rồi chúng tôi phải túm cậu ấy nhét vào trong xe, chúng tôi hỏi cậu ấy có điện thoại của người thân không, cậu ấy không chịu nói, chúng tôi bảo muốn đưa cậu ấy về nhà thì cậu ấy cũng không chịu, ngồi ở đây khoảng 1 tiếng đồng hồ rồi. Vừa nãy nhận được thông báo tìm người phía trên cục ...”

Thiệu Hoa làm cho phòng khách rối loạn hết sau đó lại nổi hứng bật nhạc giao hưởng, lại còn bật âm lượng cao nhất. Không biết đã nghe bao lâu thì anh cảm thấy đói bụng nhưng nghĩ đến bữa tối là nghĩ đến Tiểu Hồ, anh lại cảm thấy lửa giận bốc lên. Anh không tin bản thân mình lại không thể một mình đi ra ngoài ăn cơm. Ra khỏi tòa nhà, Thiệu Hoa run lên một hồi, giữa tháng mười một thời tiết đã chuyển lạnh nhưng anh lúc anh bước ra ngoài mới nhìn lại mình chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi. Anh không muốn trở về lấy thêm áo mà cứ đi nhưng đi mãi trong khuôn viên rất lâu mà vẫn không thể ra được, anh tức giận đến mức muốn quăng luôn cây gậy đi, thật may đụng phải một cậu học sinh tiểu học, chủ động dắt anh đi. Ra đến cổng cậu học sinh còn hỏi anh muốn đi đâu nhưng anh chỉ nói lại: “Cảm ơn! Tạm biệt.” rồi tự mình đi tiếp.

Ra khỏi khu nhà Thiệu Hoa liền dùng một tay mò tường, một tay cầm gậy, ở giao lộ thứ nhất anh dừng lại rất lâu, đại khái xác nhận đèn đã bật màu xanh, khi những người xung quanh di chuyển thì anh cũng hòa vào dòng người để đi qua đường. Giao lộ thứ nhất, thuận lợi đi qua, Thiệu Hoa cười cười. Nhưng chưa đến giao lộ thứ hai không biết anh vấp phải thứ gì liền ngã ngửa, đầu đập vào một cục đá...

“Thiệt tổng” Tiểu Trần gọi một tiếng.

“Tôi cũng không chết, cậu gọi cảnh sát làm gì?”

“Em...”

“Theo tôi đi ra ngoài.” Thiệu Hoa đứng lên, túm lấy quần áo của Tiểu Trần đi ra khỏi bệnh viện nhưng cuối cùng vẫn là Tiểu Trần dắt anh đi. Tiểu Trần mở cửa để cho anh ngồi vào xe, anh không vào, ngược lại còn đóng cửa. Anh ném cây gậy chống sang một bên, xắn tay áo lên một nấc, quay lại nói với Tiểu Trần: “Đến đây, chúng ta đánh nhau.”

“Thiệt tổng...”

Thiệu Hoa không kiên nhẫn nổi, nghe thấy tiếng của Tiểu Trần liền hướng về phía cậu nắm một quyền, Tiểu Trần theo bản năng tránh sang bên do vậy quyền của Thiệu Hoa liền đâm vào khoảng không, thiếu chút nữa lại ngã về phía trước.

“Thiệt tổng” Tiểu Trần vội vàng chạy lại đỡ lấy Thiệu Hoa.

“Mẹ nó, cậu đứng im cho tôi, không được nhúc nhích.”

“A...?”

Thiệu Hoa lại vung một quyền đánh trúng quai hàm của Tiểu Trần, quyền này ra cũng thật nặng tay, đánh cho Tiểu Trần chảy cả máu miệng.

“Đến đi, đổi lại cậu đánh tôi.”

Tiểu Trần bất động.

“Bảo cậu đánh thì cậu đánh! Dùng hết toàn lực!” Thiệu Hoa thấy cậu vẫn không có phản ứng, lại tiếp tục nói: “Cậu không đánh? Tốt, tôi đi đâm xe.”

“Thiệt tổng!” Tiểu Trần ngăn cản anh: “Em đánh!” Nói xong Tiểu Trần liền đâm vào bụng Thiệu Hoa một cú.

“Đánh hay lắm!” Thiệu Hoa thẳng người đứng vững, hai tay bắt lấy vai của Tiểu Trần rồi lên đầu gối thụi một cú vào bụng cậu.

Mấy lần qua lại sau đó, Tiểu Trần hướng mặt Thiệu Hoa đắm một phút, Thiệu Hoa đứng không vững liền ngã xuống đất.

“Thiệu tông!”

“Ha ha, tôi đánh không lại được cậu, quả nhiên cậu còn mạnh hơn cả tôi.” Thiệu Hoa cười tự giễu, đột nhiên hai tay nắm lấy áo của Tiểu Trần, nói: “Nếu tôi nhìn thấy thì cậu làm sao có thể thắng được tôi chứ?” Tiểu Trần không có phản ứng, Thiệu Hoa lại càng tức giận: “Cậu đang nhường tôi, nhẫn nhịn tôi, có phải hay không?”

“Không...”

“Hừ” Thiệu Hoa cười lắc đầu: “Mẹ nó, rõ ràng đã mù, là lú lẫn cuồng, là sợ hãi, vậy còn cố giả bộ rộng lượng cái gì nữa đây?! Nguyệt Tâm mất trí nhớ vậy mà tôi cứ thế còn nghĩ mình đủ tự tin có thể theo đuổi cô ấy! Tôi thật sự là một kẻ thần kinh rồi! Cô ấy hiện tại đã kết hôn...” Thiệu Hoa tự mình lầm bầm, một lúc sau cúi đầu trầm mặc rất lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, anh gọi một tiếng: “Tiểu Trần...” anh buông bàn tay đang nắm lấy áo Tiểu Trần ra, đứng lên nói tiếp: “Về nhà.”

Về mặt của anh giống như đã trút được gánh nặng.

“Vâng”

Hôm nay Thiệu Hoa thật sự phải cảm tạ Tiểu Hồ đã giúp anh cởi bỏ lớp vỏ ngoài sĩ diện, không chỉ vậy còn cả lớp vỏ ngoài theo nghĩa đen, ăn mặc không ngay ngắn đã bước ra khỏi nhà, áo sơ mi thì không cài hết nút, cũng không sơ vin lại trong quần, càng đừng nói đến đeo caravat, khoác áo khoác ngoài. Sau khi đấu một trận với Tiểu Trần, Thiệu Hoa đã hoàn toàn giải phóng những tích tụ bấy lâu ra khỏi người, anh lập tức cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Ngày đó anh đã nhận thức sống một cuộc sống mới của một người mù, đến hiện tại, anh quyết định thêm một lần nữa bắt đầu lại.

Ngày hôm sau Thiệu Hoa gọi điện cho cô Lý.

“... Cô Lý, thật xin lỗi, nếu như Tiểu Hồ không chịu thừa nhận thì cháu chỉ có thể đi báo cảnh sát.”

“Thiệu tiên sinh thực xin lỗi cháu, xin lỗi...” Cô Lý thành khẩn xin lỗi, còn nói nhất định sẽ đưa Tiểu Hồ đi đầu thú.

“Nếu như cậu ấy trở về cô cứ nói với cậu ấy, chỉ cần cậu ấy nhận sai là được, nếu cậu ấy nhận sai, cháu sẽ không báo cảnh sát.”

“Được, được, cảm ơn Thiệu tiên sinh.”

Đợi hai ngày nhưng vẫn chưa có tin tức của Tiểu Hồ, cô Lý nói hai ngày nay cậu ta đều không về nhà. Thiệu Hoa buộc lòng phải báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đàn Cello

Thứ bảy, thầy giáo Hà lại tới.

Thiệu Hoa hôm trước vừa mới khâu mấy mũi trên đầu, hôm nay vẫn còn có chút đau, anh thật sự chẳng có chút tâm tư nào học chữ nổi, Tiểu Hà vừa đến anh đã lôi kéo người ta nói chuyện phiếm.

“Nghe nói năm nay cậu vừa mới đỗ học viện âm nhạc?”

“Đúng.”

“Vậy cậu học gì?”

“Đàn Cello.”

“Vậy sao...” Thiệu Hoa kích động nói: “Học mấy năm rồi?”

“Cũng sắp được 12 năm rồi, bố tôi là thầy giáo dạy Cello, từ nhỏ đã dạy tôi rồi.”

Thiệu Hoa ngả đầu ra sau, nghĩ nghĩ rồi có chút ngại ngừng nói: “Vậy cậu hiện tại có tiện về nhà lấy Cello của cậu đến đây được không? Để tôi bảo Tiểu Trần đưa cậu đi.”

“Thiệu tiên sinh?” Tiểu Hà có chút nghi hoặc.

“Phiền phức vậy thì thôi.” Nói xong, Thiệu Hoa đứng lên đi đến cạnh giàn âm hưởng, sờ soạn một chút rồi lấy ra một đĩa nhạc bỏ vào máy chạy nhạc.

“Elgar, E Minor” Tiểu Hà không nghĩ tới Thiệu Hoa lại bật bản hòa tấu “Violinkonzert e-Moll op. 64” của Sir Edward Elgar.

“Ha ha, cậu cũng thích khúc này sao?”

“Thích.”

Bọn họ nói rất nhiều chuyện về đàn Cello, chẳng biết lúc nào trời đã chuyển tối. Đương nhiên ít nhất có một người là hoàn toàn không có cảm giác trời tối.

“Thiệu tổng, ăn cơm thôi.” Tiểu Trần nói.

“Tiểu Hà, hôm nay cậu ở lại đây ăn cơm cùng chúng tôi đi, tiện thể dạy tôi làm thế nào để dễ dàng ăn cơm chứ hiện tại đều là Tiểu Trần giúp tôi gấp đồ ăn vào bát.”

“A, vậy thì, xin được quấy rầy.” Tiểu Hà thấy có chút ngại nhưng cậu tự cảm thấy bản thân và Thiệu Hoa nói chuyện rất hợp nhau, nghĩ cũng muốn cùng người ta tán gẫu thêm chút nữa nhưng phải ăn cơm như thế nào thì cậu thật sự không biết phải dạy như thế nào nữa, bởi vì cậu ít ra còn nhìn được mờ mờ, đại khái vẫn xác định được phương hướng. Khi ăn cơm ở nhà mẹ cậu sẽ nói cho cậu biết trước mặt có những món ăn gì, khi đi học cao trung thì bạn học cũng lấy đồ ăn giúp cậu cho nên việc ăn uống cũng rất dễ dàng; lúc còn học tiểu học, trung học cậu đều là mang hộp cơm đi ăn, bên trong có thức ăn, có cơm, thật giống như Thiệu Hoa của hiện tại.

(Ở Trung Quốc chia ra ba cấp học phổ thông: tiểu học, trung học – ứng với trung học cơ sở ở VN, cao trung – ứng với trung học phổ thông ở VN)

Ăn xong cơm tối, bọn họ lại ngồi nói chuyện thêm nhiều giờ.

Thứ bảy lại tới.

Đại khái học xong một tiếng đồng hồ, Thiệu Hoa cuối cùng cũng nhận biết được chữ “a”, tiến độ học tập của anh thật đúng là chậm.

“Thiệu tiên sinh, tôi mang đàn Cello đến.”

“Sao cậu không nói sớm?” Thiệu Hoa vẻ mặt đầy hưng phấn.

Tiểu Hà còn chân thành nói: “Sợ ảnh hưởng đến việc học của anh.”

“Ha ha.” Thiệu Hoa cười lắc đầu.

Thiệu Hoa sau khi thưởng thức xong một đoạn nhạc do Tiểu Hà kéo thì nói: “Có thể cho tôi thử một chút không?”

“Anh cũng biết kéo đàn sao?”

“Trước kia đã từng học qua nhưng đã hơn 20 năm chưa cầm đàn rồi, hơn nữa tay trái sử dụng không được tốt. Cậu đừng cười tôi đấy.”

“Không đâu, không đâu.” Tiểu Hà đứng lên, đổi vị trí ngồi cho Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa đỡ chiếc đàn Cello cực đại, tay phải lấy cung hơi hơi run. Khi âm thanh của nốt nhạc đầu tiên vang lên anh chợt cảm thấy hốc mắt mình có chút cay cay. Anh liếm môi, bắt đầu kéo đàn. Một đoạn nhạc đơn giản chỉ dùng để luyện tập nhưng đứt quãng gián đoạn, là tay trái sử dụng không tốt hay là quên nhạc phổ, hay là đã nhiều năm không dùng đàn.

“Ngón giữa của anh không tốt lắm?” Tiểu Hà vừa nghe là có thể nhận ra, mấy âm cần phải ấn bởi ngón giữa dường như không nghe thấy gì hết.

“Phải. Mấy ngón tay cũng đều không linh hoạt, ngón giữa thì xem như hổng rồi.”

“Lúc kéo đoạn thấp, có lẽ có thể dùng ngón áp út thay thế một chút.”

“Ý kiến hay!” Thiệu Hoa thử lại, quả nhiên hiệu quả không tồi.

Buổi tối Thiệu Hoa lại giữ Tiểu Hà ở lại ăn cơm, ăn cơm xong, anh còn đi theo xe đưa Tiểu Hà về đến tận nhà.

Trên đường trở về, Thiệu Hoa nói với Tiểu Trần: “Tiểu Trần, cậu đi đến một cửa hàng bán cầm.”

“Vâng.”

Thiệu Hoa mua một chiếc Cello. Suốt một tuần kế tiếp, anh cứ không có việc gì là sẽ ngồi nhà kéo đàn. Anh bỗng nhiên phát hiện việc làm này đối với tay trái của anh rất có lợi. Mới kéo hai ngày mà cảm giác các ngón tay đã linh hoạt hơn so với trước kia một chút.

Thứ bảy tuần sau.

“Tiểu Hà cậu đã đến rồi!” Thiệu Hoa vô cùng hưng phấn.

“Thiệu tiên sinh.”

“Đến đây, cậu nghe thử đi.” Nói xong, Thiệu Hoa liền đỡ lấy đàn rồi kéo.

Chờ Thiệu Hoa kéo xong một khúc, Tiểu Hà liền nói: “Thiệu tiên sinh, chúng ta bắt đầu học chữ nốt đi.”

“Chờ một chút, cậu nghe thử thêm khúc này nữa.”

Cứ như vậy suốt một buổi chiều, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng đàn Cello... Tiểu Hà cảm thấy vị học trò lớn tuổi này thật khó dạy.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phiên ngoại: Thể diện của người mù

Sau khi Tiểu Hồ “mất tích”, Tiểu Trần tới hẳn một công ty cung cấp dịch vụ nội trợ để cho họ mỗi ngày đều tới làm việc. Như thế này cũng tốt, cuối tuần Tiểu Trần còn có chút thời gian đi hẹn hò. Bác gái này nấu cơm cũng không tệ lắm, chỉ là mỗi khi đọc báo, ngữ khí giọng điệu của người này làm cho Thiệu Hoa cảm thấy vô cùng kỳ cục.

“Thiệu tổng, bọn họ nói cho em biết có một phần mềm có thể đọc được màn hình máy tính...” Tiểu Trần vô cùng vui mừng, thì ra người mù cũng có phương pháp dùng máy tính. Sau khi cài đặt xong phần mềm thì cậu cẩn thận hướng dẫn cho Thiệu Hoa cách sử dụng như thế nào.

Thiệu Hoa cũng đã tương đối thích ứng được cuộc sống sau khi mù, bắt đầu mỗi ngày đi làm, anh cũng lo lắng trí nhớ của Tiểu Trần không tốt, làm cho...

“Tiểu Trần, cậu giúp tôi lấy cái áo sơ mi kẻ ca rô màu cà phê, còn cả áo khoác màu đen...” Thiệu Hoa thật không dám để cho Tiểu Trần tùy ý lấy quần áo cho anh mặc, sợ rằng vạn nhất lại ăn mặc giống như tham gia một vở hài kịch. Anh nhớ rõ có một lần Tiểu Trần mặc một bộ âu phục màu đen, bên trong là áo màu tím sậm, vốn cũng khá dễ nhìn, còn có thể xem như là một nhưng Tiểu Trần lại đánh liều kết hợp với một chiếc cà vạt màu đỏ hồng, trên mặt còn thêu mấy hoa văn màu sắc hỗn tạp, đã thế còn đi giày mũi dẹt, bóng loáng màu cà phê. Thiệu Hoa vừa nhìn xong liền sùng sồ mắng cậu một trận đến chết khiếp... Dần dần về sau Thiệu Hoa cũng không nhớ rõ anh có những bộ quần áo nào, chỉ có thể nói qua qua, vừa mặc vừa “nom nớp lo sợ”.

Một hôm nọ, Thiệu Hoa quyết định phải chấm dứt chuỗi ngày sống trong lo sợ này, anh muốn mua quần áo mới.

“Tiểu Trần, đợi cùng tôi đi mua quần áo.”

“Vâng.”

Tới cửa hiệu, Thiệu Hoa bảo Tiểu Trần trực tiếp cùng anh đi tới quầy chuyên doanh một loại nhãn hiệu: “Tiểu Trần, có người mẫu đặt ở bên ngoài không?”

(Người mẫu ở đây là chỉ ma-nơ-canh)

Tiểu Trần nhìn nhìn rồi nói: “Có, tổng cộng 4 cái.”

“Đều mặc tây trang à?”

“Vâng.”

“Có những màu gì? Cả bộ phôi có hợp không?”

“Phôi rất đẹp, đều có áo sơ mi, cà vạt, có hai bộ là có ba lớp, tức là có thêm một áo ghi lê bên trong. Ba bộ màu đen, một bộ màu tro.” Tiểu Trần đến

cạnh người mẫu, cẩn thận nhìn một chút: “Không đúng, còn có một bộ màu lam thẫm, rất đậm, nhìn hơi giống màu đen.”

“Cậu bảo người bán hàng lấy số đo của tôi rồi lấy một bộ đưa tôi thử kích cỡ xem thế nào.”

“Được.”

Người bán hàng lấy một bộ vest đưa cho Tiểu Trần, Tiểu Trần sau đó dẫn Thiệu Hoa vào phòng thay đồ thử quần áo. “Thiệu tổng chỗ này là gương.” Tiểu Trần kéo tay Thiệu Hoa để anh sờ qua một chút: “Cẩn thận.” Tiểu Trần lo Thiệu Hoa trong lúc thay quần áo không may lại tay đập vào gương. “Móc treo quần áo ở chỗ này.” Tiểu Trần tả lại toàn bộ gian phòng thay đồ cho Thiệu Hoa nghe một lượt rồi đi ra ngoài, nếu như cái phòng đó to hơn chút nữa thì cậu đã đứng luôn ở trong đó đợi mệnh lệnh rồi. .

Thiệu Hoa thay xong một bộ rồi đi ra ngoài: “Cậu xem kích cỡ thế nào?”

Về vấn đề trang phục Tiểu Trần từng bị “đọa” đến mức không dám phát biểu ý kiến, cậu quay đầu hỏi nữ nhân viên: “Cô xem kích cỡ thế nào?”

“Kích cỡ vừa vặn!” Nữ nhân viên hướng ánh mắt “thèm thuồng” nhìn Thiệu Hoa chằm chằm không chớp mắt, cô biết Thiệu Hoa vốn không thể nhìn được cái gì. Nữ nhân viên thấy Thiệu Hoa chống gậy, tuy rằng không mang kính râm nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt là biết ngay đó là một người mù. Thế nhưng ánh mắt vô thần chưa bao giờ làm giảm bớt vẻ ngoài tuấn tú của anh dù chỉ một phần lượng, ngược lại còn làm cho người ngoài có cảm giác anh cười thật sự vô cùng ấm áp. Sự tinh tế nơi khóe mắt của anh đối với cô nhân viên ở quầy chuyên doanh này thực không kém phần mị lực. Thiệu Hoa với cái khí chất này quả thực không thể chê, huống chi anh còn từng luyện tập dáng dấp tư thế quân đội nhiều năm. Bộ tây trang kia vừa được khoác lên người anh khiến cho nữ nhân viên bán hàng hận không thể đem mấy cái người mẫu đầu gỗ kia ném vào trong kho hàng rồi mời Thiệu Hoa đứng ở cửa “thu hút buôn bán.”

“Tây trang ở cửa hàng chúng tôi được mặc trên người của ngài thật sự là một điều quá may mắn! Tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy một vị khách nào giống ngài mặc vào lại vừa người đến như vậy, quả thực giống như là được may theo yêu cầu của ngài vậy...”

“Ha ha. Số đo của mỗi bộ quần áo đều giống nhau sao?”

“Đều giống nhau, nhãn hiệu của chúng tôi đều được ấn định làm theo số đo tiêu chuẩn.”

“Vây thì tốt, mấy bộ mặc cho người mẫu trưng bày ngoài kia đều lấy hết, cùng là số đo này.”

“Được, được! Tiên sinh, ngài thật là có mắt nhìn...” Nữ nhân viên chợt phát hiện mình vừa nói sai.

“Ha ha.” Thiệu Hoa cười cười, nụ cười ấy thực sự rất có sức ma lực an ủi người khác.

Hôm nay, hai nữ nhân viên bán hàng phải nói là cực kỳ hạnh phúc, trong một ngày bán được một lúc 4 bộ tây trang không nói, còn may mắn gặp được một người mù siêu cấp đẹp trai, cũng thật may người đó bị mù, như vậy hai cô nàng mới có thể không kiêng nể gì mà nhìn người ta hết lần này tới lần khác. Từ sau khi bị mù, Thiệu Hoa cũng không biết biết được bản thân lại để cho người khác bỏ mắt bao nhiêu nữa.

“Hoan nghênh lần sau lại tới tiên sinh. Xin chào.” Nữ nhân viên đưa mấy chiếc túi cho Tiểu Trần xách đi.

Ra đến cửa Thiệu Hoa cúi đầu nhỏ giọng nói rõ với Tiểu Trần: “Áo sơ mi cùng cà vạt bộ nào ra bộ đấy, hiện tại thế nào thì sao này cũng như thế, trở về cậu không được xếp loạn lên nghe chưa.”

“Vâng.”

“Giờ giúp tôi đi mua thêm mấy cái áo sơ mi và áo len mỏng.”

Tiếp theo Thiệu Hoa lại mua thêm mấy chiếc áo sơ mi và áo len mỏng, cái màu đen, cái màu trắng không thì màu xám, chỉ ba màu này. Tốt rồi, Thiệu Hoa cuối cùng cũng có thể thanh thân sống qua mùa đông này.

Mua xong quần áo Thiệu Hoa lại đi mua giày. Thói quen của Thiệu đại thiếu gia chính là từ đầu đến chân đều phải ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ. Tới quầy bán hàng, anh nói với nhân viên chọn giày phải là màu đen, không được bóng loáng, không được đầu nhọn, không được mũi dẹt... Nhân viên căn cứ theo yêu cầu của anh lấy ra mấy đôi, Thiệu Hoa thử một chút, cảm thấy cũng tạm ổn thì mua luôn.

“Còn có kiểu dáng khác không?” Thiệu Hoa hỏi.

Nhân viên lại lấy ra một đôi khác, Thiệu Hoa sờ sờ, đụng tới một vật trang trí bằng kim loại, anh nhủ mảy, trả lại cho nhân viên rồi lại đưa ra thêm một điều kiện: không được có trang trí bằng kim loại.

Mua hai đôi giày xong Thiệu Hoa cảm thấy đã có thể đi về.

Hai tay Tiểu Trần xách đầy những túi lớn nhỏ, Thiệu Hoa vốn định bám lên vai cậu nhưng sau lại nghĩ đến bên trong cửa hàng xung quanh chắc có rất nhiều người, cảm thấy như vậy thực mất mặt, cho nên anh đành “cẩn rắng” một mình chống gậy đi bên cạnh Tiểu Trần. Cũng may Tiểu Trần cũng biết đúng lúc nào thì nhắc nhở phương hướng. Trở lại trong xe, Thiệu Hoa tự thấy bản thân mình tiến bộ rất lớn, có thể lập tức đi bộ ngoài đường rồi.

Ngoài vấn đề quần áo, điều khiến cho Thiệu Hoa đau đầu không kém chính là tóc. Tuy rằng trước hay sau khi bị mù thì vẫn đều là cùng một nhà tạo mẫu

tóc cắt cho anh, hơn nữa nhà tạo mẫu tóc này cũng đã làm “tay sai” cho Thiệu Hoa hai năm rồi nhưng anh vẫn lo lắng, mỗi lần đều kêu Tiểu Trần phải mang theo ảnh chụp trước đây của anh, sau khi cắt tóc xong, anh đều phải hỏi: “So với ảnh chụp có giống không?”

“Giống”

“Vậy thì tốt.”

Thiệu Hoa tuyệt đối là chết cũng sĩ diện, mù cũng sĩ diện.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thiệu Hằng

Warning: đọc xong đừng sốc, mà sốc thật thì... thuốc thang tự chịu !!!

Mới đây Dịch Vân Vân nghe được một tin tức khiến bà ta vô cùng vui sướng. Bữa tối hôm đó, Dịch Vân Vân nói với Thiệu Hằng: “Nghe nói Thiệu Hoa bị mù, con trai, con có hứng thú muốn đoạt lấy Hoa Duyệt của cậu ta hay không?”

Thiệu Hằng ánh mắt có chút trầm xuống, nói: “Mẹ, về sau đừng ở trước mặt con nhắc đến... người đó nữa.” Thiệu Hằng muốn nói hai chữ “anh trai” nhưng cuối cùng vẫn chuyển cách gọi thành “người đó”.

“Vậy thôi, con biết là được rồi.” Dịch Vân Vân ngữ khí rất nặng nề, bà ta nhận thấy được kẻ từ sau lễ diện ảnh hôm đó, cũng hơn nửa năm rồi, Thiệu Hằng có chút gì đó không đúng, có một số chuyện của Thiệu Hằng, Dịch Vân Vân không phải là không biết nhưng bà luôn mất nhăm nhăm mở cho qua nhưng lần này sự tình liên quan đến Thiệu Hoa bà thật sự không thể cứ tiếp tục làm ngơ được nữa. Hôm nay Dịch Vân Vân nhìn phản ứng của Thiệu Hằng còn tạm chấp nhận, cũng không nói thêm gì nữa.

17 năm trước.

Thiệu Hằng mới từ trại giam trở về, Dịch Vân Vân liền đi vào phòng ngủ của cậu, tức giận mắng mỏ: “Thiệu Hằng! Về sau không cho phép con đến thăm Thiệu Hoa nữa!”

Thiệu Hằng nghe xong mà ù ù cạc cạc không hiểu ra sao.

“Con trai, con nói xem con có xấu mặt hay không?”

“Mẹ, là con, là con đâm chết người...” Thiệu Hằng biết chuyện Dịch Vân Vân nói đến chính là vụ tai nạn xe đó.

“Con nếu còn đi thăm Thiệu Hoa mẹ liền nhảy lầu cho con xem!”

“Mẹ, là con không tốt, con nhát gan... Anh trai đều là vì con nên mới ngồi tù...” Thiệu Hằng khóc nức nở.

“Ai đâm cũng đều không thể nói ra!” Nói xong Dịch Vân Vân liền đem tất cả ảnh chụp chung giữa Thiệu Hằng và Thiệu Hoa ra xé nát vụn.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

“Thiệu Hằng, con có thể bình thường một chút có được hay không? Đừng đi tìm cho mẹ một cô bạn gái đi!”

Thiệu Hằng đột nhiên mặt đỏ bừng bừng, cậu biết Dịch Vân Vân đang nói tới chuyện gì, người lập tức run rẩy bần bật.

“Con nhát gan còn chưa tỉnh, như thế nào... như thế nào lại... tôi như thế nào lại sinh ra một đứa con trai như thế?!” Dịch Vân Vân vừa nói vừa kích động, đột nhiên xông lên cho Thiệu Hằng một cái bạt tai: “Con đừng cho rằng mẹ không biết con thích Thiệu Hoa.”

Thiệu Hằng á khẩu không trả lời được, ánh mắt sụp xuống đến chính mình cũng phải luống cuống. Cậu như thế này đâu chỉ là đồng tính luyến ái, mà đây còn là loạn luân! Tuy rằng cậu biết mẹ chắc chắn sẽ không đem chuyện này nói với người khác nhưng cậu vốn tưởng rằng bí mật ấy chỉ bản thân mình biết, nào ngờ lại bị mẹ phát hiện. Đã vậy cậu cũng không còn dám vác mặt đi gặp Thiệu Hoa nữa, cũng muốn tự mình chất dứt thứ “tình cảm luyến ái” hoang đường này.

Dịch Vân Vân dạy dỗ Thiệu Hằng rất nghiêm khắc, một lòng hy vọng con trai trở thành một nhân vật nổi bật xuất chúng, cho nên chỉ cần hờ ra một chút

là áp dụng gia pháp. Sau khi bước vào cánh cửa Thiệu gia bà vẫn quần áo Thiệu Hằng như trước kia, thậm chí còn nghiêm hơn. Sau đó quan hệ giữa Thiệu Hằng và Thiệu Hoa ngày càng tốt, Thiệu Hoa thường xuyên nghĩ ra rất nhiều biện pháp có thể đưa Thiệu Hằng ra ngoài đi chơi. Tuy rằng Địch Vân Vân là mẹ kế của Thiệu Hoa, vai vế đáng ra phải cao hơn Thiệu Hoa nhưng tại ngôi nhà này, địa vị của bà tuyệt đối không thể sánh bằng anh, do vậy mà mỗi lần Thiệu Hoa nói chuyện với bà muốn dẫn Thiệu Hằng đi ra ngoài, Địch Vân Vân dường như luôn phải mỉm cười đáp ứng.

Có một ngày, sau khi ăn cơm chiều, Thiệu Hoa lại tới tìm Thiệu Hằng đi chơi, Thiệu Hằng chưa làm xong bài tập, Địch Vân Vân không cho cậu ra khỏi nhà, còn khóa cửa phòng lại nhốt ở bên trong. Thiệu Hoa đi dọc theo ống nước, bám vào cây đại thụ bên cạnh mà trèo lên tầng hai, gõ gõ vào cửa sổ phòng Thiệu Hằng gọi: “Thiệu Hằng, Thiệu Hằng!”

“Anh!” Thiệu Hằng lập tức chạy đến mở cửa sổ ra.

“Nhanh lên, trèo ra ngoài này.”

Thiệu Hằng do dự, ngoái đầu ra nhìn xuống phía dưới mà có chút sợ hãi.

“Em nhìn anh rồi bắt chước nhé!” Thiệu Hoa trượt một cái liềm tụt xuống hẳn phía dưới, anh đứng vững rồi ngẩng đầu gọi Thiệu Hằng: “Làm giống như anh mà trèo xuống đi.”

Thiệu Hằng lắc đầu.

“Có anh ở phía dưới này rồi, không sao đâu!” Thiệu Hoa vỗ vỗ tay rồi lại giang rộng tay ra như sẵn sàng ôm lấy: “Có anh ở đây, em cứ trèo xuống đi.”

Thiệu Hằng học theo động tác của Thiệu Hoa từ từ leo xuống, chạm đất an toàn: “Anh, bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đi công viên Nhạc Dương!”

“Đã trễ thế này thì chắc chắn đóng cổng rồi.”

“Hắc hắc, anh có thể đi vào được.” Thiệu Hoa cười đắc ý.

“Không thể nào, chẳng lẽ lại trèo tường? Lần trước trèo tường bị ngã, sẹo vẫn chưa có lành lại đâu” Nói xong Thiệu Hằng còn vươn tay ra chìa cho Thiệu Hoa xem. Cậu vô cùng buồn bực, rõ ràng chỉ kém hai tuổi mà kỹ thuật trèo tường của cậu lại thua Thiệu Hoa nhiều như thế.

“Nam tử hán đại trượng phu có chút đây thôi có tính là gì?” Thiệu Hoa đẩy đẩy tay cậu ra nói tiếp: “Em yên tâm, lần này không phải trèo tường.”

“Vậy chúng ta vào trong bằng cách nào?”

“Cứ đi theo là biết.” Nói xong Thiệu Hoa kéo tay Thiệu Hằng chạy ra ngoài.

Bọn họ đi tới cạnh con sông nhỏ, Thiệu Hoa nhảy lên bờ đê rồi gọi Thiệu Hằng cùng tiến đến. Thiệu Hằng sau khi lên theo, Thiệu Hoa kéo tay cậu cẩn thận đi dọc bờ rào, đi được một đoạn, bọn họ men theo bờ tường tìm được một cái lỗ nhỏ chui vào công viên Nhạc Dương.

“Thì ra chỗ này có một cái lỗ.” Thiệu Hằng vui vẻ nói.

“Không thể tượng tượng được đúng không! Anh vừa phát hiện ra cái lỗ này liền nói ngay cho em biết. Thấy anh trai có tốt không?”

“Tốt, tốt!” Thiệu Hằng gật đầu lia lịa.

Hai người chơi khắp công viên một vòng, sau đó Thiệu Hoa liền mua kem cho Thiệu Hằng ăn.

“Anh, anh lấy tiền ở đâu ra vậy?”

“Anh đập con lợn đất rồi lấy tiền trong đó.” Thiệu Hoa vừa ăn kem vừa cười nói.

“Bố mà biết thì làm sao?” Thiệu Hằng lo lắng hỏi.

“Em ngốc lắm! Dừng tiền này đi mua một con lợn khác không phải là được sao?” Dù sao thì bên trong con lợn đất của Thiệu đại thiếu gia vốn có rất nhiều tiền.

“Anh thật thông minh.”

“Ha ha...”

...

Năm đó Thiệu Hoa 10 tuổi, Thiệu Hằng 8 tuổi.

Từ sau khi nhận thức người anh trai Thiệu Hoa này, Thiệu Hằng rất thích chơi cùng với anh, Thiệu Hoa luôn có khả năng tìm được những đồ chơi rất kỳ

lạ cũng rất thú vị, hơn nữa anh luôn giúp cậu thoát khỏi “ma trảo” của Dịch Vân Vân. Thiệu Hằng thực sự ỷ lại Thiệu Hoa, cậu mỗi lần làm sai chuyện gì đều có Thiệu Hoa thay cậu đứng ra chống đỡ.

Sau cái tát ngày hôm đó của Dịch Vân Vân, Thiệu Hằng không còn đến trại giam nữa. Lại có một ngày, Thiệu Hằng cùng “bạn gái” vì chứng minh năng lực đàn ông của mình, bọn họ đã làm cái chuyện *** với Minh Lệ, “bạn gái” kia còn dùng chai bia đâm xuống hạ thân của cô.

Dịch Vân Vân đi rồi, Thiệu Hằng nằm xuống giường, lật mình không thể ngủ được. Cậu ... rất muốn đến thăm Thiệu Hoa, anh trai. Cậu biết tất cả mọi tội lỗi đều bắt đầu từ chính mình. Thiệu Hoa thay cậu ngồi tù, khi anh vừa mới được thả ra anh đã đến tìm cậu, cậu lúc đó dường như còn không thể tin vào hai mắt mình, đây chính là người anh trai luôn cao lớn khỏe mạnh hơn cậu sao, vậy mà giờ lại thành bộ dáng như thế này. Cậu do dự không biết có nên hay không nghe theo lời Dịch Vân Vân đoạn tuyệt với Thiệu Hoa... Một khoảng thời gian sau Thiệu Hoa tìm luật sư muốn kiện cậu, Dịch Vân Vân nói sẽ cho người tới đe dọa, lúc đó cậu cũng không hề phản đối... Hiện tại không biết vì có gì, nghe nói anh không còn nhìn thấy nữa, cậu thật sự rất muốn tới thăm anh một chút...

Vài ngày sau Miêu Nhất Lâm tới tìm Thiệu Hằng.

“Thiệu Hằng, đạo này Hoa Duyệt có chiều hướng trượt dốc, tôi thấy Thiệu Hoa không được rồi.”

Thiệu Hằng quắc mắt nhìn anh ta một cái mà không trả lời.

“Thiệu Hằng, hiện tại chúng ta liên thủ chắc chắn ngay lập tức có thể nuốt sống Hoa Duyệt.”

Miêu Nhất Lâm thấy bầu không khí có chút không thích hợp, anh ta lập tức nhỏ nhẹ: “Anh Hằng ~ không hợp tác thì không hợp tác, anh tức giận cái gì chứ!”

“Buông tay” Thiệu Hằng đẩy tay Miêu Nhất Lâm ra: “Chúng ta thôi đi!”

“Anh...”

“Tôi đối với cậu không có hứng thú.” Thiệu Hằng nói rất trực tiếp.

“Anh Hằng, anh không cần phải như vậy...”

“...”

Thiệu Hằng biết Miêu Nhất Lâm cũng rất khó chơi cho nên cũng chỉ có thể qua loa trách mắng vài câu rồi đuổi anh ta về trước, về phần sau này hằng nói đến “chuyện của bọn họ”.

p/s: đúng là lúc đầu hơi bất ngờ thật nhưng sau cũng không đến nỗi sốc quá nhỉ ???

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Lợi dụng đồ bỏ đi

Thiệu Hoa tay phải thuận theo giai điệu bắt chước kéo đàn, Tiểu Hà kéo xong, Thiệu Hoa liền hỏi: “Khúc này tên là gì?”

““Quang ảnh”, rất nhiều người còn gọi nó là “Thương” nhưng tôi không thích tên này.” Hôm nay Tiểu Hà đặc biệt muốn kéo khúc này. Tiểu Hà biết Thiệu Hoa hoàn toàn có thể đánh lại toàn bộ bởi vì phổ nhạc rất đơn giản, tiết tấu nhẹ nhàng, những chỗ cần dùng ngón giữa bấm thì đều có thể dễ dàng dùng ngón áp út thay thế, hơn nữa...

“Thương?”

“Ý nghĩa của chữ “thương” này là chưa trưởng thành đã chết.”

“À” Thiệu Hoa dừng lại cây cello, ngồi đối diện với Tiểu Hà rồi bắt đầu kéo “Quang ảnh” thêm một lần nữa, giai điệu không tồi.

Vài lần chứng kiến tận mắt, Tiểu Hà biết Thiệu Hoa thực sự là người rất có bản lĩnh, chỉ tiếc tay trái của anh đã bị tật.

“Ai sáng tác?”

“Không rõ lắm, mọi người đều nói là Đỗ Phổ Lôi soạn nhạc nhưng tôi không chắc.”

“Cậu có đĩa “Quang ảnh” không?”

“Tôi nhờ bạn chép tất cả các phiên bản từ trên mạng xuống, đều là định dạng mp3.” Nói xong Tiểu Hà lấy ra máy nghe nhạc rồi mở lên cho Thiệu Hoa nghe.

Nghe xong Thiệu Hoa nói chắc như đinh đóng cột: “Chắc chắn không phải là cô ấy viết, và lại cũng không có phiên bản nào do cô ấy đánh cả.”

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì cuộc sống của cô ấy không bị thương” Bọn họ đều nói Đỗ Phổ Lôi đau khổ nhưng Thiệu Hoa cũng không cho là như vậy. Nói xong Thiệu Hoa lại kéo “Quang ảnh” một lần nữa. Vừa kéo được hai nốt, Thiệu Hoa liền dừng lại kéo lại từ đầu, bắt quả anh đã thay đổi chút tiết tấu, trở thành nhẹ nhàng mà nhanh dồn dập, chỉ biết suốt quá trình kéo đàn, Tiểu Hà cười khanh khách không ngừng. Tiểu Hà không nhận được nhớ đến một người bạn có lần bắt cậu đoán một đoạn nhạc, cậu nghĩ mãi mà không thể nào đoán ra được, sau người bạn đó nói với cậu đó chính là một tấu khúc nhạc buồn trong bộ phim điện ảnh “Đại Uyển”, sau khi biến đổi cách diễn tấu, chẳng những không bị thương mà còn rất vui tai.

Nhạc là người khác soạn ra, biến tấu là do Thiệu Hoa làm, cảm giác mà “Quang ảnh” đem đến cứ như vậy mà bị thay đổi hoàn toàn. Bao nhiêu người ở trên mạng bình luận “Quang ảnh” được tấu lên vì bị thương, vì bị ai, vì cuộc sống vốn là bi kịch... không những thế còn đem tên gốc chuyển thành “Thương”, vậy mà dưới bàn tay của Thiệu Hoa nó đột nhiên lại biến thành một tác phẩm nhẹ nhàng, làm cho người ta cảm thấy tâm tình vui vẻ cùng nhẹ nhõm.

Kéo xong Thiệu Hoa do dự một chút rồi vẫn mở miệng hỏi: “Tiểu Hà, cậu có chuyện gì sao?” Anh thấy hai tuần gần đây Tiểu Hà giống như có tâm sự, cho dù Tiểu Hà đã cật lực che dấu nhưng người mù không phải lúc nào cũng đặc biệt mẫn cảm hay sao? Thiệu Hoa lớn tuổi hơn cậu nhiều như vậy, làm sao có thể không cảm nhận được? Hơn nữa tiếng đàn hôm nay của Tiểu Hà vô cùng buồn bã.

“Không có chuyện gì.” Tiểu Hà cười trừ một cái dù rằng Thiệu Hoa không nhìn thấy.

“Ha ha” Thiệu Hoa dùng cây cung gõ vào đàn của Tiểu Hà: “Cậu không phải từng nói chúng ta là bạn vong niên sao? Có chuyện gì cứ nói ra, nói ra sẽ cảm thấy tốt hơn. Hơn nữa tôi còn có thể hỗ trợ, tận lực giúp đỡ.”

“Không có việc gì, thật sự là không có chuyện gì.” Vốn cũng không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng nhưng chính bản thân cậu cũng không hiểu tại sao mình lại yếu ớt như vậy.

Thiệu Hoa đứng lên, đặt đàn tựa vào ghế rồi đi đến bên cạnh Tiểu Hà, vỗ vỗ vai cậu, cúi người nói: “Tiểu Hà, cậu nghĩ tôi thật sự không nhìn ra sao? Ha ha”

Tiểu Hà nghe thấy ngữ khí của Thiệu Hoa vô cùng thoải mái nhẹ nhàng, hốc mắt cậu đỏ lên, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi nhẹ giọng nói: “Tôi sắp mù hoàn toàn rồi.” Tiểu Hà vốn tưởng rằng bản thân đọc chữ nổi, chống gậy đã đủ để xem như một người mù thật sự, nhưng sau đó tầm mắt của cậu ngày một kém hơn, một buổi tối những hôm trước, hai mắt cậu hoàn toàn đen xì, cậu bỗng chốc vô cùng hoảng hốt. Dù chỉ là nhìn mờ mờ được quang cảnh nhưng có hay không cũng là một sự khác nhau rất lớn.

“Làm sao vậy? Không chữa được sao?” Rốt cục cũng đến phiên Thiệu Hoa phải hỏi người khác câu này.

“Bác sĩ nói màng mắt của tôi không được, trừ khi là cấy ghép.” Tiểu Hà biết cấy ghép màng mắt dường như là không có khả năng, người hiến màng mắt trong nước quá ít, huống chi phía trước cậu còn không biết có bao nhiêu người cũng đang chờ được cấy ghép màng mắt nữa.

“Màng mắt?” Thiệu Hoa nghĩ một lúc rồi đột nhiên hưng phấn nói: “Vậy lấy của tôi đi.”

“Thiệu tiên sinh?” Tiểu Hà nghe mà ù ù cạc cạc.

“Màng mắt của tôi còn tốt lắm, thật đấy! Cấy ghép cho cậu đi.” Thiệu Hoa khoác tay lên vai Tiểu Hà, bộ dạng lúc này vô cùng kích động.

“Thiệu tiên sinh! Không có khỏe mắt thì mãi mãi không thể nhìn được nữa, vạn nhất anh còn có thể hồi phục thể lực thì sao?”

“Không có khả năng.” Thiệu Hoa dừng lại một chút, trên khuôn mặt xẹt qua một tia phiền muộn nhưng anh ngay lập tức lại vui vẻ nói: “Mắt tôi hỏng rồi, đem màng mắt này cấy cho cậu, đây gọi là lợi dụng đồ bỏ đi đúng không?” Nói xong Thiệu Hoa cười ra tiếng, còn vỗ vỗ bả vai Tiểu Hà: “Cậu phải lợi dụng cho tốt đồ bỏ đi này đây, đừng cô phụ tình mảnh tình nghĩa này của tôi nghe chưa...” Thiệu Hoa cười to hơn nữa, cũng chọc cho Tiểu Hà cười theo.

Tiểu Hà mím môi, sau đó nghiêm túc nói: “Thiệu tiên sinh, dù như vậy cũng không thể cho, lúc trước bố mẹ tôi đều muốn dùng màng mắt của mình cấy cho tôi nhưng bác sĩ nói pháp luật cấm lấy màng mắt của cơ thể sống...”

“Tại sao có thể như vậy?!” Thiệu Hoa có chút tức giận: “Pháp luật là chết, người là sống.”

“Thiệu tiên sinh, anh đừng... đừng tức giận.”

Thiệu Hoa thở dài một hơi, gọi một tiếng: “Tiểu Trần.”

Tiểu Trần chạy tới: “Thiệu tổng, có chuyện gì vậy?”

“Cậu giúp tôi gọi điện cho cô vấn pháp luật.”

“Vâng”. Tiểu Trần nhấn điện thoại rồi đưa cho Thiệu Hoa. Thiệu Hoa hỏi về chuyện hiến màng mắt, cô vấn nói phương diện này anh ta cũng không rõ lắm, phải hỏi qua người khác rồi sẽ nói lại cho anh biết.

Khoảng nửa tiếng sau người cô vấn gọi điện tới, nói chuyện một hồi, Thiệu Hoa buông điện thoại xuống cười vui vẻ: “Tiểu Hà, tình huống của tôi có thể được hiến màng mắt.”

“Thiệu tiên sinh?” Tiểu Hà thực ra cũng là vì anh nên mới giấu vấn đề này.

“Thật sự! Luật sư nói, nếu như tôi đã hoàn toàn không còn hi vọng phục hồi thì có thể hiến tặng màng mắt...”

Tiểu Hà không dám tin, nếu như cậu có thể được cấy ghép màng mắt, chẳng những có thể nhìn thấy quang cảnh, mà còn có thể nhìn thấy toàn bộ thế giới này! Tiểu Hà xúc động, nước mắt ứa ra nhưng cậu gạt lệ nhìn xuống để nước mắt không chảy xuống.

“Thiệu tổng thân thể của anh...”

“Tôi không nghĩ thân thể của tôi lại kém đến thế.”

Tiểu Trần lo lắng giải phẫu gây tê thật sự đối với trái tim của Thiệu Hoa là một gánh nặng quá lớn. Bác sĩ nói thân thể của anh không tốt, khuyên anh không nên giải phẫu nhưng anh vẫn kiên trì muốn làm. Tiểu Trần còn nghe được bác sĩ nói phẫu thuật sẽ tách màng mắt ra khỏi người, cậu sợ đến mức nước mắt chảy đầy mặt, không ngừng xin Thiệu Hoa đừng làm phẫu thuật nữa.

“Thuyết phục” xong Tiểu Trần, Thiệu Hoa vẫn chỉ đành nói dối dì Tinh.

“Tiểu Trần, tôi sẽ nói với dì Tinh tôi phải đi ra nước ngoài hai, ba tuần, cậu biết phải làm gì rồi chứ?”

“Vâng.”

Giải phẫu thành công.

Sau giải phẫu, mẹ Hà chăm anh còn tốt hơn cả thằng con trai của bà, ngày ngày đều ba bữa tự mình đưa com đến, còn ngồi kèm anh ăn hết mới thôi.

Tiểu Hà vừa mới được tháo gạc, cậu đeo một chiếc kính râm rồi ngay lập tức đến thăm Thiệu Hoa. Cậu nhìn thấy anh mắt vẫn còn đang quấn gạc trắng, không nhìn được mà nước mắt nước mũi đều chảy xuống, bật khóc nức nở, nghẹn gọi một tiếng “Thiệu tiên sinh.”

“Làm sao vậy?” Thiệu Hoa tìm phương hướng của Tiểu Hà, nâng tay đụng phải má cậu, sờ sờ lên thấy toàn là nước mắt. Thiệu Hoa cười lắc đầu, xoa xoa nước mắt trên mặt cậu: “Bác sĩ nói hiện tại không được khóc, mau nhìn xuống! Giúp cậu lau xong rồi, không được chảy nước mắt nữa.” Khẩu khí nói chuyện thật đúng là giống một ông bố.

“Vâng.” Trong ấn tượng của Tiểu Hà, cậu sống đến tuổi này rồi nhưng cũng mới chỉ khóc không quá hai lần, một lần khi bắt đầu bị mù, hôm đó sau khi về đến nhà, buổi tối tránh mọi người nằm trong chăn khóc, còn lần thứ hai chính là lần này.

Thiệu Hoa nâng tay chạm lên phía trên, đụng tới kính mắt liền hỏi: “Sao còn phải đeo kính râm?” Thiệu Hoa nghi ngờ lẽ nào phẫu thuật không thành công.

“Vâng, bác sĩ nói trước hết nhất định phải đeo kính râm, đeo một thời gian rồi mới được tháo kính.”

“A, đúng đúng, lập tức sáng quá không tốt...”

Thiệu Hoa thân thể có chút kém, anh phải ở lại bệnh viện thêm vài ngày nữa. Tiểu Hà mỗi ngày đều đến thăm anh, còn mang cả đàn đến đánh cho anh nghe nữa. Thật may phòng bệnh của Thiệu Hoa là phòng đơn, nếu không chắc chắn sẽ bị người ngoài trách mắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Người mù 37 tuổi thực ngang bướng

Thứ bảy đầu tiên sau khi Thiệu Hoa xuất viện.

“Tiểu Hà, nhìn thấy rõ ràng chưa?”

Thiệu Hoa nhấc tay lên giống như muốn chạm vào mắt cậu, Tiểu Hà đem tay anh chạm vào mắt mình: “Thấy rõ rồi!” Hai ngày trước bác sĩ đã cho phép Tiểu Hà tháo kính râm, sau khi bỏ kính tầm nhìn của cậu đã vô cùng rõ ràng.

“Ha ha, thật tốt quá.” Thiệu Hoa dọc hai bên má của cậu chạm tới khóe mắt, anh có thể cảm giác được ở một bên sườn mặt, từ gò má cho đến khóe mắt có một vết sẹo dài, tay anh dừng lại ở chỗ đó, hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

“Có từ hóa hoạn năm đó.”

“À” Thiệu Hoa lại sờ bên phải, hình như cũng có một vết sẹo nhưng rất ngắn: “Muốn sửa lại mặt không? Tôi giới thiệu cho cậu một vị bác sĩ, nghe nói mấy nghệ sĩ ở công ty tôi đều đến đó chỉnh hình.”

“Không cần, không cần.” Tiểu Hà cũng không quá để ý, có thể lại được nhìn thấy ánh sáng đối với cậu đã mỹ mãn lắm rồi.

“Tôi có đẹp trai không?” Thiệu Hoa chỉ vào mặt mình, lại nói tiếp: “Phải xóa mấy cái nếp nhăn này mới được, ha ha.”

“Được.”

“Vậy thì cứ chuẩn theo khuôn mặt hoàn chỉnh này, cậu chỉnh sửa xong thì tôi mời cậu tới công ty chụp hình.” Vừa dứt lời, Thiệu Hoa không nhịn được liền cười rộ lên.

Tiểu Hà cũng cười, nhưng nhìn nụ cười của anh mũi cậu chua xót, bất quá cũng không rơi nước mắt. Nụ cười của Thiệu Hoa tuyệt đối không phải là nụ cười cố gắng nặn ra, anh cười thật sự thoải mái. Tiểu Hà tự cho bản thân đã rất kiên cường, sau khi mù, trừ lần phát tiết tức giận ấy, cậu không bao giờ còn khóc nữa, nhưng cậu cũng biết kể từ sau khi đôi mắt bị thương, cậu cũng chưa từng cười thật sự.

Kiên cường, không phải là không rơi lệ, mà là cười thành thật.

Tiểu Hà nhìn Thiệu Hoa cười rộ lên, nếp nhăn nơi khóe mắt có thể thấy được rõ ràng, cậu bất giác đưa tay lên muốn chạm vào: “Thiệu tiên sinh, tôi có thể chạm vào mặt anh một chút được không?” Cho dù hiện tại có thể nhìn thấy rõ nhưng Tiểu Hà vẫn có thói quen dùng tay để cảm nhận thế giới này.

“À? Được. Như vậy chúng ta hòa nhau, haha.”

“Được chưa?” Thiệu Hoa hỏi.

“Được rồi.”

“Cậu thành ra mát xa mặt cho tôi rồi.” Nói xong, Thiệu Hoa cười thành tiếng.

Tiểu Hà bị Thiệu Hoa cười đến đỏ mặt: “Thiệu tiên sinh, chúng ta bắt đầu học bài thôi.”

“Mới ra viện, hôm nay đừng học chữ nổi nữa, cậu kéo mấy khúc cho tôi nghe đi, coi như phần thưởng cho tôi?”

“Vậy được.” Tiểu Hà biết Thiệu Hoa không có tâm tư nào học chữ nổi, hôm nay trốn học lý do ấy thực ra cũng chưa đủ chấp nhận được. Tiểu Hà nhắc cầm, một tay bắt đầu kéo.

Nghe xong vài khúc, Thiệu Hoa chìa tay ra nói: “Đến lượt tôi kéo.” Thiệu Hoa cầm đàn rồi lại kéo “Quang ảnh” nhưng không thay đổi tiết tấu. “Quang ảnh” dù sao cũng là một trong số ít những khúc mà anh có thể đánh được toàn bộ cả bài.

Trước kia nghe bố nói, thanh âm của đàn Cello, toàn bộ nhạc khí đều gần gũi với giọng nam, cho nên nhạc khí thích hợp nhất với nam chính cũng chính là Cello. Hôm nay Tiểu Hà cuối cùng cũng có thể nhìn thấy bộ dáng Thiệu Hoa kéo đàn. Buổi chiều, ánh nắng rực rỡ xuyên qua những kẽ lá, loang lổ rơi trên người Thiệu Hoa cùng cây đàn, gió thổi qua, quanh ảnh giống như theo từng giai điệu mà lay động. Thiệu Hoa hơi hơi cúi đầu, mắt nhắm lại hết sức chăm chú kéo đàn, bộ dáng ấy thực sự khiến cho Tiểu Hà cảm nhận được thì ra cũng có một người có thể hòa hợp nhất thể với Cello đến như vậy. Tiểu Hà biết ý nghĩ của mình cũng thật tầm thường, thậm chí còn buồn cười và hoang đường, nhưng cậu không nhịn được than thở bộ dáng Thiệu Hoa kéo đàn quả thực tựa như một vị... thần... Được rồi, thiếu niên 18 tuổi đầu óc đôi lúc cũng có chút nóng lên thì có làm sao.

Sau khi kéo xong khúc “Quang ảnh”, Thiệu Hoa liền mạnh dạn kéo thử chương nhạc đầu tiên của “E minor”, đáng tiếc mới chỉ kéo được vài nhịp nhỏ liền không thể tiếp tục. Lần này anh cười có chút bất đắc dĩ.

“Thiệu tiên sinh, anh cứ tiếp tục kéo đi.” Tiểu Hà bước lại gần anh nói.

“Sao?”

“Tôi giúp anh ấn dây đàn.”

“À” Thiệu Hoa có chút tò mò không biết Tiểu Hà định giúp anh như thế nào.

Không nghĩ tới mấy chỗ Thiệu Hoa không ăn được, Tiểu Hà liền giúp anh kéo ngón tay lên ấn vào chỗ đó. Cứ như vậy, một chương nhạc cuối cùng cũng có thể kéo xong tuy rằng không lưu loát lắm nhưng cũng không thiếu mất một âm tiết nào.

“Tiểu Hà!” Thiệu Hoa hưng phấn gọi: “Tôi nghĩ ra một trò rất hay.”

“Thiệu tiên sinh?”

“Tôi kéo đàn, cậu ấn đây!”

“Cái gì?”

“Đến đây thử xem nào?” Thiệu Hoa điều chỉnh tư thế ngồi để thừa lại một khoảng trống bên trái.

“Kéo bài gì?” Tiểu Hà đã biết nên làm thế nào.

“Quang ảnh”... biến tấu. Được không?”

Kéo xong một khúc, hiệu quả cũng không tệ lắm.

“Chúng ta có thể đi ra ngoài kiếm ăn được đấy.” Thiệu Hoa trêu đùa, đột nhiên anh nhớ lại trước kia, bố anh từng nói: “Thiệu Hoa nhà chúng ta bây giờ mà sắp chết đói đến nơi thì ra ngoài ca hát cũng có thể kiếm tiền nuôi sống bản thân được rồi đấy.” Khi đó Thiệu Hoa 10 tuổi, khả năng kéo đàn đã rất khá, khi ngồi vẫn còn chưa có cao bằng cây đàn Cello đâu. Thiệu Hoa nhắm mắt trầm tư trong chốc lát rồi hướng về phía Tiểu Hà nói: “Tối nay cậu ở đây ăn cơm đi, tiện thể tôi cũng có chút việc nhờ cậu hỗ trợ.”

“Được.”

“Thiệu Tổng, không cho vào được.” Tiểu Trần muốn nhét chiếc đàn vào cốp xe nhưng cái hộp đàn quá lớn, đầu chéch lên, đừng nói gì đến chuyện đóng được cốp xe lại.

“Vậy thì để vào đây đi.”

Thiệu Hoa cùng Tiểu Hà ngồi ở ghế sau, nói: “Đến công viên Nhạc Dương.”

“Thiệu tổng, tới nơi rồi.”

“Tiểu Hà, cậu mang ví tiền không?”

“Có.”

“Cho tôi.”

Thiệu Hoa cầm lấy ví tiền rồi đưa cho Tiểu Trần: “Cậu về trước đi.”

“Thiệu tổng?”

“Chúng tôi ở chỗ này kiếm tiền, không kiếm được tiền thì sẽ đi bộ về nhà, haha.”

“Sao?” Tiểu Trần cùng Tiểu Hà cảm đều rất xúông.

“Còn không mau trở về?” Thiệu Hoa đưa ra mệnh lệnh.

“Vâng vâng.” Tiểu Trần nhìn Tiểu Hà một cái, quơ quơ cái di động rồi lái xe rời đi, đậu trên con đường nhỏ cách đấy không xa.

Thiệu Hoa à, anh đi hát dạo mà mặc thế này thì hát dạo kiểu gì bây giờ? Một thân tây trang là lướt cùng với cây đàn Cello to đùng, phía trước còn đặt một chiếc bát, người ta không nghĩ anh bị bệnh thần kinh mới là lạ.

Tiểu Hà quần vô cùng, khuôn mặt đỏ bừng. Thiệu Hoa ngồi trên bậc thềm cạnh bồn hoa, tay cầm đàn bắt đầu kéo. Không nghĩ tới mới kéo được vài phút thì đã nghe thấy âm thanh tiền xu rơi vào trong bát, Thiệu Hoa vô cùng vui vẻ, khoe miệng nhấc lên thành nụ cười.

“Đến đây, đổi người.” Thiệu Hoa đứng lên, đưa dây cung cho Tiểu Hà. Tiểu Hà cam chịu đến, tốt xấu gì thì cậu ăn mặc cũng đỡ, trông cũng có điểm giống với người đi hát dạo kiếm tiền.

“Tiền cậu kiếm được không nhiều được bằng tôi, haha.” Thiệu Hoa nghe âm thanh đại khái cũng đoán ra.

“Tôi mới kéo được có một lúc thôi.” Tiểu Hà còn chưa nói có người đặt hẳn tờ tiền mười tệ cho cậu, đương nhiên Thiệu Hoa không thể nghe được.

“Có đủ tiền về nhà không?” Thiệu Hoa hỏi.

“Đủ.”

“Vậy chúng ta trở về đi.”

“Đề tôi kéo thêm chốc lát nữa, có khi còn kiếm được đủ tiền ăn đến cuối tuần.” Tiểu Hà cũng bị Thiệu Hoa làm cho hứng phấn theo.

“Ha ha.”

“A, Thiệu tiên sinh, không hay rồi, có bảo vệ tuần tra đến! Mấy quán nước phía trước đều thu hàng hết rồi.”

“A” Thiệu Hoa cảm thấy cũng không có gì, cùng lắm thì lấy tiền nhét cho mấy ông bảo vệ là được, cho nên anh vẫn ung dung ngồi một bên. Rồi anh cũng cảm giác được có rất nhiều người chạy vội chạy vàng, còn có người nói to: “Mau mau, chạy tới cái ngõ kia.” Anh chợt nảy ra một kế: “Tiểu Hà, mau thu đàn, chúng ta cùng nhau chạy trốn.”

“Cái gì?” Tiểu Hà hiển nhiên là nghe không hiểu.

“Mau cho cầm vào trong bao, bảo vệ đuổi đến nơi rồi!” Thiệu Hoa còn cố làm ra vẻ khẩn trương, kiêu như bọn họ cũng giống như những người bán hàng rong lén lút mưu sinh kiếm sống dưới mắt bảo vệ vậy.

“Được, được.” Tiểu Hà nhanh tay cho đàn vào bao: “Thiệu tiên sinh, được rồi.”

“Đưa đàn cho tôi.” Thiệu Hoa xách đàn lên, vuron tay ra nói: “Cậu kéo tôi chạy.”

“Rất nguy hiểm.”

“Cậu nhìn đường để chạy là được rồi.”

Tiểu Hà vẫn còn do dự.

“Cậu chính là mắt của tôi, cậu phải tin tưởng chính mình chứ! Mau, nếu không chạy sẽ bị bọn họ bắt! Đàn chắc chắn sẽ bị bọn họ đập gãy mất.”

“Được.” Kéo tay Thiệu Hoa mới chạy được hai bước, Thiệu Hoa đột nhiên giữ chặt cậu, nói: “Lộ phí về nhà của chúng ta!”

“A” Tiểu Hà chạy nhanh về chỗ cũ cầm cái bát đựng tiền lên rồi trở lại kéo Thiệu Hoa đi, chạy theo những người bán hàng rong kia.

Vào ngõ, Tiểu Hà giống như muốn ngất ngay tại chỗ, cái ngõ này thực giống một con rết, quá nhiều nhánh rẽ, mấy người bán hàng rong kia lại chạy nhanh như chớp, không biết đã chạy theo hướng nào rồi, khó trách bọn họ lại chọn chỗ này để trốn. Tiểu Hà tìm không thấy người chạy cùng, chính mình cũng không biết đã kéo Thiệu Hoa tới chỗ nào rồi, bọn họ hình như đã đi vào một cái ngõ cụt. “Thiệu tiên sinh, tôi...” Tiểu Hà nói được một nửa chợt nghe thấy có tiếng bảo vệ hét lên: “Chỗ này có một...” Còn có người khác cũng hét lên: “Tiểu ngõ phía trước chắc chắn cũng có, Tiểu Hồ, Tiểu Vương, các cậu chạy qua chỗ này xem.”

“...”

“Chúng ta bây giờ đang ở đâu?” Thiệu Hoa hỏi.

“Một cái ngõ cụt.”

“Phía trước là tường?” Thiệu Hoa đang định nghĩ sẽ trèo tường.

“Không phải, là phòng chứa rác.”

“Phòng... chứa... rác?” Thiệu Hoa nhú mày nghĩ rồi nói: “Mở ra.”

“Đi vào đi!” Thiệu Hoa nghiêng sạch sẽ trước nay giờ đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

“A?”

“A cái gì mà a? Mau đi!” Thiệu Hoa đẩy Tiểu Hà một cái, anh tự cảm nhận được Tiểu Hà đã đi vào liền đưa cây Cello cho Tiểu Hà sai đó đưa tay ra nói: “Cậu kéo tôi.”

Thiệu Hoa sau khi tiến vào, Tiểu Hà định đóng cửa nhưng bị anh ngăn lại. Thiệu Hoa ấn đầu cậu xuống thấp nói: “Đóng vào sẽ khiến người ta nghi ngờ. Như thế này là ổn rồi.”

Qua nhiên bảo vệ đi tới vài bước nhưng cũng không có đến gần phòng chứa rác, dùng đèn pin quét qua một lượt rồi bước đi.

Sau khi xác định bảo vệ đã rời đi bọn họ mới rời khỏi phòng rác đó. Thiệu Hoa dựa vào tường rồi từ từ trượt xuống đất, anh lấy lọ thuốc trong túi rồi nhét vào miệng hai viên.

“Thiệu tiên sinh, anh không sao chứ?” Tiểu Hà nhìn Thiệu Hoa hô hấp khẩn trương, lại còn uống thuốc, cậu lo lắng hỏi.

Thiệu Hoa khoát tay: “Không sao, bệnh cũ. Khụ khụ, hôm nay chơi rất vui. . .” Thiệu Hoa ngồi trên mặt đất trong chốc lát, đứng lên vỗ vỗ quần áo rồi túi đựng đàn, sau đó chia tay ra nói: “Đi, chúng ta về nhà.”

Tiểu Hà kéo tay Thiệu Hoa, mặt có chút hồng lên: thì ra Thiệu tiên sinh là như vậy. Tiểu Hà ngẩng đầu lên nhìn Thiệu Hoa, đột nhiên bật ra một câu “Thiệu tiên sinh, anh rất đẹp trai” làm chính mình cũng bị dọa nhảy dựng lên.

Thiệu Hoa cười lắc đầu, cũng không nói gì. Anh nghĩ trong lòng: trước kia tôi còn đẹp trai hơn, một mình chiến đấu từ trước đến giờ còn chưa bao giờ thua. . .

Sau đó cứ tối thứ bảy, chỉ cần trời không mưa Thiệu Hoa đều lôi kéo Tiểu Hà cùng đi hát dạo. Tiểu Hà rất muốn nói với anh: “Thiệu tiên sinh, chúng ta không phải đi diễn tấu ở khán phòng, anh đừng ăn mặc như vậy được không” nhưng cậu xấu hổ nên chưa dám mở miệng. Những nơi bọn họ đi đến đều là những đoạn đường phồn hoa, kiếm tiền cũng khá ổn, trừ đi số tiền bỏ ra để bắt taxi về nhà thì mỗi lần trở về đều kiếm được một hai trăm. Thiệu Hoa tính toán tỉ mỉ thời gian hai người đi kéo đàn cùng với số tiền bọn họ kiếm được, chia ra rồi đưa phần của mình cho Tiểu Hà để cậu quyên góp cho trường khuyết tật. Tiểu Hà mỗi lần cũng đem số tiền mình kiếm được quyên góp cho trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Không dễ ngẫu nhiên tương phùng trở thành thói quen

Nguyệt Tâm đang đi dạo phố đột nhiên nhìn thấy phía trước có một vài người vây lại, cô đi đến, ngó đầu vào nhìn, thì ra là có người đang kéo đàn kiếm sống, còn ăn mặc rất nghiêm túc. Bên cạnh người này còn có một cậu thiếu niên, chắc là một cậu “cầm đồng”. Nguyệt Tâm trong lòng cười “haha” một tiếng, rất hài lòng với từ “cầm đồng” mình vừa nghĩ ra.

(Cầm là đàn, đồng là chỉ nhi đồng, trẻ em)

“Ây, kéo cho tỳ đây khúc “Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài” Nguyệt Tâm hướng Thiệu Hoa trêu đùa.

Tiểu Hà nghe xong, phụt một tiếng cười không nhịn được.

Thiệu Hoa sợ run một cái, mỉm cười gật gật đầu rồi kéo đàn, kéo cũng không được lưu loát lắm. Nguyệt Tâm tuy rằng mù âm nhạc nhưng cô cũng nghe ra người này kéo đàn không ra sao cả. Cô cau mày, nhẹ giọng một tiếng rồi đặt xuống một đồng xu, sau đó quay người rời đi. Nguyệt Tâm không bao giờ ném đồng xu vào bất người ăn xin bởi vì cô cảm thấy hành động như vậy rất không tôn trọng người khác.

Ngày hôm sau, Nguyệt Tâm lại đến đây, cô cảm thấy người kéo Cello ngày hôm qua có chút quen mắt, nhưng sống chết thế nào cũng không nhớ ra nổi. Cô ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ mà không gặp được người kéo đàn đó, trông thời gian cũng không còn sớm, cô đành trở về.

Thứ bảy tuần sau Thiệu Hoa lại lôi Tiểu Hà tới địa điểm cuối tuần trước, bọn họ thường rất ít khi lặp lại vị trí đến. Buổi tối hôm nay Thiệu Hoa không để cho Tiểu Hà kéo đàn, một mình anh kéo cả buổi.

Có một nữ sinh lần đầu tiên nhìn thấy Thiệu Hoa đã bị anh hấp dẫn, cô cảm thấy Thiệu Hoa rất có mị lực quả thực rất thành thực, chín chắn, hơn nữa chính mình cũng muốn học âm nhạc, cô nhìn nhìn tư thế ngồi của Thiệu Hoa rất đẹp, cũng nhìn ra tay trái của anh không tốt nên mới kéo thành như vậy. Cô gái đợi cả một tuần, thứ sáu tuần sau cuối cùng cũng gặp lại Thiệu Hoa, cô vô cùng hưng phấn, ngồi nhìn anh cả đêm.

Thứ bảy tuần thứ ba, cô lại tới xem anh kéo đàn, thứ bảy tuần thứ tư cũng thế. Cô kết luận lại một điểm, anh cứ thứ bảy cuối tuần đều sẽ đến đây kéo đàn. Nhưng mà thứ bảy tuần thứ năm cô lại không thấy anh, tuần thứ sáu cũng không thấy nữa. . .

“Tiểu Hà, nhựa thông của tôi hết rồi, bây giờ cậu dắt tôi ra ngoài mua thêm một hộp đi.”

(Nhựa thông dùng để bôi lên mấy sợi dây cung khi kéo đàn, không bôi nhựa này lên thì không thể kéo đàn được.)

“Tôi đi thay anh là được rồi.”

“Ha ha, tôi vốn cũng không có nhiều cơ hội được đi dạo bộ như thế này.”

“Được.”

“Tiểu Trần nói trên đường Tân Hải, chỗ giao lộ Ôn Châu có một nhà bán cầm, đường Tân Hải cách đây cũng không xa, chúng ta đi bộ đến đó cũng được.”

“Được.”

Mù gần một năm rồi nhưng Thiệu Hoa từ trước đến giờ vẫn chưa từng một thân một mình đi trên đường lớn, kẻ có tiền không phải ra cửa đều có xe riêng đưa đón sao. Trước kia cùng Tiểu Hồ ra ngoài mua đồ ăn đều một tay chống gậy, một tay bám vào cánh tay của Tiểu Hồ. Hiện tại ở nhà hay là ở văn phòng anh có thể một mình đi ra đường là hoàn toàn không thành vấn đề, có nhiều lúc anh còn không dùng gậy chống. Nói thật thì Thiệu Hoa mà đánh nhau thì liều mạng đến mức ngay cả sinh mệnh của mình cũng không cần nhưng hiện tại nếu để cho anh một mình đi trên đường lớn anh vẫn có chút hoảng hốt, hai tay đều phải bám vấu vào một vật gì đó thì anh mới có thể an tâm.

Thiệu Hoa tay phải chống gậy, tay trái bám vào cánh tay của Tiểu Hà đi dạo phố.

“Người này làm gì mà lái xe nhanh vậy không biết?” Bọn họ đang đi trên đường đi chuyên dành cho người đi bộ, một chiếc xe đi sát đường phóng qua quá nhanh, Thiệu Hoa nghe mà nhúm mày.

“Phía trước đường Hoàng Mã có phải là đường Quế Lâm không?”

Tiểu Hà nhìn biển báo nói: “Đúng vậy.”

Thiệu Hoa hài lòng cười một tiếng. Vừa rồi anh vừa đi vừa đếm giao lộ, cảm thấy trí nhớ của mình cũng không tệ lắm.

“Nơi đó có phải có một tòa nhà cao tầng, bên ngoài toàn bộ đều là thủy tinh?”

Tiểu Hà nhìn theo phương hướng mà Thiệu Hoa chỉ, đại khái là lệch khoảng 60 độ thì đúng là có một tòa nhà cao tầng như lời anh nói. Tiểu Hà chỉnh tay của Thiệu Hoa hướng về vị trí đúng: “Thiệu tiên sinh, là hướng này.”

“A.”

Dọc đường đi Thiệu Hoa nói rất nhiều, anh dùng tất cả các giác quan trừ thị lực, càng không ngừng muốn Tiểu Hà chứng thực xem cảm giác của anh có đúng hay không. Khoảng 20 phút sau bọn họ đi tới một ngã ba, Tiểu Hà dắt Thiệu Hoa đi rất chậm.

Mua xong nhựa thông, Thiệu Hoa hỏi Tiểu Hà: “Cùng tôi đi mua quần áo được không?” Thiệu Hoa tự nghĩ, người học âm nhạc khả năng thường thức vốn không tệ, hơn nữa bọn họ không phải là bạn vong niên hay sao? Gu thẩm mỹ của Tiểu Hà chắc hẳn là không kém. Vả lại cũng vừa mới đổi mùa, Thiệu Hoa nghĩ muốn mua thêm trang phục.

(Bạn vong niên nghĩa là kết bạn không màng đến tuổi tác, Thiệu Hoa 37 tuổi trong khi Tiểu Hà mới 18 nên Thiệu Hoa gọi là bạn vong niên.)

Thiệu Hoa để cho Tiểu Hà nhìn, cũng bảo cậu tự chọn cho mình mấy bộ. Người bán hàng lấy ra mấy bộ quần áo đưa cho Thiệu Hoa, anh cười nói: “Cô cũng lấy giúp cậu ấy một bộ đi, cỡ nhỏ hơn.”

Tiểu Hà thực rất ngại, bảo anh tự mua cho mình là được rồi, Thiệu Hoa dè dặt tay cậu xuống nói: “Đây coi như là đồng phục của chúng ta đi! Dùng khi diễn xuất, tôi là ông chủ, cậu là trợ lý, đương nhiên tôi phải cấp phát đồ cho cậu rồi! Haha.”

Tiểu Hà một phen lau mồ hôi: thật may cậu không chọn tây trang nếu không hai người mặc tây trang giống nhau đứng đầu đường hát dạo, không bị người ta cười mới là lạ...

“Đến Tân Hóa, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô.” Nguyệt Tâm vô cùng vui vẻ tiễn một người khách quen, cô xoay người nhìn thấy Thiệu Hoa cùng Tiểu Hà bước vào, cô liếc mắt một cái là nhận ra họ ngay: “Là hai người!”

“A?” Thiệu Hoa có chút kích động, có chút khẩn trương. Vừa rồi anh nghe thấy tiếng của Nguyệt Tâm, kiểm chế không được còn muốn chạy tới gần cảm nhận một chút.

“Tôi nhớ rõ hai người! Hai người từng đứng ở đầu đường kéo Cello kiếm tiền!”

“Ha ha.”

“Xin hỏi...” Nguyệt Tâm để ý tới gậy chống trong tay Thiệu Hoa, cô lại nhìn lên mắt anh, âm thầm không chút ánh sáng, mí mắt hơi buông xuống, ánh mắt lại không biết đang dừng nơi nào: “Anh muốn mua gì?”

Thiệu Hoa tim đập loạn nhịp trong chốc lát, anh cúi đầu nhẹ giọng hỏi Tiểu Hà cửa hàng này bán đồ gì, Tiểu Hà nói cho anh biết ở đây bán quần áo nữ.

“Mua quần áo.”

“Mua cho bạn gái?”

“A? Đúng.”

“Tôi chọn giúp anh, bảo đảm bạn gái anh sẽ thích!” Nói xong Nguyệt Tâm liền xem xét tìm kiếm “Cô ấy mặc số mấy?”

“Dáng người giống cô.”

Nguyệt Tâm ngừng tay, nghĩ nghĩ: anh thấy thế nào được dáng người của tôi? Nghĩ xong cô liền thè lưỡi, lắc đầu, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, buôn bán được là tốt rồi. Chọn xong vài món đồ, Nguyệt Tâm giờ lên, quơ quơ trước mặt Tiểu Hà: “Cậu thấy thế nào?”

“Ách, tôi không biết đâu.” Tiểu Hà đỏ mặt.

“Gói lại đi, tôi lấy hết.” Thiệu Hoa nói.

Nguyệt Tâm cho vào túi, đưa cho Tiểu Hà rồi quay ra nói với Thiệu Hoa: “Hoan nghênh lần sao lại tới.”

“Được, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Thứ bảy tuần sau Thiệu Hoa lại kéo Tiểu Hà tới cửa hàng chuyên nhạc cụ kia để mua hai chiếc kẹp đàn, tiện đường cũng dạo qua các cửa hàng. Anh muốn tới cửa hàng của Nguyệt Tâm nhưng lần trước căn bản anh không có để ý nên không nhớ đường, ngẫu nhiên nghe được giọng nói của cô anh mới đi vào. Anh có chút ngượng ngùng hỏi Tiểu Hà, chưa mua đồ gì đã ra đi ra ngoài rồi.

Lại một thứ bảy nữa đến, Thiệu Hoa muốn gọi Tiểu Hà cùng đi mua dây cung mới nhưng vừa mới kêu hai tiếng “Tiểu Hà” anh liền xua tan cái ý niệm này, dây cung hiện tại vẫn còn dùng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kỳ tiểu thư

Danh tiếng của Kỳ tiểu thư xét về đẳng cấp phải nói là không tồi. Kỳ tiểu thư, Kỳ Yến, ban đầu là nghệ sĩ ký hợp đồng với Trác Lai, sau khi hợp đồng kết thúc, tuy rằng ông chủ đề nghị một cái giá rất lớn để tiếp tục ký hợp đồng với cô nhưng cô đã cự tuyệt. Kỳ Yến ký hợp đồng với Hoa Duyệt nhưng thật ra đã giúp tiếng tăm của Hoa Duyệt được đề cao không ít.

Diện mạo của Kỳ Yến thực sự rất thích hợp với tạo hình cổ trang, cho nên những nhân vật trước kia cô từng đóng hầu hết đều là cổ trang. Sau khi hợp đồng hết hạn, có vài công ty đã chủ động tìm tới muốn ký hợp đồng với cô. Cô xem qua điều kiện đưa ra của các công ty, liếc mắt một cái liền chọn Hoa Duyệt, bởi vì bọn họ sắp tới sẽ đầu tư vào một bộ phim hiện đại, hy vọng cô có thể góp mặt dưới tư cách nữ diễn viên chính. Kỳ Yến nhìn qua kịch bản, cảm thấy nội dung rất ổn, cứ như vậy cô liền ký hợp đồng với Hoa Duyệt.

Hoa Duyệt đầu tư vào phim ảnh không nhiều, sau khi Thiệu Hoa bị mù, mảng điện ảnh và truyền hình một chút động tĩnh cũng đều không thấy gì nữa. Có một ngày, Tiểu Trần đọc cho Thiệu Hoa nghe qua một lượt kịch bản mới, anh cảm thấy kịch bản rất tốt, ngay lập tức quyết định bỏ vốn đầu tư, hơn nữa nhất định còn phải là đơn vị chế tác chính. Thiệu Hoa hiểu rõ tất cả các phương diện đều phải có một giai đoạn khởi đầu mới.

Thiệu Hoa xem xét danh sách các nghệ sĩ, bất luận là nổi tiếng hay bất cứ phương diện nào khác, Kỳ Yến đều là lựa chọn thích hợp nhất cho vị trí nữ diễn viên chính. Sau khi dẹp được không ít các đối thủ khác, Hoa Duyệt cuối cùng cũng có thể “hưởng dụng”. Về phần nam diễn viên, Thiệu Hoa thấy trong công ty không có người nào thích hợp, vì vậy nói với đạo diễn để ông ta tự đi tìm người. Cuối cùng thì quyết định để cho Tô Hoành Nham bên “Kim Hải” đảm nhiệm.

Sau nghi thức bấm máy là tiệc rượu, Thiệu Hoa vốn không định tham gia, sau khi bị mù anh chưa từng tham gia các loại hoạt động này nhưng sau lại nghĩ chính mình cần phải bắt đầu lại một lần nữa, mặt khác ông chủ của các diễn viên chủ chốt cũng đều đến, anh do dự một chút rồi quyết định sẽ đi.

Tiệc rượu.

Thiệu Hoa kéo tay Kỳ tiểu thư, cũng vừa lúc có thể để cô chỉ đường cho. Anh chưa bao giờ mang kính râm, hôm nay cũng không mang theo gậy chống, nếu như mang đi anh cảm thấy mình sẽ yếu thế hơn người khác. Giờ như vậy ít nhất nhìn từ xa cũng không phát hiện ra anh bị mù. Đương nhiên là mọi người ở phạm vi này đều biết anh bị mù.

“Anh...” Thiệu Hằng đi đến chào hỏi.

Thiệu Hoa cười cười, cũng không nói gì sau đó cùng Kỳ tiểu thư đi sang một bên.

Thiệu Hoa thật không ngờ đến Thiệu Hằng cũng tới, Thiệu Hằng cũng không nghĩ có thể hội kiến Thiệu Hoa ở bữa tiệc này. Lão tổng của Kim Hải có quan hệ rất tốt với Thiệu Hằng, tin tức giải trí của công ty họ đều ủy thác cho Quang Hối làm, cho nên lần này Thiệu Hằng cũng được mời tới.

“Thiệu tổng, em đi toilet, lập tức sẽ trở lại.” Kỳ tiểu thư nhìn xung quanh rồi lại nhẹ giọng nói bên tai Thiệu Hoa: “Bên phải anh là một cái bàn, phía trước mặt là buffet, bên trái cách chỗ này không xa là Viên Kim Hải, Tô Hoành Nham cùng mấy diễn viên khác của Kim Hải.

“Được, tôi biết rồi.” Thiệu Hoa đứng tựa vào tường, tay trái nhét túi quần, tay phải cầm chén rượu, thỉnh thoảng nhấc lên nhấp một ngụm.

Kỳ tiểu thư đi khỏi trong chốc lát, Thiệu Hoa liền cảm nhận được có người đang tới gần, anh hơi nghiêng nghiêng đầu.

“Anh...”

Thiệu Hoa “à” một tiếng, cũng không có thêm phản ứng gì khác.

“Anh, anh hiện tại... có khỏe không?”

“Không tồi.”

“Anh... anh...” Thiệu Hằng muốn hỏi anh tại sao mắt lại trở nên như thế này nhưng lời đến miệng lại không thể thốt ra, cuối cùng chỉ nói “Anh, thực xin lỗi.”

Thiệu Hoa cười cười, cũng không trả lời lại.

Thiệu Hằng nhìn anh nhắm mắt trầm tư, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần. Cũng im lặng trong chốc lát, Thiệu Hằng nói: “Anh, em đi trước.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cảm giác Thiệu Hằng đã đi xa Thiệu Hoa mới thờ dài một hơi.

“Thiệu tổng, như thế nào lại đứng đây một mình uống rượu giải sầu vậy?” Viên Kim Hải tiến tới chào hỏi Thiệu Hoa.

“Ha ha, chỉ là uống rượu, không phải để giải sầu gì hết.”

“Thiệu tổng thực biết cách nói chuyện.”

Sau khi nói chuyện một lúc Viên Kim Hải nói anh ta phải đi tiếp đón một vài người bạn khác nữa rồi rời đi. Thiệu Hoa nhú mày, Kỳ tiểu thư đi có chút lâu, anh cảm thấy có chút bức dọc, bên tai đủ thứ âm thanh, anh căn bản không thể nhận biết được tình hình xung quanh.

Khoảng hai mươi mấy phút sau Kỳ tiểu thư mới trở lại.

“Thiệu tổng, thực xin lỗi, vừa rồi gặp lại người quen cho nên cùng anh ta nói chuyện vài câu.”

“Thiệu tổng, Kỳ Yến, chào hai vị.”

Thiệu Hoa nghe không ra là ai, chỉ là theo lịch sự tươi cười đáp lại. Kỳ Yến liền giới thiệu: “Thiệu tổng, đây là ông chủ công ty trước của em, Dương Phàm.”

“Dương tiên sinh, chào anh.” Thiệu Hoa vươn tay ra, Dương Phàm cũng rất biết phối hợp bắt lấy tay anh.

“Thiệu tổng thật bản lĩnh, có thể đào lên được “trân bảo” Kỳ Yến.”

“Vận khí mà thôi.”

“Hoa Duyệt im lặng lâu như vậy cuối cùng mới trở lại, Kỳ Yến lại có thể làm nữ diễn viên chính của bên anh.” Quả nhiên Dương Phàm trong lời nói có không ít ý tứ.

“Kỳ Yến từ trước đến nay vẫn luôn là diễn viên chính, cô ấy cũng chưa từng đóng vai phụ.”

“Ha ha, Thiệu tổng nói phải.” Dương Phàm cụng vào ly rượu của Kỳ Yến, nói với cô: “Thiệu tổng nhà em cũng thật biết vì em mà nói chuyện.”

Kỳ Yến nghe xong mà có chút phát run, quay đi không nói gì.

Thiệu Hoa cảm giác được không khí có chút không đúng, anh lập tức tiếp lời: “Tôi chỉ không nghĩ muốn Kỳ Yến bị công ty khác cướp đi.”

“Thiệu tổng anh thông minh hơn tôi rất nhiều.”

“Không dám không dám.”

“Tôi đi trước, chúc phòng vé của bộ phim thuận lợi.”

“Cảm ơn.”

Sau tiệc rượu Thiệu Hoa bảo Tiểu Trần đưa Kỳ tiểu thư về nhà trước.

“Thiệu tổng, cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.”

Kỳ Yến bước nhanh về phía cửa, chưa kịp mở lớp cửa sắt cuối cùng cô cảm giác có người ở đằng sau bám theo, hơn nữa còn bắt lấy tay cô.

“Kỳ Yến, em thật nông cạn, vừa rồi còn cố làm bộ thanh cao cái gì?”

“Anh buông tay.”

“Ha ha.” Dương Phàm buông tay ra, xắn hai ống tay áo lên: “Anh buông tay rồi, anh ta sẽ đến giành lấy em sao? Tất cả mọi người đều giống nhau, đều là chơi đùa mà thôi.”

Kỳ Yến không thèm để ý đến anh ta, mở cửa đi vào nhà.

Dương Phàm kéo tay cô lại, nói: “Trước kia anh đã cho là anh chỉ chơi đùa mà thôi, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy em anh mới phát hiện anh thực sự thích em rồi.”

Kỳ Yến liếc mắt nhìn anh ta một cái, vẫn là muốn vào nhà. Cô biết Dương Phàm hiện tại khẳng định là nói dối, anh ta luôn có thể “biểu lộ chân tình”, so với nam diễn viên đóng vai thâm tình trên phim thật không hề thua kém. Chính vì không muốn tiếp tục bị Dương Phàm chơi đùa, cho nên ngay sau khi kết thúc hợp đồng cô liền đổi ông chủ.

Dương Phàm càng lời kéo cô, tay gắt gao chế trụ cánh tay cô, nói: “Kỳ Yến, hôm nay em rất đẹp, đêm nay ở cùng anh đi.”

“Anh buông tay, buông tay...” Kỳ Yến không dám hét to, vạ nhất bị người ngoài phát hiện cô cùng ông chủ cũ dây dưa không rõ, tin tức lộ ra ngoài, hình tượng “ngọc nữ” của cô coi như sụp đổ.

“Kỳ tiểu thư” Tiểu Trần gọi một tiếng.

Dương Phàm lập tức buông tay, dù sao anh ta cũng là một người có tiếng tăm. Anh ta nói nhỏ bên tai Kỳ Yến vài câu rồi rời đi.

“Trợ lý Trần...” Kỳ Yến thầm cảm ơn trời đất.

“Kỳ tiểu thư, điện thoại của cô để quên trên xe.” Tiểu Trần giờ chiếc điện thoại lên.

“A, cảm ơn. Tôi, tôi vào đây.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Dương Phàm đi ra nhìn thấy xe của Thiệu Hoa đậu ở ven đường, anh liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy Thiệu Hoa đang ngồi ở ghế sau.

Nghe thấy có người gõ cửa xe, Thiệu Hoa hạ cửa kính xuống: “Xin hỏi...”

“Dương Phàm”

“Xin chào.”

“Thiệu tổng, quy tắc của giới giải trí tất cả mọi người đều biết, anh muốn lên liền trực tiếp lên, chiếc xe này đi tới đi lui đều phải tốn xăng dầu, anh cũng không phải chưa nhìn thấy cảnh đêm gì...” Dương Phàm nhìn biểu tình của Thiệu Hoa, thấy anh hình như không hiểu ý mình, anh ta liền nói: “Giường của Kỳ Yến không tồi, anh không nhất thiết phải kêu cô ấy ‘công khai’ như vậy đâu...”

Dương Phàm còn chưa nói xong Tiểu Trần đã trở lại. Anh ta nhìn Tiểu Trần một cái rồi nói: “Hẹn gặp lại.” rồi bước về xe của chính mình.

“Thiệu tổng, vừa rồi... vừa rồi em nhìn thấy anh ta ở cùng chỗ với Kỳ tiểu thư.”

Thiệu Hoa nhú mày “ừ” một tiếng, cũng không hỏi nhiều. Anh đối với những tin tức kiểu này vốn chưa bao giờ có hứng thú, bất quá anh cũng đã hiểu đại

khái tình huống là gì.

Vài ngày sau Kỳ Yên nói cô bị bệnh không thể đi quay phim được, có không ít người còn tưởng cô đang nói giỡn. 3 ngày liên tiếp không thể gặp được Kỳ Yên, gọi điện về nhà cô thì đều là bảo mẫu nhắc máy nói cô bệnh rất nghiêm trọng, đạo diễn thấy không còn biện pháp nào khác đành gọi điện cho bên Thiệu Hoa báo cáo tình hình.

“Tiểu Trần, giúp tôi gọi cho Kỳ tiểu thư.”

“Vâng.” Tiểu Trần ấn một dãy số rồi chuyển máy cho Thiệu Hoa.

Vài tiếng bíp vang lên liền có người nhắc máy: “Alô, xin hỏi ngài là ai? Kỳ tiểu thư bị bệnh, tôi là bảo mẫu của cô ấy.”

“Tôi là Thiệu Hoa, cô ấy hiện tại có tiện nghe điện thoại không?”

“Thiệu... Thiệu tổng a, ngài chờ một chút.”

Kỳ Yên nhận điện thoại: “Thiệu tổng, em...”

“Nghe nói em bị bệnh rất nghiêm trọng.”

“Vâng.”

“Bệnh gì?” Thiệu Hoa đợi trong chốc lát điện thoại bên kia vẫn không thấy trả lời, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nức nở. “Kỳ Yên?”

“Dạ.”

“Rốt cục có chuyện gì vậy?”

“Em, em mặt mày vàng vọt hốc hác, gần đây không thể ra ngoài được.” Kỳ Yên khóc càng lợi hại hơn, nhưng thật sự không phải bởi vì mặt mày hốc hác vàng vọt mà bởi vì nguyên nhân dẫn đến tình trạng này.

“Làm sao vậy?” Thiệu Hoa biết, khuôn mặt đối với diễn viên mà nói cơ hồ còn quan trọng hơn cả tính mạng của họ vậy.

“Không có gì, đợi em tốt lên sẽ đi quay tiếp.”

Mọi hành động của một diễn viên bất luận là thời gian nào cũng phải duy trì hình tượng, Thiệu Hoa nghe ra khẩu khí của Kỳ Yên có gì đó không đúng, anh lập tức nghĩ tới chuyện buổi tối hôm trước: “Đợi anh tới thăm em.”

“Không cần không cần, thực sự là không có gì.”

“Ha ha, anh nhìn không thấy, em không cần lo lắng.”

Kỳ Yên ngẫm lại cũng thấy đúng, Thiệu Hoa thực sự không thể nhìn, nếu lần này kiên trì không để cho anh đến thì không khỏi làm cho người ta sinh khả nghi, cô đáp lại: “Làm cho anh phải lo lắng rồi.”

Thiệu Hoa gọi Tiểu Trần đưa anh đến nhà của Kỳ Yên.

“Thiệu tổng.” Kỳ Yên ra mở cửa, nhìn thấy Tiểu Trần đứng phía sau không khỏi lấy tay kéo sụp mũ xuống che đi cái trán.

“Có cần thay giày không?”

“Không cần không cần, hai người đi vào đi.”

“Thiệu tổng, em ở trên xe đợi anh.” Tiểu Trần nói xong, chào hỏi Kỳ Yên rồi đi xuống lầu.

Kỳ Yên kéo Thiệu Hoa tới chỗ sofa rồi nói với bảo mẫu pha cho anh một chén trà.

“Chuyện gì xảy ra.” Thiệu Hoa hỏi.

“Không có gì, không cần thận bị ngã, đầu đụng vào bàn thủy tinh, đi bệnh viện khâu mấy mũi.”

“Nghiêm trọng không?”

“Vẫn ổn, bác sĩ nói phải ăn kiêng, chắc một tháng sau sẽ để lại một cái sẹo nhạt, dùng phấn là có thể che đi.”

“Có quan hệ gì với Dương Phàm không?”

Kỳ Yên gạt mình một cái, lập tức nói: “Không có không có.”

“Em cứ an tâm nghỉ ngơi, đạo diễn bên kia anh sẽ nói chuyện sau.”

“Cảm ơn Thiệu tổng.”

Nói chuyện trong chốc lát Thiệu Hoa liền từ biệt: “Không còn chuyện gì nữa, anh đi trước.”

Thiệu Hoa đứng dậy, Kỳ Yên đỡ lấy tay anh, nói: “Để em đưa anh xuống dưới.”

“Không cần, không phải em nói không thể gặp người ngoài sao?”

Kỳ Yên lại thêm một lần cảm kích, nói với bảo mẫu đưa anh xuống lầu, Tiểu Trần vừa thấy Thiệu Hoa đi ra liền chạy tới đón.

Đi xong chuyến này Thiệu Hoa đã biết được hai chuyện: một là Kỳ Yên không gặp phải trở ngại gì, hai là chuyện này chắc chắn có liên quan đến Dương Phàm. Vừa rồi ngữ khí trả lời của Kỳ Yên rất không tự nhiên.

Thiệu Hoa đi rồi, Kỳ Yên ôm mình khóc lớn. Ai muốn quy tắc ngầm? Kỳ Yên cũng không muốn nhưng giới giải trí hiện tại, ngoại trừ có người chống đỡ, nếu không... nếu không biết “hiến thân” thì đừng nói đến vai diễn lớn, chỉ là một nhân vật quần chúng thôi cũng khó. Kỳ Yên sau lần đầu tiên “hiến thân” thì mới nhận được một vai diễn nhỏ bé. Vào Trắc Lai, sau thời gian dài quan hệ với Dương Phàm cô mới được nhảy lên vị trí đàn chị. Đến khi đã có chút danh tiếng, cô không muốn tiếp tục phải ép mình vào “quy tắc” nữa, cô liền quyết định gia nhập một công ty mới tiến vào lĩnh vực giải trí điện ảnh truyền hình, thanh danh còn chưa nổi lắm – Hoa Duyệt.

Sau khi vào Hoa Duyệt, Kỳ Yên quả thực vô cùng vui vẻ, không nghĩ tới ngày đó lại gặp phải Dương Phàm. Hai ngày trước Dương Phàm tìm đến cô, trong lúc ấu đã, Kỳ Yên bị đẩy ngã xuống cầu thang.

Qua vài ngày tâm tình của Kỳ Yên đã ổn định, vết sẹo vẫn còn mới nhưng cô phải đi diễn rồi. Cô nói chuyện cùng nhà tạo mẫu một chút, trang điểm che đi vết sẹo. Đạo diễn nhìn Kỳ Yên quả thực “bệnh” không nhẹ cho nên cũng không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Có hồi ức, vậy là đủ

“Kỳ tiểu thư, xin hỏi tôi nay sao cô lại...”

“Kỳ tiểu thư...”

“...”

Không biết là ai đã tiết lộ mà có rất nhiều phóng viên tập trung ở nhà hàng nơi Kỳ Yên đang có mặt. Kỳ Yên hôm nay uống rất nhiều, đặt chân ra đến cửa định thiếu chút nữa thì muốn phun ra, cũng may mà chưa phun nếu không bị phóng viên chụp được thì lớn chuyện. Cô che miệng chạy lại vào bên trong, phóng viên ngay lập tức liền đuổi theo phía sau, tuy rằng có bảo vệ cản đám người phóng viên kia lại nhưng vẫn để lọt một người chạy vào được.

Kỳ Yên cúi đầu bước đi thật nhanh chợt có người vỗ vai, quay lại nhìn thì thấy Tiểu Trần, đi bên cạnh là Thiệu Hoa.

Tiểu Trần nói cho Thiệu Hoa biết bên ngoài có rất nhiều phóng viên đứng ở trước cửa chờ Kỳ Yên, có một người còn chạy vào được mà bộ dạng của Tiểu Yên lúc này xem ra đã uống không ít...

“Tiểu Trần, cậu đi chặn cái cậu phóng viên kia lại. Kỳ Yên?” Thiệu Hoa thoáng quay đầu gọi.

“Vâng.” Kỳ Yên lên tiếng trả lời.

“Chúng ta đi đến phòng ăn riêng, cô có biết phòng Đông Mai không?”

“Biết.”

Thiệu Hoa giơ tay ra, ý bảo Kỳ Yên kéo anh đi: “Haha, cô dẫn tôi đi.”

Thiệu Hoa và Kỳ Yên thực ra là hai nhóm người khác nhau cùng đến nhà hàng này dùng cơm, khi anh cùng Tiểu Trần đi ra thì vừa vặn gặp phải Kỳ Yên đang “trốn” về. Nhóm người Thiệu Hoa vừa rồi ăn ở phòng Đông Mai, anh đợi cho đến khi tất cả khách mời ra về hết rồi mới ra khỏi phòng cho nên anh

biết căn phòng đó hiện tại an toàn.

Kỳ Yên dắt Thiệu Hoa trở lại phòng Đông Mai, bên trong có người đang thu dọn bàn. Người này giống như nhận ra Kỳ Yên.

“Kỳ Yên! Kỳ tiểu thư, cô có thể ký tên cho tôi được không?”

Kỳ Yên đang chịu đựng cảm giác muốn nôn mửa, cô khó xử cười cười, người kia liền lập tức chạy ra ngoài lấy giấy bút rồi rất nhanh đã quay trở lại, Kỳ Yên ký tên xong liền nói với anh ta: “Bên ngoài có phóng viên đang theo dõi tôi, tôi trốn ở trong này một lát, anh giữ bí mật giúp tôi được không?”

“Được, được.”

Kỳ Yên lại nói tiếp: “Anh cứ ra ngoài trước đi, dọn sau cũng được.” Cô thật sự nhìn không nổi mà muốn ói ra rồi.

“Được.”

Nhân viên phục vụ vô cùng vui vẻ đi ra, Thiệu Hoa gọi với lại một tiếng: “Phiền cậu đem tới đây một ly trà.”

“Được.”

Nhân viên vừa đi khỏi, Kỳ Yên liền đóng sập cửa lại, nhìn không được nôn ra, vừa nôn vừa nắm chốt cửa. Thật may cô nôn xong lần thứ nhất rồi thì nhân viên kia mới quay trở lại, anh ta tiến vào nói: “Tiên sinh, trà của ngài đây.”

“Đưa cho Kỳ tiểu thư.”

Kỳ Yên nhận lấy ly trà, vẫy tay ý bảo cậu nhân viên đi ra ngoài.

Nhân viên vừa đi ra, Kỳ Yên dùng trà súc miệng một lượt, sau đó lại nhìn được ói ra một lần nữa. Cô nôn rất nhiều, bởi vì chỉ có Thiệu Hoa ở trước mặt cô mới hoàn toàn có thể không cần bận tâm đến hình tượng của bản thân.

Sau khi nôn xong Kỳ Yên toàn thân đã rã rời, cô ngã xuống ghế, hai chân dạn ra, vỗ vỗ cái dạ dày, bộ dáng trông vô cùng thoải mái. Nhìn sang Thiệu Hoa đang ngồi nghiêm chỉnh gần đó, cô kìm chế không nổi mà bật cười.

Thiệu Hoa không biết cô cười cái gì, chỉ ngồi im, hai mắt “nhìn” về phía trước.

Bỗng nhiên có tiếng đập cửa.

“Thiệu tổng, là em, Tiểu Trần.”

Là Tiểu Trần! Kỳ Yên liền nhanh chóng thu chân lại, kéo váy xuống nghiêm chỉnh.

“Vào đi.”

“Thiệu tổng, phóng viên kia em đã đuổi được ra ngoài rồi, ngoài cửa vẫn còn rất nhiều phóng viên khác.”

“Làm sao bây giờ?” Kỳ Yên khẩn trương hỏi, hôm nay cô cùng với một nữ minh tinh khác hẹn ăn cơm với hai người đàn ông, cô kiếm có xin về trước. Chỉ sợ là nhà hàng này đã rối loạn lên hết cả rồi, mà ba người kia vẫn còn ở trong phòng. Nếu để cho đám phóng viên này biết được thì cô sẽ gặp không ít lời gièm pha.

“Đi cửa sau.” Tiểu Trần nói.

“Tiểu Trần, cậu tới cửa sau xem trước, có thể có phóng viên thông minh biết phục sẵn trước ở đó.”

“Vâng, được.”

Tiểu Trần nói chuyện với quản lý khách sạn để bọn họ đi tới cửa sau chỗ nhà bếp, cậu nhìn xung quanh khắp một lượt, chắc chắn là không có ai mới lái xe qua đó rồi chạy trở về đón Thiệu Hoa

“Thiệu tổng, phía sau không có ai.”

“Được, vậy thì chúng ta đi tới đó.”

Tiểu Trần đỡ Thiệu Hoa đi, Kỳ Yên bám sát phía sau, một đường rất thuận lợi.

Về tới khu nhà của Kỳ Yên, cô nhìn xung quanh, lúc xuống xe có chút do dự.

“Làm sao vậy?” Thiệu Hoa hỏi.

“A, vừa rồi ăn được gì cũng đều đã bị ói ra hết, hiện tại đói bụng, để cảm tạ ơn cứu mạng của Thiệu tổng, em có thể mời anh ăn khuya không?”

“Ha ha, không cần khách khí. Muộn rồi, em mau trở về đi.”

Kỳ Yên vẫn do dự, mãi sau mới mở miệng nói: “Em nhìn thấy xe của Dương Phàm, thật sự không muốn đụng phải anh ta.”

Thiệu Hoa nghe xong liền nói: “Vậy được rồi, chúng ta đi ăn đêm. Em muốn đi đâu?”

“Chợ đêm.”

“Mấy nơi kiểu như thế rất không vệ sinh.” Thiệu Hoa nhún mày nói.

“A, ăn bẩn sống lâu.”

Thiệu Hoa nghe xong bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều hồi ức trước kia, Nguyệt Tâm cũng từng nói với anh câu đó, vậy mà giờ cô đã quên rồi... Anh không đáp lại, chỉ cười, sau đó bảo Tiểu Trần lái xe đi theo chỉ dẫn của Kỳ Yên.

Địa điểm cách đó rất gần, chỉ hai lần rẽ đã tới. Kỳ Yên rất hay chạy tới nơi này ăn khuya, chủ quán sớm đã quen biết cô, khách quen của cửa hàng này cũng đã nhẵn mặt với sự xuất hiện cô cho nên mới không coi cô là đại minh tinh mà đối đãi.

“Tiểu Trần, cậu với Kỳ tiểu thư cứ ăn đi.” Thiệu Hoa thừa nhận bản thân anh nghiện sạch sẽ, anh rất khó tiếp nhận các loại thực phẩm quấy quẩn như thế này. Trừ khoảng thời gian mới ra tù ngày ấy thật sự không có tiền cho nên anh mới cố gắng chịu đựng ăn hàng quán ven đường, còn bất cứ một thời điểm nào khác, đại thiếu gia sẽ không bao giờ dành nửa con mắt của mình liếc nhìn chúng nó dù chỉ một chút.

“Đã nói là em mời rồi mà.” Kỳ Yên kéo tay của Thiệu Hoa đi vào trong.

Thiệu Hoa khó xử cười, đi theo cô tới ngồi cạnh một cái bàn.

“Thiệu tổng thích ăn gì? Trợ lý Trần thích ăn gì?”

“Tôi ngồi cùng mọi người là được rồi.” Thiệu Hoa vốn định nói “Tôi xem mọi người ăn là được rồi” nhưng ngay lập tức cảm thấy lời này có vẻ không phù hợp lắm với “thực tế khách quan” hiện nay.

Kỳ Yên liếc anh một cái liền đoán ra anh hẳn là nghiện sạch sẽ, cô quay sang hỏi Tiểu Trần: “Trợ lý Trần, một suất cơm rang thịt bò, thêm hai sấu cá mực nướng thì sao?”

“Được.”

“Ông chủ, cho một phần cơm rang thịt bò, một phần miến sào, hai sấu cá mực nướng...”

Kỳ Yên gọi không ít đồ, Thiệu Hoa liền hỏi: “Không phải em cần giữ dáng sao?”

Kỳ Yên vỗ vỗ dạ dày, cười đắc ý nói: “Em ăn không mập được, cho nên cứ ăn uống thoải mái.”

“Ha ha”

Một lát sau, mấy món được bê tới, Thiệu Hoa nghe ra bộ dáng ăn uống của bọn họ thực sáng khoái, anh cười cười thế nhưng anh tuyệt đối không “thèm”, anh thật sự không muốn ăn hàng quán ngoài đường gì đó chút nào. Cũng bởi vậy mà hiện tại anh cũng thật sự rất đói. Sau khi mù anh rất ít khi ăn cơm cùng người ngoài bởi vì không thể nhìn được, ra ngoài ăn cơm thì phải ăn thế nào? Anh cảm thấy viễn cảnh ăn uống của mình thực sự rất khó nhìn. Cho nên nếu nhất định phải ăn cơm cùng người khác, anh chỉ uống rượu hoặc đồ uống khác mà không ăn cái gì, hơn nữa còn nhắc Tiểu Trần không được gấp thức ăn cho anh. Nếu để Tiểu Trần “giúp” anh ăn cơm giống như ở nhà thì anh còn mặt mũi nào nữa. Chiều anh vốn không ăn được gì, hiện tại đói muốn phát hoảng.

“Thiệu tổng, anh ăn cái này đi.” Kỳ Yên múc cho Thiệu Hoa một bát hoành thánh, sau đó đặt thìa vào tay phải của anh: “Hoành thánh ở đây ngon lắm!” Đương nhiên mấu chốt là Kỳ Yên biết hoành thánh này rất thuận tiện khi ăn.

Thiệu Hoa cười có chút cứng nhắc: “Cảm ơn.”

Kỳ Yên thấy anh còn chưa ăn liền thúc giục: “Mau ăn đi, không ăn sẽ nguội mất.”

“Được.” Tay cầm thìa của Thiệu Hoa giống như có chút run rẩy, không phải bởi vì lý do gì khác, đơn giản là anh cảm thấy không được sạch sẽ, do đó xuống tay có chút do dự. Anh ăn một miếng, thật đúng là rất ngon! Thiệu Hoa rất nhanh đã giải quyết xong một bát.

“Thêm một bát nữa?”

“Không cần, cảm ơn.”

Kỳ Yên lại liếc anh một cái, quay ra nói với ông chủ: “Cho cháu một bát nữa, hai phần luôn.”

“Được.”

Một bát hoành thánh nhỏ mới là 15 cái, Kỳ Yên đương nhiên biết Thiệu Hoa ăn vậy không đủ.

Một bát hoành thánh nữa được đem lên, Kỳ Yên chờ cho nó nguội thêm một chút nữa rồi đưa cho Thiệu Hoa. Lần này tay cầm thìa của anh đã rất thành thực.

Một tiếng phanh xe kít lại vang dội.

“Thiệu tổng, Kỳ Yên, là hai người sao, các người xem ra đang rất vui vẻ.” Thì ra là Dương Phàm, anh ta đợi rất lâu mà không thấy Kỳ Yên xuất hiện liền quay xe rồi đi, chỉ là chợ đêm này lại nằm trên đường anh ta về nhà. Nói xong Dương Phàm xuống xe, ngồi xuống bên cạnh Kỳ Yên: “Cuộc sống về đêm của Kỳ tiểu thư cũng thật phong phú. Ai yo, cũng còn rất tình cảm nữa, mang cả đại lão bản đi ăn đêm cùng!” Dương Phàm lại thăm dò, quay sang nói với Thiệu Hoa: “Thiệu tổng so với tay nam chính kia đẹp trai hơn rất nhiều, anh cũng hẳn là nam nhân vật chủ chốt trong màn drama gối mặt mới mẻ này của cô ta rồi phải không, cùng diễn với Kỳ Yên, cảm giác thế nào, tốt không?”

“Kỳ Yên, chúng ta đi thôi.” Thiệu Hoa không muốn dây dưa mấy loại chuyện như thế này với Dương Phàm, anh đứng dậy, Tiểu Trần lập tức tiến lên đỡ lấy tay anh rồi đi ra xe.

Kỳ Yên đưa cho chủ quán hai trăm tệ, ý tứ không cần thối lại tiền, sau đó cô chạy theo Thiệu Hoa. Dương Phàm cũng bám sát, bắt lấy tay của Kỳ Yên: “Anh nói em nghe, có phải em đang có ý chọc giận anh phải không?” Dương Phàm cao giọng: “Thời điểm anh ta còn tốt thì em không đến tìm, giờ anh ta mù rồi thì em lại quần lấy anh ta, em có phải không còn mắt nữa hay không?”

Thiệu Hoa biết anh ta có ý nói vậy, anh cũng lười nổi nóng. Hơn nữa anh cũng không muốn xen vào chuyện tranh cãi tình cảm của hai người này.

“Dương Phàm, anh!” Xung quanh có một vài người bắt đầu xúm lại, Kỳ Yên cảm thấy sự tình có vẻ đã lớn chuyện.

Thiệu Hoa cũng cảm nhận có người xúm lại, anh nói với Tiểu Trần: “Tiểu Trần, cậu đưa Kỳ Yên trở về.”

“Vâng.” Tiểu Trần đi lên phía trước, nói với Kỳ Yên: “Kỳ tiểu thư, bây giờ tôi đưa chị về nhà.” Tiểu Trần kéo bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay của Kỳ Yên ra, Kỳ Yên biết điều chạy nhanh trốn vào trong xe của Thiệu Hoa.

Dương Phàm giờ tay nắm Tiểu Trần một cái, Tiểu Trần tránh được, ngược lại cậu còn hạ một quyền xuống người anh ta. Thiệu Hoa đã sớm nói Tiểu Trần cậu ấy đánh nhau so với anh còn hiểm hơn, ngày đó bọn họ tỷ thí, Tiểu Trần không phải đã đánh thắng Thiệu Hoa sao? Mới hai quyền Dương Phàm đã nằm lăn ra đất. Người vây quanh không ngưng chỉ chỉ trỏ trỏ lại giống như đang chế giễu.

“Mẹ nó, tên mù kia, anh có bản lĩnh cướp đoạt phụ nữ với tôi, như thế nào lại không có bản lĩnh một mình đấu lại tôi?” Dương Phàm hướng về phía Thiệu Hoa rống lên.

Thiệu Hoa không thèm để ý tới anh ta: “Tiểu Trần, chúng ta đi.”

Dương Phàm đứng lên định tới gần Thiệu Hoa nắm anh một cái liền bị Tiểu Trần đập cho một cước ngã lăn ra đất. Chờ đến khi anh ta lại có thể đứng lên thì Tiểu Trần đã khởi động xe rồi đi.

Không nghĩ tới Tiểu Trần mới đi được không bao xa thì bị xe của Dương Phàm đâm vào từ phía sau.

“A!” Kỳ Yên hoảng sợ la hoảng lên, không khỏi ôm lấy đầu rồi nhào vào lòng Thiệu Hoa.

Thiệu Hoa theo bản năng ôm lấy Kỳ Yên để tránh cô bị thương.

Dương Phàm lại tiếp tục húc vào sau xe Thiệu Hoa, một lần lại một lần. Tiểu Trần thấy anh ta điên rồi, chỉ có thể lúi điện thoại ra, vừa tăng tốc vừa báo cho cảnh sát biết tình hình. Xe của Dương Phàm vẫn đang bám theo sau. Tiểu Trần nói cho cảnh sát biết hướng đi rồi kêu họ đứng ở nơi nào đó chờ chặn xe. Tiểu Trần thật đúng là thông minh.

Cuối cùng cảnh sát cũng chặn lại được xe của Dương Phàm rồi sau đó đưa bọn họ đến đồn làm việc. Tất cả mọi người đều là người có tiếng, đều muốn dẹp chuyện trong gió yên biển lặng cho nên sự việc rất nhanh đã giải quyết xong.

“Thiệu tổng, thực xin lỗi, đều là tại em.”

“Không sao.” Thiệu Hoa vỗ vỗ vai cô: “Tiểu Trần, xe còn thể chạy không?”

“Xe bây giờ bị giữ ở cục cảnh sát, bọn họ nói mai mới có thể lấy ra.”

“Vậy chúng ta gọi taxi, đưa Kỳ tiểu thư về nhà trước.”

“Vâng.” Tiểu Trần gọi một chiếc taxi lại.

Sau khi Kỳ Yên về nhà, hồn vía vẫn chưa ổn định, cô thật sự rất muốn có một người đàn ông ở bên cạnh lúc này. Tự nhiên cứ như vậy cô nghĩ tới Thiệu Hoa. Đến bây giờ cô mới cảm nhận được cái ôm của anh lúc trước thật ấm áp, vậy mà lúc đó cô lại chỉ biết hoảng sợ. Cô rất muốn gọi điện thoại cho

anh, cảm lấy di động rồi lại buông xuống, cứ như vậy không biết qua bao lâu. Cô sờ lên mặt mình, vậy mà lại phát hiện ra bản thân đang khóc. Cô cười khổ một tiếng, đi vào phòng tắm xả vòi nước ấm, không buồn cởi quần áo mà mặc cho mình ướt sũng.

Kỳ Yến biết Thiệu Hoa là ông chủ tốt nhất, cũng có thể là người đàn ông tốt nhất. Kỳ Yến phát hiện bản thân thích anh mất rồi, cô nhớ nụ cười của anh, thân nhiên là thế vậy mà có thể khiến cho người ta ấm lòng, ánh mắt anh không hề biết tức giận làm cho ai nhìn vào cũng không khỏi cảm thấy đau lòng. Nhưng cô biết bọn họ là không có khả năng, cô tự thấy bản thân không xứng với anh. Đột nhiên cô nghĩ ra một ý tưởng: cô cam tâm tình nguyện rơi vào “quy tắc ngầm” của anh. Nhưng sau đó cô lập tức phủ định ý tưởng đó, chôn mình trong dòng nước ấm, hai mắt mở to, thầm nghĩ: nếu Thiệu Hoa là con người như vậy cô còn có thể thích anh sao?

Ngừa đầu để nước xối thẳng vào mặt, cô cười khổ: đủ rồi, dù đêm nay cái ôm đó không xuất phát từ tình cảm, cũng đủ để sau này cô có thể ngồi trên xích đu ngày ngày nhớ lại.

Sau này khi Kỳ Yến cùng Hoa Duyệt kết thúc hợp đồng, cô tuyên bố tránh bóng, không tiếp tục bước chân trên con đường giải trí nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đeo nhẫn ngón áp út

Nguyệt Tâm bị sốt, đầu óc mê man, lần này cô tự cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng có chút nghiêm trọng, vì vậy đành phải đến bệnh viện truyền nước. Nhìn từng giọt từng giọt chảy vào cơ thể, chẳng mấy chốc cô liền ngủ thiếp đi.

“Thiệu Hoa!” Nguyệt Tâm tỉnh lại, bỗng nhiên nhớ lại Thiệu Hoa, người đó... hôm cô đụng phải một người mù ở tòa nhà Long Mĩ, người đó mặc tây trang, người đó đứng ngoài đường kéo đàn Cello kiếm sống, người đó... tới cửa hàng của cô mua quần áo cho bạn gái...

“Vị tiểu thư này, cô đang làm gì vậy?” Y tá bất giác đứng đúng lúc Nguyệt Tâm giật kim tiêm rồi chạy ra ngoài.

“Tôi đi tìm người.”

“Tiểu thư, cô sốt rất cao, hiện tại còn chưa truyền nước xong mà.”

“Không cần nữa.”

Nguyệt Tâm chạy như điên ra đường, với tay gọi một chiếc taxi rồi đi tới khu chung cư Quốc Hòa. Cô vuốt chiếc điện thoại trong tay, đầu nhói đau vô cùng lợi hại. Cô đưa tay lên xoa bóp một chút nhưng không có chút tác dụng, cô buồn bực mà nhìn muốn bật khóc. Cô mở điện thoại muốn gọi điện cho Thiệu Hoa nhưng sống chết không thể nhớ nổi dãy số ấy. Cô đi một vòng quanh tòa nhà, nhìn lên cửa sổ tầng Thiệu Hoa ở, đèn đều tắt, cô đi tới phòng bảo vệ, bất an cùng rối bời hỏi: “Xin chào, phòng 1501 tòa nhà thứ nhất, chủ nhà còn ở đó không?”

“Tiểu thư, thực xin lỗi, tôi là người mới tới, hơn nữa những tình huống như thế này chúng tôi cũng không thể tiết lộ.”

“A, thật xin lỗi.”

Nguyệt Tâm lao đảo bước ra ngoài, cũng không biết đã đi bao lâu, cũng không biết bản thân đang đi đến nơi nào, cô cảm thấy cái trán sắp nóng muốn chảy ra rồi, bỗng nhiên mắt cô sáng lên... người mặc tây trang kia, người kéo đàn Cello kiếm sống kia! Nguyệt Tâm bước đến gần vài bước, đôi mắt vốn khóc sưng đỏ lên nay tầm nhìn càng thêm mơ hồ.

Thiệu Hoa cùng Tiểu Hà đang chuẩn bị ra về, Nguyệt Tâm bước nhanh đến, nói to: “Từ từ!”

Đã hơn một năm chưa nghe tiếng Nguyệt Tâm nhưng Thiệu Hoa vẫn có thể nhớ rất rõ ràng, anh giật mình đứng chôn chân tại chỗ, đầu óc đã treo ở nơi nào.

“Kéo cho tôi khúc ‘Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài’”

Thiệu Hoa cười cười, kêu Tiểu Hà lấy chiếc Cello vừa cất vào hòm ra, đang chuẩn bị kéo thì lại nghe thấy Nguyệt Tâm nói một câu: “Thôi, kéo bản Romeo và Juliet”

Thiệu Hoa lại cười, anh biết Nguyệt Tâm mù âm nhạc, anh cũng không biết bản nhạc mà cô chỉ là bản nào nữa, đang chuẩn bị kéo một bản tùy ý nào đó thì lại nghe Nguyệt Tâm kêu lên: “Từ từ, tôi muốn nghe ‘Yêu không được’”

“Tiểu thư...” Thiệu Hoa vừa định nói anh không biết khúc này thì chợt nghe thấy phía trước ập một tiếng, có người vừa ngã xuống, nghe âm thanh từ

xung quanh, anh khẳng định người ngã xuống là Nguyệt Tâm. “Nguyệt Tâm!” Thiệu Hoa đứng lên nghĩ muốn đỡ cô lên nhưng mặt liền đỏ bừng. Anh nhớ ra, Nguyệt Tâm cô đã có gia đình.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Tiểu Hà vỗ vỗ bả vai của Nguyệt Tâm, cô lại không có phản ứng gì, chỉ biết mặt cô hiện nay đang rất nóng. Tiểu Hà quay đầu nói với Thiệu Hoa: “Thiệu tiên sinh, vị tiểu thư này ngất rồi.”

“Sao? Mau đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Bệnh viện.

“Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?” Thiệu Hoa hỏi.

“Không sao, chỉ là sốt có chút cao, cần phải truyền thêm nước.”

Bác sĩ đi rồi Thiệu Hoa liền do dự, gọi Tiểu Hà một tiếng.

“Thiệu tiên sinh, có chuyện gì?”

“À, viện phí đều thanh toán rồi chứ?” Kỳ thật Thiệu Hoa định nói: cậu giúp tôi nhìn xem ngón áp út của vị tiểu thư kia có đeo nhẫn hay không. Nhưng nghĩ lại thấy trong lòng không yên, như thế nào lại có thể hy vọng người ta đã ly hôn?

“Thanh toán xong rồi.”

“Vậy chúng ta về thôi.”

“Được.”

Thiệu Hoa cùng Tiểu Hà vừa đi ra tới cửa chợt nghe thấy phía sau có người hét to: “Người chết kia, anh quay lại cho em.”

Còn không kịp Thiệu Hoa xoay người, anh liền cảm thấy phía sau có người ôm lấy. Tay phải chống gậy, tay trái lại không biết đặt đâu còn Tiểu Hà thì đang đứng bên cạnh với biểu cảm trợn mắt há mồm.

“Người chết, người chết, anh tại sao không đợi em tỉnh lại mà đã đi rồi?” Nguyệt Tâm mặt vẫn đỏ, nóng như lửa đốt, vừa là do nôn nóng, vừa là do kích động.

“Nguyệt... Chu tiểu thư...” Tay trái của anh muốn thu lại nhưng anh lại khắc chế chính mình. Lần đầu tiên anh cảm thấy đầu óc mình thực rối loạn, không biết phải làm như thế nào.

“Người chết này! Cái gì mà Chu tiểu thư?” Nguyệt Tâm nện một đấm vào người anh, dúi đầu vào người anh khóc lớn.

Thiệu Hoa để cô khóc trong chốc lát, đợi đến khi cô bình tĩnh lại anh mới hỏi: “Nguyệt Tâm, em hồi phục trí nhớ rồi sao?”

“Phải! Đầu đã nhớ lại!” Nguyệt Tâm ngẩng đầu, trên mặt đều là nước mắt, cô nâng hai tay lên xoa mặt anh, nhẹ nhàng ấn đầu anh xuống, nức nở nói: “Nhìn em, nhìn em đi!” Nguyệt Tâm trong lòng biết Thiệu Hoa không nhìn thấy nhưng cô vẫn muốn anh “nhìn” cô nói.

Thiệu Hoa thật cố gắng “nhìn” cô, ít nhất cũng là “nhìn” về phương hướng có cô, nhưng con mắt lại không nghe theo sai sử, bất động tựa như một khúc gỗ, không giống như ánh mắt linh động Nguyệt Tâm nhìn anh. Nguyệt Tâm mím chặt môi nhìn ánh mắt âm thầm của anh, tiếng khóc càng thêm lớn.

“Tại sao không đến tìm em?”

“Anh...” Tuy rằng Thiệu Hoa không nhìn thấy nhưng anh vẫn nghiêng đầu qua chỗ khác, anh không muốn “nhìn” đến biểu cảm trên khuôn mặt Nguyệt Tâm, cũng không muốn để cho cô nhìn thấy nét xấu hổ của anh lúc này.

“Có phải... có phải bởi vì anh không nhìn thấy được nữa, không muốn cho em biết, sợ em sẽ thương tâm?” Nguyệt Tâm hiện tại thực sự vô cùng đau lòng, cô cứ nghĩ rằng mình sớm đã chuẩn bị kỹ tâm lý chấp nhận việc Thiệu Hoa bị mù nhưng khi tận mắt nhìn lên ánh mắt anh không còn biết đến tức giận buồn vui, cô mới cảm thấy thực sự “kinh hãi”. Cô đau lòng, rất đau.

“Không phải”

“Vậy tại sao không đến tìm em?” Nguyệt Tâm vừa giận vừa thương, tay dấm vào ngực anh, nói đứt quãng: “Người chết, người chết, một năm này anh sống thế nào... chúng ta gặp mặt mấy lần mà anh lại làm bộ như không quen biết...”

“Anh... em...”

“Cái gì mà anh anh em em!” Nguyệt Tâm một phen đẩy anh vào tường, tay nâng mặt anh lên, chính mặt anh để anh có thể “nhìn” thẳng vào mình, nói: “Anh nhìn em đi! Em nói cho anh biết, em Chu Nguyệt Tâm đời này không phải anh không lấy chồng! Anh, anh mẹ nó cũng đừng mong tìm người phụ nữ khác!”

Thiệu Hoa nâng tay trái lên, xuyên qua tầm mắt nắm lấy tay trái của cô rồi dừng lại ở một nơi nào đó mà không nói thêm gì. Nguyệt Tâm lập tức nhận thức ra chuyện nào đó, tay anh dừng lại trên ngón áp út của cô. Nguyệt Tâm rút tay ra, tháo nhẫn rồi nói: “Chỉ là để gạt người ngoài mà thôi.” Cô ném chiếc nhẫn đi rồi quay lại nói: “Anh nghe thấy không? Em ném nó đi rồi!”

“Nguyệt Tâm” Thiệu Hoa ôm lấy cổ cô.

Nguyệt Tâm. Em lừa Thiệu Hoa một vỏ quá thâm rồi! Thiếu chút nữa anh còn định uống rượu hại chết mình luôn.

“Thiệu Hoa...” Nguyệt Tâm còn muốn nói gì đó đột nhiên hai mắt lịm đi, rơi vào hôn mê bất tỉnh. Vừa rồi cô lại nhờ kim tiêm mà chạy vọt ra ngoài.

Tiểu Hà làm khán giả đứng bên cạnh xem, may mắn có thể nhận ra vị này thì ra chính là nam nhân vật chính, nhưng cậu thật ngại hỏi nam chính xem chuyện này xảy ra hôm nay rốt cục là như thế nào...

Di động của Thiệu Hoa vang lên, là Tiểu Trần.

“Thiệu tổng, anh đang ở đâu?” Ngờ khi của Tiểu Trần rất sốt ruột.

“Tôi ở bệnh viện.”

“Anh làm sao vậy? Nghiêm trọng không? Là bệnh viện nào?”

“Tôi không sao, Nguyệt Tâm cô ấy không kết hôn...” Thiệu Hoa có vẻ cũng đang rất kích động đến nỗi nói năng cũng có chút lộn xộn.

“...”

Nguyệt Tâm có cảm giác cô ngủ thẳng đến hừng đông, khi tỉnh lại nhìn thấy Thiệu Hoa đang ngồi bên cạnh giường bệnh.

“Em tỉnh?” Hiện tại thính giác của Thiệu Hoa nhạy bén hơn xưa rất nhiều, Nguyệt Tâm vừa mới trở mình anh liền nhận ra ngay.

“Anh suốt đêm không ngủ sao?”

“Ừ, đỡ bị thần cương”

“Anh...” Nguyệt Tâm đột nhiên bật dậy, nhảy lên đùi anh, cô dùng sức có chút mạnh mẽ khiến hai người thiếu chút nữa thì cùng nhau lăn ra đất. Nguyệt Tâm gắt gao ôm lấy Thiệu Hoa, giống như sợ rằng anh sẽ biến mất: “Một năm lại một năm! Chúng ta còn muốn xa nhau bao nhiêu lâu nữa...” Nguyệt Tâm đột nhiên sợ hãi, bọn họ đã bỏ lỡ bốn năm, hiện tại lại thêm một năm nữa. Thời gian 5 năm, đối với người khác mà nói có lẽ cũng không quá lâu nhưng đối với Nguyệt Tâm, “thời gian” của Thiệu Hoa ngắn hơn bất cứ ai rất nhiều...

“Không rời xa nhau nữa, không bao giờ... được không!” Thiệu Hoa vuốt ve khuôn mặt của Nguyệt Tâm, tay anh sớm đã ướt đẫm nước mắt.

“Anh... anh từ khi nào không còn nhìn thấy được nữa...” Không đợi Nguyệt Tâm nói xong cô đã bị môi của Thiệu Hoa chặn lại.

Hôn thật lâu, bốn cánh môi cùng một chỗ. Nguyệt Tâm chậm rãi đứng lên, kéo cả Thiệu Hoa theo cùng. Thừa dịp môi còn chưa tách ra, cô ôm lấy thắt lưng anh, chính mình ngã ra sao, thuận thế kéo Thiệu Hoa đổ lên người mình. Thiệu Hoa chống tay, trừng mắt nhìn cô, giống như thấy được Nguyệt Tâm đang cười. Nguyệt Tâm kéo đầu anh xuống, nhẹ nhàng khàn trương cắn lấy môi anh. Nguyệt Tâm cảm giác được môi anh sắp bị cô cắn xé mới chịu dừng lại, bản thân còn ngáy ngồ cười hai tiếng.

“Làm sao vậy? Em cười gì?”

“Không có gì.” Nguyệt Tâm diu Thiệu Hoa ngồi bên giường, ôm lấy anh từ đằng sau: “Để em ôm anh một cái, đã lâu rồi không được ôm anh...” Nói xong Nguyệt Tâm lại khóc.

Thiệu Hoa cười cười, nâng tay sờ đầu cô, nói: “Bây giờ mấy giờ?”

Nguyệt Tâm nhìn qua điện thoại: “A, 10 giờ rồi.”

“Có việc gì sao?”

“Không có”

“Tốt lắm” Thiệu Hoa sờ tới chiếc chuông ở đầu giường, ấn vài nút. Chỉ một lát sau có y tá đi tới, anh hỏi y tá tình hình hiện tại của Nguyệt Tâm, y tá nói sốt cơ bản đã lui, trở về chỉ cần uống thuốc là được.

Thiệu Hoa sờ mặt của Nguyệt Tâm: “Sẽ không ngắt nữa chứ?”

Nguyệt Tâm chụp lấy tay anh: “Anh nghĩ em là anh sao? Thân thể em rất khỏe.” Nói xong Nguyệt Tâm liền choàng tay lên cổ anh, cô thực sự sợ Thiệu Hoa đảo mất cái lại phát bệnh gì đó.

“Ha ha” Thiệu Hoa đưa tay vào túi áo lấy ra một chiếc nhẫn, anh kéo tay trái của Nguyệt Tâm ra rồi đeo vào ngón áp út của cô: “Lấy anh nhé?”

Nguyệt Tâm nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay lại ngẩng đầu lên nhìn Thiệu Hoa, kích động nói không lên lời. Qua một hồi lâu cô mới lấy lại được tinh thần, hỏi: “Anh lúc nào cũng mang nhẫn bên người sao?”

Thiệu Hoa thực buồn bực, anh không nghĩ tới Nguyệt Tâm lại trả lời anh một câu như thế: “Lúc em nói đi nước ngoài công tác anh đã mua nó, vốn định chờ đến khi em trở về sẽ cầu hôn.”

“Khi em trở về rồi sao anh không đến cầu hôn em?” Nguyệt Tâm tức giận.

“Anh... anh nghĩ em đã kết hôn.”

“Anh... là thấy trên tay em đeo nhẫn?” Nguyệt Tâm nâng tay lên, dùng nhẫn cọ cọ vào mặt Thiệu Hoa.

“Ách, không.”

“Vậy tại sao lại cho là em đã kết hôn? Anh không tới hỏi em rõ ràng được hay sao? Anh cho chuyện kết hôn chỉ là trò đùa thôi sao? Anh nghĩ em sẽ tùy tiện lập gia đình sao?...” Nguyệt Tâm liên tiếp hỏi rất nhiều vấn đề.

Nét mặt Thiệu Hoa cũng thực vô tội, lại bị Nguyệt Tâm chọc chọc, bắt anh phải “nhìn” cô nói chuyện.

“Mau trả lời em.”

“Ngày đó em đụng vào anh ở tòa Long Mỹ, có nhớ không?”

“Nhớ.”

“Thời điểm em đưa gậy vào tay anh, anh đụng vào chiếc nhẫn ở ngón áp út của em.”

“Anh ngốc à?” Nguyệt Tâm tức giận đến mức phổi muốn nhảy ra ngoài. Thiệu Hoa lúc nào cũng thông minh muốn sống muốn chết, như thế nào lại làm hai chuyện ngốc nghếch ấy chứ? Chuyện thứ nhất cũng đừng nhắc tới nữa, chuyện thứ hai thật sự làm cho Nguyệt Tâm cảm thấy so với Đậu Nga còn oan hơn: “Cứ mang nhẫn thì có nghĩa là đã kết hôn sao?”

“Anh nghĩ em có thể là đang đùa, nhưng sau đó lại nghe được em và Lisa nói chuyện là em đã kết hôn.”

“Sau đó anh không nghe thêm được gì sao?”

“Lúc ấy hai người đã đi xa.”

“Cho dù anh không nghe được phần phía sau thì anh như thế nào lại đi chém cái tên “lão công” kia chứ?!” Nguyệt Tâm véo anh một cái: “Anh là đồ ngốc, đồ ngốc...” Nguyệt Tâm ghen ngào, nước mắt lại trào ra. Cô biết nếu là trước kia, đại thiếu gia tự phụ này nhất định sẽ đi trăm người nhưng hiện tại anh không còn khả năng thị lực, anh “nhát gan” rồi.

Thiệu Hoa lau nước mắt cho cô, cười đến dịu dàng: “Gả cho anh nhé.”

Nguyệt Tâm nhìn anh, nhìn không được nước mắt cứ rơi xuống, “vâng” một tiếng, đầu không ngừng liêu mạng gật gật.

Thiệu Hoa dùng tư thế quen thuộc nhất, một tay đặt trên thất lưng cô, một tay ấn đầu cô vào lồng ngực, nói: “nếu giờ em cùng ai bỏ trốn, anh sẽ chém anh ta.”

Nguyệt Tâm bĩu môi, tội nghiệp hỏi: “Vậy anh có chém em không?”

“Mang em đến khoa thần kinh của bệnh viện là ổn rồi!”

“Hi hi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khởi binh vấn tội

Thiệu Hoa nâng tay lên nói với Nguyệt Tâm “Kéo anh!”

Nguyệt Tâm liếc anh một cái, oán thăm chỉ là hành lang bệnh viện mà thôi, anh còn nghĩ ở đây trải thảm đỏ sao? Cũng không phải là thảm đỏ gì!

“Ách” Thiệu Hoa quơ quơ cái gậy chống nói “Nó chỉ nói cho anh biết phía trước có hay không chớ ngại vật chứ nó không nói cho anh phải đi hướng nào.” Hiện tại Thiệu Hoa khi ở nhà hoặc ở văn phòng thì hoàn toàn có thể không cần dùng gậy chống tựa như một người bình thường nhưng khi tới những nơi lạ lẫm cho dù có cầm gậy trong tay Thiệu Hoa vẫn không thể nhận ra những con đường phía trước là đi tới nơi nào. Cho nên anh rất ít khi đi đến những nơi lạ, nếu như phải đi thì bên cạnh khẳng định mang theo người quen đi cùng. “Làm sao vậy?” Thiệu Hoa nghe thấy tiếng Nguyệt Tâm bên cạnh lại khóc òa lên.

“Em xin lỗi, em xin lỗi...” Nguyệt Tâm lại ôm Thiệu Hoa khóc. Thiệu Hoa không nhìn thấy được, tuy rằng Nguyệt Tâm biết nhưng cô lại không có khả năng quan sát tinh ý hay nói cách khác là tâm lý như người khác, vậy là cô càng ôm chặt anh khóc đến vô cùng lợi hại. Nguyệt Tâm khóc trong chốc lát rồi ngẩng đầu nhìn Thiệu Hoa, cô kéo tay anh, cũng không nói gì mà dắt anh ra ngoài.

“Nguyệt Tâm, đi chậm một chút.”

Nguyệt Tâm ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy mũi cay cay, hiện tại cô đang là người dẫn đường. Vừa đi ra đến bệnh viện Nguyệt Tâm liền nhìn thấy chiếc Bentley quen thuộc đang đậu bên đường.

Tiểu Trần đi tới chào Nguyệt Tâm: “Chu tiểu thư, chào chị.”

“Xin chào.” Nguyệt Tâm có chút ngại ngùng.

Ngồi vào trong xe, Thiệu Hoa cũng không hỏi Nguyệt Tâm muốn đi đâu mà trực tiếp nói với Tiểu Trần: “Về khu chung cư Quốc Hòa.”

Về tới nơi, Tiểu Trần để hai người họ xuống xe rồi mới lái về gara, trong lòng cậu đang cân nhắc, cậu có nên lại bỏ của chạy lấy người nữa không? Sự xuất hiện của Nguyệt Tâm cũng thật là đúng thời điểm! Tiểu Trần đang có dự định kết hôn, phòng ờ cũng mua xong hết rồi, cậu lo lắng không biết sau khi kết hôn thì phải ở lại nơi nào nữa... Thuê bảo mẫu hay gì đó thì cậu không an tâm, thế nào cũng lo lắng sốt ruột, cậu chính là lo lại có thêm một Tiểu Hồ nữa xuất hiện, tuy rằng Thiệu Hoa giờ ở nhà đã không còn chướng ngại gì nhưng cậu vẫn sợ để anh ở nhà một mình. Hiện tại Chu tiểu thư lại xuất hiện, cuối cùng cũng có một ngày cậu được nói “tạm biệt” với hai chữ “lo lắng” kia rồi. Hơn nữa Chu tiểu thư là nữ còn có thể giúp anh rất nhiều “việc” mà cậu giúp không nổi, hắc hắc... Tiểu Trần càng nghĩ càng vui mừng.

Tiểu Trần gõ gõ cửa, lúc vào nhà cậu cứ nom nớp chỉ sợ nhìn phải cảnh tượng không nên nhìn.

“Thiệu tổng em bây giờ về công ty, tôi sẽ quay lại tiểu khu Tam Giang.”

“À, được.” Thiệu Hoa khẽ nhắc khéo miệng, không khỏi tán dương Tiểu Trần càng ngày càng thông minh.

Tiểu Trần vừa đi khỏi Nguyệt Tâm liền đẩy Thiệu Hoa xuống sô pha.

“Em còn bệnh, đừng nháo loạn nữa.” Thiệu Hoa xoa đầu Nguyệt Tâm giống như đang giảng giải đạo lý cho trẻ con vậy.

Nguyệt Tâm đẩy tay anh ra sau đó hai tay bắt đầu tháo khuy áo của anh: “Anh đồ thần kinh! Ở trên đường xin cơm mà còn mặc như vậy sao?”

“Cái gì mà xin cơm? Anh là đi kiếm tiền!” Nói xong tay phải của Thiệu Hoa trước tiên vuốt dọc thắt lưng cô, sau đó dọc theo bụng lên đến trước ngực, từ trên xuống dưới rất nhanh đã tháo rời tất cả khuy áo của cô. Tay lại vòng ra phía sau lưng cô cời ra dây áo lót.

Lúc này Nguyệt Tâm mới cời hết ra được mấy cái khuy trên áo vét của anh, cô còn chưa có động tới khuy áo sơ mi đâu! Nguyệt Tâm vừa nhìn đã tức giận, anh thật sự là không nhìn thấy sao? “Anh học chỗ nào mà giỏi vậy? Tại sao có thể thuần thục như thế? Có phải lúc em mất trí nhớ anh dám đi chơi bởi với phụ nữ khác đúng không?” Nguyệt Tâm đương nhiên biết anh nhất định không tìm người phụ nữ khác, cô cũng chỉ là nói chơi mà thôi.

Tay của Thiệu Hoa lại di chuyển đến trước ngực cô, cười đến có chút ranh mãnh: “Nhìn thì anh không bằng em, sờ thì em không bằng anh.” Nói xong anh liền cười rộ lên. Chỉ là Thiệu Hoa vừa nói xong câu này anh liền ý thức được, hôm nay anh rốt cục cũng hiểu ra hàm ý của câu danh ngôn: Khi Thượng đế đóng một cánh cửa, ông luôn luôn mở ra một cánh cửa sổ...

“Anh là một người mù hù hòng, người mù giả hoạt...” Nguyệt Tâm lấy chiếc gối trên chiếc sô pha đánh vào người anh.

Thiệu Hoa không ngại Nguyệt Tâm gọi anh là người mù, cũng không chặn lại cái gối của cô, chỉ là yên lặng cung chiêu “nhìn” cô. Anh thật lâu rồi chưa vui vẻ đến vậy.

Đánh anh vài cái, Nguyệt Tâm liền nước mắt lưng tròng nhìn nhìn anh, nâng tay lên vuốt mắt anh hỏi: “Từ khi nào bắt đầu không nhìn thấy?”

“Từ sau ngày em quay về thành phố H”

“Đã lâu như vậy... hơn một năm nay anh sống thế nào?”

“Như thế nào nữa? Là ở cùng với Tiểu Trần thôi.”

“Người chết! Mắt này chẳng lẽ không phải của anh, sao có thể nói vui vẻ như vậy!”

“Đau khổ cũng thế, vui vẻ cũng thế, vậy còn bằng cứ vui vẻ mà sống.”

“Từ từ!” Nguyệt Tâm nhớ ra chuyện gì đó, cô sửa sang lại quần áo của mình nói: “Anh ở nhà ngoan ngoãn chờ em về, bây giờ em có chuyện quan trọng phải đi làm.”

“Chuyện gì?”

“Khởi bình vân tội!”

“Hỏi tội ai?”

“Chị Lisa! Chị ấy thế nhưng lại không nói cho em biết anh là bạn trai em!”

Thiệu Hoa nắm lấy tay Nguyệt Tâm: “Quên đi, chuyện này có gì hay đâu mà phải hỏi.”

“Anh không đau lòng hơn một năm nay nhưng em đau lòng!” Nguyệt Tâm vuốt vuốt khuôn mặt Thiệu Hoa, nước nở nói: “Thời gian của anh còn ít mà.”

“Đừng nghĩ nhiều, bác sĩ nói sức khỏe của anh hiện nay không tồi.”

“Mặc kệ!” Nói xong Nguyệt Tâm hôn trán Thiệu Hoa một cái rồi đi ra cửa. Cô thực sự vô cùng tức giận, cô không thể hiểu nổi tại sao Lisa không nói cho cô biết chuyện quan trọng như vậy.

“Chị Lisa, em Nguyệt Tâm đây, hiện tại em đang ở dưới lầu, có việc gấp muốn hỏi chị.”

“Nguyệt Tâm chuyện gì vậy?” Lisa nghe khẩu khí của Nguyệt Tâm mà có chút nghi hoặc.

“Chị mau xuống dưới đi.”

Lisa xuống dưới tầng liền nhìn thấy Nguyệt Tâm đang thở hùng hục: “Nguyệt Tâm, em...”

“Em nhớ lại rồi, tất cả đều nhớ lại.” Nói xong hốc mắt lại đầy nước mắt: “Chị Lisa, chị vì sao không nói cho em biết Thiệu Hoa chính là bạn trai em.”

“Chị...” Nguyệt Tâm khi mới trở về thành phố H năm viện mấy ngày vậy mà Lisa lại không nhìn thấy Thiệu Hoa đâu, cô thực sự vô cùng tức giận. Sau một lúc cô mới từ từ hết giận, cô chờ đến khi tâm tình Nguyệt Tâm trở nên ổn định hơn, đang định nói cho Nguyệt Tâm biết rằng cô có bạn trai thì có một hôm nhìn thấy Thiệu Hoa sóng vai cùng Kỳ tiểu thư, phản ứng đầu tiên của cô chính là nghĩ Thiệu Hoa không cần Nguyệt Tâm nữa. Sau đó cô lại nhìn thấy Thiệu Hoa được Kỳ tiểu thư dắt tay đi vào, cô xác định Thiệu Hoa thừa dịp Nguyệt Tâm mất trí nhớ nên không cần cô nữa, vì vậy Lisa quyết định không nói cho Nguyệt Tâm biết cô có một người bạn trai như vậy, miễn cho cô lại cảm thấy phiền lòng. Ngày hôm đó Nguyệt Tâm đến Long Mỹ lại đụng phải Thiệu Hoa, Lisa vừa ra khỏi thang máy đã bị Nguyệt Tâm hùng hổ chồm lấy, sau đó lại bị vội vàng bị kéo đi, căn bản không chú ý đến người ở gần đó, vì vậy đến giờ Lisa vẫn chưa hề biết Thiệu Hoa bị mù. Tuy rằng bọn họ ở ngay mấy tầng trên nhưng lại rất ít cơ hội gặp phải mà hai lần nhìn thấy kia lại đúng lần Thiệu Hoa chẳng những không mang theo gậy chống mà còn được một người phụ nữ khác kéo tay... Lisa nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào nữa, chỉ biết càng càng tỏ càng đen.

“Chị Lisa! Em, Em ở bên anh ấy mới được một năm!” Nguyệt Tâm nói trong cơn kích động.

“Chị xin lỗi.” Lisa lúc này cảm thấy cô chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi.

Nguyệt Tâm nhìn thấy Lisa giống như không ý thức được chính mình mắc phải sai lầm rất lớn, vừa giận vừa thương: “Thiệu Hoa không còn sống được lâu nữa! Anh ấy hiện tại còn không có nhìn thấy nữa... Hu hu...” Nguyệt Tâm nghĩ bụng định giận Lisa một hồi nào biết vừa mới nói ra liền ôm lấy Lisa khóc lớn.

Lisa nhất thời không hiểu nổi, chỉ biết hình như sự việc rất nghiêm trọng, cô lau nước mắt cho Nguyệt Tâm rồi kéo Nguyệt Tâm lên lầu: “Lên nhà rồi nói tiếp.”

Sau khi vào nhà Lisa kéo Nguyệt Tâm ngồi xuống rồi lấy cho cô cốc nước, để cô chậm rãi nói.

“Nguyệt Tâm, Thiệu Hoa rốt cục là làm sao?”

“Chị Lisa, chị không biết?” Nguyệt Tâm cứ tưởng ai cũng biết Thiệu Hoa bị mù.

“Cái gì?”

Nguyệt Tâm nhìn Lisa hình như đúng là không biết cái gì liền kể một cách đơn giản từ đầu đến cuối: “Anh ấy... anh ấy sức khỏe rất kém, bác sĩ nói chỉ có thể kéo dài đến 60 tuổi.”

“Tại sao có thể như vậy?” Lisa thấy Thiệu Hoa bình thường rất khỏe mà, nhìn cũng không thấy có bệnh gì.

“Bây giờ không nói rõ được, dù sao chính là sức khỏe rất kém. Không sai thì chính là nghe tiếng pháo cũng có thể chết.”

“A” Lisa nhú mồm.

“Hon nữa anh ấy còn bị mù, ngay sau ngày em về thành phố H, huhu...”

“Cái gì?” Lisa hiện tại mơ hồ đã nghĩ ra tại sao hai ngày đó Thiệu Hoa lại không đến.

...

Cuối cùng Lisa kể thêm những điều Nguyệt Tâm còn chưa biết, Nguyệt Tâm hiểu Lisa không có ý muốn giấu cô.

Sau đó Nguyệt Tâm liền giơ tay trái lên quơ quơ: “Chị Lisa, đẹp không?”

“Ừ, so với cái trước của em đẹp hơn nhiều.”

“Hắc hắc, đương nhiên rồi, đây là kim cương thật.” Nước mắt còn chưa khô Nguyệt Tâm đã cười vui vẻ: “Thiệu Hoa tặng cho em, anh ấy cầu hôn em rồi và em cũng đã đáp ứng rồi, ha ha, ha ha.”

Hốc mắt Lisa cũng đỏ lên, cô xoa đầu Nguyệt Tâm nói: “Em đừng giận chị nữa nhé, nhất định phải mời chị đến uống rượu mừng nghe chưa?”

“Được, nhất định.”

Nguyệt Tâm thờ phào nhẹ nhõm, cô vẫy một chiếc taxi lập tức trở về tòa nhà Quốc Hòa. Thật như người ta nói một giờ không gặp mà tựa ba thu.

Nguyệt Tâm nói vào bộ đàm: “Em về rồi.”

“Mở.”

Vừa ra khỏi thang máy Nguyệt Tâm đã nhìn thấy cửa mở ra, cô vào phòng nhìn thấy Thiệu Hoa đi tới đi lui chẳng khác gì người bình thường, đột nhiên cô hưng phấn nhảy lên: “Em khôi phục trí nhớ, anh khôi phục thị lực!”

Thiệu Hoa giật mình vội giải thích: “Không phải, là quen với bố trí trong nhà mà thôi.”

Nguyệt Tâm đi đến bên người Thiệu Hoa, ngẩng đầu nhìn lên mắt anh, vẫn là một mảnh âm đạm, Nguyệt Tâm ôm chặt anh nói: “Vừa rồi em đã nói chuyện rõ ràng với Lisa, thì ra là một chuỗi các hiểu lầm.”

“Ha ha.”

“Chị bảo chúng ta mau kết hôn, chị ấy muốn tới uống rượu mừng.” Nguyệt Tâm sửa lại lời của Lisa.

“Vậy bây giờ phải đi làm chứng nhận. Tối nay liền mời rượu.”

“Đồ thần kinh! Nào có nhanh như vậy được!” Nguyệt Tâm tuy là “mướng” anh nhưng trong nội tâm càng nghĩ lại càng vui vẻ.

“Em muốn lúc nào thì làm lúc ấy.” Nói xong Thiệu Hoa bế Nguyệt Tâm lên đi tới sofa, lần này đổi lại anh ở trên.

“Anh muốn làm gì?”

“Em nói xem.”

“Em, không, biết.”

“Vậy anh muốn làm gì thì làm thôi, em không cần phải biết.”

“Hắc hắc, em chỉ biết hiện tại chuyện anh muốn làm cũng chính là việc em muốn làm.”

“Thật lắm miệng.”

Rõ như ban ngày rồi, hai người muốn làm gì thì làm đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chỉ cần nhớ rõ anh

“Ọc ọc” hai cái bụng đều réo lên. Từ tối hôm qua đến giờ hai người này vẫn chưa cho chút thức ăn gì vào bụng, suốt một hồi “làm việc” không ngừng nghỉ, cái này thật sự gọi là “tận lực quá độ.”

Nguyệt Tâm một bên vừa sửa sang lại quần áo vừa nói: “Chúng ta đi ra ngoài ăn gì đó đi.”

“Trong nhà có đồ ăn” Thiệu Hoa đi đến chỗ tủ lạnh, mở ra lấy một hộp sữa, đổ vào cốc thủy tinh rồi cho vào lò vi sóng đun nóng lại.

Haiz, Nguyệt Tâm thật không biết nên khen anh rốt cục cũng biết tự mình xuống bếp hay là nên khen anh động tác thật thành thạo. Tóm lại cô biết Thiệu Hoa là “không thể không yêu”.

“Đinh” đun lại đã xong, hình như có vẻ rất nóng, Nguyệt Tâm nhìn Thiệu Hoa đang cho tay không vào lấy ra, vừa chạm vào thì rút tay lại một chút. Nguyệt Tâm đi qua mà không buồn nhìn Thiệu Hoa một cái, cầm lấy chiếc cốc trên tay anh: “Nhìn da tay mịn màng non nớt của anh đi.” Mới nói xong Nguyệt Tâm liền cảm thấy có chút bông, cô thè lưỡi rồi chạy thật nhanh đến đặt trên bàn.

Thiệu Hoa lại lấy từ trong tủ lạnh ra một chiếc bánh ngọt đưa cho Nguyệt Tâm: “Ăn bánh đi.”

Nguyệt Tâm mở giấy gói lấy chiếc bánh ngọt ra, cắn một miếng rồi đưa tới bên miệng anh: “Anh cũng ăn đi.”

Thiệu Hoa cắn một miếng nhỏ, Nguyệt Tâm trừng mắt lên nhìn anh: “Cần gì phải giả bộ nhả nhận, mau mau, ăn nhiều một chút, anh đói không dậy nổi đâu, cẩn thận lại đau dạ dày.”

“Ừ” Thiệu Hoa tính toán cẩn thận cắn một miếng to hơn, không nghĩ tới Nguyệt Tâm đưa bánh tới hơi quá tay, mũi anh, rồi xung quanh miệng đều dính toàn là bơ. Thiệu Hoa ai oán bĩu môi, quả nhiên bộ dáng chật vật khi ăn đều bị nhìn thấy hết rồi, anh liền chạy ra với lấy khăn lau.

“Đừng nhúc nhích.” Nguyệt Tâm đẩy tay anh ra.

“Sao?”

Nguyệt Tâm bĩu môi, hốc mắt lại ngập nước, cô kéo đầu anh xuống thấp. “Để em giúp anh.”

“Cái này...”

“Đừng nói.” Một lúc sau bơ đều đã bị cô ăn sạch, Nguyệt Tâm không quên lau chút dầu mỡ, hắc hắc. Sau khi “chiếm tiện nghi”, bụng cô vẫn rất đói, Nguyệt Tâm trong đầu nghĩ Thiệu Hoa chắc hẳn cũng thế, cô liền mở tủ lạnh nhìn một lượt, thức ăn cũng không nhiều lắm nhưng được sắp xếp rất ngăn nắp, có nước trái cây, có trứng, sữa chua, chocolate. Nguyệt Tâm măm trong bụng đại thiếu gia này lúc nào cũng nhất định muốn ăn đồ ăn tươi, trong tủ lạnh có thứ gì đó đã là tốt lắm rồi, khó có được lại nhìn thấy cả bánh ngọt. Xem ra đây chắc là đều dùng cho trường hợp khẩn cấp.

“Đi, chúng ta đi tiệm ăn.”

“Em... mua đồ ăn về nhà nấu đi.”

“Như thế nào mỗi lần gặp lại anh đều biến thành kì bo vậy?”

Thiệu Hoa rất muốn liếc xéo cô một cái, anh có chút giận dỗi nói: “Anh ăn rất khó nhìn.”

Nguyệt Tâm lúc này mới ý thức được mối bận tâm của Thiệu Hoa, cô hận không thể lấy dao chém mình một nhát “Là em không tốt, đều tại em.” Nguyệt Tâm ôm cổ Thiệu Hoa, kiễng chân, lấy mặt cọ cọ vào mặt anh. “Anh chờ em, bây giờ em đi mua đồ ăn.”

Nguyệt Tâm đang định đi thì Thiệu Hoa kéo tay cô lại: “Thôi, đi, chúng ta đi nhà hàng.”

“Không không, anh chờ một chút thôi, em sẽ nhanh trở lại.” Nguyệt Tâm kéo Thiệu Hoa đến ghế sofa để cho anh ngồi xuống.

“Anh nói đi là đi.” Thiệu Hoa không chịu ngồi xuống.

“Thật sự? Anh không sợ bị người ta nhìn thấy đáng ăn khó coi sao?”

“Vẫn còn tốt.” Phải, đại thiếu gia lại bắt đầu phải cứng rắn rồi.

“Anh...”

Hôm nay cũng không phải cùng đối tác tiệc tùng đàm phán, cùng người phụ nữ của mình đi ăn, Thiệu Hoa cao hứng còn không kịp, đã hơn một năm rồi bọn họ chưa ăn cơm cùng nhau. “Em thật dài dòng.” Thiệu Hoa kéo tay Nguyệt Tâm đi ra ngoài nhưng lại bị cô giữ lại: “Em lại làm gì vậy?”

“Anh định mặc thế này đi ra ngoài sao? Bên ngoài trời vẫn lạnh đấy!” Thời tiết tháng tư vẫn chưa ấm áp hẳn lên là mấy.

“Hiện tại sức khỏe anh rất... tốt.” Thiệu Hoa lí nhí nói một tiếng “tốt”, anh thật sự lo là mới nói xong lại ho khan hai tiếng. Thật may lần này thân thể cũng thực sự là có cải tiến.

“Cũng không thể mặc như vậy ra ngoài được.” Nguyệt Tâm lấy tay chọc chọc vào ngực anh.

Thiệu Hoa dùng một chút mới ý thức được hiện anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, mà lại còn không cài áo. “A, để anh đi thay quần áo” Thiệu Hoa buông tay Nguyệt Tâm ra, chuẩn bị đi thì bị kéo lại.

“Nếu anh thật sự không sợ lạnh thì mặc như vậy cũng được!” Nguyệt Tâm xuyên qua vạt áo rộng mở mà ôm lấy anh, ngẩng đầu, nâng tay sờ sờ cảm anh: “Thì ra trông anh sa sút một chút trông lại càng đẹp trai.”

Thiệu Hoa cũng lấy tay sờ cảm mình một chút, râu lại dài ra rồi. Ngày hôm qua một đêm không ngủ, râu không ngờ lại mọc nhanh như vậy, hôm qua rõ ràng còn không có. “Ha ha, mấy chục tuổi rồi, còn chơi bời gì nữa mà sa sút, miễn đi. Để anh đi cạo râu đã.”

“Đừng, đừng, như này rất đẹp! Hơn nữa anh được mấy chục tuổi? Còn chưa tới bốn mươi!” Nguyệt Tâm vỗ vỗ mặt anh: “Nhìn xem, hiện tại so với lần đầu tiên gặp anh, em thấy anh còn trẻ hơn.”

“Ha ha.” Vài năm này, Thiệu Hoa như thế nào lại không thấy già đi. Có lẽ những năm tháng ngồi tù đã cuốn lấy cái “già” của những năm sau đó đi rồi.

Bỗng nhiên Nguyệt Tâm đảo mắt, cô xoay người, bên môi nở một nụ cười có chút ranh mãnh: “Đề em giúp anh mặc quần áo, hắc hắc.”

Thiệu Hoa lau mồ hôi, vẫn là chính mình mặc thì tốt hơn. Anh lượn chiếc áo vét bị Nguyệt Tâm ném trên sofa lên chuẩn bị mặc vào thì bị cô cướp mất. Thiệu Hoa nhú mày, nói: “Em làm gì vậy?”

“Em, giúp, anh, mặc.”

“Thôi được rồi, đây, thế này được chưa.” Thiệu Hoa giang hai tay ra chờ cho Nguyệt Tâm mặc vào.

“Không được rồi! Em đến tù anh lấy quần áo!”

“Haiz, bên trong đều xếp thành bộ rồi, tùy em lấy bộ nào cũng được. Dù sao bộ này cũng nhàn rồi.”

“Được.” Nguyệt Tâm ghen cười, cô đang có chủ ý xấu xa đây. Bất quá sau khi mở tủ ra Nguyệt Tâm tròn mắt, bên trong trừ bỏ vest thì cũng chỉ là áo sơ mi, à còn có áo khoác lông mùa đông nữa! Lẽ nào một bộ quần áo bình thường cũng không có! Cô rõ ràng nhớ trước kia thỉnh thoảng anh vẫn mặc quần áo bình thường mà... Nguyệt Tâm tay không đi ra hỏi Thiệu Hoa: “Sao trong tủ chỉ có tây trang vậy?”

“Tiện.”

“Quần áo bình thường trước kia đâu?”

“Ném rồi.”

“...” Nguyệt Tâm chưa từ bỏ ý định, cô lại trở lại tủ quần áo nhưng dù lật thế nào cũng chỉ thấy tây trang phẳng lý cùng áo sơ mi. Bỗng nhiên cô lại nghĩ ra một kế, cô cao hứng cầm một bộ đi ra. “Lấy được rồi, anh mặc đi.” Nguyệt Tâm để quần áo lên chỗ tựa sofa rồi kéo tay anh chạm vào.

“Được rồi.”

Nguyệt Tâm thấy Thiệu Hoa cởi áo sơ mi ra liền hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Đổi áo sơ mi, cái này chắc chắn hẳn không thành dạng gì nữa rồi!”

“Em không lấy áo sơ mi. Không được đổi, cứ mặc cái này đi! Như vậy cam đoan càng xuất sắc!”

Có thể không suất sao? Thiệu Hoa nhú mày, bĩu môi, anh cài hết khuy áo lại, đang định cho áo vào trong quần thì Nguyệt Tâm lại ngăn lại. Cô còn tháo nẩy nút trên cùng ra, vỗ vỗ mặt anh cười “hắc hắc” vài cái, lại còn vắt lên cổ cái cà vạt nữa.

Thiệu Hoa sờ sờ áo sơ mi một chút mà tối mặt lại, phía trên bị mở 3 nút, thế còn chưa tính, cư nhiên còn bị treo lên một cái cà vạt! Anh chẳng cần nhìn cũng biết bộ dáng này muốn bao nhiêu sa sút thì có bấy nhiêu.

“Không được, như vậy không thể ra ngoài được.” Thiệu Hoa lại định cài khuy áo lại.

Nguyệt Tâm chụp lấy tay anh: “Cứ mặc thế ra ngoài đi!” Nói xong Nguyệt Tâm cầm lấy áo khoác để anh khoác vào.

Thiệu Hoa sờ sờ, lại nhú mày hỏi: “Cái này màu đen?”

“Ừ”

“Vẫn là chiếc ngày hôm qua mặc.” Thiệu Hoa nghĩ, nhần thì nhần, tốt xấu gì cũng là nguyên phối một bộ. Nếu cứ để cho anh mặc một bộ màu đen như vậy, quần xám, cổ áo mở rộng còn vắt thêm cái cà vạt, áo sơ mi thì không cho vào bên trong quần, anh cảm thấy mình hoàn toàn giống với mấy cao thủ phố Wall trong tình trạng tinh thần sa sút trước viễn cảnh con lốc tài chính sụp đổ.

...

Hai người sau khi thỏa hiệp kết quả là: Thiệu Hoa vẫn không được cạo râu, quần áo vẫn là mặc bộ của ngày hôm trước, áo sơ mi không được sơ vin lại, phía trên phải mở 3 cúc.

Hôm nay Thiệu Hoa thực sự muốn mang kính râm, không những thế còn muốn mang cả khẩu trang nữa. Thật may anh có sẵn một chiếc kính đen. Không biết vì sao từ sau khi bị mù mắt anh càng ngày càng yếu đi, chống đỡ không nổi gió lớn quạt vào, rất dễ chảy nước mắt. Vì vậy những lúc gió to, khi đi ra ngoài Thiệu Hoa luôn mang theo kính râm. Hơn nữa hiện tại những tình huống rút gân cũng có thể xảy ra, khi tham gia các buổi gặp hình thức, để phòng ngừa vạn nhất Thiệu Hoa vẫn luôn dùng kính râm để “che đậy”

Thiệu Hoa vừa đeo kính lên Nguyệt Tâm liền vỗ vai anh cảm thán: “Thực khó!” Thiệu Hoa hắc tuyến đầy mặt.

Đi ra đến cổng Thiệu Hoa hỏi Nguyệt Tâm: “Muốn ăn gì?”

“Tùy anh.”

“Vậy chúng ta đi ăn com Tây đi.” Thiệu Hoa thăm nghĩ ăn com Tây rất tiện, thức ăn xếp sẵn ra đĩa để ở trước mặt, đỡ phải có người gấp hộ thức ăn, hơn nữa anh cũng đã nghĩ xong lần này sẽ gọi món thịt bò.

“Được.”

“Đi khách sạn Tứ Quý đi, com Tây ở đó không tồi.”

“Được.” Nguyệt Tâm vẫy một chiếc taxi, kêu tài xế đưa họ đến khách sạn Tứ Quý.

Tới cửa khách sạn, Nguyệt Tâm bỗng kéo tay Thiệu Hoa, đang chuẩn bị bước lên bậc thềm thì cô kéo Thiệu Hoa sang một bên giúp anh cài lại khuy áo. Thiệu Hoa một mặt đầy nghi hoặc hỏi: “Như thế nào lại cài lại cho anh? Không phải em nói như vậy càng đẹp sao?”

“Ồ cửa có dùm biển... “Y phục không chỉnh tề, mời không đi vào.”

“...”

“Xong rồi, vào thôi, em đưa anh vào toilet, anh vào đó sơ vin lại là có thể cởi vest ra rồi.” Nguyệt Tâm cài khuy áo cẩn thận lại cho anh rồi sửa sang lại một lần nữa.

“...”

“Xin hỏi phòng trang điểm ở đâu?” Nhân viên phục vụ mỉm cười, rồi chỉ phương hướng cho Nguyệt Tâm.

“Cảm ơn” Nguyệt Tâm có chút xấu hổ, cô nhìn ra sau tấm biển cấm hút thuốc rồi đi xa vài bước.

Thiệu Hoa sau khi sửa sang lại quần áo, Nguyệt Tâm vội kéo tay anh đến nhà ăn.

Nguyệt Tâm gọi rất nhiều món. Cô biết Thiệu đại thiếu gia từ trước đến nay đều rất “rụt rè”, hơn nữa sau khi nghe anh chỉ gọi mỗi món thịt bò là cô liền hiểu ngay ra anh đang nghĩ gì.

Trước kia khi đi ra ngoài ăn com bọn họ hai người luôn ngồi đối diện nhau. Hôm nay sau khi gọi xong đồ ăn Nguyệt Tâm liền chuyển sang ngồi bên cạnh anh, cũng chuyển đĩa thức ăn của mình sang, nhếch môi cười: “Đợi em làm cho.”

“Không cần, không cần, tự anh ăn được.” Nói xong Thiệu Hoa nâng tay chạm lên bàn rồi mò lấy dao nĩa, sau đó anh chỉ vào đĩa của mình nói: “Em giúp anh gấp vào trong này là được rồi.”

Nguyệt Tâm trừng mắt nhìn anh một cái: “Không cho.” Nguyệt Tâm lấy đĩa xiên qua một miếng thức ăn rồi đưa đến bên miệng anh kêu “Mở miệng”, sau đó còn lấy bánh mì chạm nhẹ vào môi anh.

Thiệu Hoa thực khó xử, mày nhần lại có thể kẹp chết con ruồi. Nguyệt Tâm thấy thế, cong môi, cô đặt bánh mì vào trong đĩa rồi kéo tay anh chạm vào: “Thôi được rồi, anh tự ăn đi.”

“Ha ha”

“Ăn cà chua ở bên này đi, nhiều chất dinh dưỡng” Nguyệt Tâm lại kéo tay Thiệu Hoa chạm vào quả cà chua ở bên cạnh tảng thịt bò.

“Ừ”

“Đây là canh, rất đầy, uống cẩn thận.”

“Ừ”

...

Nguyệt Tâm rất nhanh đã giải quyết xong xuôi mọi thứ, cũng biết thế nào gọi là hầu bữa. Ăn xong một hôm như thế này cũng không có gì khó khăn nhưng Nguyệt Tâm quyết định về sau mỗi ngày cô đều sẽ tự mình chăm sóc việc ăn uống cho anh. Thấy thế nào, Thiệu Hoa so với trước khi cô mất trí nhớ quả thật đã gây đi một vòng, công sức bồi bổ trước đây xem ra đều vô dụng rồi.

“Về chưa? Nơi này cách Quốc Hòa không qua lắm, chúng ta coi như tản bộ về nhà.”

“Được.”

Nguyệt Tâm cười đến thật vui vẻ, tất cả lại giống như trước đây. Cô tự nói với chính mình, cho dù có phải mất trí lần nữa, cô có thể quên tất cả mọi người thậm chí có thể quên chính bản thân mình nhưng tuyệt đối không thể quên người trước mắt này, con quỷ hút máu người, ma ốm, cương thi, người chết... Thiệu Hoa!

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Lĩnh chứng

Con đường về nhà tràn ngập yêu thương cùng trái tim đầy thỏa mãn, Nguyệt Tâm nhất quyết dính lấy người Thiệu Hoa không chịu rời.

“Ngày mai chúng ta đi lĩnh chứng” Thiệu Hoa nheo mắt Nguyệt Tâm một cái, “Không người ta lại bảo anh dụ dỗ con gái nhà lành.”

“Cái gì mà “con gái”? Là...” Nguyệt Tâm nghĩ nghĩ, nói là “cô gái” có phải hơi bị ngược không, dù sao mình cũng 33 tuổi rồi.

“Thế là gì?”

“Thiếu nữ lớn tuổi!”

“Ha ha” Thiệu Hoa ôm chặt Nguyệt Tâm, thủ thi bên tai cô: “Con gái cũng được, cô gái cũng được, dù sao cũng đều là người phụ nữ của Thiệu Hoa anh.”

“Anh là người đàn ông của em.” Nói xong Nguyệt Tâm theo từ trán anh hôn xuống đầu ngón tay, bỗng nhiên cô kéo tay trái anh ra, “Anh sao có thể dùng tay trái kéo đàn.”

“Ừ, không ngờ tay trái lại càng ngày càng linh hoạt hơn rồi.” Thiệu Hoa để cho Nguyệt Tâm ngồi một bên còn anh thì đứng dậy đi lấy hòm đựng đàn đến, anh mở hòm rồi lấy đàn rồi nói: “Tiểu thư muốn nghe khúc gì?”

“Quên anh em không làm được.”

“Cái gì?”

“Quên đi, quên đi, vẫn là kéo khúc Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài đi.” Thiệu Hoa đang chuẩn bị kéo thì lại bị Nguyệt Tâm ngăn lại: “Không được, không được, khúc này điềm báo không tốt, kéo hành khúc kết hôn đi.”

“Ha ha” Thiệu Hoa sửa lại: “Là hành khúc hôn lễ.”

Nguyệt Tâm hôm nay xem ra được mở rộng tầm mắt, thì ra người đàn ông của cô khi đánh đàn lại có bộ dáng đẹp tựa tiên nhân! (Tác giả: Tiểu Hà còn cảm thấy mỗi khi Thiệu Hoa kéo đàn, bộ dáng còn giống thần cơ mà)

Sau khi khúc này kết thúc, Nguyệt Tâm vẫn chưa hề cảm nhận được chút gì, cô chỉ lo thường thức bộ dáng tuấn tú khi chất ngời ngời trên người đàn ông của mình, căn bản nào còn tâm trí đâu mà thường thức âm nhạc, huống chi cô vốn là thường thức không nổi.

“Còn muốn nghe gì nữa?”

“À?” Nguyệt Tâm lúc này mới phản ứng lại: “Tùy đi.”

Thiệu Hoa tùy ý kéo thêm mấy khúc, anh ngáp một cái, hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ: “À, đã gần 9 giờ rồi, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ”

“Anh đi tắm rửa trước đi sau lên giường chờ em.”

“Cùng nhau tắm?”

“Ai đi mua quần lót cho em?”

“À”

Thiệu Hoa đi tắm, Nguyệt Tâm chạy ra cửa hàng tiện lợi mua quần lót. Sau khi mua xong, khi về đến phòng cô đã nhìn thấy Thiệu Hoa nằm lăn ra ngủ rồi. Cô cũng đi đi tắm, tắm xong trèo lên giường ôm anh ngọt ngào tiến vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

“Cái gì? Cục dân chính cũng có ngày nghỉ sao?” Nguyệt Tâm nhìn tấm biển ghi thời gian làm việc mà tức giận muốn đập chân. Hôm nay là chủ nhật, cục dân chính không làm việc, không thể phê duyệt chứng nhận kết hôn.

Thiệu Hoa xoa đầu Nguyệt Tâm: “Ngày mai chúng ta lại đến.”

“Haiz, lại ít đi một ngày làm vợ chồng.”

“Sớm đã thế rồi mà!”

Tuần sau.

“Cái gì? Còn cần sổ hộ khẩu sao?” Nguyệt Tâm rất muốn giết người, cô tưởng chỉ cần chứng minh thư là đủ, không nghĩ đi lĩnh chứng mà cũng phiền toái như thế.

“Trở về lấy đi.” Thiệu Hoa cũng nghĩ chỉ cần có chứng minh thư là được.

Nguyệt Tâm do dự nói: “Sổ hộ khẩu đang chờ ba em.”

“Ba em không để lại cho em sao?”

“Cũng không phải, chỉ là...”

“Chỉ là sao?”

“Em chưa nói cho người nhà biết về anh, hơn nữa bọn họ cũng chưa biết em đã khôi phục trí nhớ.”

“Vậy nói họ biết là được rồi.”

“Ừ” Nguyệt Tâm bắt đầu cảm thấy lo lắng không biết “phản ứng” của người nhà sẽ ra sao.

Lúc mới trở lại thành phố H, Nguyệt Tâm ở cùng ba, mẹ kế và cậu em trai. Ba đối với cô còn tốt chứ mẹ kế lúc nào cũng chung ra bộ mặt thối, giống như trong nhà có thêm một cái miệng ăn là cô liền trở nên nghèo thành một cọng vẩy. Sau khi Nguyệt Tâm nhận được tiền bảo hiểm, cô lập tức dọn ra ngoài thuê phòng. Thời điểm mất trí nhớ lúc ấy, cậu em trai Chu Hiểu Lỗi đối xử với Nguyệt Tâm phải nói là mồm miệng đặc biệt ngọt sớt, thường xuyên ra vào hỏi cô hàng tá câu xin xỏ tiền vặt, chỉ là từ trước đến nay chưa từng như thế.

Ăn xong cơm chiều Nguyệt Tâm nói với Thiệu Hoa cô muốn về nhà một chuyến, buổi tối nhất định sẽ về trở lại “thị tâm”.

“Ba, là con.” Nguyệt Tâm nói vào bộ đàm. Ngày đó cô chuyện nhà đã giao lại chìa khóa cho mẹ kế.

“Mau vào đi.”

Nguyệt Tâm vào cửa liền nhìn thấy mẹ kế, cô mở miệng chào một tiếng “dì”. Trong nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, Nguyệt Tâm vốn không muốn để cho mẹ kế nghe được nhưng cô vẫn nhất mực ngồi ở phòng khách xem TV, không chịu đi vào phòng ngủ. Nguyệt Tâm nghĩ thầm muốn kéo ba vào phòng vệ sinh nói chuyện nhưng nghĩ lại cũng phải là chuyện gì mà người ngoài không nhìn ra được, đơn giản cứ việc ngay trước mặt mẹ kế nói toạc ra, bất quá coi như bà ấy như không khí là được.

“Ba, con đã khôi phục trí nhớ.”

“Thật sao?”

“Vâng, cũng không có gì đặc biệt.”

“Được rồi.” Ba cô cũng không lấy làm ngạc nhiên gì. Đúng là chẳng có gì đặc biệt. Nguyệt Tâm căn bản vốn không thường xuyên ở nhà, hơn nữa trước hay sau khi mất trí nhớ tính khí vẫn như thế.

“Ba, con muốn kết hôn, ba đưa con sổ hộ khẩu đi.”

“Cái gì?” Cái này ba Chu thật sự là giật mình.

“Con muốn kết hôn, ngày mai sẽ đi lĩnh chứng.”

“Chuyện này làm sao có thể? Người còn chưa dẫn đến cho ba xem.” Dù sao cũng là hôn nhân đại sự cả đời, tuy rằng trước kia cũng không thân thiết lắm với con gái của mình lắm nhưng lần này ba Chu vẫn thực sự quan tâm đến . Là kẻ làm cha làm mẹ có ai không hy vọng tìm được cho đứa con gái của mình một nhà chồng tốt.

“Tám năm trước bọn con đã quen nhau, từ lúc đó đã xác định rồi.” Nguyệt Tâm ngồi cắn hạt dưa, cô muốn dùng cách này xua tan đi chút khẩn trương trong lòng mình. Nhẩm tính mà nói, kỳ thật đã nhanh qua 9 năm rồi.

“Cái gì?”

“Ba, đừng kích động như vậy.” Nguyệt Tâm liếc sang nhìn một cái, chính cô cũng biết nói như vậy quả thực có chút khoa trương. Nếu không sao mẹ kế ngồi bên cạnh cũng phải vịn nhỏ âm thanh đi mà đóng tai lên lắng nghe.

Ba Chu bỗng nhiên nhớ lại ngày hôm đó khi Nguyệt Tâm mới trở về thành phố H, có một cậu tự xưng là bạn trai của con gái đến bệnh viện thăm cô, bắt quá sau này lại không còn thấy xuất hiện nữa.

“Trước mắt đưa nó về đây xem đã.”

“Vâng, được ạ. Ngày mai còn sẽ đưa anh ấy đến đây.”

“Tốt, gọi nó đến đây ăn cơm chiều.”

“Không, không, chúng con ăn xong sẽ đến.”

“Còn khách khí với ba cái gì?”

“Anh ấy... ăn con thì không tiện cho lắm, mắt nhìn không tốt.”

“Ha ha , cái này có làm sao đâu, chỉ là ăn một bữa cơm gia đình thôi mà.”

“Anh ấy, không nhìn thấy”

“Sao?”

“Chính là bị mù ạ.”

“Cái gì?” Tuy rằng ba Chu cũng mong con gái sớm lập gia đình, dù sao tuổi cũng không còn nhỏ nữa nhưng lại không nghĩ cô muốn cưới một người tàn tật.

Mẹ kế ở bên cạnh nghe xong nắm tay có chút phấn chấn. Chu Hiểu Lỗi nghe thấy tiếng ba kinh hô liền vội vàng chạy ra góp vui.

Nguyệt Tâm nhìn quét qua một vòng ba người này, bộ dáng thỏa hiệp nói: “Chính là một người mù, con Chu Nguyệt Tâm không phải là anh ấy nhất quyết không lấy chồng.”

“Con...” Ba Chu nhìn con gái mặt mày giống như kiểu “hy sinh vì nghĩa” chỉ đành nói: “Được rồi, cái khác không nói trước làm gì, mai cứ đem nó đến đây đã.”

“Được, ngày mai chúng con ăn xong cơm chiều sẽ tới, chắc là khoảng 7 giờ. Con đi trước, mọi người hẹn gặp lại.”

Trên đường trở về Nguyệt Tâm một mực lo lắng một vấn đề: ngày mai có nên nói cho bọn họ biết về gia tài kếch xù của Thiệu Hoa hay không? Nếu bọn họ biết giá trị con người anh, chắc chắn sẽ không buồn để ý đến chuyện anh bị mù nữa. Nhưng Nguyệt Tâm thật sự không muốn để cho bọn họ biết, nếu chuyện này lộ ra không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì nữa. Nhất là Chu Hiểu Lỗi, không chuẩn sẽ thường xuyên đến vay tiền đều đặn như kinh nguyệt phụ nữ. Nghĩ tới nghĩ lui thôi thì cứ ứng biến tùy theo tình hình thực tế. Chỉ là nếu không nói rõ nghề nghiệp thỏa đáng, ba nhất định sẽ không đưa sổ hộ khẩu.

“Em đã trở về.”

“Chào có vẻ không cao hứng lắm?”

“Không lấy được sổ hộ khẩu.” Nguyệt Tâm dựa vào bả vai anh, mặt ngẩng lên nhìn trần nhà nói: “Ba em muốn gặp anh.”

“Chắc chắn không thể đưa cho em rồi, dù sao cũng là chuyện đại sự của con gái, làm sao có thể ngay cả mặt mũi con rể thế nào liền đáp ứng gả cho?”

“Anh không ngại ‘gặp’ người nhà em chứ?”

“Đương nhiên không, người mù cũng phải ‘gặp’ người chứ.”

“Uy” Nguyệt Tâm nâng hai tay lên ôm lấy mặt anh, hai người mặt đối mặt: “Nói thật cho anh nhé!”

“Sao?”

“Mẹ kể cùng em trai em rất nịnh bợ, nếu để cho bọn họ biết anh có tiền bọn họ chắc chắn sẽ dính lấy anh vuốt mông ngựa đến mức anh muốn chém người luôn.”

“Ha ha em yên tâm, anh sẽ không chém người đâu.”

“Trước cứ nói cho anh biết đường mà phòng.”

“Ha ha.”

Ngày hôm sau Nguyệt Tâm đưa Thiệu Hoa về nhà, đừng nói đến chuyện cô khăn trương, ngay cả cha cô, mẹ kể cùng cậu em trai cũng khăn trương không kém, là lần đầu giao tiếp với người mù. Chỉ có một mình Thiệu Hoa là không khăn trương mà thôi.

“Ba, dì, đây là Thiệu Hoa.”

“Chào bà phụ bá mẫu.”

“Tốt, tốt, ngồi đi.” Ba Chu lên tiếng trước tiên nói.

Nguyệt Tâm liếc mắt một cái nhìn tình huống bây giờ, quyết định thôi cứ để toàn bộ chuyện này để cô chủ động giải quyết, có điều so sánh ra thì, “Thiệu Hoa lớn hơn con 6 tuổi, chúng con nhận thức được 9 năm rồi.”

Thiệu Hoa nghe hai từ “9 năm” mà không khỏi nắm chặt tay Nguyệt Tâm. Anh cho tới bây giờ không nghĩ tới thì ra bọn họ đã quen nhau lâu như vậy.

Anh của năm 30 tuổi đã gặp và nhận thức cô, Chu Nguyệt Tâm.

Chỉ trong vòng bốn tháng, bọn họ từ chỗ làm bằng hữu rồi sau đó lại chia tay.

35 tuổi, bọn họ gặp lại, vẫn chỉ là bạn bè nam nữ.

37 tuổi, cô mất trí nhớ, anh mù.

38 tuổi, nói chính xác hơn là 38.5, bọn họ kết hôn...

Ba Chu “à” một tiếng, không nói gì thêm, giống như muốn bảo Nguyệt Tâm cứ tiếp tục nói.

“Anh ấy làm truyền thông, chính là về mảng báo chí.”

“À.” Ba Chu hơi do dự một chút rồi quay sang hỏi Thiệu Hoa: “Thiệu tiên sinh thu nhập như thế nào?”

Nguyệt Tâm mở miệng giành lời nói trước: “Tốt lắm!” Cô cũng không muốn nói tình hình thực tế của Thiệu Hoa ra.

Ba Chu nhíu mày một chút, cảm thấy con gái đang giấu giếm gì đó. Ông lo lắng Thiệu Hoa chẳng những là một người mù hơn nữa thu nhập cũng không cao, nếu như không có khả năng chẳng lẽ để cho con gái mình phải nuôi sao.

Bất quá ba Chu vẫn kiên nhẫn hỏi: “Thiệu tiên sinh có nhà không?”

“Có” Thiệu Hoa trả lời.

“Là nhà đã thanh toán đầy đủ hết chưa? Không phải còn đi vay chứ?”

“Đã đầy đủ, không phải đi vay.”

“Có xe không?”

“Có.”

Nghe đến đây ba Chu cảm thấy Thiệu Hoa thực hay nói giỡn, chỉ sợ chuyện nhà ở phía trước cũng là đang hù dọa ông. Ba Chu vừa mở miệng hỏi “có xe không” thì cảm thấy thật đúng là câu hỏi thừa, một người mù làm sao có thể lái xe.

“Ha ha, Thiệu tiên sinh thực thích nói giỡn.”

“Sao ạ?” Thiệu Hoa hiển nhiên không hiểu ý tứ của ba Chu.

Chu ba nuốt nước bọt, tuy rằng cảm thấy mình sẽ thất lễ nhưng dù sao cũng là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của con gái mình nên ông vẫn phải mở miệng: “Thiệu tiên sinh, cậu nhìn không thấy vậy thì xe để làm gì?”

“Tôi có lái xe.”

“Anh ấy vẫn luôn có người lái xe. Lúc vẫn còn nhìn thấy cũng không bao giờ tự lái.” Nguyệt Tâm trong lòng biết ý của ba là gì liền lập tức chen vào nói.

Chu ba cười cười không tin Thiệu Hoa thực sự có tiền như vậy: “Thiệu tiên sinh, cậu là bán báo gì? Làm sao kiếm được tiền?”

“Công ty của cháu tên là “Truyền thông Hoa Duyệt”, “Tuần san điện ảnh và truyền hình”, “Báo đô thị”, bác hẳn là từng nghe nói qua...”

Ba Chu kiên nhẫn nghe, ông muốn nhìn một chút xem Thiệu Hoa còn có thể xoay thế nào. Bỗng nhiên cậu con trai Hiếu Lỗi gọi ông đi vào phòng ngủ, ông nhủ mày, hắt đầu ý bảo lúc này đang vội, kêu Tiểu Lỗi đừng làm phiền ông.

Chu Hiếu Lỗi có chút hấp tấp vội vàng, đi đến chào hỏi Thiệu Hoa một tiếng: “Thật ngại quá, em muốn gặp riêng ba một chút.” Nói xong dám kéo ba vào phòng ngủ rồi khóa chặt cửa, xong cậu lại kéo ba đến trước màn hình máy tính, chỉ vào hình ảnh trên đó rồi nói: “Thật đúng là anh ta! Ba, ba nhìn xem! Anh ta thật sự là người có tiền.”

Ba Chu chỉnh kính lão trên mặt, nhìn thật kỹ bức ảnh trên màn hình máy tính, má ơi, quả nhiên là thần tài! Lúc này ông mới buông lỏng hơn phân nửa trái tim, hiện tại chỉ hy vọng Thiệu Hoa không phải đang “đùa giỡn” thì tốt. Đi ra khỏi phòng Hiếu Lỗi, ông vẫy tay về hướng Nguyệt Tâm bảo cô lại nói chuyện.

“Nguyệt Tâm, cậu ấy có tiền như vậy không phải đang đùa giỡn con chứ?”

Nguyệt Tâm sớm đã từng bị hỏi những câu như vậy nên đối với loại vấn đề này đã miễn dịch từ lâu: “Không phải, anh ấy thực sự thích con.”

“Con chắc chứ?”

“Nếu không tin ba có thể đến nói với anh ấy một câu “tôi không gả con gái cho cậu” xem anh ấy có phản ứng gì.”

“Ha ha, cái này thực không cần, chỉ cần con tin tưởng nó thật tình đối tốt với con là được rồi.”

“Đương nhiên.”

Nguyệt Tâm cùng ba nói chuyện xong đi ra liền nhìn thấy Hiếu Lỗi đã bám lấy Thiệu Hoa nói chuyện như thể thân thiết lắm mà không khỏi trong lòng nổi lên một trận khinh thường.

“Anh rể, anh thật giỏi, chẳng những có nhiều báo chí như vậy còn kiếm luôn mảng điện ảnh.”

“Ha ha.”

“Em từ trước đến giờ vẫn luôn cảm thấy hứng thú với truyền thông, không biết anh rể có thể giới thiệu cho em đến công ty anh học tập một chút được không?”

“Đúng, đúng, Hiếu Lỗi nhà chúng ta từ nhỏ vẫn luôn yêu thích truyền thông...” Mẹ kế ngồi bên cạnh chen vào nói.

Nguyệt tâm bên cạnh nhìn thấy đánh phải âm thầm bật cười “cảm thấy hứng thú với truyền thông”? Chỉ là thích xem mấy tờ báo lá cải mà thôi.

“Nếu là cảm thấy hứng thú thì học tập một chút cũng có thể chứ không nhất thiết làm nghề chính.”

Nguyệt Tâm nghe xong ghen cười: người đàn ông của cô quả nhiên đầu óc rất rõ ràng! Hơn nữa còn rất cừ!

“Đúng đúng, anh rể nói có đạo lý! Anh xem cuối tuần này rảnh đến công ty anh học tập một chút có được không?”

“Không thành vấn đề. Nhưng không phải cậu nói tôi là anh rể cậu sao, việc này đối với việc học tập không có lợi. Tôi sẽ đánh một tiếng chào hỏi với bọn họ, nói cậu là thực tập sinh, để họ chỉ giáo cậu thêm... Đúng rồi, cậu muốn học mảng nào?”

“Ách, phóng viên đi.”

“Được, tôi đã biết. Thứ bảy cậu tới tầng 18 tòa nhà Long Mỹ tôi sẽ cho người tiếp đón cậu.”

“A, cảm ơn anh rề.” Chu Hiểu Lỗi thực buồn bực, cũng đã 28 tuổi rồi còn làm “thực tập sinh” gì nữa... Hiện tại cậu còn đang lo mua nhà ở rồi lấy vợ nữa.

Nguyệt Tâm thừa dịp bọn họ đang nói chuyện mà kéo ba sang một bên: “Ba, đưa con sổ hộ khẩu.”

“Được rồi, cái này cho con.”

Cầm lấy sổ hộ khẩu, Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ rồi chen vào đoạn đối thoại giữa bọn họ: “Thời gian không còn sớm, chúng con về trước.” Nói xong liền kéo Thiệu Hoa đi.

“Cháu xin phép cáo từ.” Thiệu Hoa nói.

“Thiệu tiên sinh thỉnh thoảng đến chơi.” Mẹ kế nói đến.

“Dạ.”

Vừa ra khỏi cổng Nguyệt Tâm liền vỗ vai anh: “Anh thật biết ăn nói.”

“Đương nhiên, nếu không làm thế nào kinh doanh được.”

“Hắc hắc” Nguyệt Tâm quán quýt lấy ôm lấy tay anh: “Người đàn ông của em là thông minh nhất.”

“Ha ha.”

“Em vốn lo lắng sợ anh sẽ bị Hiểu Lỗi “lừa” một cú, không nghĩ anh lại có thể cùng nó “đánh Thái Cực”, nó căn bản không phải là đối thủ của anh.”

“Nếu như cậu ấy vẫn nghĩ muốn dựa vào “công phu mồm miệng”, như vậy tiền xa là không có khả năng.”

“Anh không định giúp nó đấy chứ?”

“Sẽ không. Anh không giúp những người có năng lực tự sống bằng sức mình.”

“Anh xem ra tính toán rất rõ ràng.”

“...”

Ngày hôm sau.

“Xong chưa?”

“Xong rồi.”

Linh chứng thành công.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Nước mắt của Thiệu Hoa

“Ông xã”

“Bà xã”

“Không được, không được, kêu như vậy không quen.”

“Ừ, anh cũng thấy không quen.”

“Thiệu Hoa.”

“Nguyệt Tâm.”

“Để nghe.”

“Để gọi.”

Tiểu Trần nhìn hai người bọn người họ cứ đứng trước cổng cục dân chính giằng co gì đó rồi mới trở lại mà không khỏi cười “hắc hắc” hai tiếng. Cậu đang nghĩ đến ngày cậu cùng Đường Ngọc San cũng lĩnh chứng xong cũng không biết sẽ đứng cục dân chính lèo nhèo cái gì nữa.

Sau khi lên xe Thiệu Hoa nói với Nguyệt Tâm: “Nguyệt Tâm, buổi chiều hôm nay anh có một buổi họp nhất định phải tham dự. Bây giờ đưa em về nhà trước sau đó anh sẽ trở về công ty.”

Nguyệt Tâm ôm lấy cánh tay của Thiệu Hoa: “Gấp cái gì? Về nhà ăn cơm trưa đã rồi hãy đi.”

“Buổi chiều 1 giờ bắt đầu khai họp, bây giờ đã 11 giờ rồi.”

Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ: “Ừ, 11h 15 phút rồi.”

Anh đến công ty chuẩn bị một chút, không cần ăn cơm trưa nữa, ăn nhiều đến buổi chiều sẽ buồn ngủ đến lúc ấy đầu óc sử dụng không tốt.” Không đợi Nguyệt Tâm nói Thiệu Hoa lại bổ sung: “Anh sẽ ăn mấy cái bánh bích quy.”

Nguyệt Tâm véo chút thịt trên cánh tay anh: “Anh lại gây thêm một vòng rồi đấy.”

“Không, không, loại tình huống như này rất ít, một năm cũng chỉ hai ba lần. Bởi vì hội nghị rất quan trọng lại tổ chức vào buổi chiều nên anh mới ăn bánh quy thay cơm. Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Anh không có việc gì làm mới triển khai mấy cái hội họp này, công việc làm một thể kết thúc càng sớm càng tốt.”

“Là sao?” Nguyệt Tâm không hiểu gì hết.

“Hiện tại em đã trở lại, anh liền có việc khác để làm, hắc hắc.”

Nguyệt Tâm nghe xong vui vẻ kêu lên: “Anh đồ bại hoại.”

“Anh, anh muốn có nhiều thời gian bên em.”

Nguyệt Tâm lập tức nâng tay lên chặn miệng anh lại: “Thời gian của anh còn nhiều! Có thời gian là phải ở bên em hiểu không?”

“Ừ” Thiệu Hoa ôm sát Nguyệt Tâm vào lòng.

Nguyệt Tâm ăn xong cơm trưa, đông sờ sờ, tây cọ cọ mà chuyện gì cũng không xong, trong đầu cô tất cả đều là hình ảnh sáng nay vừa mới trở thành người vợ hợp pháp của Thiệu Hoa. Cô cầm lấy túi xách, rất nhanh gọi xe đi đến Long Mỹ. Nguyệt Tâm nhìn đồng hồ, cứ đến đó một chút, cô thầm nghĩ: Thiệu Hoa đi họp vậy thì cô sẽ ở văn phòng chờ anh.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Nguyệt Tâm đang định mở cửa phòng làm việc của anh thì bị nhân viên ngăn cản, cô quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Xin hỏi cô là..., tìm Thiệu tổng có chuyện gì không?”

“Tôi là... vợ của anh ấy.”

“Ách...” Thư ký chây mò hỏi, cô vẫn tưởng rằng Thiệu Hoa vẫn độc thân, hơn nữa cả năm nay chưa từng thấy anh qua lại với người phụ nữ nào.

“Cô không tin?” Nguyệt Tâm mở túi xách rồi lấy ra giấy đăng ký kết hôn đưa tới trước mặt nữ thư ký, cô chỉ vào bức ảnh trên đó nói: “Đây đây, cô nhìn xem Nhà trai: Thiệu Hoa, nhà gái: Chu Nguyệt Tâm Hắc hắc.”

Thư ký nhìn chăm chú bức ảnh, quả thực đúng là Thiệu tổng. Cũng may cô đã kết hôn nên nhìn ra dấu chứng nhận này đúng là của cục dân chính đóng vào. “Chu tiểu thư, à không, Thiệu phu nhân mời cô vào trong phòng đợi Thiệu tổng một chút.” Nói xong thư ký vội vàng mở cửa rồi chạy đi pha một ly trà.

Nguyệt Tâm ngồi ở trên ghế ngắm đồng hồ tây, buồn chán không có chuyện gì để làm, đôi mắt không ngừng trông ngóng Thiệu Hoa kết thúc hội họp

trở lại. Khoảng tới 4 giờ Thiệu Hoa cuối cùng cũng xong việc.

Nguyệt Tâm định ra hiệu bảo Tiểu Trần đừng lên tiếng gọi tên cô nhưng chưa kịp làm gì Tiểu Trần đã hô lên: “Chu tiểu thư.”

“Sao? Nguyệt Tâm?” Thiệu Hoa theo phương hướng Tiểu Trần chỉ mà thoáng quay đầu qua.

“Là em.” Nguyệt Tâm liếc mắt với Tiểu Trần một cái. Kỳ thật không cần cô nháy mắt Tiểu Trần đã biết phải làm thế nào rồi.

“Thiệu tổng, em ra ngoài trước, có việc anh cứ gọi em.”

“Được.”

Nguyệt Tâm đi đến kéo Thiệu Hoa tới sofa ngồi xuống, cô ôm lấy mặt anh làm nũng nói: “Nhớ anh muốn chết.”

“Ha ha.” Thiệu Hoa cầm lấy tay Nguyệt Tâm: “Đúng rồi, giấy kết hôn thì có rồi, còn sính lễ vẫn chưa có tặng, cái này không hợp quy củ.”

“Không cần nhiều quy củ như vậy!” Nguyệt Tâm cũng không nghĩ muốn Thiệu Hoa đưa tiền tới nhà cô.

“Mặc kệ thế nào, vẫn phải nhanh chóng làm lễ đăng môn bái phòng bố vợ mẹ vợ. Còn có...”

“Còn có cái gì...”

“Tiệc rượu. Ở Trung Quốc mời rượu mới chính thức là kết hôn.”

Nguyệt Tâm một phen dí cái trán của anh nói: “Thời buổi nào rồi mà còn có cái nếp nghĩ cổ hủ vậy chứ?”

Thiệu Hoa ôm chặt Nguyệt Tâm, lấy cằm cọ cọ vào hai má cô: “Em không bận tâm người khác không biết em là Thiệu phu nhân sao, rồi sau lại ngăn em vào cửa?”

Nguyệt Tâm ngọt ngào hôn xuống chóp mũi của anh: “Em lúc nào cũng mang theo giấy chứng nhận kết hôn mà!”

“Cái này em lúc nào cũng mang theo bên người sao?”

“Em lo là em sẽ quên mất chính mình là Thiệu phu nhân.”

“Ha ha”

Nguyệt Tâm điều chỉnh lại tâm tình một cách nghiêm túc: “Tiệc cưới, thật sự không cần nữa!”

“Tùy em, chỉ cần em vui vẻ là được.”

Nguyệt Tâm không thích hôn lễ, cô sợ mẹ kế của mình nhân cơ hội này lại ăn bớt, hơn nữa Thiệu Hoa không nhìn thấy được, tiệc cưới này nhất định sẽ gây sức ép cho anh. Đương nhiên lý do thứ hai mới là mấu chốt, cô cũng chẳng quan tâm bị người ta qua mặt, cô có bảo bối lão công của cô ở đây rồi thì sợ gì nữa.

“Còn không phải vì tiết kiệm tiền cho anh sao?”

“Có chuyện này...” Thiệu Hoa ngồi thẳng hỏi nghiêm túc: “Có muốn chụp ảnh cưới hay không?”

“Không phải buổi sáng chụp rồi sao?” Nguyệt Tâm còn chưa có nhận thức ra, phản ứng đầu tiên của cô là nhớ tới bức hình nền đỏ thắm có hai người bọn họ trong đó được chụp lại ở cục dân chính.

“Sao? Em nói là bức ảnh đó sao?”

“Nếu không còn bức nào nữa?” Bỗng nhiên Nguyệt Tâm chợt hiểu ra ý anh nói: “Không chụp, không chụp, dù sao anh cũng không nhìn được.”

“À” Thiệu Hoa nắm lấy tay Nguyệt Tâm, anh dùng lực siết lại: “Nhưng mà anh muốn sờ, em có mặc quần áo gì chẳng nữa anh cũng mò ra. Nói xong tay Thiệu Hoa bắt đầu không an phận đưa vật áo cô vuốt ve từ sau lưng đến trước ngực.

“Anh đúng là đồ dâm tặc.” Nguyệt Tâm thật sự muốn mặc váy cưới nhưng khi nghĩ đến Thiệu Hoa không nhìn được cô lại thấy mũi mình cay cay. Cô thừa nhận hiện tại cho dù người bên ngoài có khen cô đẹp như tiên cô cũng không thể nào vui nổi bởi vì người mà cô yêu nhất không thể nhìn thấy.

“Làm sao vậy?” Thiệu Hoa cảm nhận được nước mắt của Nguyệt Tâm rơi xuống.

“Không có gì” Nguyệt Tâm chôn đầu trong hõm cổ anh, tay nâng lên vuốt khuôn mặt ấy trong lòng tự nhủ nếu như anh không mù thì tốt biết bao. Bỗng nhiên cô nghĩ tới cái gì đó, hưng phấn reo lên: “Chụp chụp chụp, nhất định phải chụp ảnh cưới.”

“Sao? Nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý sao?”

“Ừ” Nguyệt Tâm liếc mắg gật đầu. Vừa rồi cô nghĩ kỹ rồi: anh không nhìn được thì cô nhìn giúp anh. Con ma ốm kia, cái vóc người ấy, mặc cái gì cũng đẹp hết. Là đàn ông của mình thì đại gì mà không nhìn.

Hai ngày sau, tiệm váy cưới.

“Tiên sinh, tiểu thư, hai người chọn váy đi, sau đó tôi sẽ sắp xếp thời gian cho hai người, cửa hàng chúng tôi ở đây có rất đông khách.”

Thiệu Hoa nghe xong nhũu mày một chút nhưng sau đó lập tức giãn ra, mỉm cười nói với nhân viên: “Không sao, cảm ơn, thật ngại quá chúng tôi không chụp nữa.”

Nguyệt Tâm nghe xong một bụng nghi hoặc.

Đi ra khỏi cửa hàng Thiệu Hoa liền nói: “Quần áo nhiều người mặc qua rồi, bẩn!”

“Hình như đúng là thế.”

“Đi, anh giúp em đi tìm thợ may.”

“Lại chơi son trại?”

“Là tự định chế.”

“Em sẽ tự thiết kế!”

“Em tốt nhất đừng... thôi được rồi!” Thiệu Hoa nghĩ thầm, dù sao anh cũng nhìn không thấy...

“Còn anh thì sao?” Nguyệt Tâm cau mày thử phỉ phỉ đánh giá Thiệu Hoa một chút.

“Quần áo của anh tất cả đều là tây trang rồi, ngày nào chẳng giống như đi chụp ảnh cưới.”

“Chính anh cũng biết sao?”

“Ha ha.”

“Từ từ anh cũng cần một bộ âu phục khác, chú rể người ta đều mặc tây trang màu trắng mà.”

“Vẫn là định chế đúng không?!”

Nguyệt Tâm lườm anh một cái: giả bộ uy hiếp! Bỗng nhiên cô lại hỏi: “Chúng ta gọi ai chụp!”

“Anh định làm thế nào?”

“Dưới tay anh có không biết bao nhiêu chuyên gia chụp hình đừng nói là chỉ chụp một cái ảnh không? Em muốn chụp thành một bộ điện ảnh cũng được.”

“Có đạo lý a!”

Hai tuần sau váy cưới của Nguyệt Tâm cuối cùng cũng may xong, âu phục của Thiệu Hoa cũng làm rất tốt.

Nhìn thấy Thiệu Hoa mặc tây trang màu trắng, hai mắt Nguyệt tâm không thể dứt khỏi người anh: “Uy uy, em nói anh nghe này, chờ anh già thêm tý nữa có thể báo danh tham gia đội ngũ quần áo thời thượng dành cho lão niên..”

“Thôi đi.”

“Em nói thật! Anh có biết anh có rất nhiều quần áo rồi không?”

“Đương nhiên biết.”

“Haiz, hiện tại cái tuổi này của anh cũng thật khó nói, không đủ trẻ cũng không đủ già, trên dưới đều không ăn khớp.”

“Em thì phối tốt lắm sao?”

“Ừ”

Thiệu Hoa nhếch khóe miệng có chút ranh mãnh: “Tự em thiết kế?”

“Ừ”

“VẬY Ờ ANH DỪNG TAY “NHÌN” XEM”

“MUỐN SỜ THÌ CỨ VIỆC NÓI THẮNG.”

“HA HA.”

Thiệu Hoa kéo Nguyệt Tâm qua, anh nhắm mắt lại, cẩn thận chạm vào cảm nhận vảy của cô, da thịt của cô.

“CỔ CHỮ V?”

“Ừ”

Thiệu Hoa theo cổ V đưa tay vào, nói: “Em không mang áo lót sao?”

“Sao lại mang? LỘ RA KHÓ COI CHẾT ĐI ĐƯỢC.” Nguyệt Tâm kéo tay anh chạm vào: “CÓ LÓT NGỰC MÀ.”

“NHƯNG MÀ KHÔNG ĐỦ DÀY.”

“ANH!”

“MÀU GÌ VẬY?”

“MÀU TÍM SẬM”

“KHÔNG TÔI. MẶT TRƯỚC CŨNG RẤT ĐƯỢC.”

... ..

Ngày chụp ảnh hôm đó thiếu chút nữa thì hù chết Nguyệt Tâm. Đại khái lúc đến có cả một đoàn xe. Người đàn ông của cô thật sự gọi cả tổ biên kịch tới, tẩm phản quang, giá ba chân còn chưa nói, còn chuẩn bị cả máy quay phim, ống kính di động, thang quay, xe chạy chụp hình đều có cả... Biểu tình chụp ảnh hôm đó của Nguyệt Tâm quả thực vô cùng cứng nhắc, tâm trạng khẩn trương, lại còn nghe người ta nói “Cất”, “No good”,... như hậu trường phim điện ảnh, phỏng chừng là do thói quen khi đi quay phim. Hơn nữa mới chụp chưa được vài bức thì nhiếp ảnh gia đã hô hào, quát dừng lại, sau đó chính là một toán nhân viên trang điểm lập tức đi đến thăm mò hỏi, chỉnh sửa lại lớp trang điểm, tựa như đang đóng phim thật! Chẳng những có người chụp ảnh, còn có cả ba cái máy quay phim.

Ngày hôm sau Nguyệt Tâm liền bệnh luôn, hoàn toàn là bởi vì tình thế khẩn trương lúc chụp ảnh hôm trước...

“Thiệu Hoa, thân thể anh hiện tại thế nào?”

“Lần trước đi kiểm tra một lần, cũng không tệ lắm.”

“Chúng ta liều mạng một lần, được không?”

“Là sao?” Thiệu Hoa hiển nhiên nghe không có hiểu.

Nguyệt Tâm cười lên người anh, nằm đè úp sấp xuống dưới rồi nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh nói như thổi gió: “Em muốn sinh cục cưng.”

“Anh, không, phản, đối!”

“Thật sự?” Nguyệt Tâm rất cao hứng, lập tức lăn xuống thiếu chút nữa thì đè hư luôn cái “vận mệnh” của anh.

“A”

“Thực xin lỗi, là em không cẩn thận.”

“Em đi mà nói với cục cưng ý! Không đúng, đè bẹp nó rồi làm gì còn cục cưng nữa!”

“Hi hi”

“Ngày mai chúng ta cùng đến bệnh viện kiểm tra một lượt.”

“Ừ” Nguyệt Tâm trong lòng vô cùng vui vẻ nhưng cô vẫn hơi chút lo lắng, ngón tay trước ngực Thiệu Hoa không ngừng vẽ vẽ: “Anh, bệnh của anh...”

“Bệnh của anh vốn không phải là bẩm sinh!” Thiệu Hoa trong lòng thở dài một hơi, bệnh của anh đều là do bị dày vò mà thành. “Bản thân anh thì tốt lắm!”

“Em chính là lo lắng bệnh thần kinh của anh sẽ di truyền lại.”

“Sinh một tiểu thần kinh không tốt sao?” Thiệu Hoa lật người để Nguyệt Tâm nằm phía trên.

“Tốt, tốt, bản thân anh tốt, mầm mống của anh đều tốt hết!”

“Ha ha.”

Tám tháng sau.

“Thiệu Hoa. Em có!” Nguyệt Tâm nhìn báo cáo, kích động đến nước mắt trào ra.

“Tốt, tốt, thật tốt quá!”

“Anh nói xem, con chúng mình tên là gì?”

“Ừ, để anh hỏi Khương tiên sinh một chút.”

“Đúng, đúng, hỏi ông ấy, càng nhanh càng tốt.”

“A!”

“Cẩn thận cẩn thận!” Nguyệt Tâm vội vàng vịn lấy Thiệu Hoa. Hai người đều vô cùng kích động, một người thì không nhìn thấy đường, một người thì quên cả chỉ đường.

“Trở về bảo Tiểu Trần tìm một bảo mẫu, sau này em đừng làm việc nhà nữa.”

“Anh không làm được sao?”

“Anh...”

“Xem tình tình đại thiếu gia này! Về sau anh đừng có mà dạy con chúng ta thành hồng mắt đấy.”

“Em không chê anh động tác chậm chạp là được rồi.”

Nguyệt Tâm hôn lên mắt anh nói: “Em yêu anh như thế, sao lại để cho anh làm việc nhà chứ.”

“Ha ha”

So với ngày dự tính sẽ sinh hai ngày, Thiệu Hoa đã đưa Nguyệt Tâm đến bệnh viện. Nguyệt Tâm bắt đầu lo lắng, người ta cùng lắm cũng chỉ đến trước vài giờ còn anh bắt cô đến trước hai ngày, ở bệnh viện cũng chẳng phải có gì vui. Mỗi ngày phương thức “giải trí” tốt nhất chính là thưởng thức đại thiếu gia kéo đàn, đại thiếu gia còn sinh hứng nói đây là để “duỡng thai”.

Nguyệt Tâm tuy rằng đã được xếp vào hàng ngũ sản phụ lớn tuổi nhưng bác sĩ nói thân thể cô rất tốt, có thể nhân lúc này sinh nở, hơn nữa còn có lợi đối với mẹ đẻ trẻ.

Cuối cùng cũng đến lúc đau bụng sắp sinh.

“Tiên sinh, anh đi đổi quần áo đi, sau đó có thể vào phòng đỡ đẻ với vợ anh.”

“Ách...” Thiệu Hoa rất muốn đi vào cùng Nguyệt Tâm nhưng anh lo lắng mình không nhìn thấy, đứng đó chẳng may vướng chân bác sĩ thêm phiền.

“Tiên sinh?”

Thiệu Hoa liếc môi rồi nói: “Được.”

“Dùng sức, dùng sức...”

“A,a...” Nguyệt Tâm đau quá gào lên.

Thiệu Hoa đứng một bên cũng không biết làm sao cho phải. Đừng nói anh nhìn không thấy, anh chính là một người chồng luôn nhìn thấu tất cả, giờ anh ở trong này cũng không biết làm gì.

“Nguyệt Tâm.” Thiệu Hoa gọi tên cô, anh chạm vào tay cô rồi nắm thật chặt không buông.

“Ra rồi, sắp ra rồi...”

“Oa” Tiếng trẻ con bật khóc nỉ non.

“Chúc mừng hai người, là một bé trai.”

“Nguyệt Tâm” Thiệu Hoa vuốt ve khuôn mặt sưng mề hôi của cô, đặt môi lên hôn xuống.

Bác sĩ ôm lấy đứa nhỏ rồi quay lại nhìn Nguyệt Tâm, Nguyệt Tâm cười cười ý bảo bác sĩ đưa cho Thiệu Hoa ôm con một chút. Nguyệt tâm đẩy đẩy tay anh nói: “Ôm con chúng ta đi anh.”

Tay Thiệu Hoa run lên bần bật, y tá giúp anh chỉnh tư thế rồi đặt đứa nhỏ vào tay anh. Thiệu Hoa ôm con trai mà trong lòng không biết phải nói gì cho phải, anh muốn đưa tay lên chạm vào con nhưng lại lo lắng không biết hạ tay nặng nhẹ thế nào. Y tá kéo tay anh để anh nhẹ nhàng chạm vào mặt đứa nhỏ. Ngón tay vừa chạm vào thẳng bé, giây phút kia Thiệu Hoa cảm giác hốc mắt nóng lên, hai hàng nước mắt chảy xuống. Trong trí nhớ của anh, anh chưa bao giờ khóc. Vậy mà giờ phút này trước một sinh mệnh mới chào đời anh liền bại trận không ngăn được nước mắt trào ra.

Y tá phải ôm đứa bé đi, cánh tay của Thiệu Hoa bắt giác ôm chặt hơn một chút.

“Tiên sinh, chúng tôi phải đưa đứa bé đi tẩy trừ một chút.”

“Được, được.” Thiệu Hoa vô cùng luyến tiếc “giao” con cho người khác.

Nguyệt Tâm nhìn Thiệu Hoa như vậy, cô cũng hạnh phúc đến nước mắt rơi xuống.

.....

Bảy năm sau.

“Thiệu, Vũ, Thiêm! Mới học được vài chữ đã học đòi đánh nhau!” Nguyệt Tâm nổi giận, đang định cho cậu con trai một trận đã bị Thiệu Hoa ngăn lại.

“Con trai, thắng không?”

“Thắng!” Thiệu Vũ Thiêm vẻ mặt đầy đắc ý.

“Đánh nhau thì có thể, thua thì không được trở về.” Thiệu Hoa sờ sờ đầu con trai.

“Anh... anh dạy con kiểu gì vậy?” Nguyệt Tâm tức giận đến giậm chân.

“Ba anh trước kia đã giáo dục anh như thế, nếu không ngày đó sao anh có thể cứu được em? Còn có đứa con này nữa?”

“...”

* * *

“Thiệu Hoa, không hay rồi, không thấy thằng bé đâu!”

“Làm sao vậy?”

“Ăn cơm xong em khóa con ở trong phòng cho nó học, vừa rồi mở ra lại không thấy nó đâu! Trong tủ, dưới gầm giường đều không tìm thấy!” Nguyệt Tâm khăn trương đến nước mắt ứa ra.

“À” Thiệu Hoa vẻ mặt lại hoàn toàn thoải mái: “Nó chắc chắn lại trèo cửa sổ ra ngoài rồi.”

“Cái gì? Sao anh biết? Đây là tầng hai mà.”

“Anh ở cái tuổi của nó còn trèo lên tận tầng ba.”

“...”

“Đúng rồi, em xem lại xem con lợn của nó có phải vừa mới mua không?”

“Là ý gì?”

“Con trai hẳn là đem nó đập nát rồi lại mua cái mới chứ sao.”

“...”

HOÀN CHÍNH VĂN

p/s: Nửa năm trôi qua và bộ truyện đầu tiên đã chính thức khép lại (vẫn còn ngoại truyện mình sẽ sớm hoàn thành), dù chưa được nhiều bạn đọc biết đến nhưng mỗi một lời cổ vũ của các bạn dù nhỏ nhỏi nhưng đã tiếp rất nhiều động lực cho mình hoàn thành bộ truyện đầu tiên này.

Bạn đang đọc truyện *Thiệu Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.